CLIVE CUSSLER

ve Paul Kemprecos

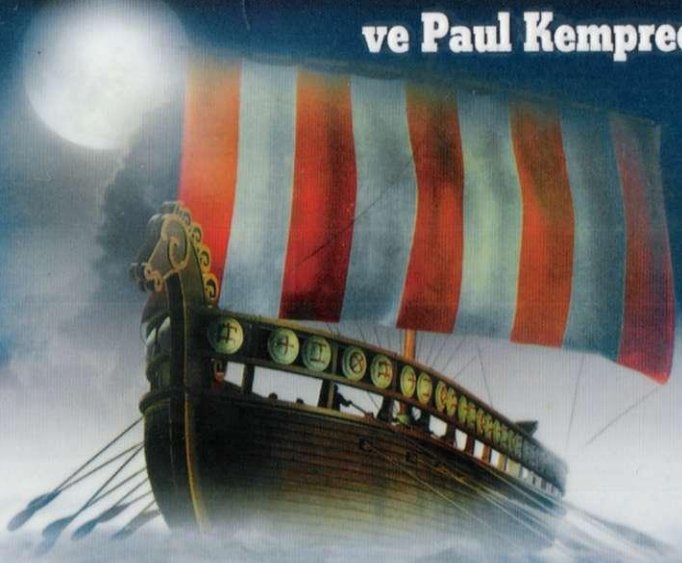

KILAVUZ

ALTIN KİTAPLAR

KiTABIN ORIJINAL ADI

THE NAVIGATOR

YAYIN HAKLARI

CLIVE CUSSLER &
PAUL KEMPRECOS ©
ALTİN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş. ©

KAPAK DÜZENi

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / NİSAN 2008
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Malı. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahınutbey Bağcılar/ İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 975 21 0964 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhamı
Cağaloğlu İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 8O12
0.212.520 62 46/ 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

http:// www.altinkitaplar.com.tr
info@oltinkitaplar.com.tr

CLIVE CUSSLER

ve Paul Kemprecos

KILAVUZ

TÜRKÇESİ

PINAR ÖCAL

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ
GİRDAP
BUZDAĞI
ENKAZ
BATIK
ŞEYTAN DENİZİ
KISKAÇ
SAHRADA AYAK SESLERİ
MAVİ VURGUN
ŞOK DALGASI
KÜKREYEN DENİZ
YILAN
ATLANTİS BULUNDU
MAVİ ALTIN
BUZ ATEŞİ
VALHALLA 'NIN YÜKSELİŞİ
DENİZ AVCILARI
BEYAZ ÖLÜM
ALTIN BUDA
TRUVA HAZİNESİ
KAYIP KENT
KUTSAL TAŞ
CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ
İSKELET SAHİLİ

GIRIŞ

ÇOK UZAKLARDA BİR YER, MÖ 900 CİVARI

Canavar, şafağın incimsi ışıklarında, sislerin arasından ortaya çıktı.

Uzun burnunu ve açılıp kapanan burun deliklerini taşıyan koca kafası, avcının çömeldiği yere doğru ilerledi. Avcı ise yayının kirişini iyice germiş, bataklıkta otlayan geyiğe odaklanmıştı. O anda kulağına bir dalga sesi geldi ve yan gözle suya baktı. Korkuyla inleyerek yayını bir kenara atıp ayağa fırladı. İrkilen geyik de, hemen dehşet içindeki avcı gibi ormana daldı.

Sisin kolları aralandı ve dev gibi bir yelkenli gemi ortaya çıktı. Geminin altmış metre uzunluğundaki kızıl kahverengi ahşap gövdesinden yosunlar sarkıyordu. Pruvasındaki öfkeli aygır kafası figürünün ardında bir adam duruyordu. Adamın bakışları elindeki küçük tahta kutuya kilitlenmişti. Kıyı bir hayal gibi karşısında belirince adam başını kaldırdı ve sol tarafı gösterdi.

Çifte dümenin başındaki dümenciler, gemiyi zarif bir manevrayla döndürüp sık ormanlarla kaplı kıyıya paralel yeni bir rotaya soktular. Tayfalar da kırmızı beyaz çizgili, kare yelkeni ustalıkla bu yeni rotaya göre ayarladılar.

Kaptan yirmili yaşların ortalarındaydı, ama yakışıklı yüzündeki ciddi ifade onu daha yaşlı gösteriyordu. Güçlü burnu hafifçe kemerliydi. Gür kara sakalı dolgun dudaklarını ve köşeli çenesini kaplamaktaydı. Güneş ve deniz tenini maun rengine döndürmüştü. Kıyıyı tarayan sır vermez gözleri o kadar karaydı ki neredeyse gözbebekleri ayırt edilemiyordu.

Yüksek mevkisi kaptana dikenli salyangoz özüyle renklendirilmiş mor bir kaftan giyme yetkisi veriyordu. Göğsünü çıplak bırakmayı ve altına da, sıradan tayfaların giydiği türden pamuklu kareli bir etek giymeyi tercih etmişti. Kısa kesilmiş, dalgalı siyah saçlarının üstüne de koni biçiminde, yumuşak bir örgü başlık geçirmişti.

Gemi açık denizden geniş körfeze girerken, tuzlu deniz kokusu azalmaktaydı. Kaptan derin bir nefes alıp yeşil bitkilerden ve çiçeklerden gelen güzel kokuyu içine çekti. Temiz içme suyuna ve ayağını kuru toprağa basmaya hasret kalmıştı.

Yolculuk uzun olduğu halde, açık denizlerde dört mevsim çalışabilen Fenikeli usta mürettebat sayesinde sorunsuz geçmişti. Mürettebat Mısır, Libya ve diğer Akdeniz ülkelerinden derlenmişti. İskitli denizcilerden oluşan bir birlik de güvenliği sağlıyordu.

Dünyanın en usta denizcileri, kâşifleri ve tüccarları olan Fenikelilerin denizlerdeki egemenliği Akdeniz'in yanı sıra Herkül Sütunları Burnu'na ve Kızıldeniz'e kadar uzanıyordu. Gemileri kıyıya yakın seyreden ve güneş batınca demir atan Greklerin ve Mısırlıların aksine, Fenikeliler karayı görmeden gece gündüz seyir yapardı. Kocaman ticaret gemileri arkadan uygun bir rüzgâr aldıkları takdirde, günde yüz milden fazla yol yapabilirdi.

Kılavuz

Kaptan doğuştan Fenikeli değildi, ama denizcilikte onlar kadar ustaydı. Gemi idaresiyle ilgili komutları ve kötü hava koşullarında gösterdiği soğukkanlı yönetimiyle mürettebatın saygısını kazanmakta gecikmemişti.

Kaptanın komutasındaki gemi, açık denizlerde uzun menzilli seferler yapmak üzere tasarlanmış bir "Tarshish"[n] gemisiydi. Kısa erimli, daha bodur gemilerin aksine, uzun ve düz hatları vardı. Güverte ve omurga keresteleri Lübnan sedirindendi, kaim direği alçak ve güçlüydü. Mısır ketenin den yapılmış kare biçimli yelkeni daha dayanıklı olması için deri bantlarla takviye edilmişti ve zamanın en sağlam donanımına sahipti. Gemi kavisli omurgası, düz pruvası ve kıçıyla, yüzyıllar sonra inşa edilmeye başlanacak olan Viking gemilerinin öncüsü gibiydi.

Fenikelilerin denizcilikteki ustalığının ardındaki sır, teknolojinin çok ötesindeydi. Gemideki örgütlenme biçimleri de bir efsaneydi. Her bir tayfa, bu mükemmel mekanizmadaki yerini bilirdi. Geminin donanımı ikinci kaptanın sorumluluğunda, kolayca erişilebilen bir ambarda dururdu. Gözcü, palanganın her bir parçasının yerini bilir ve acil bir durum olup olmadığını anlamak için sürekli olarak donanımı gözden geçirirdi.

Kaptan çıplak bacağına yumuşak bir şeyin dokunduğunu hissetti. Ender görülen tebessümlerinden biriyle elindeki tahta kutuyu bir muhafazaya kaldırdı ve eğilip geminin kedisini kucağına aldı. Fenike kedilerinin ataları, hayvanlara tanrı olarak tapılan Mısır'dan geliyordu. Fenike gemilerinde de ticari mal olarak ve fare için kedi bulundurulurdu. Kaptan, turuncu, sarı çizgileri olan kediyi birkaç kez okşadıktan sonra, mırıldanmaya başlayan hayvanı tekrar güverteye bıraktı. Gemi geniş bir nehir ağzına yaklaşmaktaydı.

Kaptan gözcüye talimat verdi.

° **İncil'de I. Krallar Bölümü (10:22) adı geçen yeri tanı olarak belirlenmeyen çok eski bir ülke.**

"Yelkeni indirmek için hazırlık yap ve kürekçileri uyar."

Gözcü ilk emri, hemen direğe sarılıp maymun gibi seren cundasına doğru tırmanmaya başlayan iki tayfaya iletti. Diğer iki tayfa da, büyük keten yelkeni camadana vurmak üzere, alt köşelerini armaya bağlayan halatları kapmıştı.

Yirmişerlik iki sıra oluşturan güçlü kollu kürekçiler çoktan yerlerine oturmuşlardı. Seri, keskin kürek hamleleriyle gemiyi hızlandıran bu adamlar, çoğu gemide kullanılan köle kürekçilerin aksine, iyi eğitim görmüş profesyonellerdi.

Dümenciler gemiyi nehre doğru döndürdüler. Nehir, dağlardan, tepelerden gelen erimiş kar sularıyla kabardığı halde, sığlıkları ve akıntıları geminin içerilere doğru seyretmesini engelleyebilirdi.

İskitli paralı askerler, silah elde geminin korkuluklarının önünde dizildi. Kaptan pruvada durmuş kıyıları gözden geçiriyordu. Nehre doğru uzanan çimenli bir burun gördü ve kürekçilere, güverte mürettebatı demir atarken gemiyi akıntıya karşı tutmalarını emretti.

Elmacık kemikleri çıkık, yüzü meşin gibi olmuş, kaslı bir adam hızlı adımlarla kaptanın yanına geldi. Tarsa gemiyi ve yükünü koruyan İskitli denizcilere komuta ediyordu. Moğollarla akraba olan İskitliler at binmekte, okçuluktaki ustalıklarıyla ve tuhaf alışkanlıklarıyla ün salmışlardı.

Savaşta, yenilen düşmanlarının kanını içip kafa derilerini yüzer ve peçete olarak kullanırlardı. Tarsa ve adamları vücutlarını kırmızıya ve maviye boyayıp buhar banyolarıyla temizlenir, deri gömleklerle, paçalarını yumuşak deri çizmelerinin içine soktukları deri pantolonlar giyerlerdi. En fakir İskitli bile giysilerine altın süsler takardı. Tarsa da kaptanın verdiği küçük, at şeklindeki altın madalyonu takmıştı.

Tarsa, "Kıyıya küçük bir keşif turu yapacağım," dedi.

Kaptan başını salladı. "Ben de seninle geliyorum."

Kılavuz

İşkitlinin taştan oyulmuşa benzeyen yüzünde bir tebessüm oluştu. Bir kara insanı olarak ilk başta bu genç kaptanın gemiyi idare edebileceğine pek güvenmemişti. Ama onun koca gemiyi nasıl yönettiğini gözlemledikten sonra bu genç adamın soylu hatlarının, yumuşak konuşma tarzının ardında demir gibi sağlam biri olduğunu anlamıştı.

Geminin kıçına bağlı geniş karınlı sandal yan tarafa çekildi. İskitli ile en sıkı savaşçılarından üçü, kaptan ve iki güçlü kürekçiyle birlikte sandala bindiler....

Dakikalar sonra, sandal sert bir sürtme sesiyle burna bindirdi. Aşırı büyümüş otların arasında taş bir iskele vardı. Kaptan sandalı neredeyse otların içinde tamamen kaybolmuş olan taş iskele babasına bağladı.

Tarsa adamlarından birine kürekçilerin yanında kalmasını emretti. Sonra kaptan ve diğer İskitlilerle birlikte ot bürümüş taş iskeleye çıktı. Haftalardır deniz üstünde sallanmaktan biraz dengeleri bozulmuştu. Önce birkaç sarsak adımlar attılar ama çok geçmeden normal yürüyüşlerine kavuştular. Nehirden birkaç yüz metre içeri girince, yine otlarla kaplı, dörtbir yanı harap binalarla çevrili bir meydana ulaştılar. Evlere uzanan yolları ve ara sokakları da ot bürümüştü.

Kaptan burayı ilk gördüğü zamanki halini düşündü. O zaman meydan cıvıl cıvıldı. Düz damlı ambarlarda, depolarda yüzlerce işçi çalışmaktaydı.

Grup bütün binaları sistemli olarak aradı. Yerleşim merkezinin tümüyle terk edildiğinden emin olunca kaptan nehre geri döndü. Rıhtımın ucuna kadar gidip elini salladı. Tayfalar demir aldılar, kürekçiler de gemiyi iskeleye doğru yanaştırırken kaptan İskitli komutana sordu.

"Adamların bizi bekleyen önemli göreve hazır mı?"

Bu soru İskitlinin homurdanmasına yol açtı. "Benim adamlarım her şeye hazırdır."

Kaptan bu yanıta şaşırmaca. Uzun yolculuk boyunca Tarsa ile saatlerce konuşmuştu. Her ırktan insanı tanımaya yönelik doymak bilmez merakı yüzünden, Tarsa'ya yurdu ve halkıyla ilgili sorular sormuş, mavi kırmızı renkli tenine, garip alışkanlıklarına rağmen bu zorlu, yaşlı savaşçıdan hoşlanmaya başlamıştı.

Gemi iskeleye bağlanınca tayfalar gemiden geniş bir iskele uzattılar. Güvertede toynak sesleri duyuldu ve kıç altındaki ahırda tutulan iki yük beygiri iskeleden kıyıya indirildi. Hayvanlar dışarı çıkınca huzursuz oldular ama İskitliler yumuşak sözler ve avuç avuç ballı tahılla onları yatıştırdılar.

Kaptan içme suyu ve yiyecek bulmak üzere bir ekip görevlendirdi. Kendisi yük ambarına inip, sağlam Lübnan sedirinden yapılmış bir sandığın başına gitti. Ambar kapağından sızan ışıkta sandık adeta parlıyordu. Sandığı büyük bir özenle yukarı çıkarmaları için adamlarına talimat verdi.

Sandığın etrafına kalın halatlar dolandı ve dip kısmında kancaya sabidendi. Ağır yük yukarıya çekilirken halatlar gıcırdadı. Sonunda yavaşça ambardan çıkarıldı ve güverteye indirildi. Halatlar açıldı ve sandığı taşımak için iki yanındaki deliklere kürekler geçirildi. Adamlar kürekleri omuzlayıp sandığı iskeleden aşağı indirdiler.

Bu kez de sağlam, demir çemberli tekerlekleri olan bir yük arabasına koydular. Beygirler arabaya koşulmuştu. Askerler kalkanlarını ve yaylarını omuzlarına asıp, mızraklarını ellerine alarak arabanın iki yanına dizildiler. Kaptanla İskitli komutan öne geçti ve alay silah takırtıları arasında ilerlemeye başladı.

Terk edilmiş yerleşim merkezinden, nehir boyunca uzanan orman tarafından kesilen bir yola saptılar. Otlarla kaplandığı halde yol hızla ilerlemeye imkân veriyordu. Alay geceleri kamp kurarak ilerlemeye devam etti. Üçüncü günün sabahında iki alçak dağ arasındaki vadiye eriştiler.

Kılavuz

Kaptan birliği durdurdu ve cebinden gemide bakmakta olduğu tahta kutuyu çıkardı. Askerler dinlenip hayvanlarla ilgilenirken, kutunun kapağını açıp azıcık su koydu ve içine baktı. Kumaştan yapılmış bir kesede sakladığı bir parşömen rulosuna göz attı. Sonra da bir göçmen kuşun şaşmaz kararlılığı ile yola devam etti.

Alay vadiyi geçti ve sonunda uzun otların arasında yuvarlak değirmen taşı kalıntılarının bulunduğu bir düzlüğe ulaştı. Kaptan burada kan ter içindeki işçilerin taş değirmenleri çevirdiği zamanı hatırladı. Adamlar sepetler dolusu taşı öğütüp toz haline getirdikten sonra tozları ateş yanan çukurlara naklediyorlardı. Körüklerin yardımıyla alevler akkor haline gelince, işçiler kil potaları eğiyor ve o parlak sarı eriyiği tuğla şeklindeki kalıplara döküyorlardı.

Grup yola devam etti ve iki taş heykelin önüne geldi. İki insan boyundaki heykellerin boyunlarından aşağısı insana benziyordu. Yerli halkı korkutup kaçırmak için yapılmışlardı. Yarı insan yarı hayvan şeklindeki ürkütücü kafaları, sanki heykeltıraş akla hayale gelebilecek en iğrenç ve korkunç yüzü yapmaya niyetliymiş gibi her iki türün de en beter örneklerini temsil ediyordu. Paralı askerler bile huzursuz olmuşlardı. Silahlarını bir elden ötekine geçirip, endişeli bakışlarla bu şeytani heykelleri süzmekteydiler.

Kaptan yine sihirli kutusuna ve parşömen rulosuna danışıp ormana daldı. Bitki örtüsünün yarattığı yapay alacakaranlıkta ilerlediler. Kalın ağaç kökleri yürümeyi güçleştiriyordu ama bir saatlik yürüyüşten sonra ormandan çıktılar. Yamacın dibindeki düzgün yüzeyli alçak kayalığa doğru ilerlediler. Yolda, daha önce gördüklerine benzeyen iki heykel daha vardı.

Heykelleri referans alan kaptan kayalık duvardaki bir noktayı nirengi noktası yaptı. Beklenmeyen bir engelle karşılaşmış kör biri gibi elleriy

le duvarı yoklamaya başladı. Sonunda zar zor görülebilen bir dizi tutamak bulup onları kullanarak duvarın kenarına tırmandı.

Yerden on, on iki adım yükselince vücudunu çevirip kayadaki bir oyuğa oturdu. Askerlerden bir mızrak alıp kaldıraç niyetine kayadaki bir yarığa soktu. Sonra askerlerin yukarı fırlattığı halatı mızrağın gövdesine doladı. Halatın öbür ucu beygirlerden birine bağlanmıştı. Kaptan işaret verince beygir yürümeye başladı, o arada kendisi de ayaklarıyla hafif bir kaya çıkıntısına basmaktaydı. Yaklaşık otuz santim kalınlığındaki çıkıntı yerinden kopup gürültüyle aşağı düştü ve yüz seksen santim genişliğinde, üç metre yüksekliğinde bir oyuk ortaya çıktı.

Kayadan aşağı inen kaptan kuru otlardan oluşturduğu bir tümseği tutuşturup otları bir meşaleye dönüştürdü. Meşaleyi havaya kaldırarak açılan oyuğu aydınlattı. Koşum takımlarını kendilerine bağlamış olan İşkilliler, arabayı muntazam duvarları olan tünele çektiler. Tünel on beş metre kadar sonra bir odaya açıldı.

Kaptan odanın duvarlarına yerleştirilmiş yağ kandillerini yaktı. Çepeçevre yanan kandiller geniş, yuvarlak bir galeride olduklarını ortaya çıkardı, sağa sola uzanan çeşitli tüneller vardı. Galerinin ortasında yaklaşık doksan santim yüksekliğinde ve iki metre çapında yine yuvarlak bir kaya duruyordu. Kaptan İskitlilere sandığı onun üstüne koymalarını emretti. Yine onun talimatıyla sandığın kapağını açıp geri çekildiler.

Kaptan sandığa eğilip, biraz daha küçük, koyu ahşaptan yapılmış, altın süsleri olan başka bir sandığın kapağını açtı. Mavi kumaş katmanlarını kaldırırken kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sonra büyülenmiş gibi bakakaldı; sandıktan yansıyan parıltı yüzünü aydınlatmaktaydı. Bir an sonra, mavi kumaşı ve kapağı tekrar yerine koydu. Tar sa'nın adamları da dış sandığın kapağını örttüler.

Kaptan, "Buradaki görevimiz tamamlandı," derken sesi duvarlarda yankılandı.

Kılavuz

Tekrar öne geçip dışarı çıktı. Temiz, serin havanın terli yüzüne çarpması iyi geldi ve ciğerlerine dolan tozun temizlendiğini hissetti. İskitlilere kaya parçasını tekrar yerine yerleştirmelerini emretti. Sonra yüzeyi inceledi. Kimse burada bir geçit olduğunu anlayamazdı.

Alay dönüş yoluna koyuldu. Yükleri olmadığı için bu kez daha hızlı ilerliyorlar ve doğruca nehre gidiyorlardı. Eğimli kıyıda geniş kapıları suya doğru dönük ahşap bir ev vardı. Kaptan binanın girişini incelemeye gitti. Tekrar ortaya çıktığında memnun görünüyordu. Tarsa ile adamlarına güzel bir yemek hazırlamalarını ve iyi bir uyku çekmelerini söyledi.

Şafak sökerken yorulmak bilmez kaptan onları uyandırdı. Beygirler ahşap evdeki tahta tekneyi suya çekti. Açık güverteli tekne, aslında yarı tekne, yarı sal gibiydi. On iki metre uzunluğunda ve dört metre enindeydi, sudan yüksekliği de olsa olsa bir metreydi. Uzun bir dümen yekesiyle idare ediliyordu.

Beygirler tekneye bindirildi ve sırıkla iterek yol almaya başladılar. Nehir seyri deniz yolculuğundan daha tüyler ürperticiydi. Teknenin yoluna sığlıklar, şelaleler, sürüklenen kütükler, girdaplar ve kayalar çıkıyordu. Nehrin ağzına ulaşıp da demirli gemilerini görünce İskitliler sevinçle tezahürat yaptılar.

Gemi mürettebatı gelenleri karşılayıp nehir teknesini kıyıya çekmelerine yardım etti. Kaptan seyir defterini yazarken, mürettebat gece geç vakitlere kadar kutlama yaptı. Şafak sökmeden hemen önce harekete geçtiler ve güneş ağaçların üstünde belirirken demir alıp yola koyuldular. Rüzgâr ve kürekçiler sayesinde hız alan gemi körfezden çabucak çıktı ve kürekçiler öteki görevlerine döndüler. Gemideki herkes gibi onlar da bir an önce eve varmak istiyordu.

Ancak coşkuları beklenmeyen bir gelişme yüzünden yarım kaldı. Bir adanın önünden geçerken ortaya başka bir gemi çıkıp yollarını kesti.

Kaptan bağırarak kürekçilerin durmasını ve yelkenlerin indirilmesini emretti. Kendisi de yollarını kesen gemiyi daha iyi görmek için pruvadaki büyük su kaplarından birine tırmandı. Gemide bir hayat belirtisi yoktu ama güvertede büyük dalgalara karşı yükleri korumak için sazdan örülmüş bir çit bulunuyordu.

Kaptanın bakmakta olduğu bir Tarshish gemisiydi.

Tıpkı kendi gemisi gibi onun da fonksiyonel zarif hatları vardı. Güvertesi uzun ve düzdü; onun kavisli pruvasının ucuna da bir at kafası oyulmuştu. Kaptanın keskin gözleri iki gemi arasındaki farkları hemen algıladı. Bu yabancı gemi ticaret için yapılmış ama sonradan savaş gemisine dönüştürülmüştü.

Pruvası tahta değil bronz kaplamaydı, böylece bindirdiği zaman en güçlü gemileri bile parçalayabilirdi. Kıçındaki ve başındaki kürekler aynı zamanda mahmuz niyetine kullanılabilirdi.

İskitli komutan kaptanın yanına geldi. "Gemiye borda edecek birilerini göndermemiz gerekir mi?"

Kaptan soruyu zihninde tarttı. Bir Fenike gemisinin kendileri için tehlike yaratacağını düşünmüyordu, ama onun burada bulunması için de bir neden yoktu. Hareketleri düşmanca değilse bile dostça da sayılmazdı.

"Hayır," dedi. "Bekleyeceğiz."

Beş dakika geçti. Sonra on oldu. Yirmi dakika sonra savaş gemisinden birilerinin sandala indiklerini gördüler. Sandal işitme mesafesine kadar yaklaştı. Kürekte dört adam vardı. Beşinci adam da bacaklarını iki yana açmış önde duruyordu, mor pelerini gevşek bir yelken gibi arkasında dalgalanıyordu. Adam ellerini ağzına götürdü.

"Selamlar kardeşim," diye bağırdı.

Kaptan hayretle, "Sana da selamlar kardeşim," diye cevap verdi. "Buraya nasıl geldin?"

Kılavuz

Adamın suratında alaycı bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Senin yaptığın gibi Menelik, bir Tarshish gemisiyle."

"Hangi amaçla Melqart?"

"Bir kez daha güçlerimizi birleştirmek için sevgili kardeşim."

Kaptanın yüzünden bir şey belli olmuyordu ama koyu renk gözleri öfkeyle yanıyordu. "Görevimi *biliyor* muydun?"

"Biz aile değil miyiz? Akrabalar arasında sır olmaz."

"O zaman dileklerin konusunda da beni aydınlat."

"Evet, elbette. Benim gemime gel de konuşalım."

"Benim gemim de seni ağırlayabilir."

Mor pelerinli adam güldü. "Birbirimize kardeşçe güvenmediğimiz ortada."

"Çünkü biz öz kardeş değiliz."

"Yine de aynı kanı taşıyoruz." Melqart adayı gösterdi. "Hadi bu çocukça münakaşayı bırakalım da şu tarafsız bölgede konuşalım."

Kaptan adaya baktı. Çoğunlukla bol ağaçlı kıyıların aksine, kumsal yetmiş, seksen metre boyunca dümdüz uzanıyor sonra da yeşilliklerle kaplı, yumuşak eğimli bir yamaca ulaşıyordu.

"Pekâlâ," diye bağırdı.

Sonra Tarsa'ya karaya çıkacak bir ekip hazırlamasını söyledi. Tarsa savaşlarda pişmiş dört adamını seçti. Dakikalar sonra sandal kıyıya yanaştı. İskitliler sandalda kalırken kaptan meyilli sahile çıktı.

Üvey kardeşi kıyıdan birkaç yüz adım içeride kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Tepeden tırnağa Fenike kıyafetlerine bürünmüştü. Mor pelerinin altında zengin işlemeli bir tunik ve başında koni şeklinde bir başlık vardı. Altın boyunluğunun yanı sıra, kolları ve parmakları da altınlarla bezeliydi.

Kaptanla aynı boydaydı. İri burnu, esmer teni, dalgalı saçı sakalı ve yakışıklı yüzü de üvey kardeşine oldukça benziyordu. Fakat yine de belir

gin farklılıklar vardı. Kaptanın gururlu ve otoriter havasına karşılık üvey kardeşinde güçlü olmaktan ziyade zalim bir ifade vardı. Kara gözleri derinlikten ve yumuşaklıktan yoksundu. Çıkık çenesi de kararlılıktan çok inatçılık izleri taşıyordu.

Melqart onu çekici değil kurnaz gösteren geniş tebessümüyle, "Bunca yıldan sonra seni görmek ne güzel sevgili kardeşim," dedi.

Kaptan böyle riyakâr sözlere kanacak havada değildi. "Neden buradasın?" diye sordu.

"Diyelim ki babamız bu görevde sana yardımcı olmamı istedi."

"Sana asla güvenmez o."

"Belli ki sana güvenmiş, sen de bir hırsızsın."

Bu hakaret karşısında kaptanın yanakları kızardı ama öfkesini bastırdı. "Soruma cevap vermedin."

Üvey kardeşi omuz silkti. "Yola çıktığını öğrendim. Seni durdurmaya çalıştım ama gemin çok hızlı olduğu için yetişemedik."

"Neden gemin savaş gemisi haline getirilmiş?"

"Buraları tehlikeli sular."

"Buraya gelmekle babamıza karşı geldin. Bu onun arzusu olamaz."

Melqart tükürür gibi, *"Babamız* senin fahişe annenle yatan bir kadın düşkünü," dedi.

"Ve tabii *senin* fahişe annenle de?"

Melqart pelerinini geriye attı. Eli kılıcının kabzasına uzandı ama biraz düşündükteni sonra geri çekti. "Bu aile meseleleri yüzünden kapışmamız aptallık," diye bağırdı. "Gemime gidelim. Sana leziz yiyecekler ikram edeyim ve konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Gemini geri döndür. Biz de peşinden geleceğiz."

Kaptan topuklarının üstünde dönüp suya doğru yürümeye başladı. Kardeşinin kendisine saldıracak cesareti bulabileceğini ummasa da kulağı ayak seslerindeydi. Ama onun yerine Tarsa'nın bağırdığını duydu.

"Kaptan! Arkanda!"

İskitli plajın gerisindeki tepede bulunan otların arasından fırlayan bir düzine kadar adamı görmüştü.

Adamlar üstüne doğru koşarken kaptan da arkasına döndü. Adamların omuzlarında ve göğüslerinde dövmeler vardı.

Trakyalılar.

Kılıç ve kargı kullanmaktaki ustalıkları nedeniyle Fenike donanmasında kullanılan başka bir gözü dönmüş ırktı bu. Trakyalılar onları kışkırtan üvey kardeşinin yanından geçmiş geliyorlardı.

"Öldürün onu! Öldürün!"

Çığlıklar atan Trakyalılar etrafını kuşatırken kaptan da palasını çekti.

Yüzünü onlara dönük tutuyordu ama arkasını kollayamıyordu. Bir Trakyalı tam kargısıyla atış pozisyonu almışken öylece kalakaldı ve silahını düşürdü. Gırtlağından ucu çıkan tüylü oku kavrayıp boğuk bir ses çıkardı, önce dizlerinin üstüne çöktü ve sonra yüzüstü kumlara devrildi.

Tarsa soğukkanlılıkla sadağından başka bir ok aldı. Nefes alır gibi kolayca bir Trakyalıyı daha hakladı. Ötekiler dağıldılar.

Tarsa'nın okçuları, kaçan Trakyalıları ölümcül bir ok yağmuruna tuttular.

Kaptan da güçlü bir savaş narası atarak koşmaya başladı. Melqart ümitsiz bir hamleyle kenara kaçmasa palasıyla kafasını uçuracaktı. Bunu takip eden ok sağanağından kaçmak isterken pelerinine takıldı ve yumuşak kumların üstüne düştü.

Sırtüstü yuvarlanıp kılıcını kenara fırlattı. "Öldürme beni kardeşim."

Kaptan duraksadı. Her ne kadar kötü biri olsa da Melqart kendi kalımdandı.

Tarsa yeniden haykırıp uyarıda bulundu.

İlk saldırganların yerini almak üzere sırtta ikinci bir Trakyalı dalgası belirmişti.

Kaptan geri çekildi ve cesetlerin üstünden aşarak sandala doğru koştu.

İskitliler son oklarını da yolladılar. Ustaca nişan alınarak yapılan atışlar Trakyalıları yavaşlattı ama durdurmadı.

Tarsa yayını kenara atıp güçlü kollarıyla kaptanı çekip sandala aldı. Kürekçiler küreklere asıldılar ve sandalı hemen kargıların menzilinden çıkardılar, arkalarından savrulan kargılar sulara gömüldü.

Kaptan gemisinin güvertesine tırmandı. Gözcü güvertedeki silah kamaralarından birine dizmiş olduğu mızrak ve kılıçları dağıtıyordu.

Melqart'ın sandalı son Trakyalıyı alır almaz kıyıdan açılmaya başladı. Savaş gemisinin güvertesindeki saz çit açıldı ve yüksek bir dövüş platformunda bekleyen en az yüz tane adam ortaya çıktı.

Güneş mızraklarının ucunu parlatıyordu. Bir savunma duvarı oluşturmak üzere kalkanlarını korkuluklara asmışlardı. Kaptan güverteden duman kümelerinin yükseldiğini görünce geminin çevresine su küplerinin dizilmesini emretti.

Savaş gemisinden atılan alevli oklar havada iz bırakarak ürkütücü bir yay çizip üstlerine yağmaya başladı.

Bazıları geminin güvertesine ve küpeşteye düşen okların hiçbiri canlı hedeflere isabet etmedi. Su küpleri sayesinde alevler söndü ama ilk ok dalgasını ikinci bir dalga izledi ve alevli silahlardan bazıları toplanmış vaziyetteki yelkene düştü.

Tayfalar yelkeni güverteye yaydılar ve ayaklarını ve bacaklarını yakan korlara aldırmadan tutuşmuş kumaşı söndürmeye çalıştılar.

Kaptan bağırarak demir almalarını emretti. İskitliler yaylarını gerip ölümcül bir kollama salvosu gönderirken, kürekçiler gemiyi alevli okların menzilinden geriye çektiler. Fakat bu manevra geminin öteki gemiye borda göstermesine yol açmıştı.

O arada yelkenden fırlayan alevler yayılıyordu. Kaptan gemisinin ölüme mahkûm olduğunu anladı. Gemiler tahtadan, kenevirden, çamsa

kızından ve kumaştan mamuldü. Dakikalar içinde bütün gemi dev bir meşaleye dönecekti.

Savaş gemisi öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanıyordu.

Geminin her iki ucundaki koca kürekler yüz seksen derecelik bir açıda hızla dönebilmesini sağlıyordu ve böylece bronz mahmuzunu kullanabilecekti.

Mahmuz yanan gemide bir delik açacaktı. Gemi su almaya başlayınca da alevli oklar yeniden saldırıya geçecekti.

Kaptan dümencilere gemiyi çevirmelerini emretti. Geminin pruvası akıntı yönüne dönünce de kürekçilere seslendi.

"Tam yol ileri!"

Gemi tembel bir balina gibi silkinip hız kazanmaya başladı. Düşman gemisi hâlâ dönüş manevrasını yapıyordu ve bundan daha savunmasız bir durumda olamazdı. Her ne kadar kaptanın gemisinin burnu bronz kaplı olmasa da, kalın Lübnan kütükleri de ölümcül bir etki yapabilirdi.

Adamların haykırışları arasında toynak gümbürtüleri duyuldu. Beygirler ahırlarından kaçmış ve bir rampadan güverteye tırmanmışlardı. İskitliler yaylarını bırakıp hayvanları geri itelemeye çalıştılar. Dumandan ve alevlerden daha çok korkmuş olan beygirler gözleri yuvalarında dönerek gerilediler.

İki gemi arasında metreler kalmıştı. Kaptan, mürettebatını hızlandırmak için bir o tarafa bir bu tarafa koşan Melqart'ın mor pelerinini seçebiliyordu.

Yanan gemi bütün hızıyla savaş gemisine bindirdi. Kaptan dengesini yitirip dizlerinin üstüne düştü ama çabucak ayağa kalktı. Geminin burnundaki at kafası çarpılmıştı. Gemi sarsılıp geri döndü, diğer gemiyle borda bordaya gelmişlerdi. Düşman okları onları dilediği gibi vurabilir, kargılı savaşçılar da rahatça işlerini bitirebilirdi.

Kaptanın gemisinde disiplin kalmamıştı. Adamlar kavrulmamak veya tepinen beygirlerin altında ezilmemek için yanan güverteden kaçışıyordu....

O arada gemiler bir daha tokuştu.

Ani bir rüzgâr bir an için dumanları dağıttı. Kaptan sadece birkaç metre öteden sırıtarak kendisine bakan üvey kardeşini gördü.

Kendine gelip ana güvertede yürüyerek dumanların içine daldı ve paniğe kapılan mürettebatını toparlamaya çalıştı.

Beygirlerden biri geri geri üstüne gelince ezilmemek için kenara çekildi. Ani bir ilhamla, güverteden yanan bir yelken parçası alıp hayvana doğru salladı. Beygir şaha kalkıp keskin toynaklarıyla havayı tırmaladı. Kaptan İskitlilere de aynı şeyi yapmalarını haykırdı.

Perişan bir sıra oluştu. Bağırıp yanan kumaş ve deri parçalarını havada sallayarak beygirleri öbür gemiye doğru sürmeye başladılar.

Öbür gemide dövmeli Trakyalılar korkuluklara dizilmiş, gözlerinde yaklaşan katliamın parıltısıyla bekliyorlardı. Fakat beygirler yarı sıçrayarak, yarı tırmanarak korkulukları aştılar ve savaş gemisine geçtiler. Savaşçıları dağıtarak geminin bir ucundan ötekine koşturuyor, yollarına çıkan herkesi eziyorlardı.

Kaptan da, peşinde İskitlilerle birlikte savaş gemisinin korkuluklarından atladı. Önüne çıkan ilk adamı hızlı bir pala darbesiyle hakladı. Sonra bütün mürettebatı savaş gemisine hücum etti. Trakyalılar bu ateşli saldırının şaşkınlığıyla geri çekilmişlerdi.

Kaptanın yüzü isten kapkara olmuştu. Ölümcül olmayan pala ve mızrak yaraları kanamaktaydı ama hiçbir şey Melqart'a doğru ilerlemesine engel olamıyordu. Melqart ise savaşın yön değiştirdiğini görmüş ve gemisinin yüksek kıç tarafında güvenli bir yer aramaya başlamıştı. Menelik kısa bir merdiveni tırmanıp üvey kardeşinin saklandığı yere ulaştı.

Bu kez öldürücü darbeyi indirmekte tereddüt etmeyecekti.

Kılavuz

Fakat tam palası ete saplandığında kafasına bir şey çarptı ve gözlerine kara bir perde inerken kendisi de güverteye yuvarlandı.

Daha sonra, çarpışmanın son izleri de su yüzeyinde baloncuklar çıkararak ortadan silinirken, otların arasına gizlenmiş olan sessiz tanık yerinden kalktı ve sahile yürüyüp at kafalı canavarı ilk gördüğü yere doğru yaklaştı.

Ortalık sessizdi. Acı ve ıstırap dolu feryatlar, silahların çıkardığı sesler tümüyle sona ermişti. Sadece nehir kıyısınca akıp giden hafif bir dalga vardı. Daha yararlı şeyler arayan sessiz tanık, altın süslere hiç aldırmadan cesetten cesede dolandı.

Acıklı bir miyavlama duyduğunda eğilmiş ganimet toplamaya devam ediyordu. Islanmış sarımsı turuncu renkli bir kürk yumağı yanmış bir tahta parçasını tırmalamaktaydı. Avcı daha önce hiç kedi görmemişti ve bir an için onu öldürmeyi düşündü. Fakat sonra acıdı ve hayvanı alıp yumuşak bir deri parçasına sardı.

Daha fazlasını taşıyamayacağını anlayınca da, geride sadece ayak izlerini bırakarak kumsaldan ayrıldı.

BEYAZ SARAY, 1809

Pennsylvania Bulvarı'ndaki Başkanlık Köşkü, kış soğuğunu bastırmak için çatırdayarak yanan ateşin bulunduğu çalışma odası dışında tümüyle karanlığa gömülüydü. Şöminedeki titrek sarı alevin ışığı, kendi kendine mırıldanarak çalışmakta olan iri burunlu erkeğin yüzüne yansıyordu.

Thomas Jefferson, çoğu zaman derinliğiyle onu ilk kez görenleri irkilten parlak mavi gözleriyle duvar saatine göz attı. Sabahın ikisiydi; genellikle onda yatardı. Şafak vakti kalkmıştı ve akşamın altısından beri burada çalışıyordu.

Başkan, öğleden sonrasını en sevdiği atı olan Kartal ile "Washington'da gezerek geçirmişti ve binici giysileri, yani eski, rahat kahverengi ceketi, kırmızı yeleği, fitilli kadife pantolonu ve yün çorapları hâlâ üstündeydi. Çizmelerini çıkarıp, başkan ayaklarında daha zarif ve resmi şeyler görmeyi uman yabancı delegeleri şoke eden topuksuz terliklerini giymişti.

Başkan kolunu yanındaki dolaba uzatıp, parmağını dokundurunca dolabın kapakları ardına kadar açıldı, bu da Jefferson'un kilitlere duyduğu sevginin bir göstergesiydi. Dolapta özenle yerleştirilmiş olarak kesme camdan bir kadeh, kırmızı Fransız şarabı dolu bir sürahi, bir tabak pasta ve koridordan yatak odasına geçerken kullanması için bir mum duruyordu. Yarım kadeh şarap koyup hülyalı bakışlarla ışığa tuttu ve Paris anılarını canlandıran bir yudum aldı.

Yarın çok çabuk gelemezdi. Saatler içinde ofisin meşakkatli yükü, dostu James Madison'un dar ama kabiliyetli omuzlarına geçecekti.

Şarabından bir yudum daha aldı ve masasına yayılmış belgelere döndü. Bağımsızlık Bildirisi'ni kaleme alan akıcı el yazısıyla yazılmış ve sütunlar halinde düzenlenmiş olan sözcükler, otuz yılı aşan bir dönem içinde toparlanmış elliden fazla Kızılderili diline aitti.

Jefferson uzun bir süre önce Kızılderililerin Kuzey Amerika'ya nasıl geldiklerine merak sarmış ve çeşitli Kızılderili dillerinde, diyalektlerinde ortak olarak kullanılan kelimeleri toparlamak için yıllarca emek vermişti. Teorisi, Eski Dünya ile Yeni Dünya sözcükleri arasındaki benzerliklerin Kızılderililerin orijini hakkında fikir verebileceğiydi.

Jefferson hiç çekinmeden başkanlık gücünü de bu tutkusu için kullanmıştı. Bir keresinde beş Cherokee şefini bir Beyaz Saray resepsiyonuna davet etmiş ve onları dilleri hakkında soru yağmuruna tutmuştu. Meriwether Lewis'e de Pasifik Okyanusu'ndaki tarih araştırması sırasında karşılaşacağı Kızılderililerden kelime örnekleri toplaması için talimat vermişti.

Jefferson'un Kızılderililerin kökenleri üzerine yazmayı planladığı kitap, entelektüel kariyerinin doruk noktası olacaktı. İkinci döneminin gürültülü olayları projeyi geçici olarak askıya almasına yol açmıştı ve Lewis ile Clark'ın uzun yolculuklarından getirdikleri yeni materyalleri özetleyene kadar matbaacıya liste yollamayı kesmişti.

Kılavuz

Kendi kendine Monticello'ya döner dönmez tekrar işe koyulmaya söz vererek kâğıtları düzgünce istifleyip iple bağladı ve diğer kelimeleri kırtasiye malzemeleriyle birlikte sağlam bir sandığa yerleştirdi. Bu da şahsi eşyalarıyla birlikte James Nehri'ne gönderilecek ve eşyalarını Monticello'ya getirecek olan tekneye yüklenecekti. Son evrak paketini de koyduktan sonra sandığın kapağını indirdi.

Artık masasında kapağında adının kabartması olan kurşun kalay alaşımı kutu dışında bir şey kalmamıştı. Başkan kutuyu açıp, yaklaşık yirmi üç santime yirmi sekiz santim ebadında dikdörtgen bir parşömen çıkardı. Yumuşak hayvan derisini bir yağ kandiline yaklaştırdı. Parşömenin pürtüktü yüzeyi garip yazılarla, dalgalı çizgilerle ve X'lerle kaplıydı. Bir kenarı yırtıktı.

Bu parşömeni 1791 yılında ele geçirmişti. O ve Virginia'daki komşusu "Jemmy" Madison, Unkechaug kabilesinin yoksul düşmüş bazı üyeleriyle buluşmak için atla New York'taki Long Island'a gitmişlerdi. Jefferson, antik Algonquin kabilesinin dilini bilen birini bulmayı umuyordu ve gerçekten de üç yaşlı kadın bu dili hâlâ konuşabilmekteydi. Jefferson onlardan derlediği sözlüğün, Kızılderililerin Avrupa kökenleri hakkındaki tezini doğrulayacağını ümit ediyordu.

Kabilenin şefi bu parşömeni Jefferson'a hediye etmiş ve bunun kuşaktan kuşağa geçtiğini anlatmıştı. Bu jestten duygulanan Jefferson da, zengin bir arazi sahibi ve aynı zamanda Bildirge'yi imzalayanlardan biri olan bir dostundan Kızılderililere sahip çıkmasını istemişti.

Şimdi parşömene bakarken aklına bir fikir gelmişti. Parşömeni alıp, yatay duran tahta bir kola aynı anda hareket edebilen iki kalemin tutturulmuş olduğu masaya koydu. Jefferson ciltler dolusu yazışmalarında po ligraf denen bu kopya makinesini sık sık kullanırdı.

Parşömendeki yazıları kopya ettikten sonra, bunu alacak kişiye bu sözcüklerin kullanıldığı dili tanımlaması için notlar ekledi. Sonra zarfları mühürleyip adresleri yazdı ve gidecek postalar kutusuna bıraktı.

Unkechaug kelimeleri listesi sandıktaki öbür belgelerle birlikte paketlenmişti. Jefferson parşömeni el altında bulundurmak istediği için yeniden kutusuna kaldırdı. Monticello'ya giderken kutuyu eğerinde taşıyacaktı. Duvar saatine bir daha göz atıp kadehindeki şarabı bitirdi ve koltuğundan kalktı.

Altmış beş yaşında olduğu halde Jefferson'un çiftçi bedeninde bir gram fazlalık bulunmuyordu. Yaşlandıkça gür kızıl sarı saçı griye dönüşmekteydi. Dik omuzları, misket namlusu gibi duruşu ve bir seksen beşlik boyuyla her zaman etkileyici biri olacaktı. İltihaplı romatizması ilerliyordu ama eklemlerindeki sertleşmeyi halledince hareketleri rahat ve kıvrak oluyor, daha genç bir erkeğin zarafetine bürünüyordu.

Gece için bırakılan mumu yaktı ve Beyaz Saray'ın sessiz koridorlarından odasına doğru yürümeye başladı.

Şafak sökerken her zamanki gibi tantanasız ve sade bir şekilde yeni başkan için yapılacak merasime gitmek üzere yola koyuldu. Atıyla dörtnala geçerken dizilmiş bekleyen merasim kıtasını şapkasına şöyle bir dokunarak selamladı, Capitol yakınlarında atından indi ve hayvanı kazıklardan oluşan çite bağladı. Tören esnasında halkın arasında oturdu. Daha sonra Beyaz Saray'a bir nezaket ziyaret yaptı. Akşamki baloda da Dolley Madison ile dansa kalktı.

Ertesi gün toplanma işini bitirdi, özellikle de Kızılderililerle ilgili malzemelerin bulunduğu sandığın James Nehri'ne giden arabaya yüklenmesine nezaret etti. Hayatını bir taşra beyefendisi olarak sürdürmek hevesiyle at sırtında Monticello'ya giderken sekiz saat boyunca bir kar fırtınasıyla boğuşmak zorunda kaldı.

Gözcü, James Nehri kıyısında, geceyi geçirmek üzere birkaç yük teknesinin bağlandığı noktada, karla kaplı bir meşe ağacının altında duruyordu. Yakınlardaki bir tavernadan kaba kahkahalar duyuluyordu. Sesler yüksel

meye başlayınca, şahsi deneyimlerine dayanarak tekne mürettebatlarının zom olma sınırına geldiklerini anlamıştı.

Karanlığın korumasından çıktı ve karların üstünden kıç taraftaki fenerinin ışığında hatları hafifçe belli olan tekneye doğru yürümeye başladı. On beş metre uzunluğundaki dar, düz kıçlı tekne nehirde tütün taşımak için tasarlanmıştı.

Kıyıda durup seslendi ama cevap alamadı. İçkinin, sıcak ateşin ve bir kadının cazibesine kapılan kaptan, teknede çalışan iki sırıkçıyla birlikte kıyıya çıkmıştı. Nehrin bu uzak kıyısında pek suç işlenmediği için, böyle soğuk bir gecede teknede nöbetçi bırakmak kimsenin aklına gelmemişti.

Gözcü rampayı tırmanıp tekneye çıktı ve kıç tarafta asılı feneri alarak güvertenin orta kısmını kaplayan kavisli tentenin altına daldı. Tentenin altında üzerine TJ harfleri işlenmiş yirmi beş civarında çıkın bulunuyordu. Feneri kenara koyup çıkınları, kutuları karıştırmaya başladı.

Bıçak yardımıyla açtığı bir sandıkta düzgünce istiflenmiş bir kâğıt tomarı buldu. Verilmiş olan talimata uyarak kâğıtları büyük bir heybeye tıktı ve bir kısmını da nehir kıyısına attı. Daha fazlasını da nehre fırlattı ve hızlı akıntılarla gözden kayboluşlarını izledi.

Gözcü yaptığı işe sırıtarak baktı. Gürültülü tavernaya çabucak bir göz atıp hızla kıyıya indi ve hayalet gibi karanlığa karışıp kayboldu.

Bu olaydan az sonra Jefferson dostlarıyla birlikte Montieello'ya döndü ve ev kölelerinin köşkün sütunlu girişinin dibinde duran bir posta arabasındaki yükleri boşaltmakta olduklarını gördü. Atıyla biraz daha yaklaşınca, Washington'daki eşyalarını getiren tıknaz, sakallı James Nehri kaptanını tanıdı.

Atından inip posta arabasına yaklaştı ama eşyalarının gelmesinin heyecanıyla kaptanın dertli halini fark etmedi. Parmaklarıyla yük arabasının yanma vurdu. "İyi iş kaptan. Görüyorum ki her şey sağ salim gelmiş."

Kaptanın yuvarlak yüzü fazla olgunlaşmış bir kabak gibi buruştu. "Çok üzgünüm ama hepsi değil efendim," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

Kaptan büzülüp kalmış gibiydi. Jefferson ondan epeyce uzundu ve eski Amerika Başkanı olmasa bile yeterince ürkütücü bir görünüme sahipti. O delici bakışlarıyla talihsiz kaptana öldürecekmiş gibi baktı.

Nehir adamı olanları anlatırken şapkasını o kadar mıncıkladı ki şapkanın paramparça olmayışı bir mucizeydi.

Jefferson'un sandığı Richmond civarında, yani yolculuğun son etabında talan edilmişti. Kaptanın anlattığına göre, hırsız, tekne kıyıya bağlanmış mürettebat da kıyıda uyurken gelmişti. Bir sandık boşaltılmıştı. Kıyıda bulduklarını söylediği bir tomar çamurlu kâğıdı Jefferson'a uzattı.

Jefferson elindeki ıslak tomara baktı.

Güçlükle konuşarak, "Başka bir şey çalınmamış mı?" diye sordu.

"Hayır efendim." Kaptan bu olumlu noktayı vurgulama fırsatına sevinmişti. "Sadece tek bir sandık."

Sadece tek bir sandık.

Kelimeler Jefferson'un kulaklarında yankılandı.

"Bunları nerede bulduğunuzu söyle çabuk."

Birkaç saniye sonra Jefferson'la dostları dörtnala yola koyulmuştu, nehre kadar hiç durmadılar ve iki yakaya dağıldılar. Sıkı bir aramadan sonra kıyıya sürüklenmiş bir miktar kâğıt buldular. Birkaç sayfa dışında Kızılderili kelime örneklerinin okunacak hali kalmamıştı.

O yazın ilerleyen tarihlerinde hırpani, ayyaş bir hırsız yakalandı ve bu işi yapmakla suçlandı. Adam, kâğıtları çaldıktan sonra imha edilmiş hissi vermesini isteyen yabancı biri tarafından tutulduğunu ileri sürüyordu.

Jefferson suçlunun bulunmasına ve belki de asılacak olmasına sevinmişti. Adamın kaderi onu hiç ilgilendirmiyordu. Alçak herif telafisi imkânsız bir zarar vermişti. Jefferson'un da uzun süre ihmal edilmiş tarlalar

gibi daha önemli dertleri vardı ve giderek artan borçlarını nasıl ödeyeceğini bulmaya çalışıyordu.

Aylar sonra postadan çıkan mektup bunların hepsini değiştirdi.

Jefferson, Beyaz Saray'dan Felsefe Cemiyeti'ne yolladığı notlara çeşitli yanıtlar almıştı. Hepsi de Jefferson'un parşömenden kopya ettiği kelime listesinden ötürü şaşkınlıklarını ifade ediyordu. Biri hariç.

Profesör Holmberg Oxford Üniversitesi'nden bir dilbilimciydi. Daha önce cevap veremediği için Jefferson'dan özür diliyordu, ama Kuzey Afrika'da seyahatteydi. Parşömendeki kelimelerin hangi dilden olduğunu kesin olarak biliyordu ve çevirilerini de mektuba eklemişti.

Holmberg'in bulgularını okurken Jefferson'un gözleri faltaşı gibi oldu. Elinde mektupla kütüphanesine koşturdu ve çeşitli kitaplara saldırdı. Tarih. Dil. Din.

Sonraki birkaç saati okuyarak ve notlar alarak geçirdi. Son kitabı da önünden itince arkasına yaslandı, ellerini açıp parmak uçlarını birbirine dayayarak gözlerini boşluğa dikti. Düşünceler içinde bir süre öylece kaldıktan sonra dudaklarından tanıdık bir isim döküldü.

Meriwether Lewis.

Kader, Batı Amerika'nın kapılarını Birleşik Devletler'e açan keşif gezisine önderlik eden adama pek iyi davranmamıştı.

Lewis olağanüstü yetenekleri olan bir insandı. Jefferson, 1803 yılındaki Pasifik Okyanusu keşif gezisine önderlik etmesini isterken Virginialı hemşerisinin niteliklerini gayet iyi bilmekteydi.

Lewis eğitimli, gözü pek, çeşitli bilim dallarında uzmanlaşmış biri olduğu halde fiziksel olarak Kızılderili âdetlerine aşina bir açık hava insanıydı ve saf bir karaktere sahipti. Jefferson'la çalışmak için Beyaz Saray'a gelip üstün niteliklerine bir de diplomasi, devlet adamlığı ve siyaset eklemeden önce çok saygın bir ordu yüzbaşısıydı.

Keşif gezisi inanılmayacak kadar başarılı olmuştu. Gezinin ikinci başkanı William Clark'la birlikte f806'da Washington'a dönmesinden sonra, Jefferson onu Louisiana bölge valisi yapmıştı.

Ancak, Lewis'in bunun bir ödül mü yoksa ceza mı olduğunu merak etmek için haklı nedenleri vardı. Bütün yeteneklerine ve enerjisine rağmen, vahşi hudut bölgesini evcilleştirmeye çalışırken zor zamanlar geçirmişti. Kâşifin politik düşmanları da acımasızdı.

Bir gece, Lewis yine hükümetin parasını kendisinin de ortak olduğu bir kürk şirketine harcadığı iddialarıyla uğraşarak bezdirici bir gün geçirdikten sonra masasında mühürlü bir paket görmüş ve Jefferson'un el yazısını anında tanımıştı. Mührü bıçakla açıp, birtakım belgelerin sarılı olduğu kaba kâğıdı zarftan çıkarırken kartal burunlu yüzünde bir tebessüm vardı. Zarfın içindeki notta şöyle yazıyordu:

Sevgili dostum Bay Lewis. Bahçeleriniz buradaki bilgilerden yarar görebilir. TJ.

Sonraki sayfanın başlığında, "Enginarın Yetiştirilişi" yazmaktaydı. Ardından tarhların düzenlenmesi ve bahçe çizimiyle birlikte bilimsel inceleme notları geliyordu.

Lewis hayretle kaşlarını kaldırarak belgeleri masasına yaydı. Jefferson'un bahçecilik merakını biliyordu, ama yine de kıtanın öbür yarısına kadar enginar yetiştirmekle ilgili bilgi yollamak zahmetine girmesi garibine gitmişti. Lewis'in ağır sorumluluklarının bahçecilikle uğraşmaya vakit bırakmadığını da bilmesi gerekirdi.

Sonra Lewis'in uzun yüzü aydınlandı ve kalp atışları hızlandı. Lewis ve Clark keşif gezisinin notlarını sakladığı dolaba gitti ve birkaç dakika içinde aradığı şeyi buldu.

İki belge tomarının araşma sıkışmış olan kalın kartonu alıp ışığa tuttu. Kartonda düzinelerce küçük dikdörtgen biçimi delik vardı ve Lewis titreyen parmaklarıyla bu matrisi enginar dosyasının ilk sayfasının üstüne koyup o deliklerden görünen harfleri kopya etmeye başladı.

Jefferson Pasifik keşif gezisini tasarlarken, Lewis'in Fransa ile İspanya'nın kontrolündeki bölgede diplomatik olarak hassas bir pozisyonda olacağını biliyordu. Jefferson'un sfenks gibi ifadesiz soğukkanlılığının ardında Avrupa saraylarında rastlanan türden bir kurnazlık yatıyordu. Fransa elçisiyle haberleşirken genellikle, "gerektiği zaman taktığımız maske" dediği bir şifre kullanırdı.

Lewis, Philadelphia'da Felsefe Cemiyeti'nin önde gelen bilim adamlarıyla seyahat hazırlıkları yaparken ona da bu sefer için oluşturduğu bir şifre göndermişti. Şifreleme yöntemi olarak da Avrupa'da çokça kullanılan Vigenere şifresini baz almıştı. Sistem, alfanümerik bir tablodan oluşuyor ve bir anahtar sözcükle çözülüyordu.

Enginarlar.

Keşif gezisi esnasında şifreyi kullanmak gerekmediği için Lewis onun ne işe yaradığını unutmuştu. Şimdi ise aklındaki soruları bir tarafa atıp, her tür meydan okumaya karşı duyduğu hevesle şifreyi çözmeye çalıştı. Anlamsız sözlerdeki harfleri birer birer ortaya çıkarıp asıl mesaja ulaşabildi.

Sevgili Bay Lewis: umarım bu tezkere sizi esenlikli bulur. Bu raporu size yollarken daha önce tespit etmiş olduğumuz şifreleme yöntemini kullanmayı seçtim, çünkü onu sadece sizin gözlerinize ve sağlam karakterinize emanet edebilirdim. Buradaki bilgilerin, doğru olsun ya da olmasın, bazı tutkuları harekete geçireceğinden, insanların hayatta kalmakta güçlük çekecekleri bölgelere gitmesine yol açacağından ve Kızıl derililerle sorunlar yaratacağından kuşkulanıyorum. Louisiana aygırını

eyerlemek gibi müşkül bir işin tüm vaktinizi aldığını biliyorum, fakat bu meseleyi çözmekte de yardımınızı rica ediyorum.

Sadık hizmetkârınız TJ.

Lewis şifreli yazının geri kalanını da çözdü. Sonra bahçe şemasına döndü. Çizgiler, X'ler, daireler ve kelimeler, anlamsızmış gibi görünen antik bir dile göre dizilmişti. Baktığı şey bir haritaydı ve haritadaki bir şey ona tanıdık geliyordu. Kendi haritalarını ve belgelerini epeyce karıştırdıktan sonra neye bakmakta olduğunu anladı...

Kalem kâğıt alıp kısa bir not yazdı. Jefferson'a bahçecilik konusundaki tavsiyeleri için teşekkür etti ve bu bitkiyi yetiştirmek için ideal bir yer belirlediğini söyleyip, adını temizlemek için Washington'a geldiği zaman bu bahçecilik konusunu tartışabileceklerini belirtti. 1809 yılı eylül başlarında Mississippi Nehri'nden yola koyulmayı planlıyordu. Washington'a varınca Jefferson'a haber verecekti.

Ama öyle olmadı. O sonbahar sonlarında Jefferson, Binbaşı Neelly diye birinden, Lewis'in Natchez Trace yolunda aldığı kurşun yaraları nedeniyle öldüğünü bildiren bir mektup aldı. Daha otuz beş yaşındaydı.

Jefferson bu yetenekli genç adamın ölümünü kolay kolay kabullenemedi. Sanki Kızılderili kelimelerinin üstünde eski bir lanet dolaşıyordu. Birkaç hafta sonra Binbaşı Neelly, Lewis'in genç kölesiyle birlikte Monticello'ya geldi. Neelly at yolculuğunun kirlerinden arınırken, köle mahcup bir şekilde Jefferson'a bir paket uzatıp bir şeyler fısıldadı.

Personeline rahatsız edilmemesi talimatını veren Jefferson kendini bir çalışma odasına kilitleyip paketin içindekileri incelemeye başladı. Sonra da Lewis'in ölümüne yol açan olaylarla ilgili bir analiz yazdı. Düşüncelerini altı çizilmiş tek bir kelimeyle özetlerken şafağın ilk ışıkları pencerelerden süzülmeye başlamıştı.

Komplo.

K ılavuz

Ya Kızılderili kelimeleri listesi hırsızın iddia ettiği gibi *çalındıysa?* Ya birileri Jefferson'un araştırmasının çok eski çağlara dayalı bir sırrın anahtarını taşıdığını biliyorsa? Ya Lewis'in ölümü intihar değil de cina yetse?

Jefferson birkaç gün daha odasında çalıştı. Personeli için talimatların yazılı olduğu kâğıdı sallayarak ortaya çıktığında çılgın biri gibi görünüyordu. Bir gece, karanlıktan istifade ederek atıyla yola çıktı, arkasından da en güvenilir kölelerini taşıyan bir araba geliyordu. Haftalar sonra yorgun ve perişan geri döndüler ama Jefferson'un gözlerinde bir zafer parıltısı vardı.

Oturup keşfinin sonuçlarını tarttı. Birleşik Devletler'i kilisenin ölümcül ortaklığından ve kıtayı birbirine katan din savaşlarından korumak için bütün gücünü kullanmıştı. Bu bilgi ortaya çıktığı takdirde bu genç ülkenin temellerinin sarsılacağından ve hatta yaratılmasına yardımcı olduğu acemi cumhuriyetin yıkılacağından korkuyordu.

Temizlenip üstünü değiştirmekle vakit harcamadan hemen çalışma odasına kapandı ve eski dostu, bazen de güçlü rakibi olan John Adams'a uzun bir mektup kaleme aldı. Zarfı mühürlerken bitkin yüzünde bir tebessüm vardı.

Komplo oyununu o da herkes kadar iyi oynayabilirdi.

BÖLÜM

1

BAĞDAT / IRAK, 2003

Carina Mechadi öfkeden deliye dönmüştü. Genç İtalyan kadın Irak Milli Müzesi'nin idari ofislerindeki hasarı incelerken Roma mumu gibi kıvılcımlar saçıyordu. Dolaplar baş aşağı duruyordu. Dosyalar girdaba kapılmış gibi dörtbir yana saçılmıştı. Masalar, koltuklar parçalanmıştı. Yapılan tahribatın ardındaki kin insanı dehşete düşürüyordu.

Carina bu acımasız şiddeti gerçekleştiren Vandalların soyunu sopunu, cinsel yeteneklerini ve hayvanlıklarını ortaya seren, utanç verici bir küfür salladı.

Sözler, koruma amacıyla M4 tüfeği elinde bekleyen Amerikan Bahriye onbaşısının kulaklarında yankılandı. Denizcinin bildiği yegâne İtalyanca kelimeler *pepperoni* ve *pizza'ydı.* Ama duyduklarının kamburu çıkmış yaşlı bir denizcinin ağzına layık sözler olduğunu tahmin etmek için sözlüğe ihtiyacı yoktu.

Bu erkeksi sözlerin çıktığı kaynak göz önüne alınca insan iyice şaşılıyordu. Carina denizciden bir karış kısaydı. Askeri güçlerin giymesi için ıs

rar ettiği savaş giysileri yüzünden de iyice minyon görünüyordu. Ödünç alınmış kamuflaj ceketinin içinde kabuğuna küçük gelen bir kaplumbağaya benziyordu. Oysa bu çöl kamuflajı giysisi ufak tefek bir erkek için yapılmıştı. Uzun, samur gibi saçlarını gizleyen miğfer de neredeyse peygamber çiçeği mavisi gözlerine inmişti.

Carina, denizcinin şaşkın tebessümünü fark etti. Utançtan yüzü kızardı ve tiradını kesti. "Kusura bakma."

Onbaşı, "Sorun değil hanımefendi," dedi. "Acemi eğitimi yapmak isterseniz Deniz Piyadeleri sizi aralarına almaktan mutluluk duyar."

Genç kadının esmer yüzündeki yanma geçti. Küfür etmekten çok baştan çıkarmak için yaratılmışa benzeyen dolgun dudakları, mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir tebessümle aralandı. Hafif bir aksanla konuşarak, "Teklife teşekkürler Onbaşı O'Leary," dedi. Sonra ayaklarının dibindeki enkaza baktı. "Gördüğünüz gibi, bu tür durumlarda kendimi kaybediyorum."

"Küfrettiğiniz..." Bu kez askerin yüzü kızardı ve başka tarafa baktı. "Pardon, yani kızdığınız için kendinizi suçlamayın hanımefendi. Cehenneme dönmüş burası."

Saddam Hüseyin'in seçkin Cumhuriyet Muhafızları Bağdat'ın kalbinde, Dicle'nin batı kıyısında bulunan beş dönümlük müze kompleksini korumak için bir savunma hattı oluşturmuştu. Amerikan askerleri ilerlemeye başlayınca Iraklı muhafızlar canlarını kurtarmak için kaçınca da müzeyi otuz altı saatliğine korunmasız bırakmışlardı. Kıdemli personel tarafından uzaklaştırılana kadar yüzlerce yağmacı müzenin altını üstüne getirmişti.

Cumhuriyet Muhafızları sivil hayata geçme telaşıyla üniformalarını parçalamış, destelerce kimlik kartını ateşe vermişti. Yenilginin son aşamasında birisi avlu duvarlarından birine BÜTÜN AMERİKALILARA ÖLÜM yazısını karalamıştı.

Kılavuz

Carina yüzünü buruşturarak, "Burada görmemiz gereken her şeyi gördük," dedi.

Birkaç adım gerisinden gelen Onbaşı O'Leary ile birlikte zorlukla yürüyerek idari ofislerden çıktı. Zor yürümesi sadece ayaklarındaki askeri botlar yüzünden değildi. Müzenin değerli eşyalarının sergilendiği halka açık galeride beş yüzden fazla camekânda bulacaklarının ya da bulamayacaklarının ağırlığı üzerine çökmüştü.

Uzun ana koridordaki yürüyüş ancak korkularını artırmaya yaradı. Bir sürü lahit parçalanarak açılmış ve heykellerin başları koparılmıştı.

Carina ilk galeriye adım attı ve ciğerlerindeki hava elinde olmadan boşalıverdi. Sersemlemiş bir halde salondan salona dolandı. Baktığı her camekân vakumla boşaltılmış gibiydi.

Babil eserlerinin bulunduğu bir galeriye girdi, iriyarı, orta yaşlı bir adam parçalanmış bir dolaba eğilmişti. Yanında da kendileri içeri girince AK 47 tüfeğini doğrultan genç bir Iraklı vardı.

Deniz piyadesi de tüfeğini omzuna dayadı.

İriyarı adam başını kaldırıp kalın gözlük camlarının ardından denizciye baktı. Gözlerinde korkudan ziyade küçümseme vardı. Sonra bakışları Carina'ya kaydı ve yüzünde on dört karatlık bir tebessüm belirdi.

Belirgin bir sıcaklıkla, "Sevgili Bayan Mechadi," dedi.

"Merhaba Dr. Naşir. Sizi iyi gördüğüme sevindim." Carina denizciye döndü. "Onbaşı, bu Mohammed Jassim Naşir. Kendisi müzenin baş küratörüdür."

Denizci tüfeğini indirdi. Amerikalıdan korkmadığını gösterecek bir duraksamadan sonra Iraklı da aynı şeyi yaptı. Birbirlerini dikkatle süzmeye devam ediyorlardı.

Naşir gelip Carina'nın ellerini tuttu. "Bu kadar çabuk gelmemeliydiniz. Hâlâ tehlikeli."

"SİZ buradasınız ama profesör."

"Tabii. Bu müessese benim canımdır."

Carina, "Gayet iyi anlıyorum," dedi. "Ama müzenin etrafındaki bölge güvenli." Başıyla denizciyi gösterdi. "Üstelik, Onbaşı O'Leary beni çok iyi koruyor."

Nasir'in bakışları bulutlandı. "Umarım bu *beyefendi* öteki arkadaşlarından daha iyi bir muhafızdır. Cesur meslektaşlarım olmasaydı felaket iyice büyüyecekti."

Carina, Nasir'in öfkesini anlıyordu. Amerikan birlikleri, müze yetkililerinin talanı komutanlara haber vermesinden dört gün sonra gelmişti. Carina da onları daha erken getirtebilmek için çırpınmıştı. Boynuna astığı UNESCO kimlik kartını Amerikalı subayların burnuna sallarken alabildiği tek yanıt durumun çok değişken ve tehlikeli olduğu idi.

Carina kim suçlu diye tartışmakta bir yarar görmüyordu. Olan olmuştu artık. "Amerikalılarla konuştum," dedi. "Daha erken gelseler burada kanlı bir çarpışma yaşanacağını söylediler."

Naşir, denizcinin olduğu tarafa ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Anlıyorum. Onlar petrol kuyularını korumakla meşguldü." Fındık rengi yüzündeki hoşnutsuz ifade kan dökülmesini bu talana tercih edeceğini gösteriyordu.

Carina, "Ben de sizin kadar üzüldüm," dedi. "Feci bir şey bu."

Naşir beklenmedik bir iyimserlikle, "Eh, göründüğü kadar da kötü değil," dedi. "Kaçırılan tarihi eserler en önemlileri değildi. Neyse ki müze 1991 işgalinden sonra bir acil durum planı oluşturmuştu. Küratörler tarihi eserlerin çoğunu sadece kıdemli beş müze görevlisinin bildiği güvenli odalara taşıdılar."

"Bu harika bir şey profesör!"

Nasir'in keyifli hali çabuk geçti. Aksi bir tavırla sakalını çekiştirdi. Kederli bir sesle, "Keşke diğer haberler de bu kadar iyi olsaydı," dedi. "Müzenin öteki kısımları bu kadar iyi durumda değil. Hırsızlar en büyük Mezopotamya hazinelerini yağmalamış. Kutsal Warka vazosuyla maske

sini, Bassetki heykelini, Nübyelilere saldıran fildişi aslanı ve bakır ikiz boğaları götürmüşler."

"Bunlar paha biçilmez eserler!"

"Daha kıymetli eserleri çalanlar, bizim müzeden kovaladığımız pejmürde hırsızlar değil, bilgili insanlarmış. Örneğin, Siyah Obelisk'e el sürmemişler."

"Herhalde orijinalin Louvre'de olduğunu da biliyorlardı."

Nasir'in dudakları kederli bir tebessümle gerildi. "Kopyalardan hiçbirini ellememişler. Son derece organize ve seçici davranmışlar. Gelin, göstereyim."

Naşir, Carina'yı zemin kattaki depolara götürdü. Duvara dizili raflar bomboştu. Düzinelerce cam kap, araç gereç ve çömlek yerde yatıyordu. Carina bir ordu üniformasını ayağıyla itti.

"Cumhuriyet Muhafızları da buradaymış," dedi. "Kayıpların miktarına dair bir fikir var mı?"

"Kayıpları değerlendirmek yıllar sürecek. Üç bin civarında eserin gittiğini tahmin ediyorum. Keşke en kötüsü bu diyebilseydim."

Roma tarihi eserlerinin sergilendiği bir galeriye yürüdüler. Profesör bir köşe rafını itip cam panelleri kırılmış ve çelik kapısı geriye doğru bükülmüş gizli bir girişi ortaya çıkardı. Cebinden bir mumla çakmak buldu. Dar basamaklardan inip kanatları ardına kadar açık metal bir kapıya ulaştılar, buraya zorla girildiğine dair bir belirti yoktu. Kapının ardında koruyucu bir duvar bulunuyordu ve tuğlalar sökülerek duvarda büyük bir giriş açılmıştı.

Delikten geçip sıcak ve havasız bir odaya girdiler. Burunlarına yakıcı bir koku hücum etti. Tozlu zemindeki ayak izleri suç mahallerini çevirmekte kullanılan sarı kordonla çevrilmişti.

Carina etrafına bakındı. "Neredeyiz?"

"Bodrumdaki depolama bölümünde. Burada beş tane oda vardır. Müzede böyle bir yer olduğunu bilen sadece birkaç kişidir. O yüzden de koleksiyonun güvende olduğunu düşünmüştük. Gördüğünüz gibi yanılmışız."

Elindeki mumla havada bir yay çizdi. Odanın dörtbir tarafına saçılmış düzinelerce plastik balık malzemesi kutusu aydınlanmıştı.

Carına, "Hiç böyle bir kaosa tanık olmamıştım," diye fısıldadı.

"Kutularda sürme kalıpları, boncuklar, cam şişeler, nazarlıklar ve mücevherler vardı. Binlerce parça kayıp." Sonra mumu duvarda dizili daha büyük plastik kutulara doğru tuttu. "Bunlarla uğraşmaya zahmet etmemişler. Belli ki boş olduklarını biliyorlarmış."

Onbaşı O'Leary enkazın giriş çıkışını bir sokak dövüşçüsünün bakışlarıyla inceliyordu. "Efendim, sakıncası yoksa burayı nasıl bulduklarını sorabilir miyim?"

Nasir'in derin yüz hatları iyice asıldı ve kasvetli bir tavırla başını salladı. "Utanması gereken sadece siz Amerikalılar değilsiniz. Müzenin gizli bilgilerine vakıf birinin hırsızları yönlendirdiğini düşünüyoruz. İşine dönmeyen güvenlik amiri hariç bütün personelin parmak izlerini aldık."

Carina, "Ben de kapının niye zorlanmadığını merak ediyordum," dedi.

"Hırsızlar bodruma bizim geldiğimiz yoldan inmiş, fakat fener getirmeyi unutmuşlar veya gerekli olabileceği hiç akıllarına gelmemiş." Yerden yanık bir sünger parçası aldı. "Yukarıdan bu malzemeyi alıp meşale olarak kullanmışlar. Çok yanıcı ve feci bir duman çıkarıyor. Yerde bir tomar da anahtar bulduk. Muhtemelen düşürmüşler ve bir daha bulamamışlar. En iyi silindir mühürlerimizin ve on binlerce altın ve gümüş sikkenin bulunduğu otuz dolabı atlamışlar. Sanırım on bin kadar arkeolojik bulgu kayıp. Allah'a şükür, yüzlerce kutuya hiç dokunulmamış."

Her türden, her boyda tarihi eserle dolu daha büyük bir odanın kapısının önünde durdular. "Bunlar ön tanımlamaları yapılan ve çalışmalar

izin verdikçe ana koleksiyona katılmak üzere burada tutulan eserler. Bazıları yıllardır burada duruyor."

Carina, "Ayak izleri buraya kadar gelmiş," dedi.

"Belli ki hırsızlar bu odada da değerli bir şey olduğunu düşünmüşler. Envanteri gözden geçirmedikçe tam olarak bilemeyeceğiz. Şimdilik ancak daha kıymetli eserleri tekrar toparlamaya çalışabiliyoruz."

Carina, "Bir genel af olduğunu duydum," dedi.

"Doğru. Bu da insan doğasına olan inancımın bir kısmını geri getirdi. İnsanlar binlerce eseri iade ettiler, aralarında Warka maskesi de var. Bu durumun süreceğini umuyorum ama, sizin de tahmin edeceğiniz gibi, en kıymetli eserler muhtemelen New York'taki veya Londra'daki zengin bir koleksiyoncunun elindedir."

Carina hak verircesine içini çekti. Hırsızlar özenle plan yapmıştı. İşgal hazırlıkları haftalar sürmüştü. Avrupa ve Amerika'daki ahlak yoksunu satıcılar bu arada zengin müşterilerinden belirli eserler için talimat almış olabilirdi.

Tarihi eser işi, neredeyse uyuşturucu kaçakçılığı kadar kazançlı bir hal almıştı. Londra ve New York başlıca pazarı oluşturuyordu. Yunanistan, İtalya ve Güney Amerika'da yapılan yasadışı kazılarda bulunan kaçak tarihi eserler çoğunlukla, ülkede sadece beş yıl geçirdikten sonra yasal hale gelen İsviçre üzerinden gönderilmekteydi.

Carina, boş kutuların arasında sessizce duruyordu, belli ki düşüncelere dalmıştı. Bir süre sonra, "Belki ben bu iade işini hızlandırabilirim," dedi.

"İyi ama nasıl? Biz zaten yeterince duyuru yaptık."

Genç kadın denizciye döndü. "Yardımınıza ihtiyacım var Onbaşı O' Leary."

"Her konuda size yardım etme emri almıştım hanımefendi."

Carina'nın dudaklarında gizemli bir tebessüm oluştu. "Ben de ona *güveniyorum* zaten."

BÖLÜM 2

Yirmi beş tonluk Bradley Savaş Aracı'nm yerleri titreten gümbürtüsü sayesinde askerler daha görmeden onun geldiğini anlıyorlardı. Panzer köşeyi kıvrılıp bulvardan aşağı inerken, bomboş dükkânların önünden geçen adam bir ara sokağa daldı. Aracın gece görüş cihazlarına yakalanmamak için de bir kapı eşiğine sığındı.

Tekrar ortaya çıkmak için panzerin öbür köşeden dönmesini bekledi. Amerikan öncü birliklerinin ilerleyişini haber veren top sesleri kesilmişti. Daha küçük silahlarla yapılan atışlar fasılalı olarak sürmekteydi. İşgalcilerin direniş noktalarını temizlemesiyle sonuçlanan çarpışmalar dışında, koalisyon güçleriyle arda kalan savunmacılar bir sonraki adımlarını hesaplıyor ve savaşta bir duraklama yaşanıyordu.

Adam, Saddam Hüseyin heykelini geçti ve bir yan sokağa gelene kadar on dakika daha yürüdü. Küçük kırmızı bir ışık veren fenerini kullanarak bir kent haritasına baktı, sonra haritayı cebine sokup sokağa saptı.

Kılavuz

Bir seksen beşlik iri bir adam olmasına rağmen zifir gibi karanlık kentte bir gölge gibi ilerliyordu. Bu becerisini Fransız Yabancılar Lejyonu, Amerikan Delta Kuvveti ve İngiliz Özel Harekat Birliği'nin eski üyeleri tarafından yönetilen eğitim kampında geçirdiği haftalar içinde edinmişti. Görevini yerine getirmek için en iyi korunan yerlere bile sızabilirdi. Çeşitli saldırı yöntemlerinde uzman olduğu halde, tercih ettiği silah iri, kalın parmaklı ellerinin ezici gücüydü.

Doğduğu mütevazı koşullara göre epey yol almış durumdaydı. Hamisi onu bulduğunda, ailesi İspanya'nın güneyindeki küçük bir kasabada yaşıyordu. Kendisi de onlu yaşlarının sonlarındaydı ve bir mezbahada çalışmaktaydı. Tavuktan ineğe her şeyi öldürmekten hoşlanıyor ve görevine elinden geldiği kadar yaratıcı katkılarda bulunmaya çalışıyordu, fakat içindeki bir yan daha büyük şeylere hasretti.

Neredeyse fırsatı kaçıracaktı. Saçma sapan bir tartışma yüzünden iş arkadaşlarının birinin gırtlağına sarılmış ve öldürene kadar sıkmıştı. O cinayetten hüküm giyip hapiste çürürken, gazete manşetleri babasının, bir zamanlar boğarak adam öldürmek yasal bir idam yöntemiyken İspanya'nın resmi celladı olduğunu yazıyordu.

Bir gün, ileride hamisi olacak adam şoförlü bir arabayla hapishaneye geldi. Hücrede oturup genç adama, "Gurur duyacağın bir geçmişin ve muhteşem bir geleceğin var," dedi.

Genç adam da can kulağıyla o yabancının ailesinin devlete yaptığı hizmetleri anlatmasını dinledi. Adam, delikanlının babasının bu idam yöntemi 1974'te kaldırılınca adını değiştirip küçük bir çiftliğe çekildiğini ve ailenin acınacak bir hayat yaşadığını, babanın beş parasız ve kalbi kırık olarak ölüp geride bir dul ve bir çocuk bıraktığını da biliyordu.

Hamisi, delikanlının kendisi için çalışmasını istiyordu. Yargıca ve gardiyanlara para yedirdi, yaslı aileye ölü tavuk sakatatçısının yüz kere yaşasa kazanamayacağı kadar para verdi ve genç adamla ilgili suçlamalar

ortadan kayboldu. Birkaç dil öğreneceği özel bir okula gönderildi ve mezun olduktan sonra da askeri eğitimini tamamladı. Hamisi gibi, onu kanatları altına alan profesyonel katiller de yetenekli bir öğrenci olduğuna inanmışlardı. Kısa zamanda hamisi tarafından seçilenleri ortadan kaldırmak üzere tek başına göreve gönderilir olmuştu. Talimatlar telefonla geliyor, görev tamamlanıyor ve parası İsviçre bankasındaki hesabına yatıyordu.

Bağdat'a gelmeden önce hamisinin Peru'daki madenlerinden birinde olay çıkaran eylemci bir rahibi öldürmüştü. Amerikan işgalinin önünden Irak'a sızıp küçük bir otele yerleştikten sonra gerekli temasları kurması için talimat geldiğinde, hamisiyle görüşmek üzere İspanya'ya dönmekteydi.

Bu görevinin öldürmek değil Bağdat Müzesi'nden bir şey almak olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğramıştı. İşin tek olumlu tarafı, ölüme ve yıkıma yol açacak işgali ön sıradan izleme şansıydı.

Haritaya bir daha göz atıp tatmin olduğunu belirten bir homurtu çıkardı. Hedefine varmasına sadece dakikalar kalmıştı.

BÖLÜM

3

Carina, kentteki elektrik kesintisi yüzünden Bağdat'ın eski bölümündeki alçak beton binayı bulmakta zorluk çekti. Daha önce bir defa, o da gündüz gözüyle gelmişti buraya, üstelik savaşın ortasında da değildi. Binanın tahtalarla sımsıkı kapatılmış pencereleri tahkim edilmiş bir kale gibiydi. Hızlı adımlarla kalın tahta kapıya doğru ilerlerken uzaklardan gelen tüfek seslerini duyabiliyordu.

Ağır dökme demirden kapı tokmağını yokladı. Kapı kilitli değildi ve iterek açıp içeri girdi. Yağ kandillerinin puslu ışığı, tavlalara ve çay bardaklarına eğilmiş erkek yüzlerini aydınlatıyordu. İçeride düzinelerce sigaradan çıkan boğucu bir duman ve yıkanmamış bedenlerin ter kokusunu hafifçe bastırabilen nargile kokulan vardı.

Erkek mırıltıları bir düğmeye basılmışçasına aniden kesildi. Tıraşsız yüzlerin çoğu gölgede kalmış olsa da, Carina saldırgan bakışların hedefi olduğunu biliyordu.

Karanlık bir köşeden, bataklıktan çıkan yaratıklar gibi iki gölge ayrıldı. Biri Carina'nın arkasına geçip kapıyı kapattı ve herhangi bir kaçış ihtimalini önlemiş oldu. Öteki ise Carina'nın karşısına dikilmişti. Arapça olarak, "Kimsin sen?" diye sordu.

Nefesi tütün ve sarımsak kokuyordu. Carina içinden gelen burnunu kapama dürtüsünü bastırdı ve bir altmış ikilik boyunun tüm heybetiyle dikleşti. "Ali'ye Mechadi seni görmek istiyormuş de."

Arap erkeklerine bu tavır sökmemişti. Bir kol arkadan boğazına dolanıp sıkıca tutarken, karşısında duran adam da bıçağını çıkardı. Bıçağı Carina'nın sol gözünün o kadar dibine yaklaştırmıştı ki sivri ucu bulanık görünüyordu.

Carina boğuk bir sesle yardım istedi.

Kapı bir darbede açıldı. Carina'nın boynuna dolanan kol gevşedi. Kapıda Onbaşı O'Leary duruyordu ve tüfeğinin namlusu kapıyı tutan adamın kafasına dayalıydı. Denizci, Carina'nın beline taktığı alıcı verici telsiz sayesinde yardım istediğini duymuştu.

Yolun karşısına bir Humvee park edilmişti. Aracın tepe lambaları yanıyordu ve kahvedekiler, tepesine monte edilmiş M2 makineli tüfeğin uzun namlusunu gayet rahat görebilmekteydi. Yolda da tüfekleri saldırı pozisyonunda bekleyen bir manga deniz piyadesi duruyordu.

Denizci gözlerini bıçaklı adama dikmişti. "İyi misiniz hanımefendi?"

Carina boynunu ovuşturarak, "Evet, teşekkür ederim," dedi. "İyiyim."

"Gördüğüm hızlandırılmış Arapça kursunda, bu adama arkadaşı elindeki bıçağı bırakmazsa beynini dağıtacağımı nasıl anlatacağımı öğretmediler."

Carina sözleri kabaca ama etkili bir şekilde çevirdi. Bıçak yere düştü ve denizci bir tekmede uzaklaştırdı. Haydutlar içinden çıktıkları karanlığa doğru geri çekilirken neredeyse birbirlerinin üstüne devrileceklerdi.

Kahvenin arka tarafındaki bir perdenin ardından İngilizce konuşan bir ses duyuldu.

"Barış üstünüze olsun."

Carina da aynı geleneksel Arap selamıyla karşılık verdi. "Senin de barış üstüne olsun Ali."

Rengi atmış, pis perde kıvrımlarının arasından bir adam çıktı ve sıkışık masaların arasından yürümeye başladı. Humvee'den gelen ışık tombul suratını ve etli burnunu aydınlatıyordu. Tıraşlı kafasına örgü bir takke geçirmişti. NEW YORK YANKEES tişörtü geniş bedenine kısa kalıyor, kıllı göbek deliğini meydanda bırakıyordu.

"Hoş geldiniz Sinyora Mechadi," dedi. Avuçlarını birleştirip, "Ve tabii ki arkadaşlarınız da," diye ekledi.

Carina, "Adamın bıçağını gözüme sokmak üzereydi," diye cevap verdi. "Konuklarınızı böyle mi karşılıyorsunuz?"

Ali'nin küçük, kurnaz gözleri Carina'nın bedeninde dolanıp yüzünde karar kıldı. Sonra kaypak bir tebessümle, "Askeri üniforma giymişsiniz," dedi. "Belki de sizi düşman askeri sanmıştır."

Carina, Ali'nin yorumuna aldırmadı. "Seninle konuşmak istiyorum."

Iraklı arasında yiyecek kırıntıları bulunan düzensiz sakalını kaşıdı. "Elbette. Arkaya geçelim, çay da içeriz."

Denizci araya girdi. "Benim de gelmemi ister misiniz?"

"Ben hallederim." Carina salona baktı. "Ama bir güvence fena olmaz yine de. Sizin de gördüğünüz gibi Ali'nin mekânı en seçkin müşterilere hitap etmiyor."

Onbaşı sırıttı. Kafasını dışarı uzatıp elini salladı. Birkaç denizci salona girip duvar diplerinde pozisyon aldı.

Ali yağlı perdeyi kenara çekip metal bir kapıyı açtı ve Carina'yı parlak ışıkların yandığı bir odaya buyur etti. Binanın başka bir tarafında çalışan jeneratörün sesi duyuluyordu. Binanın dışına monte edilmiş güvenlik

kamerasına bağlı bir televizyon ekranı vardı. Humvee gayet net görünüyordu.

Ali oturması için Carina'ya büyük kadife minderlerle kaplı bir platformu gösterdi. Çay ikram etmek istedi ama Carina kabul etmedi. Ali kendisine bir bardak çay koydu.

"İşgalin ortasında buraya sizi getiren ne?"

Genç kadın bu soruyu sert bir bakışla karşıladı. "Milli müzeden geliyorum. Binlerce tarihi eser yağmalanmış."

Ali tam çayını içecekken bardağı indirdi. ***"Büfeci*** bir şey! Milli müze Irak kültür mirasının kalbi ve ruhudur."

Carina, Ali'nin bu sahte şokuna karşı yüksek sesle güldü. "Oyuncu olmalıymışsm Ali. Sırf şu rolünle Oscar alabilirdin."

Ali oyunculuk becerilerini profesyonel güreşçi olarak kazanmıştı. Ali Babbas adıyla Amerika'da bile güreşmişti.

"Benim böyle bir soyguna karışacağımı nasıl *düşünebilirsiniz?"* Hâlâ güreş günlerinde öğrendiği argo sözcükleri kullanıyordu.

"Senin rızan ya da bilgin olmadan Irak'ta hiçbir tarihi eser giriş çıkışı olamaz."

Ali dünya çapında bir tedarikçi, satıcı ve koleksiyoncu ağı kurmuştu. Saddam Hüseyin ailesinin de dostluğunu kazanmış ve söylendiğine göre, psikopat oğulları Uday ile Ousay'ın koleksiyonlarından birçok objeyi temin etmişti.

"Ben sadece *yasal* parçalarla iş yaparım. İstiyorsanız burayı arayabilirsiniz."

"Dürüst değilsin ama aptal da değilsin Ali. İkincil önem taşıyan eserlerin geri dönmesini istemiyorum. Güvenilir kökenlere sahip olmadıkça müzenin işine yaramaz onlar." Carina cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp Ali'ye uzattı. "Bunları istiyorum. Bir af ilan edildi. Soru sorulmayacak."

Kılavuz

Ali kalın parmaklarıyla kâğıdı açtı. Dudaklarında bir tebessüm belirmişti.

"Listeye Brooklyn Köprüsü'nü de koymamanıza şaşırdım."

Carina, "O zaten elimde," dedi. "Ee?"

Ali kâğıdı geri verdi. "Size yardım edemem."

Carina kâğıdı cebine koyup minderden kalktı. "Pekâlâ."

"Sadece *pekâlâ* mı? Beni hayal kırıklığına uğrattınız sinyorina. Her zamanki gibi bağırıp çağıracağınızı sanmıştım."

"Vaktim yok. Amerikalılarla konuşmaya gitmem lazım." Kapıya yöneldi.

Ali arkasından seslendi. "Amerikalılar elektriği ve suyu tekrar bağlamakla meşgul olacak." Carina yürümeye devam etti. "Müzeyi korunmasız bıraktılar. Benim gibi önemsiz bir hırsıza aldırırlar mı sanıyorsunuz?"

Carina elini kapının koluna koydu. "Bence Saddam Hüseyin'le olan bağlarını duyunca bayağı aldıracaklar."

Ali çirkin bir kahkaha atıp, "Irak'taki *herkesin* Saddam'la bağları vardır," dedi. "Anlaşmalarımda yazılı kayıt olmamasına dikkat etmişimdir hep."

"Bunun önemi yok. 11 Eylül'den beri Amerikalıların tetikteki parmağı kaşınıyor zaten. Akıllı bombalarından biriyle yerle bir etmeden önce bu binayı boşaltmanı öneririm."

Ali minderinden fırlayıp hantal hantal yürümeye başladı. Alaycılığının yerini bir endişe ifadesi almıştı. Kâğıdı tekrar almak için elini uzattı. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Carina listeyi geri çekti. "Potu yükselttim. Kimi arayacaksan şimdi ara. Sakın telefonların dışarıda olduğunu söyleme. İletişim kurmak için kendine has yöntemlerin olduğunu biliyorum. Adamlarını ararken ben de burada bekleyeceğim."

Ali kaşlarını çatıp listeyi genç kadının elinden kaptı. Tekrar gözden geçirdikten sonra minderinin altından taşınabilir bir telsiz çıkardı. Amaç

larına uygun, yumuşak bir dil kullanarak çeşitli görüşmeler yaptı. Son konuşmanın ardından telsizi kapattı ve sehpanın üstüne bıraktı.

"İstediğini kırk sekiz saat içinde alacaksın."

"Şunu yirmi dört saat yap," dedi Carina. "Çıkışı kendim bulurum." Kapıyı açıp omzunun üstünden son bir sataşmada bulundu. "Fenerlerinize pil koymayı unutmamalıydınız."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Tuttuğun salaklar karanlıkta dolanıp parmaklarını yakarken müzenin en iyi silindir mühürlerinin ve binlerce altın ve gümüş sikkesinin saklandığı otuz dolabı atlamışlar. *Ciao."* Hafifçe gülüp perdenin öbür tarafına geçti.

Ali arkasından kapıyı çarparken duvara asılı bir kilim kenara itildi ve ortaya çıkan eşikten biri girdi.

Uzun boyluydu ve güçlü bir yapısı vardı. Meleksi yüzü o bedene uymamış gibiydi, sanki kısa tıraş edilmiş başı yanlış bedene takılmıştı. Geniş yüzünde bütün organlarına bol bol yer olduğu halde gözleri, burnu ve ağzı dar bir alana sıkışmıştı ve bu da ona hem çocuksu hem tüyler ürperten bir hava veriyordu.

"Zorlu bir kadın," dedi.

Ali sinirle cevap verdi. "Carina Mechadi mi? Beni sıkıştırabileceğini sanan bir UNESCO işgüzarından başka bir şey değil."

Yabancı, televizyon ekranına bakıp, Humvee'nin Carina ve denizcilerle birlikte yola çıkışını kötücül bakışlarla takip etti. "Duyduğum kadarıyla bunu başardı."

Ali sinirli bir tebessümle, "Saddam'dan kurtulmayı becerdiğime göre Amerikalılardan da kurtulurum," dedi.

Adam bakışlarını tekrar Araba çevirdi. "Eminim ki karşılaştığın güçlükler o kadın gelmeden önce konuştuğumuz meseleleri tehlikeye atmayacaktır."

"Tam olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aslında bir sorun var."

Adam İraklının tepesine dikildi. "Ne *tür* bir sorun?"

"Kılavuz başka bir alıcıya satıldı."

"Sana onu müzeden almanı söyledik ve paranı da peşin olarak verdik. Ben de Bağdat'a anlaşmayı tamamlamaya geldim."

"Daha yüksek fiyat veren bir alıcı çıktı. Avansınızı iade edeceğim. Belki o alıcıyı maldan vazgeçmeye ikna edebilirim ama onun verdiği fiyat hakikaten bizim konuştuğumuzdan fazla."

Adamın bakışları Ali'nin kafasını delecek gibi olmuştu ama tebessümünü bozmadı. "Benden fazla para koparmaya mı çalışıyorsun?"

"Anlaşmak istemezsen sen bilirsin."

Ali hâlâ Carina'yla yaptıkları konuşma yüzünden burnundan soluyordu. Öfkesi sokaklarda kazandığı uyanıklığı kör etmişti, yoksa adam fısıltıyla konuşurken sesindeki tehdidi algılardı. "Heykeli almam lazım."

Ali ilk kez o uzun, güçlü kollardan uzanan orantısız büyüklükteki elleri fark etti.

Dişlerini göstere göstere sırıtarak, "Sadece takılıyordum," dedi. "Şu İtalyan orospusu asabımı bozdu. Şimdi el telsizimden depoyu arayıp heykeli yollamalarını söyleyeceğim."

Oturma yerine doğru gitmeye başlamıştı.

Adam, "Dur," dedi. Ali olduğu yerde donup kaldı. Ali'nin sehpaya bıraktığı telsizi alırken adamın yüzündeki tebessüm biraz daha yayıldı. "Aradığın bu muydu?"

Ali yine de minderlere doğru atıldı ve elini bir minderin altına soktu. Parmakları Beretta'sını yakaladı ve silahı dışarı çekmeye çalıştı.

Adam avlanan bir çita hızıyla harekete geçti. Telsizi bir yana fırlatıp Ali'yi arkadan, çenesinin altından yakaladı ve öbür eliyle kolunu büktü.

Tabanca Ali'nin elinden düştü ve bedeni örs üstündeki nal gibi geriye kıvrıldı.

"Kılavuz'un yerini söylersen seni bırakırım. Söylemezsen belini kırarım."

Ali sert bir adamdı ama cesur olduğu söylenemezdi. O acıyı birkaç saniye yaşamak, bir tarihi eserin hayatına değmeyeceğine ikna olmasına yetmişti. "Tamam, tamam, söyleyeceğim," diye soludu. Ve bir yer tarif etti.

Adam kolunu bükmeyi bıraktı. Acı hafifledi. Ali'nin eli ayak bileğindeki hançer kınına kaydı. Serbest kalır kalmaz bu pisliği domuz gibi doğ rayacaktı. Ama o fırsatı hiç bulamadı. Adamın boştaki eli Ali'nin çenesinin altında öbür eliyle birleşti ve parmakları sıkmaya başladı. Aynı anda dizi de harekete geçmiş ve sırtına yerleşmişti.

Ali zorlukla konuşarak, "Ne yapıyorsun? Anlaştık ya," dedi.

Keskin bir kopma hissettiğinde bilincini hemen hemen kaybetmiş durumdaydı. Çenesindeki baskı gevşedi. Ali'nin kafası bez bir bebek gibi sallandı ve yere yığıldı. Adam hâlâ titreme nöbetleri geçiren bedenin üstünden atlayıp, binanın arka girişini gizleyen kilimi yana çekti. Birkaç saniye sonra daracık sokaklardan oluşan labirente dönmüştü tekrar. Oteline dönmesi neredeyse şafak vaktini buldu. Odasında yaralı kentten yükselen dumanları izleyerek pencerenin önünde durdu ve uydu telefonuyla bir görüşme yaptı.

Hamisinin tatlı sesi hemen karşısına çıkmıştı.

"Aramanı bekliyordum Adriano," dedi.

"Gecikme için özür dilerim efendim. Beklenmedik güçlükler çıktı."

Adriano, Ali'yle aralarında geçenleri bütün ayrıntılarıyla anlattı. Hamisi yalan söyleyip söylemediğini, herhangi bir şeyi gizleyip gizlemediğini anlardı.

"Çok hayal kırıklığına uğradım, Adriano."

"Biliyorum efendim. *Kılavuzun* başkasının eline geçmemesi için emir almıştım. Başka çözüm yolu bulamadım."

"Emirlere uymakta son derece haklısın. Şimdi önce onu bulmamız lazım. Neredeyse üç bin yıldır bekliyoruz. Biraz daha beklemek önemli değil."

Adriano rahat bir nefes aldı. Acı ya da korku yöntemiyle yetiştiril memişti ama hamisini memnun etmeyenlerin kaderinin ne olduğunu iyi bilirdi. "İzini sürmemi istiyor musunuz?"

"Hayır. Bir kez daha uluslararası kanallardan gitmeyi deneyeceğim. Orası senin için fazla tehlikeli olmaya başladı."

"Ülkeyi Suriye üstünden terk etmek için gereken ayarlamaları yaptım."

"Güzel." Hattın öbür ucunda bir duraklama oldu. "Şu kadın, yani Ca rina Mechadi, yararlı olabilir."

"Ne bakımdan efendim?"

"Göreceğiz Adriano. Göreceğiz."

Hat kesildi.

Adriano çantasını alıp odadan çıktı. Onu Irak'tan çıkarmaya söz veren bir petrol kaçakçısryla buluşacaktı. Orada bulunuşuyla ilgili bir iz bırakmaması emredildiği için, sınırı geçer geçmez de adamı Allah'a kavuşturacaktı.

Bunu düşününce zevkle gülümsedi.

BÖLÜM 4

VIRGINIA, FAIRFAX, GÜNÜMÜZ

Üstü açılan kırmızı Corvette, hoparlörünü tekerlekli bir Tijuana müzik kutusu gibi gümleterek ok gibi geçti. Arabanın tozuttuğu yol, manikür makası gibi birbirine tutturulmuşa benzeyen bir Victoria köşküyle çimenliklerinin önünden geçiyordu. Joe Zavala, arabasını Potomac Nehri kıyısındaki şık kayıkhanenin önüne çekti. Silah sesini duyduğunda direksiyondan kalkmak üzereydi.

Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nin parlak bir sualtı aracı tasarımcısı olan Zavala, genelde dizüstü bilgisayarından daha öldürücü bir şey taşımazdı. Fakat NUMA'nın Özel Görevler Ekibi'nde geçirdiği yıllar içinde hazırlıklı olmak gerektiğini öğrenmişti. O yüzden elini koltuğun altına uzattı, parmakları kolay açılan kılıfı kavradı ve bir Walther PPK tabanca çıkardı.

Arabadan inip, bir geyik avcısı gibi dikkatle kayıkhanenin etrafını dolandı. Sırtını duvara dayayarak köşeye yanaştı ve silahı iki eliyle sımsıkı kavramış olarak ortaya çıktı.

Kılavuz

Kıyıda sırtı Zavala'ya dönük olarak duran geniş omuzlu adam şort ve beyaz bir tişört giymişti. Adamın elinde aşağı doğru tuttuğu bir tabanca vardı ve ağaca tutturulmuş kâğıttan nişangâha bakıyordu. Havada morumsu renkte bir duman bulutu asılı kalmıştı. Zavala bir dala bastığı esnada adam da kulaklıklarına taktığı koruyucuyu çıkarmaktaydı. Çıtırtı sesini duyunca döndü ve Zavala'nın elinde silahla köşeyi döndüğünü gördü.

Zavala'nın NUMA Özel Görevler Ekibi'ndeki patronu olan Kurt Austin sırıtarak, "Hindi avlamaya mı Joe?" diye sordu.

Zavala silahını indirip, merkezin azıcık yan tarafında oluşmuş kurşun deliğine bakmak üzere ağaçtaki nişangâha doğru gitti.

"Hindi avlaması gereken sensin keskin nişancı."

Austin sarı camlı koruyucu gözlüğünü de çıkarınca, sualtı mercanlarını andıran mavi gözleri göründü. "Şimdilik kâğıttan hedeflerle yetiniyorum." Zavala'nın tabancasına göz attı. "Ne bu komando tavırları?"

Zavala silahı beline soktu. "Pahalı nehir manzaralı mülkünü atış galerisine çevirdiğini söylememiştin bana."

Austin rakibini az önce yere sermiş bir kovboy gibi tabancasının namlusunu üfledi.

"Yeni oyuncağımı denemek için atış sahasına gitmeyi bekleyemedim."

Çakmak taşlı düello tabancasını Zavala'ya uzattı. Zavala tabancanın ceviz ağacından kabzasını ve sekizgen namlusunu inceledi.

Silahı elinde tartıp, "Dengesi iyi," dedi. "Kaç yıllık bu?"

"1785'te Londralı bir silah ustası yapmış, Robert "Wogdon. Zamanın en iyi düello silahlarının çoğu onun eseriymiş. Düello tabancasını denemek için önce kol boyunca aşağı doğru tutuyorsun, sonra hızla kaldırıp hemen hedefe göz atıyor ve ateş ediyorsun. Doğruca hedefi vurması lazım."

Zavala başka bir ağaca nişan alıp silahı ateşlemiş gibi dilini şaklattı.

Austin, "Tam isabet," dedi.

Zavala tabancayı geri verdi. "Tabanca koleksiyonunun tamam olduğunu söylememiş miydin?"

Austin omuz silkip, "Kabahat Rudi'nin," dedi. Rudi Gunn, NUMA'nın başkan yardımcısıydı.

Zavala, "Onun tek dediği son görevin ardından üstündeki baskıyı bo şaltmandı," dedi.

"Ben de onu diyorum ya. Bir koleksiyoncuya boş vakit bırakmak tehlikelidir." Austin hedef kâğıdını ağaçtan söküp cebine tıkıştırdı. "Virginia'ya hangi rüzgâr attı seni? Washington'daki kadınlardan çok uzaktasın?"

"Keşiş hayatı sürdüğümü söylemeyeceğim çünkü inanmazsın. Aylar önce başladığım bir projeyi sana göstermek için uğradım."

"S Projesi mi? Birkaç bira devirirken beni dilediğince bilgilendirebi lirsin."

Austin atış malzemelerini bir çantaya koydu, tabancasını yumuşak bir beze sardı ve nehre bakan terasa çıkan merdivene yöneldi.

Langley yakınlarındaki bu kayıkhaneyi CIA'nın sualtı birimindeki bir gizli görev sırasında satın almıştı. Fiyatı bütçesini aşıyordu ama nehrin panoramik manzarasına tav olmuş ve kayıkhane enkaz halinde olduğu için sıkı pazarlık etmişti. Sonra da onu harap bir depodan, Özel Görevler Ekibi başkanı olarak ihtiyaç duyduğu rahat bir dinlenme mekânına dönüştürmek için binlerce dolar ve sayısız saat harcamıştı.

Austin dolaptan birkaç şişe buz gibi Tecate birası getirip terasa çıktı ve biralardan birini Zavala'ya uzattı. Şişelerini tokuşturup Meksika içkisini yudumladılar. Zavala cebinden bir bilgisayar çıktısı çıkarıp masaya koydu ve eliyle katlarını düzeltti.

"Yeni açık sualtı aracıma ne diyorsun?"

Açık sualtı aracında pilotla bir yolcu dalış donanımı takıp, kapalı bir kokpit yerine aracın dışında oturuyorlardı. Açık sualtı araçları genelde

kapalı modellere benzer oluyordu. Pervaneler **torpido** biçimli aracın bir tarafında bulunuyor, pilot da öteki tarafında yer alıyordu.

Zavala'nın tasarladığı aracın uzun, yuvarlak bir başlığı, giderek incelen bir gövdesi ve dönel bir ön camı vardı, Önde bir çift far bulunuyordu. Sualtı aracında tekerlek yerine de dört tane itici roket yerleştirilmişti.

Auistin boğazını temizleyip, "Bunun sualtı aracı olduğunu bilmesem 1961 model Corvette olduğuna, hatta bizzat senin Corvette'n olduğuna yemin edebilirdim," dedi.

Zavala çenesini başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı. "Bu turkuvaz. Benim arabam kırmızı."

Austin aracı biraz daha inceleyip, "Tombul görünüyor," dedi.

"Arabam altı saniyede sıfırdan yüze çıkabiliyor. Bu biraz daha yavaş. Ama suyun içinde olduğu kadar dışında da gidebiliyor ve sarsıntıları, ani manevraları hiç hissettirmiyor. Patinaj çekmek dışında bir arabanın yaptığı her şeyi yapabiliyor."

"Peki geleneksel modellerden, torpido, tabak ya da soğan modelinden niye bu kadar uzaklaştın?"

"Hem zor olanı yapmak istedim hem de NUMA görevlerinde kullanacağım eğlenceli bir şey olsun dedim."

"Peki bu şey çalışacak mı?"

"Saha denemeleri gayet başarılı geçti. Nakliye, suya indirme ve geri almayı da içeren komple bir sistem geliştirdim. Prototip şimdi Türkiye'ye gidiyor. İstanbul'daki antik liman kazısına yardım etmek için bir haftaya kadar ben de orada olacağım."

"Bir hafta bize bayağı zaman bırakıyor."

Zavala, "Ne için?" diye sordu, aniden dikkat kesilmişti.

Austin, Zavala'ya bir bilim dergisi uzattı. Derginin açık duran sayfasında Newfoundland'ın petrol ve gaz donatımlarını tehdit eden buzdağla rını kementle çeken bir geminin çalışmaları anlatılıyordu.

"Benimle birlikte Alley Aysbergi'ne bir gezi yapmaya ne dersin?"

Zavala dergideki yazıya göz gezdirdi.

"Bilmem ki Kurt. Oralar bayağı soğuk herhalde. Cabo benim sıcakkanlı Meksika Amerikalısı doğama daha uygun olurdu."

Austin, Zavala'ya tiksinirmiş gibi baktı. "Hadi Joe. Cabo'da ne işin var? Plaja serilip margarita içeceksin. Kolunu güzel bir senyoritanın beline dolayıp günbatımı izleyeceksin. Hep aynı şey, hep aynı şey. Nerede kaldı senin macera duygun?"

"Aslında, senyoritama aşk şarkıları söylerken güneşin doğuşunu izlemeyi düşünüyordum dostum."

Austin homurdanarak, "Şansını zorlama bence," dedi. "Unutma, senin nasıl şarkı söylediğini biliyorum."

Zavala da şarkı söylerken sesinin çok bet olduğunu biliyordu. İçini çekerek, "İyi bir noktaya parmak bastın," dedi.

Austin dergiyi aldı. "Aslında seni zorlamak istemem Joe."

Zavala eski deneyimlerinden de biliyordu ki, Austin zorlamaz dayatırdı. "Ne zaman peki?"

Austin gülümseyip, "İlgini çektiyse hemen karar verebilirim. Yarın yola çıkarız. Hemen onay alırım. Ne diyorsun?" diye sordu.

Zavala koltuğundan kalkıp sualtı aracının çizimini aldı. "Biraya teşekkürler."

"Nereye gidiyorsun?"

Zavala kapının yolunu tutmuştu.

"Evime. Bari gidip valizime yün iç çamaşırlarımla bir şişe tekila koyayım."

BÖLÜM

5

MA'RİB YAKINLARI, YEMEN

"Aşağıda melikenin mezarı var bayım."

Kavruk Bedevi eliyle bir işaret yaptı, kemikli parmağı ile kireçtaşı tepenin yan tarafında, yaklaşık bir metre eninde ve altmış santim yüksekliğindeki yarığı gösterdi. Girişin üstünde ve altında bulunan kenarları pür tüklü tabakalar, kötü bir olay karşısında büzülmüş dudakları andırmaktaydı.

Anthony Saxon elleriyle dizlerinin üstüne çöküp deliğe baktı. Zehirli yılanlarla örümcekler hakkındaki düşüncelerini bir kenara itip türbanını çözdü ve bej rengi çöl cüppesini çıkarıp pantolonu ve gömleğiyle kaldı. Fenerini deliğe tuttu ve derin bir soluk aldı.

Sonra da kaygısız bir tavırla, "Bu tavşan deliğine iniyorum," dedi.

Saxon bir seksen ikilik uzun bedeniyle kertenkele gibi sürünerek deliğe girdi ve gözden kayboldu. Geçit, kömür madenlerindeki gibi aşağı doğru eğimliydi. Biraz daha daralınca kendini orada sıkışmış vaziyette

hayal eden Saxon bir an için klostrofobi yaşar gibi oldu, ama yaratıcı parmak ucu yöntemlerini kullanarak ilerlemeye devam etti.

Neyse ki geçit yeniden genişlemişti. Altı metre daha sürünerek ilerledikten sonra bir açıklığa ulaştı. Kafasını alçak tavana vurmamak için dikkat ederek yavaşça ayağa kalktı ve fenerini etrafta gezdirdi.

Taş duvarlı, yaklaşık iki arabalık bir garaj büyüklüğünde ve dikdörtgen şeklinde bir boşlukta bulunuyordu. Karşı duvarda kemerli bir desteği olan, hemen hemen bir buçuk metre yüksekliğinde bir çıkış vardı. O çıkışa daldı ve karşısına çıkan yeni geçitte on beş metre kadar gittikten sonra ilkinden daha küçük dikdörtgen bir boşluğa geldi.

Her yüzeyi kaplamış olan toz öksürmesine neden oldu. Öksürükleri kesilince içeride yan duran tahta bir lahit olduğunu gördü. Kapağı birkaç adım ötede duruyordu. Antik tabuttaki tepeden tırnağa sargılarla sarılmış insan bedenine benzer figür yarı beline kadar dışarı sarkmıştı. Saxon dişlerinin arasından küfretti. Birkaç yüzyıl geç kalmıştı. Mezar soyguncuları o daha doğmadan yüzlerce yıl önce değerli ne varsa alıp götürmüştü.

Lahdin kapağı, muhtemelen onlu yaşlarının sonlarındaki genç bir kızın resimleriyle süslenmişti. Kızın aşırı iri, kara gözleri, dolgun bir ağzı ve arkada toplanmış kara saçları vardı. Canlı ve hayat dolu görünüyordu. Saxon mumyayı yavaşça yerine koydu. Teşrih edilmiş ceset kemik torbası gibiydi. Saxon lahdi düzeltti ve kapağını kapattı.

Fenerini mezarın duvarlarında gezdirip taşa oyulmuş yazıları okudu. Kelimeler MS birinci yüzyılda kullanılan kitabe Arapçasıyla yazılmıştı. En az bin yıllıktı. *"Zırvalık,"* diye mırıldandı.

Sonra lahdin kapağına vurdu. "İyi uykular tatlım. Rahatsız ettiğim için kusura bakma."

Mezara son kez hüzünlü bir bakış fırlatıp geldiği yönde ilerlemeye başladı. Daralan kısmı yine sürünerek geçti ve üstü başı toz toprak içinde

yeniden otuz sekiz derece sıcağa çıktı. Pantolonu yırtılmış, dizleri, dirsekleri sıyrılıp kanamaya başlamıştı.

Bedevi'nin esmer yüzünde bir beklenti ifadesi okunuyordu.

"Belkıs?" dedi.

Anthony Saxon gevrek bir kahkahayla cevap verdi. *"Dolandırılmak*, desek daha doğru olacak."

Bedevi'nin yüzü asıldı. "Melike yok?"

Saxon lahitteki resimleri hatırladı. "Belki bir prenses. Ama benim melikem değil. Belkıs değil."

Tepenin aşağısından bir araba koması duyuldu. Eski, harap Land Rover'in yanında bir elini arabaya dayamış, ötekini havada sallayan bir adam duruyordu. Saxon da el sallayıp maşlahını giydi, türbanı başına doladı ve yamaçtan aşağı inmeye başladı. Kumlarla kaplı araçta korna çalan kişi, dudağının üstü gür bir bıyıkla kaplı olan, aristokrat görünümlü bir Araptı.

Saxon, "Ne oldu Muhammed?" dedi.

Arap, "Gitme zamanı geldi. Kötü adamlar geldi," dedi.

Otomatik Kalashnikov tüfeğin namlusuyla yaklaşık yedi yüz metre ötede bir yeri gösterdi. Yaklaşmakta olan bir araç tozu dumana katıyordu.

Saxon, "Kötü olduklarını nereden bildin?" diye sordu.

Arap altın dişlerini göstererek gülümsedi. "Buralarda hep kötü insanlar olur," dedi. Sonra tek kelime daha etmeden direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı.

Saxon, Muhammed'in Yemen'in iç kesimlerindeki Vahşi Batı atmosferinde kendisini koruma becerilerine saygı duymayı öğrenmişti. Bölgedeki her kabile reisinin kendi özel ordusu, yüreğinde de öldürme ve çalma arzusu var gibiydi.

O da yolcu koltuğuna yerleşti. Bedevi ise arkaya sıkışmıştı. Muhammed gaza bastı. Land Rover etrafa toz toprak saçtı. Şoför bir yandan vites değiştirirken bir yandan tüfeği elden bırakmamayı beceriyordu.

Muhammed sürekli dikiz aynasına bakıyordu. Birkaç dakika sonra sevdiği atın boynunu okşarmış gibi ön panele vurdu.

Yüzünde geniş bir tebessümle, "Emniyetteyiz," dedi. "Melikeni buldun mu?"

Saxon, ona da lahdin durumunu ve genç kızın mumyasını anlattı.

Muhammed başparmağıyla arka taraftaki Bedevi'yi gösterdi. "Sana demiştim. Bu deve çocuğu da bütün köyü de dolandırıcıdır."

Kendisine dua edildiğini düşünen Bedevi dişsiz ağzıyla sırıtıyordu.

Saxon içini çekip bakışlarını çıplak araziye çevirdi. Mekân değişiyordu ama sahne hep aynıydı. Yerli bir dolandırıcı heyecanlı bir sesle aradığı melikenin burnunun dibinde olduğunu söylüyordu. Saxon da, dolandırıcının atalarının yüzlerce yıl önce yağmaladığı antik nekropole ulaşmak için tüyler ürpertici çabalar harcıyordu. Karşılaştığı mumyaların sayısını unutmuştu. Bu yolda karşısına bir sürü iyi insan da çıkmıştı. Ama ne yazık ki hepsi ölmüştü.

Saxon pantolon ceplerinde birkaç riyal buldu. Bozuklukları keyfi yerine gelmiş olan Bedevi'ye verdi ve adamın başka bir ölmüş melike daha gösterme teklifini reddetti.

Muhammed, Bedevi'yi bir grup çöl çadırının bulunduğu yerde indirdi ve aracı Ma'rib'in eski bölgesine sürdü. Saxon, Garden of the Two Paradises Otel'de kalıyordu. Muhammed'e ertesi sabah gelmesini söyledi, yeni plan yapacaklardı.

Sıcak bir duş yaptıktan sonra rahat pantolonuyla bir gömlek giyip salona indi, ağzında bir kilo çöl kumu yutmuş gibi bir tat vardı. Bara oturup Bombay Sapphire martini ısmarladı ve içkinin buruk tatlılığı gırtlağındaki tozları temizledi.

Texas petrol şirketinden birkaç tutucu taşralıyla sohbet etti. İkinci içki keyfini yerine getirmişti, ama petrolcülerden biri Ma'rib'te ne yaptığını sorunca yine keyfi kaçtı.

Kılavuz

Saxon bu soruya, eski Ma'rib kentinde, yani yaşadığı yer olduğu söylenen şehirde, efsanevi Saba Melikesi Belkıs'ı bulmak için yürütülen başarısız maceranın son ayağındayım diyerek cevap verebilirdi.

Onun yerine kısaca, "Sulan test etmek için buradayım," dedi.

Petrolcüler önce şaşkın şaşkın bakışıp, sonra da yürekten kahkahalara boğuldular. Kaldıkları bölüme çekilmeden önce de Saxon'a üçüncü martiniyi ısmarladılar.

Yaşlı bir komi ayaklarını sürüyerek bara girip otelin antenini taşıyan kâğıda el yazısıyla kısa bir mesajı kendisine uzattığında, Saxon beynin tüm aktivitelerinin dumanlandığı o harika ruh haline erişmişti.

Seni deniz adamıyla göriiştürebileceğime inanıyorum. Onu görmeyi hâlâ istiyorsan en kısa zamanda bana bildir.

Bulanan gözlerini kırpıştırıp notu bir daha okudu. Notu gönderen Hasan adında bir tarihi eser arayıcısıydı, onunla Yemen'e gelmeden önce telefonda konuşmuştu. Notun altına bir cevap karalayıp kâğıdı bir bahşişle birlikte komiye verdi. Ayrıca sabah için vasıta ayarlamasını da istedi. Sonra sade kahvelerinden ilkini ısmarlayıp ayılma işiyle uğraşmaya başladı.

BÖLÜM

6

Austin, Virginia Alexandria'daki bekâr evinden onu almaya geldiğinde Zavala eşyalarını çoktan spor çantasına koymuş bekliyordu. Zavala güneybatılı zevkiyle eski bir kütüphane binasını ev haline getirmişti. İki adam Kanada'ya giden bir sabah uçağına bindiler ve Montreal'deki moladan sonra, akşam üzerine doğru Newfoundland'daki St. John's havaalanına indiler.

Bir taksiyle kalabalık rıhtımda seksen iki metre uzunluğundaki *Leif Eriksson* gemisinin bağlı olduğu noktaya ulaştılar. Altmış altı tonluk *Eriksson,* beş yaşından küçük, güçlü bir gemiydi. Gövdesi Kuzey Atlantik denizine göre takviye edilmişti.

Newfoundland doğumlu Alfred Dawe adındaki kaptan uçaklarının geliş saatini bildiği için güvertede dört gözle onları bekliyordu. Lombar ağzında belirdikleri an kendisini tanıttı ve, *"Eriksson* 'a hoş geldiniz," dedi.

Austin elini uzatıp adamın kemiklerini kıracak gibi tokalaştı. "Bizi ağırlayacağınız için teşekkürler Kaptan Dawe. Ben Kurt Austin, bu da meslektaşım Joe Zavala. Yeni buzdağı kovboylarınız."

Kılavuz

Dawe elli yaşlarında tıknaz bir adamdı ve eski adı Misery Cove, yani Umutsuz Koy olan bir yerde doğmuş olmakla ve ailesinin hâlâ orada yaşayacak kadar saf olmasıyla övünürdü. Berrak mavi gözlerinde hâlâ çocuksu bir muziplik vardı, al yanaklı yüzünde kolayca beliren tebessümü de gamzelerini ortaya çıkartıyordu. Kendisiyle dalga geçmeyi seven biri olmasına rağmen Dawe, Kuzeybatı Atlantik'in hırçın sularında pek çok gemiyi başarıyla yönetmiş, usta bir kaptandı. NUMA'nın turkuvaz rengi gövdeleriyle hemen ayırt edilen araştırma gemilerine sık sık rastlardı ve bu Amerikan kuruluşunun yeryüzündeki en saygın okyanus araştırmacısı ve organizasyonu olduğunu bilirdi.

Austin arayıp buzdağına gitmek isteyince kaptan gemiye konuk kabul etmek için gemi sahibinden izin almıştı. Bunun üzerine Austin'i aramış ve geminin bir sonraki hareket tarihini bildirmişti.

Austin faksla özgeçmişlerini yolladığından beri sabırsızlıkla onları bekliyordu. Austin, Dawe'nin, Zavala ile kendisinin denize düşmesin diye sürekli takip edilmesi gereken acemiler olmadıklarını bilmesini istemişti.

Kaptan, Austin'in Washington Üniversitesi'nde mastır yaptığından, çeşitli sualtı alanlarında uzman bir dalgıç olduğundan ve derin denizlerdeki kurtarma çalışmalarından da haberdardı. Eski NUMA başkanı James Sandecker onu CIA'dan almadan çok önce, Austin, Kuzey Deni zi'ndeki petrol tesislerinde ve babasının Seattle menşeli okyanus kurtarma şirketinde çalışmıştı.

Zavala'nın özgeçmişinde ise, New York Denizcilik Üniversitesi'nden onur derecesi alarak mezun olduğu, denizin üstünde ve altında yüzlerce saat seyir yapmış çok yetenekli bir pilot olduğu, sualtı araçlarını tasarlamakta ve kullanmakta çok yetenekli bir mühendis olduğu belirtiliyordu.

Konuklarının bu etkileyici akademik ehliyetlerini görmüş olan kaptan, NUMA mühendisleriyle şahsen tanıştığında şaşırmıştı. Austin de Zavala da, onun beklediği gibi bilim adamına değil, daha çok kibar kabadayılara benziyordu. Yumuşak konuşma tarzları, kaya midyesi gibi sert

yapılarını ve nezaketleriyle kısmen bastırdıkları atılganlıklarını pek mas keleyemiyordu.

Belli ki konukları fiziksel açıdan güçlü insanlardı. Bir sekseni aşan boyu ve yüz kilo ağırlığıyla Austin'in sağlam bedeninde bir gram fazla yağ yoktu. Geniş omuzları ve güçlü yapısıyla, erken ağarmış, neredeyse bembeyaz olmuş gür saçlarıyla tek başına gemi kurtaracak bir tayfaya benziyordu. Keskin hatlı yüzü sürekli açık havada kalmaktan ötürü iyice yanmış, okyanus rüzgârlarıyla güneş tenine metalik bir parıltı katmıştı. Zeki, mercan mavisi gözlerinin kenarlarında kırışıklar oluşmuştu, dünyaya artık hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi bakmaktaydı.

Zavala birkaç santim daha kısaydı. Kaslı, esnek bedeniyle bir matadorun kedi kıvraklığı içinde hareket ediyordu, bu hali orta sıklette profesyonel boksör olduğu üniversite günlerinden kalmaydı. Eğitim giderlerini yıkıcı sağ kroşe ve sol dirsek bileşimiyle karşılamıştı. Sinema yıldızı gibi yakışıklı yüzü ve atletik bedeniyle bir korsan öyküsünün kahramanına benziyordu.

Kaptan konuklarına küçük ama rahat kamarayı gösterdi.

Austin spor çantasını bir ranzaya koyarken, "Umarım kimseyi yerinden etmemişizdir," dedi.

Dawe başını salladı. "Bu seferde on iki mürettebatımız var, normal ekipten iki kişi eksik."

"O zaman biz de üstümüze düşeni memnuniyetle yaparız," dedi Zavala.

"Bunu *dikkate alacağım* beyler."

Dawe onları çabucak baştan kıça gezdirdi, sonra köprüye çıktılar ve kaptan hareket emri verdi. Güverte tayfaları halatları çözdü ve gemi St. John's limanından ayrıldı. Kuzey Amerika'nın en kuzey noktası olan Amherst Kalesi ile Point Spear'ın arasından geçtikten sonra gemi, Newfoundland kıyıları boyunca cüruf grisi bulutların altında yol almaya başladı.

Gemi açık denize ulaşıp rotasına girince Dawe kumandayı birinci yardımcısına bırakıp harita masasına bir uydu fotoğrafı yaydı.

"Eriksson sıcak aylarda kazı platformlarına gıda ve ekipman taşıyor. Şubattan temmuza kadar Baffin Körfezi'nden gelen büyük parçaları arıyoruz." İşaret parmağıyla haritaya vurdu. "Çoğu Kuzey Atlantik buzdağı şuradan çıkar. Batı Grönland civarındaki yüz kadar buzul, Newfoundland buzdağlarının yaklaşık yüzde doksanını oluşturur."

Austin, "Bu bilgiden buzdağlarının asıl sayısına nasıl ulaşılabilir?" diye sordu.

"Sanırım Grönland'da yaklaşık kırk bin tane orta ve büyük boy buzdağı parçası ortaya çıkıyor. Bu toplamın sadece bir kısmı bu kadar güneye iner. Dört yüz ila sekiz yüz tanesi, St. John's limanının kırk sekiz derece kuzey enlemindeki Buzdağı Geçidi'nden doğuyor. Parçalandıktan sonra bir yıl kadar sürükleniyor ve sonra Davis Boğazı'ndan Labrador Akıntısı'na geçiyorlar."

Austin, "Gemi ulaşımına zarar vermeye başlıyorlar," dedi.

Dawe sırıtarak, "Ev ödevinizi yapmışsınız," dedi. "Evet. Sıkıntı o noktada başlıyor. Kanada, Amerika ve Avrupa arasında işleyen gemiler sürekli o bölgeden geçer. Denizcilik şirketleri seferlerin kısa ve ekonomik olmasını istiyor. Gemiler de bilinen buzların güney sınırından geçiyor."

Austin, *"Titanic* de *bilinmeyen* buzdağına orada çarpmıştı," dedi.

Dawe'nin tebessümü soldu. "İnsan burada yaşayınca *Titanic'i* çok düşünüyor. Kötü denizciliğin Davy Jones ambarına tek yönlü bir bilet getirebileceğini sürekli hatırlıyor. *Titanic'in* mezarı, Labrador Akıntısı ile Gulf Stream'in karşılaştığı Grand Banks yakınlarında. O sulardaki yirmi derecelik ısı farkı, çelik tel kadar yoğun bir sis yaratıyor. Bölgedeki okyanus akıntıları da cabası."

Austin, "Bu yüzden görevinizde tüyler ürpertici anlar yaşıyorsunuz dur," dedi.

"Keşke bu kontrol edilebilir bir durum olsaydı. Bir buzdağı okyanusta âlemden dönen bir ayyaş gibi gezinebilir. Kuzey Atlantik buzdağları dünyanın en hızlı hareket eden buzdağlarıdır. Hızları saatte yedi deniz miline kadar çıkabilir. Neyse ki çok yardım alıyoruz. Uluslararası Buz Devriyesi düzenli uçuşlar yapıyor. Geçen gemiler buzdağlarını etiketliyor. *Eriksson,* petrol ve gaz şirketleri tarafından kiralanan küçük tespit uçakları filosuyla işbirliği yapıyor."

Zavala, "Yedekle çekme işine nasıl geçtiniz?" diye sordu.

"Buzdağlarını harekete geçirmek için su toplarını kullanmayı denedik. Büyük bir piyano ebadındaki buz kütlelerinde işe yaradı. Ama beş yüz bin tonluk bir buzdağını harekete geçirecek büyüklükte bir hortum yok. Onları sıcak sulara çekmek en iyi yöntem olarak göründü."

Austin, "Gerçekte kaç tanesini kementle yakaladınız?" diye sordu.

"Sadece bir petrol ve gaz platformuna doğru sürüklenenleri. İki veya üç düzine kadar. Bir gemi buzdağı karşısında rotasını değiştirebilir. Ancak, beş milyon dolarlık koca bir platform bunu yapamaz. Yüzen platformlar yapabilir ama o da vakit alır. Birkaç yıl önce neredeyse çarpışma olacaktı. Buzdağı platformun altı mil yakınına gelene kadar fark edilmemişti. O zaman da buzdağını çekmek veya platformu boşaltmak için çok geçti. Hizmet vasıtaları son anda kenara çekmeyi başardı. Buzdağı platformun dibinden geçip gitti."

Austin, "Bu kadar araştırma yapılırken buzdağının öyle yaklaşabil mesine şaşırdım," dedi.

"Dediğim gibi, bunların rotası istikrarsızdır, buzdağının şekline, büyüklüğüne ve rüzgâra göre değişir. O buzdağı gözümüzden kaçmıştı. Şimdi de, birkaç gün önce görülen ve sonra sisin içinde kaybolan daha büyük bir buzdağını arıyoruz. Ben ona Moby Berg diyorum."

Austin, "İnşallah biz de beyaz balinaların peşindeki Kaptan Ahab olmayız," dedi.

"Beyaz balinayı buzdağına tercih ederim. Bu arada, size Newfound landlıların niye kışın araba kullanmayı sevdiğini söylemiş miydim?"

Bu ani konu değişikliği üstüne Austin ile Zavala boş gözlerle bakıştılar.

Dawe, "Kar çukurları doldurur da ondan," dedi. Sonra da o kadar çok güldü ki yanaklarından yaşlar sızmaya başladı. Belli ki kaptanda bitmek bilmez bir "Newfie"[n] fıkraları koleksiyonu vardı. Fıkralar yemekte de devam etti.

Leif Eriksson'un aşçısı beş yıldızlı bir akşam yemeği sunmuştu. Austin'le Zavala leziz rozbife, taze fasulye konservesine ve koyu bir sosla kaplı sarımsaklı patates püresine yumulurken, kaptan da ele geçirdiği dinleyicilere fıkra dağarcığını boşaltıyordu. Austin ve Zavala bu marjinal şakalara dayanabilecekleri kadar dayanıp, sonunda izin istediler ve kalktılar.

Ertesi sabah erkenden köprü üstüne çıktıklarında kaptan onlara acımış gibiydi. Fıkra anlatmaya kalkışmadı ve ikisine de sıcak kahve ikram etti. "İşler yolunda. Bir sürü küçük buzul gördük. İşte ilk buz lokmamız."

Dawe baş omuzluğun yaklaşık çeyrek mil uzağında sürüklenen bir buzdağını gösterdi.

Austin, "Hiç bu kadar büyük lokma görmemiştim," dedi.

Kaptan, "Daha sonra göreceklerimizin yanında bu hiç kalır," dedi. "Su üstündeki yüksekliği yaklaşık altı metre, uzunluğu da on beş metre olmadıkça buzdağı sayılmaz. Bundan küçük olanlara buz parçası veya lokma deriz."

Zavala, "Anlaşılan burada kelime dağarcığımız bayağı genişleyecek," dedi.

Dawe onaylarcasına başını salladı. "Buzdağı Geçidi'ne hoş geldiniz beyler."

(n) **Newfoukland.**

BÖLÜM

7

Saxon kiralık arabasını Kahire Havaalanı'nda teslim aldı ve antik Piramitler kentinde trafik denen anarşiye daldı. Araç kornalarının kakafonisi ve tozlarla araba egzozlarının boğucu etkisi, Yemen'in ıssız çöllerinde haftalarca seyahat ettikten sonra tam bir panzehirdi.

Kahire'nin dış mahallelerine gitti ve arabayı *Sharia Sudan'da* park etti. Yakındaki çitle çevrili alandan keskin çiftlik kokuları ve insan dışı sesler geliyordu. Burası *Souq al Gamaal,* yani eski Kahire'nin deve pazarıydı. Eskiden bu ağılların etrafı yeşil tarlalarla çevriliydi, şimdi ise yeşilliklerin yerini apartmanlar almıştı.

Randevu yerini Saxon önermişti. Güvenlik açısından Hasan'la kalabalık bir yerde buluşmak istiyordu. Hayvan tersiyle dolu bu eski Mısır vahası, Saxon'un dram duygusuna da uyuyordu.

Saxon Mısırlı olmayanlardan alınan küçük giriş ücretini ödeyip ağılların arasına daldı. Sudan'dan getirilmiş yüzlerce deve ya mezbahaya gitmek ya da daha beteri, Piramitlerde şişman turistleri taşımak üzere bekliyordu.

Kılavuz

Saxon durup, bir kamyonetin arkasına yüklenmeye itiraz eden hecin devesini izledi. Sonra elinde hafif bir dokunuş hissetti. Bahşiş toplamak üzere pazarı işgal eden kirli suratlı veletlerden biri dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Saxon oğlanın kirli parmağıyla gösterdiği yere baktı. Adamın biri pazarlık eden bir grup deve alıcısının yanında, seyyar tentenin altında duruyordu. Saxon oğlana bir bahşiş verdi ve ağılın karşısına geçti. Adam çoğu Mısırlı gibi sütlü kahve tenliydi ve düzgün taranmış sakalı çenesini süslüyordu. Örgü bir takke takmış, ona uygun beyaz bir gallibaya, yani pek çok Mısırlı erkeğin sevdiği uzun, pamuklu cüppe giymişti.

Saxon, *"Sabaah ilkheer,"* dedi. Günaydın.

"Sabaah innuur Bay Saxon. Ben Hasan."

"Geldiğin için teşekkürler."

Hasan, "İşi yapmak istiyor musunuz?" diye sordu. Bu teklif Saxon'u kuşkulandırmıştı. Mısırlılar iş konuşmadan önce çay içip oyalanmayı severdi. Fakat hevesi kuşkularına galip geldi.

"Belli bir kayıp malı bulmak için bana yardım edebileceğini söylediler."

Hasan, "Belki," dedi. "Karşılığını verebilirsen."

Saxon, "Mantıklı bir şeyse veririm," dedi. "Onu ne zaman görebilirim?"

"Şimdi gösterebilirim. Arabam var. Benimle gel."

Saxon duraksadı. Kahire yeraltı dünyası bazen karanlık politik gruplarla bağlantılı olurdu. Kendini bir yabancının ellerine teslim etmeden önce Hasan'ı biraz tartmanın daha güvenli olacağını düşündü.

"Hadi Fishawi'ye gidelim. Konuşup birbirimizi tanırız biraz," diye önerdi. Bu popüler kahve Kahire'nin en büyük pazarıyla en eski camisinin yakınlarındaydı.

Hasan kaşlarını çattı. "Çok kalabalık."

"Evet, *biliyorum."*

Hasan başını salladı. Ve pazardan çıkıp kaldırıma park edilmiş eski, beyaz bir Fiat'ın yanına gitti. Saxon'in binmesi için kapıyı açtı.

Saxon, "Ben kendi arabamla arkandan geleceğim," dedi.

Karşıya geçip kendi kiralık arabasının direksiyonuna oturdu. Tam anahtarı kontağa taktığında yanında başka bir araba durdu.

Siyah takım elbiseli iki adam arabadan fırladı ve Saxon'un aracına yöneldi. Biri arkaya biri de Saxon'un yanına oturdu. İkisi de silahlarını Saxon'un başına dayamıştı.

Önde oturan, *"Sür,"* dedi.

Saxon'un kanı donmuştu. Ama her zamanki soğukkanlılığıyla hareket etti. Bir kâşif ve maceraperest olarak geçirdiği yıllarda pek çok badire atlatmıştı. Arabayı çalıştırıp kaldırımdan ayrıldı ve Hasan'ın arabasını takip etme talimatına uydu. Konuşmadı. Sorular bu davetsiz misafirleri kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Fiat, trafik gürültülerine boğulmuş kentten Kale'ye, camilerle askeri binalardan oluşan komplekse doğru gidiyordu. Saxon'un yüreği ağzına geldi. Kale'nin labirent gibi dar sokaklarında bir ordu gelse bulamazdı onu.

Hasan'ın arabası ne idüğü belirsiz bir binanın girişinde durdu. Ön taraftaki tabelada İngilizce ve Arapça olarak POLİS KARAKOLU yazıyordu.

Hasan'la adamları Saxon'u araçtan indirip, loş bir lobiden geçirerek küçük, penceresiz, ter ve ucuz sigara kokan bir odaya soktular. Odadaki mobilya metal bir masayla iki iskemleden ibaretti. Tepede asılı çıplak ampulden başka ışık yoktu.

Saxon ancak kısmen rahatlamıştı. Mısır'da karakola giren insanların bazen çıkamadığını biliyordu.

Oturması ve cüzdanını vermesi söylendi. Birkaç dakikalığına onu yalnız bıraktılar. Sonra Hasan, yanında kır saçları dökülmeye yüz tutmuş, kalın dudaklarının arasından bir sigara sarkan bir adamla birlikte geri geldi. Yeni gelen, iri göbeğini sıkan ceket düğmelerini açıp Saxon'un karşısındaki iskemleye oturdu. Sigarasını izmarit dolu tablada ezdikten sonra parmaklarını şıklattı. Hasan cüzdanı ona uzatınca da, alıp nadir bulunan bir kitabı açıyormuş gibi açtı.

Kimliğe baktı. "Anthony Saxon," dedi.

Saxon, "Evet," diye yanıtladı. "Ya siz?"

"Ben Müfettiş Şerif. Burası benim karakolum."

"Niye burada olduğumu sorabilir miyim müfettiş?"

Müfettiş cüzdanı masaya çarptı. "Soruları ben sorarım."

Saxon başını salladı.

Müfettiş başparmağıyla Hasan'ı gösterdi. "Niye bu adamla buluşmak istedin?"

Saxon, "İstemedim," dedi. "Ben Hasan adında biriyle konuşmuştum. Belli ki bu o değil."

Müfettiş homurdandı. "Doğru. Bu adam Memur Abdul. Hasan'ı niye görmek istedin? O hırsızın tekidir."

"Belki Bağdat Müzesi'nden çalınan bir malı bulmama yardımcı olur diye düşünmüştüm."

"Yani çalıntı malları almak istiyordun."

"Ben o malı müzeye iade edecektim. Hikâyemi kontrol etmek isterseniz gerçek Hasan'la konuşabilirsiniz."

Müfettiş, Abdul'a doğru bilmiş bir bakış fırlattı. "Mümkün değil," dedi Saxon'a. "Hasan öldü."

"Öldü mü? Dün onunla telefonla konuşmuştum. Ne oldu?"

Saxon'un tepkisini dikkatle gözleyen müfettiş, "Öldürüldü," dedi. "Çok büyük bir olay. Bunu bilmediğinden emin misin?"

"Evet. Son derece eminim."

Müfettiş bir Cleopatra sigarası yaktı ve burun deliklerinden ikiz dumanlar çıkardı. "Sana inanıyorum. Şimdi soru sorabilirsin."

"Hasan'la buluşacağımı nasıl öğrendiniz?"

"Basit. Randevu defterinde adın vardı. Biz de seni araştırdık. Çok ünlü bir yazarsın. Kitaplarını herkes okuyor."

Saxon hafif bir tebessümle, "Keşke daha ço*k* insan okusaydı," dedi.

Müfettiş omuz silkti. "Büyük bir yazar ne diye bir hırsızla ilgilenir?"

Saxon, çağlar boyu çözülmeyen bir bilmeceyi çözmek için bütün Avrupa'yı, Ortadoğu'yu ve Güney Amerika'yı dolaşmasına yol açan tutkuyu müfettişin anlayıp anlayamayacağından emin değildi. Kendisinin bile anlamadığı zamanlar oluyordu. Kelimelerini dikkatle seçerek, "Hasan'ın bir kadını bulmama yardımcı olacağına inanıyordum," dedi.

Müfettiş, "Ah," deyip Memur Abdul'a döndü. "Bir *kadın."*

"Hasan'da Saba Melikesi Belkıs hakkındaki kitabımda ve çekilmesini umduğum filmde bana yardımı olacak bir tarihi eser vardı."

Müfettiş hayal kırıklığı içinde, *"Saba,"* dedi. "Ölmüş bir kadın."

"Ölmüş ama ölmemiş. Tıpkı Cleopatra gibi."

"Cleopatra büyük bir kraliçesiydi."

"Evet. Saba da öyle. Onun kadar da güzeldi."

Kapı açıldı ve başka bir adam içeri girdi. Tombul ve pasaklı müfettişin aksine uzun boylu ve inceydi. Pantolonunda ütü çizgileri olan soluk zeytin yeşili bir takım giymişti. Şerif iskemlesinden kalkıp saygıyla ayakta bekledi.

Adam, "Teşekkürler müfettiş," dedi. "Sen ve memurun gidebilirsiniz."

Müfettiş bir selam çakıp memurla birlikte odadan çıktı.

Adam, müfettişin iskemlesine yerleşip masaya karton bir dosya koydu. Dar yüzünde meraklı bir ifadeyle Saxon'a baktı.

Sonra mükemmel bir İngilizceyle, "Deve pazarını sevdiğiniz söylendi bana," dedi.

"Develerin başlarını dik tutuşlarına hayranım. Bana sıkıntıya düşmüş aristokratları hatırlatıyorlar."

Adam, "İlginç," dedi. "Benim adım Yusuf. İçişleri Bakanlığı için çalışıyorum."

Saxon, İçişleri Bakanlığı'nın milli güvenlikle eşdeğer olduğunu biliyordu.

"Buraya gelmeniz büyük incelik."

"İnceliğin bu durumla pek ilgisi yok." Dosyayı açtı. "Bu *gerçek* Hasan'ın dosyası." "Bakımlı elleriyle birbirine tutturulmuş bir tomar kâğıdı Saxon'a doğru itti. "Ve bu da tarihi eserlerin listesi."

Saxon İngilizce yazılmış olan listeyi okudu. "Bağdat Müzesi'nin yayınladığı listeyi tutuyor."

"O zaman maalesef geç kaldınız." Yusuf arkasına yaslanıp parmaklarını bitiştirdi. "Eserler ordu tarafından toplandı. Şimdi de bir UNESCO temsilcisinin elinde. Eserlerin götürülüşünden bir gün sonra Hasan'a işkence edildi ve ardından da öldürüldü." Yusuf parmaklarını boğazına götürdü.

"Peki elinde bir şey yoksa niye bana var dedi?"

"Bir hırsız sürekli çalar. Zengin bir yabancıyı dolandıracağını düşünmüş olabilir."

"Onu öldürenin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

"UNESCO temsilcisi kim?"

"İtalyan bir kadın. Adı da Carina Mechadi."

"Hâlâ Kahire'de midir acaba, biliyor musunuz?"

"Birkaç gün önce eserlerle birlikte gemiyle buradan ayrıldı. Bağdat hükümetiyle yapılan bir anlaşma gereği onları Amerika'ya götürüyor."

Saxon'un tüm umutlan kırıldı. Amacına ne kadar da yaklaşmıştı. "Artık gidebilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz." Yusuf sandalyesinden kalktı. "Her vakanın kalbinde bir kadın yatar zaten."

"Bayan Mechadi mi?"

Adam başını salladı. "Saba."

Mısırlının yüzünden donuk bir tebessüm geçti ve kapıyı tuttu. Saxon arabasına binip Marriott Otel'e döndü. Odasına çıkınca bazı telefon konuşmaları yapıp UNESCO'dan birine ulaştı ve o da Carina Mechadi'nin Amerika yolunda olduğunu doğruladı.

Saxon pencerenin önüne gidip yaşlı Nil'e ve antik kentin ışıklarına baktı. Üç bin yıl önce ölmüş bir kadının hayaletinden söz ederken Yusuf un yüzünde beliren tebessümü hatırladı.

Bir an düşündükten sonra telefonu tekrar alıp Amerika'ya bir uçak bileti ayırttı. Sonra da eşyalarını toplamaya başladı.

O kusursuz kadının peşindeki yolculuğu onu yeryüzünün en uzak ve tehlikeli köşelerine sürüklemişti. Şimdi vazgeçecek değildi.

BÖLÜM

8

Ro ro gemisi *Ocean Adventure,* neredeyse iki bin yük konteynırı alıyordu ama yedi bin tonluk ağırlığı ve yüz elli metre uzunluğuyla, neredeyse uç uca eklenmiş üç futbol sahası büyüklüğünde olan yeni ro ro gemilerinin yanında cüce sayılırdı. Kuzey Atlantik'in kemik donduran soğuğuna karşı geminin uzun güvertesini arşınlamakta olan Carina Mechadi ise uzamsal görecelilik anlamında tamamen kayıptı.

Salerno'da gemiye binişinden itibaren her sabah erkenden kalkıp, kahvaltıdan önce sıkı bir yürüyüş yapmak üzere kamarasından üçüncü seviyedeki köprü üstüne iniyordu. Bu çabasının nedeni, kıvrak bedenini formda tutma konusundaki lüzumsuz takıntısı ve menzile varmaktaki sabırsızlığını yatıştırma isteğiydi. Attığı turların sayısı, Newfoundland'ın istikrarsız havasına göre değişiyordu.

Ocean Adventure 'de, Joseph Conrad'ın öyküleriyle ölümsüzleşen eski buharlı okyanus gemilerinin romantizmi pek yoktu. Gemi, altı metre uzunluğunda, yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde çelik konteynırlar taşıyan yüzer bir platformdu. Altışar altışar üst üste istiflenmiş olan kon

teynırlar, baş ve kıç hariç neredeyse bütün güverteyi kaplıyordu, her iki yanda da daracık geçitler kalmıştı. Aşağı güverteler de yine yüzlerce kon teynırla doluydu.....

Sancak korkuluklarına doğru yürüyen Carina, onu Atlantik'i geçen bu gemiye getiren olay zincirini düşünüyordu. Ali Babbas'ın birkaç yıl önce Bağdat'ta öldürülmesi onu şoke etmiş ama şaşırtmamıştı. Yasadışı tarihi eser ticaretinde şiddet sahnelerine sık rastlanırdı. Bu, centilmenlerin pek bulunmadığı, muazzam miktarlarda paranın döndüğü karanlık bir dünyaydı. Ali de muhtemelen yanlış kişiye çatmıştı.

Yine de onun ölümüne üzülmüştü. Ali olmadan o kayıp eserlere ulaşabileceği şüpheliydi. Ali çalıntı mallan pazara sürenlerle arasındaki adamdı. Yazılı hiçbir belge bırakmamıştı. Alıcıları ve satıcıları kafasında kayıtlıydı. Arada o hırpani adam olmayınca, Carina'nın aradığı eserler rüzgârla dört bir yana savrulmuştu.

Irak'tan ayrılıp Paris'teki UNESCO bürosuna döndüğünde Carina'yı bekleyen çok iş vardı. Bağdat'tan ayrılışından aylar sonra Auguste Benoir ziyaretine gelip kartını takdim ettiğinde, değerli bir Etrüsk eserinin izini sürüyordu. Benoir, Carina'ya Agatha Christie'nin kurgu dedektifi Hercule Poirot'u anımsatan, ciddi, ağırbaşlı bir adamdı.

Paris'teki bir hukuk firmasının ortaklarından olan Benoir lafı dolandırmadan hemen konuya girmişti. "Firmamız Baltazar Vakfı'nı temsil etmek üzere görevlendirildi," demişti. "Bay Baltazar zengin bir işadamı ve hayırseverdir. Bağdat Müzesi'nin yağmalandığını duyunca çok üzülmüştü. Gazetelerde sizin kayıp eserleri bulmak için nasıl çaba harcadığınızı okuduğu için, vakfının kaynaklarından yararlanarak yeteneklerinizi o eserleri Irak koleksiyonuna iade etmekte kullanmanızı arzu ediyor."

Carina, "Bay Baltazar büyük nezaket göstermiş," demişti. "Ancak, ben UNESCO gibi dünya çapında bir organizasyonda çalışmamın daha anlamlı olacağına inanıyorum."

"Bay Baltazar'ın önerisini net olarak sunamadığım için beni bağışlayın. UNESCO'dan ayrılmanız gerekmiyor."

Carina masasında yığılı duran dosyalara göz atmıştı. "Sizin de görebileceğiniz gibi, UNESCü'nun işlerine gömülmüş durumdayım."

"Anlaşılır bir durum." Benoir evrak çantasından tek bir kâğıt çıkarmıştı. "Önerilen anlaşma burada. Vakıf sizin seçeceğiniz bir bankada yüklü bir hesap açacak. Dilediğiniz zaman, dilediğiniz amaçla bu hesabı kullanabileceksiniz. Tek bir şart var, o da harcamaların Irak eserlerin bulunmasıyla ilgili olması. Hesabın limiti de olmayacak."

Aniden ilgilenen Carina teklifi düşündü. "Bay Baltazar çok cömert davranmış."

Benoir'in yüzü aydınlandı. "O zaman Matmazel Mechadi?"

Carina açmazda kalmıştı. Çeşitli UNESCO görevlerini bir arada yürütmekteydi ama böyle bir fırsatın kaçmasına da izin veremezdi. Anlaşmayı inceledi. "Bu teklifi incelemem gerek. Yarın sizi arar, cevabımı veririm."

Ertesi gün Benoir'i aramış ve işi kabul ettiğini söylemişti. Carina, UNESCO görevlerinde hükümetlerle, uluslararası polisle, müzecilerle ve arkeoloji uzmanlarıyla çalışırdı, ama bu sınırsız fonun sunduğu imkânlar tamamen yepyeni bir dünyanın kapılarını açıyordu. Elindeki para tomar larıyla, tarihi eser ticaretinde bolca bulunan namussuzlara ulaşabilirdi. Ve öyle de oldu. Kısa sürede, polislerden ve yeraltı dünyasının muhbirlerinden oluşan etkili bir ağ kurdu. Bu insanlar kanalıyla Irak'tan ve başka ülkelerden kaçırılan tarihi eserlerle ilgili önemli bilgiler geliyordu.

En güvenilir kaynaklarından biri, sadece albay olarak tanıdığı Mısırlı dolandırıcı bir subaydı. Bir hafta kadar önce, aradığı Irak eserlerinin Hasan adındaki süfli bir hırsız tarafından satışa çıkarıldığını haber vermek için aramıştı. Carina, kırk sekiz saat içinde onunla buluşacağını bildirip bir avans yollamış ve alıcı tarafı gizli tutmasını istemişti.

Baltazar Vakti ile yaptığı anlaşma ani gelişmeleri bildirmesini gerektiriyordu. Carina, Benoir'i arayıp Hasan'la ilgili haberi vermiş, Benoir de haberi ulaştıracağını söylemişti. Kahire'ye uçmadan önce Bağdat'taki Profesör Nasir'i de aramış ve eserlerin saklandığı yeri bulmak üzere olduğunu bildirmişti.

Naşir çok sevinmişti ama Irak'ta durum hâlâ kaotikti ve koleksiyonun emniyetinden endişe duyuyordu. Müzenin var olan koleksiyonu için etkili bir kayıt tutma sistemine para temin etmeye çalışmaktaydı. Carina'nın tarihi eserleri bağış toplamak için kullanma önerisine dört elle sarıldı. Carina'nın söz konusu eserleri geçici olarak sahiplenmesine izin veren bir feragatname imzalayacak ve Washington'daki Irak elçiliği ile temas kurup diplomatları olası tur hakkında uyaracaktı.

Carina Mısır'a ulaşınca olaylar hızla gelişmişti. Nil Sheraton Otel'deki öğle yemeğinde, albay koleksiyonu ele geçirdiğini bildirmişti. Carina'dan ücretinin tamamını alınca da yemeği o ısmarlamıştı. O gece, Port Said'deki doklarda bulunan bir depoda Carina büyük bir heyecanla gece yarısından az sonra gelen kamyonu beklemişti.

Kamyondaki tarihi eserler toz toprak kaplıydı ama yine de durumları fena sayılmazdı. Carina fener yardımıyla çabucak bir envanter yapmış, her eserin tanımını ve sayısını kâğıda dökmüştü. Büyük parçalardan biri, kilt etek ve koni şeklinde şapka giymiş olan bir erkek heykeliydi. Bronz heykel, adamın sakallı yüzünden ayağının dibindeki kediye kadar toz toprak içindeydi. Bu heykel Carina'nın orijinal listesinde bulunmuyordu ama iple kollarından birine bağlanmış olan buruşuk kâğıt parçasında *Kılavuz* olarak tanımlanmaktaydı. Rıhtımda ve gümrükte Baltazar'ın servetinden birazını daha dağıtınca, yükü İtalya'ya gidecek olan bir şilebe aktarabilmişti.

Şilepten önce uçakla Salerno'ya giden Carina, eserlerin *Ocean Adventure* ile Birleşik Devletler'e taşınmasını ayarlamış ve gergin bekleyiş

esnasında Naşir ve elçilikle tur planlarını netleştirmişti. Sonunda şilep gelince Benoir'i arayıp bir tur yapmak üzere eserlerin mülkiyetini üzerine aldığını anlatmıştı. Her nedense adam hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Fakat daha sonra o Carina'yı aramış, Baltazar'a danıştığını ve Carina'ya tebriklerini iletmesini istediğini söylemişti. Carina eserleri bir daha gözünün önünden ayırmak istemediği için ro ro gemisinde kendisine de bir kamara ayırtmıştı.

Şimdi de yürüyüşünün ortasında durmuş, aradaki geçitten mavi renkli boyalı konteynırın yerinde durup durmadığına bakıyordu. Sonra buz gibi rüzgârda baş tarafa doğru yoluna devam etti.

Kaptan, önceki gece yemekten sonra geminin seyir hızının on sekiz deniz mili olduğunu söylemişti. Newfoundland'a yaklaşıp "Buzdağı Geçidi," diye bilinen mevkiye gelince hız kesecekti. Carina bu uyarıdan sonra korkmaktan çok meraklanmıştı.

Buzdağlarına bakmak için geminin burnunda durdu. Gri renkli denizde sadece sandık büyüklüğünde parçalar yüzüyordu. Kat kat giyinmiş olmasına rağmen rüzgârın soğuk parmaklan kaburgalarında geziniyordu. Yemekhanede sıcak kahveyle çırpılmış yumurta bekliyor olmalıydı. Açık denize arkasını döndü ve geminin iskele tarafına doğru yürümeye başladı.

Köprüye giden yolun üçte ikisini aştığı sırada, gemiyi döven dalga seslerinin dışında bir çarpma sesi duydu. Kafasını kaldırıp bakınca su yüzeyinden yaklaşık altmış, yetmiş metre yukarıda yan yana uçmakta olan iki helikopter gördü. Hızla gemiye yaklaşıyorlardı. Siyah gövdelerinde herhangi bir tanıtıcı işaret yoktu.

Carina onların aniden ortaya çıkışına şaşırmıştı. Gemi karadan yüz mil açıktaydı. Kaptanın bölgedeki petrol ve gaz platformlarından söz ettiğini hatırladı. Helikopterler petrol platformlardan birine ait olmalıydı.

Helikopterler bitişik nizam uçmayı sürdürerek neredeyse geminin direğine kadar alçaldılar ve göz hizasından kaybolmadan önce yırtıcı kuş

lar gibi, giderek daralan daireler çizdiler. Pervanelerden gelen ses azaldı. Belli ki konteynır yığınlarının üstüne iniş yapmışlardı.

Carina yemekhaneye gidince ziyaretçilerin kimliğini öğreneceğinden emindi. Yürümeye devam etti ama aniden durmak zorunda kaldı. Karşısındaki konteynır dizisinin üstünde bir halatın ucunda sallanan bir adam belirmiş ve güverteye atlamıştı. Halattan üç kişi daha indi ve Carina'nın yoluna dikildiler. Maskelerinden bir tek gözleri görünüyordu. Üstlerine sımsıkı oturan siyah üniformalar giymişlerdi ve ellerinde kısa namlulu otomatik silahlar bulunuyordu.

Carina dönüp koşmaya başladı ama arkasındaki konteynır yığınından dört silahlı figür daha inmiş ona doğru geliyorlardı. Yabancılardan biri Carina'yı kolundan yakalayıp çevirdi ve sert hareketlerle bileklerini arkadan bantladı.

Köprü üstüne doğru götürülürken kürek kemiklerinin ortasına dayanan namlunun ucunu hissetti. Onların gittiği yönden başka gelenler de vardı. Carina iki Filipinli tayfayı tanıdı. Adamların sırıtışlarını görünce durumu kavradı. Filipinliler korsanlarla işbirliği yapıyordu.

Akın yapan grup ikiye ayrıldı. Dört korsanla birlikte köprü üstüne doğru ilerleyen bir tayfa vardı. Diğeri ise güvertede yol gösteriyordu. Bütün operasyon büyük bir sessizlik içinde yürütülmekteydi. Carina, bu adamlar ne yaptığını, ne istediğini biliyor, diye düşündü. Fakat tayfa onu sanat eserlerinin bulunduğu konteynıra doğru sürükleyip eldivenli eliyle metal yüzeye vurunca şaşırdı.

Konteynırın kapısı diğer konteynırlar tarafından kapatılıyordu. Korsanlardan biri metal bir çantayı açıp bir kaynak makinesiyle oksijen tankı çıkardı. Kaynak makinesini ayarlayıp tutuşturdu ve belli bir noktaya yerleştirdi. Gözlerini kıvılcımlardan korumak için başka bir maske takıp konteynırın yanından bir delik açmaya koyuldu.

Kılavuz

Carina'nın dudaklarından istemeden bir itiraz çığlığı koptu. Bu tepkisi hemen karşılığını gördü. Onu tutanlardan biri kollarını yakalayıp aynı anda ayak bileğine bir tekme indirdi. Dengesini yitiren ve kollarını kullanamayan Carina güverteye düştü. Alnı sert yüzeye çarptı ve kendinden geçti.

Tekrar kendine geldiğinde, yarı karanlıkta sırtüstü yatmaktaydı. Başı zonkluyordu. Yana doğru yuvarlanınca, konteynırın içindeki iki tahta kutunun arasına sıkışmış olduğunu gördü. Kaynak makinesinin açtığı pürüzlü dikdörtgen delikten ışık giriyordu.

Carina doğrulmaya çalıştı ama elleri arkadan bağlıyken kalkması zordu ve harcadığı çaba yüzünden başı dönmeye başladı. Soğuk çelik zeminde yorgunluktan soluyarak yatarken sandıkların arasında bir gölge fark etti. Adamın biri delikten ona bakıyordu. Yanak bölgesi hafifçe dolgundu ama meleksi yüzündeki yuvarlak gözlerinde şeytani bir pırıltı vardı.

Carina'nın kanı dondu. Hayatında hiç bu kadar ürkütücü bir yüz görmemişti.

Korkusu yüzüne yansımış olmalıydı ki adam tebessüm etti.

Carina tekrar kendinden geçerken neredeyse buna sevindi.

BÖLÜM

9

Turuncu beyaz Hercules 130HC tipi uzun menzilli arama uçağı şafakla birlikte St. John'dan havalanmış ve Uluslararası Buz Devriyesi'nin yedi saatlik uçuşu için doğuya yönelmişti. Saatte üç yüz elli mil yapan yüksek kanatlı uçak, devriye görevi bitene kadar otuz bin mil karelik okyanus alanını taramış olacaktı.

Uçağın radar konsolunun başında duran Sahil Güvenlik görevlisi, genç bir Newfoundland'lı kadınla olan randevusunu düşünüyordu. Radar ekranında kuşkulu bir sinyal gördüğünde, kadını yatağa atmak için plan kurmakla meşguldü.

Görmüş olduğu eğitim hemen kendini gösterdi. Radar görevlisi şehvetli düşünceleri bir kenara bırakıp ekrana odaklandı. Dört motorlu türbo pervaneli uçakta ileriyi ve yanları tarayan bir radar vardı. Yan taramalı radar ya da SLR, yirmi mil kadar kuzeyde, denizde büyük bir obje saptamıştı.

Buzdağı araştırma işi, 1912 yılında, yeni bir *Titanic* faciasını önlemek için buz devriyesinin kuruluşundan bu yana çok mesafe katetmişti. Ancak

tüm teknolojik gelişmelere rağmen, obje tanımlama işi bilimden çok sanat olarak görülüyordu.

Radarcı gördüğü nesnenin buzdağı mı yoksa demir atmış bir balıkçı teknesi mi olduğunu saptamaya çalıştı. Düzgün kenarlı, hareket eden bir hedef bir vasıta olduğunu düşündürürdü. Sinyal hemen hemen hareketsizdi ve dümen suyu belirtisi yoktu. Radarcının deneyimli gözü, hedefin radara sinyal göndermeyen uzak ucunda bir gölge yakaladı, bu da onun bir gemiden daha uzun olduğunu ifade ediyordu.

Buzdağı.

Kokpite gördüğü şeyi ve yerini bildirince uçak kuzeye doğru rota değiştirerek döndü.

Okyanus yüzeyinde asılı duran sis, son dakikaya kadar hedefi gözle görme imkânı vermiyordu. Uçak, suyla arasında neredeyse yüz metre kalana kadar alçaldı. Sis bulutlarının ortasında yüksek, bir ucunda sivri bir zirvesi olan bir buzdağı ortaya çıktı. Sonra sis yeniden kapandı. O kadar cık görüntü yeterliydi.

Uçak, buzdağı verilerini Connecticut Groton'daki buz devriyesi operasyon merkezine gönderdi. Orada bir bilgisayar buzdağının olası yolunu belirledi. Bütün denizcilik camiasına telsiz kanalıyla uyarı bülteni gönderildi. Rapor, Grand Banks'ta açık deniz petrol endüstrisi için kiralanmış bir Provincial Havayolları Beech Süper King uçağı tarafından da alındı.

İki motorlu uçak bültende koordinatları verilen noktaya geldi. Sis açılıyordu ve hedefini kolayca buldu. Birkaç alçak uçuş yaptıktan sonra, civardaki petrol arama platformlarına ve gemilere telsizle buzdağının doğrulandığı anonsunu geçti.

Acil mesaj alındığında, *Leif Eriksson* rahat bir seyir yapmaktaydı. Geminin onar bin beygir gücündeki ikiz dizel makinesi derhal harekete

geçirildi. Gri sularda kremamsı bir iz bırakan gemi, hız yapan birinin peşine düşen motosikletli polis gibi atağa kalktı.

Telsizden bülten duyulduğunda, Austin köprü üstünde Zavala ile birlikte bir deniz haritasını inceliyordu.

Kaptana, "Şu bizim kayıp Moby mi?" diye sordu.

Dawe, "Olabilir," dedi. "Tarife uyuyor. Yakında anlarız."

Dawe makine dairesine hız kesme emri verdi. Geminin sallanan pruvasını pamuksu sis bulutlan sarmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde de ıslak bulaşık bezine benzer, renksiz bir hava perdesiyle kuşatıldı. Görüş mesafesi tamamen yok olmuştu. Gemi sadece elektronik gözlerine güvenerek ilerliyordu.

Kaptan radar ekranına sık sık bakmaya devam etti ve ara sıra dümenciye rotayı ayarlaması için talimat verdi. Gemi emekleyerek ilerliyordu ve köprü üstündeki gerilim elle tutulacak kadar yoğundu. *Titanic'm* mezarına yakın, tehlikeli sulardan geçiyorlardı. Yerdeki su birikintisinde yüzen oyuncak tekneleri bile saptayabilen elektronik cihazlara rağmen, gemilerin buzlarla çarpışması görülmedik bir şey değildi ve bazen bu çarpışmalar ölümcül oluyordu.

Kaptan anlaşılmaz bir şeyler homurdanıp başını radar ekranından kaldırdı.

Sırıtarak, "Bir Nevvfie sivrisinekleri kovmak için ne kullanır, söylemiş miydim?" diye sordu.

Zavala, "Tüfek," dedi.

Austin de, "İniş ışıklarını vurursan sivrisinek yere çakılır," diye ekledi.

"Demek bunu duymuşsunuz. Merak etmeyin, daha bilmedikleriniz var."

Gerilim azalınca kaptan dikkatini yeniden radar ekranına çevirdi. "Sis biraz açılıyor. Dikkatli bakın. Her an görebiliriz."

Austin gözleriyle karşısındaki griliği tarıyordu. Sonunda ölüm sessizliğini bozup, "Yalnız değiliz," dedi.

Önde, ileride muazzam bir buzdağının hayal mayal seçilen çizgileri bir rüyadaymış gibi belirmişti. Birkaç saniye içinde buzdağı daha katı ve gerçek bir hal aldı. Bir ucunda on beş katlı bir bina kadar yükselen mağrur bir zirve vardı. Yolunu kaybetmiş bir güneş ışığı sisi delmişti. Buzdağı, bu semavi ışığın altında bembeyaz parlıyordu, sadece eriyen ve tekrar donan karların bulunduğu yarıklarında gök mavisi yansımalar görülmekteydi.

Kaptan, Austin'le Zavala'nın sırtlarına vurdu. "Zıpkınlarınızı kapın çocuklar. Moby Berg'i bulduk." Mest olmuş bir şekilde devasa buzdağına bakıyordu. "Sahiden güzel, değil mi?"

Austin, "Minik bir buz parçası," dedi. "Üstelik sadece su üstündeki sekizde birlik kısmını görüyoruz."

Zavala da bariz bir huşuyla, "Burada bir milyar margarita yapacak kadar buz olmalı," dedi.

Dawe, "Bu bir kale buzdağı," diye araya girdi. *'Titanic'i* batıran buzdağı gibi. Bu civarda bulunan buzdağları ortalama olarak birkaç yüz bin tondur, boyları da altmış metreyi bulur. Buysa yaklaşık doksan metre uzunluğunda ve belki beş yüz bin ton. *Titanic'i* batıran sadece iki yüz elli bin ton kadardı."

Kaptan dümenciye otuz metreden fazla yaklaşmayarak buzdağının etrafından dolanmasını emretti. "Aşırı dikkatli olmamız lazım," diye açıklama yaptı.

Austin, "Sudaki izdüşümler sanki geminin gövdesine yapışan midyeleri kazıyacakmış gibi görünüyor," dedi.

Kaptan buzdağını ölçer gibi baktı. "Beni endişelendiren göremediğimiz engeller. Şu mavi yarıklar zayıf noktalar. Her an oradan devasa bir buz parçası kopabilir ve o da bizi batırmaya yeter." Sonra birden sırıttı. "Hâlâ bizimle olmaktan memnun musunuz?"

Austin onaylarcasına başını sallayıp bu görkemli buz kütlesinin ölümcül güzelliğini sindirmeye çalıştı.

Zavala da geziyle ilgili çekincelerini unutmuş, koca buzdağına dalıp gitmişti. "İnanılmaz!" dedi.

"Bunları duyduğuma sevindim dostlarım, çünkü bu bebek sizin. Birkaç yıl önce bir NUMA gemisi başımı dertten kurtarmıştı. Ben de şükran borcumu böyle ödemiş oluyorum. Gemi sahipleri, geçici mürettebat olarak anlaşma yaptığınız takdirde sorumluluğu üstlenmenizin bir sorun yaratmayacağını söylemişlerdi ki siz bunu zaten yaptınız. Küçük buzları toplamaktaki becerinizle kendinizi ispatladınız."

Dawe konuklarının küçük lokma denen buzları el kemendiyle yakalamasına izin vermişti. Onların takım çalışmasına yatkınlıklarından ve işin tekniğini çabucak kavramalarından çok etkilenmişti.

Austin, "O parçalar ev kadardı," dedi. "Karşımıza dikilen bu şeyse bütün Watergate kompleksi kadar."

"Prensip aynı. Tespit et. Etrafını çevir, halatla bağla ve çek. Zaten ben de başınızın derde girmemesi için gözlerimi üstünüzden ayırmayacağım. Koruyucu giysilerinizi giyin. Güvertede buluşalım."

Austin'le Zavala, ilk iki tekerlekli bisikletlerini almış çocuklar gibi sırıtıyorlardı. Kaptana teşekkür edip kamaralarına gittiler. Sıcak tutan giysiler giyip, üstüne de parlak turuncu renkli kötü hava tulumlarını geçirdiler. Dışarı adım attıklarında rüzgâr hızlandı. Yama yama olan deniz yüzeyi timsah derisine benziyordu.

İki adam mürettebatla birlikte yirmi santim kalınlığındaki polipropilen çekme halatlarının üç yüz altmışar metrelik kangallarını açarken kaptan da dikkatle onları izliyordu. Çekme halatı kıç güvertedeki silindir biçimi iskele babasına bağlanmıştı ve kıç taraftaki korkulukta bulunan geniş bir delikten çıkıyordu. Serbest ucuna turuncu bir şamandıra bağlan

mıştı. Austin köprüye her şeyin hazır olduğunu bildirmek için el telsizini kullandı.

Gemi, buzdağıyla arasındaki altmış metrelik mesafeyi koruyarak büyük bir daire çizdi, o arada mürettebat da çekme halatını döşüyordu.

Eıiksson tekrar başladığı noktaya gelince, tayfalardan biri suda yüzen turuncu şamandırayı kancayla yakaladı ve güverteye çekti. Austin, halatı suyun içinde tutmak üzere ucuna telden bir parça eklenirken denizcileri yönlendirdi. Bu yapılmazsa, halat buzdağının yüzeyinde kayıp boşta kalabilirdi.

Dawe, "İyi iş," dedi. "Şimdi eğlenceli kısmı başlıyor."

Austin ile Zavala'yı tekrar köprü üstüne çağırdı. Gemiyle buzdağının arasında yaklaşık yarım millik bir mesafe vardı; Dawe güvenli çekiş için bunu asgari emniyet payı olarak hesaplamıştı.

Austin, "Buradan ötesini size bırakıyorum," dedi.

Bu aşamanın amatörlere göre olmadığını biliyordu. Buzdağlarını çekmenin gemilerin devrilmesine yol açabildiği biliniyordu ve her zaman çekme halatının pervanelere dolanma riski vardı.

Kaptanın emirleriyle gemi gücünü artırdı. Çekme halatı gerildi. Geminin arkasındaki sularda beyaz köpüklü yamalar oluştu. Buzdağı gönülsüzce ataletinden kurtuldu. Koca buz kütlesi yerinden oynadı ve ağır ağır ilerlemeye başladılar. Bir deniz mili hıza ulaşmaları bile saatler sürebilirdi.

Buzdağı çekilirken Austin izin istedi ve birkaç dakika sonra kamaradan döndü. Kaptana karton bir kutu sundu. Kutuyu açan Dawe'nin yüzünde kocaman bir tebessüm oluşmuştu. Geniş kenarlı Stetson kovboy şapkasını kutudan çıkarıp başına geçirdi.

"Biraz büyük ama kenarına gazete sıkıştırıp ayarlarım. Teşekkürler çocuklar."

Austin, "Gemide yaşadığımız büyük keyfe karşılık küçük bir teşekkür olarak kabul edin," dedi.

Zavala gemiyi cüceleştiren buzdağını izliyordu. "Peki bu şeyi ne yapacağız?"

"Onu petrol platformundan uzaklaştıracak bir akıntıya çekip, orada bırakacağız. Bu da birkaç gün sürebilir."

"Kaptan..." Radar ekranının başındaki görevli seslenmişti. "Bir hedef saptadım. Great Northern'e doğru gidiyormuş gibi görünüyor."

Radarcı şeffaf plastik bir krokinin üstüne ispirtolu kalemle, saptadığı nesnenin rotasını ve ilerleme süresini gösteren X işaretleri yapmıştı. Kaptan bir cetvel alıp bu noktaları birleştiren bir çizgi çizdi.

"Bu iyi değil," diye mırıldandı. "Rotası doğruca petrol platformunu gösteren bir gemimiz var. Üstelik çok hızlı gidiyor."

Telsizle Great Northern platformunu aradı. Platformun radarcısı da gelen gemiyi saptamış ve temas kurmaya çalışmıştı. Kimse yanıt vermemişti. Dawe onu aradığında o da *Leif Eriksson'u* aramak üzereydi.

Radarcı, "Bir parça endişelendik," dedi. "Tam üstümüze geliyor."

Dawe, "Evet öyle görünüyor," dedi. "Yaklaşık on mil uzakta gibi."

"Fazla yakın."

"Çektiğimiz buzdağını bırakıp müdahale etmeye çalışacağız. Platformu oradan uzaklaştırmak ne kadar sürer?"

"İşleme başladık bile, ama bu gemi bu hızla seyretmeyi sürdürürse biz hazır olamadan buraya gelmiş olur."

"Telsizle temas kurmak için uğraşmaya devam edin. Biz onu uyarırız." Sonra Austin'le Zavala'ya döndü.

"Kusura bakmayın çocuklar, ama buzdağı avınızı kesmek zorundayız."

Austin telsiz konuşmalarını dinlemişti. Hemen tulumunu giyip başlığını kafasına geçirdi. Zavala da aynı şeyi yaptı.

Halatı bırakma işlemi, geçirme işleminin tersiydi. Güverte ekibi şamandıralı ucu çözüp bıraktı. Dawe gemiyi buzdağının etrafında bu kez aksi yönde döndürdü ve mürettebat binlerce metrelik halatı geri çekti.

Son metreler de güverteye alınıp pervanelerden uzaklaştırılınca kaptan tam hız seyir emri verdi.

Zavala halatın toplanması için güvertede kalırken, Austin köprüye çıktı. Mikrofon kaptanın avucundaydı. Austin, "Hâlâ ses yok mu?" diye sordu.

Dawe başını salladı. Endişeli görünüyordu ve belli ki sabrını yitirmişti. "Çok geç olmadan bu salaklara borda etmemiz lazım."

Tekrar radar ekranına eğildi. Önceki çizgiye bir X daha eklenmişti. *Eriksson'un* da onu kesen ikinci bir rota çizgisi uzanıyordu.

Austin, "Bir çarpışma olursa platformun dayanma şansı nedir?" diye sordu.

"Pek fazla değil. Northern yarı sualtı platformudur. Bacakları bir ölçüde koruma sağlar ama dibe demirlemiş olan ve kalın bir beton bariyer le korunan Hibernia platformu gibi olmaz yine de."

Austin, Kuzey Denizi günlerinden bu petrol arama platformlarına aşinaydı. Yarı sualtı platformu denen şeyin, çoğunlukla derin denizlerde kullanılan, platformdan çok gemiyi andıran bir şey olduğunu biliyordu. Gemi gövdesi işlevini gören dubalara bağlı dört bacağı vardı. Platform suda çekilmek üzere tasarlanmıştı, ama bazı platformlar kendi gücüyle de yüzebiliyordu. Bir platform kazı alanının üstüne gelince, dubalar yüzdü rülürdü. Birkaç tane sağlam demir de platformu yerinde tutardı.

Austin, "Platformda kaç işçi var?" diye sordu.

"İki yüz otuz kişiyi barındırabilir."

"Zarar görmemek için tedbir alacak vakitleri var mı?"

"Demirleri alıyorlar ve hizmet tekneleri yakında platformu çekmeye başlayacak, fakat platform buz devriyesinin gözden kaçırdığı, ağır hareket eden buzdağlarından kaçınmak üzere tasarlanmıştır. Hızlı bir gemiden kaçabilecek şekilde değil."

Austin, kaptanın *kaçmak* fiilini kullanırken, öteki geminin kontrolden çıktığını mı kastettiğini anlamamıştı. Kendi fikrine göre, o gemi *gayet* kontrollüydü ve doğruca Great Northern platformunu hedef almıştı.

Keskin gözlü bir tayfa sancak pruvayı gösterdi. "Onu gördüm."

Austin tayfanın dürbünü alıp şilebi net bir şekilde göreceği şekilde ayarladı. Geminin kırmızı gövdesine yazılmış uzun harflerden Oceanus Lines diye bir şirkete ait olduğunu anlıyordu. Geniş pruvasında ise beyaz harflerle OCEAN ADVENTURE yazıyordu.

İki gemi, paralel bir rotada, yaklaşık yarım mil arayla ilerliyordu. *Eriksson,* öbür geminin dikkatini çekmek için ışıldaklarını yakıyor ve düdüğünü çalıyordu. *Adventure,* hiç hız kesmeden suları yararak gidiyordu. Kaptan, mürettebata göz teması kurmaya çalışmalarını, telsizle konuşmayı denemelerini emretti.

O arada petrol platformu da görüntüye girmişti. Denizin üstüne konmuş dört bacaklı bir su böceği gibiydi. En belirgin hatları kule gibi yükselen petrol vinci ve disk biçimindeki helikopter pistiydi.

Austin, kaptana, "Platformda helikopter var mı?" diye sordu.

"Bir hastane seferinden dönüyor. Zaten artık havadan tahliye için çok geç."

"Ben tahliyeyi düşünmemiştim. Belki helikopter gemiye birini indirebilir."

"Zaman yok. Yapacak tek şey, kurtulan olursa onları denizden toplamak."

Austin dürbünü kaldırdı. "Şimdiden teslim bayrağı çekmeyelim," dedi. "Belki hâlâ platformu kurtarmanın bir yolu vardır."

"İmkânsız! Gemi üstüne bindirince platform taş gibi dibe çökecek."

"Geminin ortalarına doğru bir bakın. Ne görüyorsunuz?"

Kaptan dürbünle baktı. "Neredeyse su seviyesine inmiş bir pilot merdiven var."

Austin düşündüğü planı anlattı.

"Bu delilik Kurt. Çok tehlikeli. İkiniz de ölebilirsiniz."

Austin, Dawe'ye gergin bir tebessümle baktı. "Yanlış anlamayın kaptan, ama sizin Newfie fıkralarından ölmediysek *hiçbir* şeyden ölmeyiz."

Kaptan, Austin'in kararlı yüzüne ve büyük bir özgüven ifade eden duruşuna baktı. İmkânsızı başaracak birileri varsa o da bu Amerikalıyla arkadaşı olmalıydı.

Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Gereken her şeyi sağlayacağım."

Austin kötü hava tulumuna bürünüp fermuvarını çekti ve Zavala'yı bulmak üzere güverteye indi. Zavala arkadaşını gayet iyi tanıdığı için Austin'in planının tehlikesine de, gözü pekliğine de şaşırmamıştı.

"Düşünürsen oldukça basit bir plan," dedi. "Karmaşık planlar en iyi sidir diye bir şey yok zaten."

"Bana göre bir kartopunun cehennemdeki şansından biraz daha fazla şansı var."

"Bundan iyisi düşünülemezdi. İnfazı biraz marifet istiyor sadece."

Austin'in sert yüzünde acıklı bir ifade belirdi. "İnfaz kelimesini kullanmasak daha memnun olacağım."

"Talihsiz bir dil sürçmesi. Kaptan Dawe ne diyor bu fikrine?"

"Deli olduğumuzu düşünüyor."

Zavala, gözlerini kendilerine paralel bir rotada gri suları yaran koca ro ro gemisine dikti ve pratik zekâsıyla hızı, yönü ve deniz koşullarını hesapladı.

Sonunda, "Kaptan haklı," dedi. "Biz deliyiz."

"Anladığım kadarıyla varsın bu işe?"

Zavala başını salladı. "Tabi ki varım. Buzdağlarına kement atmaktan sıkılmıştım."

"Sağ ol Joe. Benim fikrime göre, işin ödülü riskine göre daha yüksek."

Zavala, onun neyi kastettiğini anlamıştı. "Petrol platformunda kaç kişi varmış?"

"Kaptan iki yüzden fazla olduğunu söyledi. Bir de gemidekiler var."

"Hesap oldukça basit görünüyor. Risk büyük ama aşılmaz değil, hem iki yüzden fazla hayat kurtarma ihtimalimiz de var."

"İşte ben de böyle bakıyorum," dedi Austin. Sonra bir can yeleği takıp bir tane de Zavala'ya uzattı. Sıkı bir tokalaşmayla anlaşmayı mühürlediler. Austin başparmağını kaldırarak, konuşmalarını köprü üstünden izleyen kaptana hazır olduklarını belirtti.

Kaptan Dawe'nin sıkı talimatlarıyla gemi manevra yapıp, Austin ile Zavala'yı parlak kırmızı renkli beş metrelik şişme botu rüzgâr altından suya indirebilecekleri bir açıda durdu. Geminin gövdesi rüzgârı tümüyle kestiği halde bot, kabaran dalgaların arasında banyo küvetindeki lastik ördekler gibi inip çıkıyordu.

Austin'in üstünde ellerini serbest bırakacak şekilde mikrofonu ve kulaklığı olan bir cep telsizi vardı. Kaptan Dawe, platformda demir alanların durumu hakkında sürekli bilgi verecekti. Eğer adamlar vaktinde bütün demirleri alıp üstlerine gelen gemiden kurtulacak zamanı kazanırsa Austin'e bunu bildirecek ve plandan vazgeçilecekti. Eğer gemi platform çarpışması kaçınılmazsa Austin devam edecekti.

Austin ayaklarına çarpan dalgaların arasında merdivenden indi ve dört ayak üstüne gelecek şekilde bota atladı. Islak bir tramboline atlamış gibiydi. Havaya zıplayabilirdi ama hemen pontonların üstündeki tutamaklara tutundu ve çılgınca çırpınan botun üstünde kalmayı başardı.

Bot onun ağırlığıyla durulunca, Austin yetmiş beş beygir gücündeki motoru çalıştırdı. Motor suların içinde kükreyip homurdanırken geminin merdivenini yakaladı ve Zavala'nın da yanına gelebilmesi için botu sabit ledi. Zavala her zamanki kedi zarafetiyle bota atlayıp baş ve kıç halatlarını çözdü ve botu gemiden ayırdı.

Austin dümen yekesini Zavala'ya doğru çevirdi ve botun yuvarlak burnunu *Ocean Adventure'ye* yöneltip ilerlemeye başladılar.

BÖLÜM

10

Kaptan Irwin Lange, *Ocean Adventure'nin* altı katlı apartman yüksekliğindeki köprü üstünden tüm gemisini kuş bakışı görebiliyordu. Helikopterler aniden ortaya çıkıp konteynırların üstüne konduğunda da yükseklerdeki mekânındaydı. İlk tepkisi şaşkınlık oldu. Ama uzun güverteye bakan büyük camlardan aşağıyı incelerken, şaşkınlığı yerini çabucak öfkeye bıraktı.

Kaptan, Tötonlara has soğukkanlılığıyla gurur duyardı. Bu karakteristik özelliği sayesinde, ağırbaşlı yüz hatları hemen hemen hiç değişmezdi. Fakat bu kez durum farklıydı. Uzun çeneli suratı asılmıştı. Helikopterler kendisinden izin almadan inmişlerdi. Mantığı, helikopterlerin bir sorunu olabileceği şıkkını hemen eledi. Bir helikopter olsa belki, ama ikisi birden sorun yaşıyor olamazdı.

Bu doğru bir hareket değildi. Uygun hiç değildi. Dürbünüyle aşağıyı inceleyen kaptan, bir düzine kadar figürün helikopterlerden atlayıp pervanelerin altından güverteye yayıldıklarını görünce iyice sinirlendi. Hepsi

de siyahlar giymişti. Yabancıları konteynır dizisinin ardında kaybolmalarından önce şöyle bir görebilmişti. Fakat o kısacık an bile silahlı olduklarını anlamasına yetmişti. Ötkesi dehşete dönüştü.

Korsanlar!

Lange güçlükle yutkundu. *İmkânsızdı.* Korsanlar, Sumatra ve Çin Denizi gibi uzak bölgelerde görülüyordu. Brezilya kıyılarıyla Batı Afrika'da da korsan saldırılarına rastlanıyordu. Fakat deniz yağmacılarının Grand Banks gibi dondurucu, sisle kaplı bir bölgede iş yapmasına akıl erdiremiyordu.

Avrupa Amerika rotasında seyir yaptığı uzun yıllar boyunca kaptanın korsanlarla tek teması, bir sigorta şirketinin hazırladığı film olmuştu. Yönettiği geminin sahibi olan şirket bu filmin kopyalarını kaptanlarına dağıtmış ve gemi subaylarıyla birlikte izlemelerini istemişti. Filmde çekik gözlü Asyalı korsanların küçük, hızlı botlarla bir tankere saldırışı gösteriliyordu.

Lange ümitsizce o filmde öğretilmeye çalışılanları hatırlamaya uğraştı.

Tetikte olmak korsanlara karşı en iyi savunma yöntemidir. Ama kimse onların havadan dökületeğini söylememişti!

Gemiyi bir kaleye dönüştürün. Bütün kapıları kilitlemek için çok geçti artık.

Korsanlarla çarpışmaya girmeyin. Zaten imkân yoktu ki. Güvertede silahların ateşlenmesinden daha tehlikeli bir şey olamazdı. Ne Alman subaylar ne de çoğunluğu Filipinlilerden oluşan mürettebat silah kullanmayı bilmiyordu.

Soğukkanlılığınızı yitirmeyin. Eh, bu konuda iyiydi işte.

Köprü mürettebatına döndü, onlar da helikopterlerin ani gelişi yüzünden kendisi kadar şaşkındı.

"Geminin korsanların saldırısına uğradığına inanıyorum," dedi, kasırga yaklaşıyor derken de aynı duygusuz ses tonuyla konuşurdu.

Birinci subayının çarpılmış suratı, genç adamın hiç de kaptan kadar sakin olmadığını gösteriyordu. *"Korsanlar* mı? Ne yapacağız?"

"Ne olursa olsun direnmeye kalkmayın. Yardım isteyeceğim."

Telsiz mikrofonunu aldı ama o sırada geminin iç iletişim sisteminden bir cızırtı geldi.

Bir ses, *"Ocean Adventıre'nin* kaptanına sesleniyorum, "dedi. "Beni duyuyor musunuz?"

Lange, "Kaptan konuşuyor," dedi. "Siz kimsiniz?"

Konuşan, Lange'nin sorusunu duymazdan geldi. "Mürettebatınızı bir araya topluyoruz. Telsiz görüşmelerini de izliyoruz ve Mayday° çağrısı yapmamanızı tavsiye ederiz. Beni anladınız mı Kaptan Lange?"

Adını nereden biliyordu?

Kaptan sözlerini yuttu. "Evet, sizi anladım."

"Güzel. Neredeyseniz orada bekleyin."

Kaptanın ilk düşüncesi yirmi kişilik mürettebatının esenliği olmuştu. Adamlarını uyarırsa belki saklanabilirlerdi. Geminin telefonunu alıp makine dairesini aradı. Cevap yoktu. Yemekhaneyi denedi. Yine ses çıkmadı. Giderek artan panik duygusunu yatıştırmaya çalışıp subay salonunu aradı. Yine cevap yoktu.

Köprü kanadında ağır ayak sesleri duyuldu. Bir grup silahlı adam içeri üşüştü. Dört adamın siyah üniformaları, bereleri ve sert bakışlı gözleri dışında bütün yüzlerini gizleyen maskeleri aynıydı. Beşinci adam ise kot pantolon ve yapay deriden bir ceket giymişti, yüzü açıktı. Kaptan makine dairesinde çalışan Juan adlı Filipinli tayfayı tanıdı.

Tayfanın elindeki tabancayı fark edene kadar onu esir aldıklarını sandı. Filipinli kaptanın dikkatle baktığını fark etmiş ve suratında eksik dişlerini gösteren bir sırıtma ortaya çıkmıştı. Kaptan da Juan'ın korsanlarla birlikte olduğunu kavramıştı. Demek bu yüzden kontrolü o kadar çabuk ele geçirmişlerdi. Adını da bu sayede biliyorlardı. Juan, saldırganları doğruca makine dairesine ve geminin diğer kısımlarına götürmüş olmalıydı.

° **İmdat için kullanılan uluslararası radyotelefon çağrı işareti.**

Adamlardan biri kontrol paneline doğru gidip dümenciyi kenara itti.

Kaptan Lange, "Ne yapıyorsunuz'?" diye sordu.

Adam bir kâğıda basılı rakamları kullanarak gemi bilgisayarına koordinatları tuşladı. Kaptan gemiyi otomatik pilota aldığını anlamıştı. Adam işini bitirince haykırarak komut verdi.

"Sen ve ötekiler. Güverteye inin."

Lange meydan okurcasına çenesini dikleştirdiği halde söyleneni yaptı ve diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını emretti. Açık güverteyi tozutan soğuk rüzgâr kaptanın ince ceketini bir anda işe yaramaz hale getirmişti. Zaten onu karşılayan manzara karşısında rüzgâr olmasa da donup kalacaktı. Silahlı adamlar mürettebatının geri kalanı da önlerine katmış yürütüyordu. Başka bir Filipinli tayfa da, Juan gibi korsanlarla işbirliği içindeydi.

Korku içindeki personeli silahlarla dürte dürte kıç güvertede topladılar. Daha başka korsanlar da uzun boylu bir adama benzeyen bir nesnenin etrafında toplanmıştı. Nesne beze sarılmış üstüne de kat kat halat dolanmıştı.

Lange'nin gözleri iplerdeki düğümleri kontrol eden korsana takıldı. Adamın boyu bir seksenin üstündeydi, ötekiler onun yanında ufak tefek kalıyordu ve güçlü bedenine göre bile fazla uzun görünen kolları vardı. Adam arkasını dönünce Lange yüzünün açık olduğunu gördü. Meleksi gözleri kaptana dikilmişti.

"Emirlerime uymakla iyi ettiniz kaptan," dedi. Lange, daha önce May day çağrısı yapmaması için onu uyaran sesi tanımıştı. Bu neşeli, sıcak ses tonu şu anda gerçeküstü görünüyordu.

Kaptan, "Kimsiniz siz'?" diye sordu. "Gemime neden geldiniz?"

Adam kafasını sallayıp, "Sorular, sorular," dedi. "Açıklama yapacak kadar zamanımız yok."

Kaptan başka yol denedi. "Sizinle işbirliği yaparım, ancak lütfen mürettebatıma zarar vermeyin."

Yumuşaklığıyla adeta kadınsı bir görünümü olan dudaklar bir tebessümle genişledi. "Merak etmeyin. Sizi ve bu gemiyi bulduğumuz gibi bırakmak niyetindeyiz."

Lange budala değildi. Adamın yüzünü gizlememeyi seçmesi, daha sonra teşhis edilmekten korkmadığını gösteriyordu. Çete liderinden aldığı baş işaretiyle korsanlardan biri kaptanı silahıyla dürtüp, personelle birlikte yüzüstü yere yatmasını istedi. Sonra ellerini ayaklarını sıkıca bantladılar.

Juan bebek yüzlü adama, "Kadın ne olacak?" diye sordu.

Başkorsan, "Ne isterseniz," dedi. "Bize büyük sıkıntı yarattı. Sadece çabuk olun." Konuyla ilgisini yitirmiş gibiydi ve dikkatini tekrar bezle sarılı nesneye yöneltmişti.

Juan belinden sarkan bıçağın kabzasını kavrayıp, karanlık işini görmek üzere güvertede yürümeye başladı. Büyük bir hevesle, hızlı hızlı gidiyordu. Carina'yı günlerdir şehvetli gözlerle izlemiş, elbise katmanlarının altında nasıl olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Konteynıra kapattığı kadının yumuşak bedeninin sıcaklığını hatırlayınca dudaklarını yaladı. Sadece birkaç dakikası vardı ama bu kadarı kadının ölmeden önce gerçek bir erkek görmesine yeterdi.

Yavaşladığında denize bir göz attı ve sislerin arasından beliren bir aracın ro ro gemisine doğru geldiğini görünce irkildi. Şişme bota binmiş iki adam dalgaların üstünde hoplaya zıplaya *Ocean Adventure'ye* yaklaşmaktaydı.

Filipinli yardım istemeyi düşündü ama o zaman kadınla yeteri kadar vakti olmayacaktı. Şehveti mantığına galip geldi. Bu işi kendi başına halledecekti.

Güvertede çömelerek ilerlemeye başladı. Bot geminin belli bir noktasını hedefliyor gibiydi. Filipinli oraya onlardan önce ulaştı. Bıçağını çekip avını bekleyen bir timsah gibi yüzüstü yere yattı ve botun yaklaşmasını izledi.

Gerçekten özel bir gün olacaktı.

BÖLÜM

11

Düz dipli kauçuk bot dalgalı denizde insanın dişlerini takırdatan iniş çıkışlarla ilerliyordu. Zavala hız keserek bu sersemletici zıplamaları önleyebilirdi ama botu bir an önce ro ro gemisine ulaştırmak zorundaydı.

Austin dıştan takma motorun gürültüsü arasında, "Bu şeyin sanki dört tane düz lastiği varmış gibi," diye bağırdı.

Zavala'nın yanıtı olduğu gibi suratına inen bir dalga yüzünden duyulmadı. Zavala sulardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı, ağzına girenleri tükürdü. "Kahrolası çukurlar!"

Sonra ustaca bir manevrayla botu gemiye yaklaştırıp, dümen kolunu devasa gövdenin yarattığı dalganın aksi yönüne itti. Dümeni iten kolu yerinden kopacakmış gibiydi. Bot, her dalgaya tırmanışında hız kaybediyordu. Birkaç dakika içinde neredeyse geminin ortalarına kadar gerilemişti. Fakat Zavala'nın el çabukluğu ve keskin gözleri sayesinde ara hızla kapandı.

Ro ro gemisi, yüksek, geniş pruvasında çatlayan dalgaların arasında durdurulamaz bir efsanevi güç gibi ilerliyordu. Gövdesine çarpan akıntı,

Austin'le hedefi arasında, yani güverteden neredeyse deniz yüzeyine ka dar inen pilot merdiven arasında beyaz bir su engeli oluşturmaktaydı. *venture'nm* güvertesi su yüzeyinden yüksekteydi. İp merdiven teknesinden geminin yan tarafından sarkıtılacak iskeleye geçmek içindi.

Leif Eriksson'un güvertesinden bakarken, Austin'in kendisine biçtiği görev zordu ama imkânsız değildi. Fakat *Ocean Adventure,* yan yatırılmış bir gökdelen kadar uzundu. Daha da beteri, bu gökdelen hareket ediyordu. Austin kafasını kaldırmış aşmayı umduğu dimdik kale duvarına bakarken, neden yutabileceğinden büyük bir lokma ısırdığını merak etmekteydi.

Tehlikeli biçimde dikkatini dağıtan bu düşünceleri kafasından kovup botun pruvasına emekledi ve parmaklarını kaygan ve ıslak kauçuk pontonlara geçirdi. Hazır olunca bir kolunu kaldırıp Zavala'ya hamlesini yapmasını işaret etti. Zavala şişme botu merdivene doğru çevirdi. Köpüren beyaz sular, tekneyi kuyruğuyla sinek kovalayan bir inek gibi geri püskürttü. Zavala bir daha denemek zorunda kaldı.

O botu kolayca devrilebileceği şekilde havalandırmadan yaklaşmaya çalışırken, Austin pruvaya iyice yapışmıştı. Soğuk serpinti gözlerini acıtıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Dalgaların sesi, motorun gürültüsü ve geminin makineleri konuşmayı, hatta düşünmeyi bile imkânsız hale getiriyordu. Bu da iyi bir şeydi, çünkü düşünecek olsa Austin yapmak üzere olduğu şeyi yapmazdı.

Sürekli hırpalanmaktan yorulmaya başlamıştı. Kısa sürede hareket etmezse karşısındaki en büyük engel aşırı yorgunluk olacaktı. Cesaret ve kararlılık, basit fizik kuralları karşısında ikinci sıraya düşecekti.

Üstündeki telsizde cızırtılar oldu.

"Kurt. Cevap ver." Kaptan Dawe arıyordu.

Austin ağız mikrofonuna, "Yapamam," diye bağırdı. "Meşgulüm."

"Biliyorum. Seni izliyorum. Platformdan haber aldım. Sonuncu demirin zinciri dolanmış. Çarpışma kesin görünüyor. Çarpışma alanından uzaklaşmazsanız cehennemin ortasına düşebilirsiniz."

AUSTIN ANI bir karar verdi. Ro ro gemisini göstererek omzunun üstünden haykırdı.

"Petrol platformu takılmış Joe. Giriyoruz."

Zavala başparmağını kaldırıp anladığını gösterdi ve botu gemiye yaklaştırmak için kolu yavaşça itti. Küçük bot bir kere daha geminin yarattığı dalgalarla boğuşmaya başladı. Zavala, tekneyi merdivene epey yaklaşana kadar Havaili bir sörfçü gibi dalganın üstünde kaydırdı.

İp merdiven, her iki yandan sarkan güvenlik halatlarına dolanmıştı. Zavala motora tam yol verdi ve dar bir açıyla yanaştı. Bot yelkenli gibi yan yatmıştı. Zavala ve Austin ağırlıklarını havaya kalkan tarafa verdiler. Bot, geminin yanından sarkan merdivene kadar sürüklendi.

Austin kendini akıntıya karşı yüzen bir somon balığı gibi hissetmeye başlamıştı. Sonunda merdiven yakına gelince ayaklarını şişme botun ponton tarafından uzattı, can yeleğinden sıyrıldı ve yarı çömelmiş vaziyette ayağa kalktı. Tamamen özgür hareket edebilmesi lazımdı ve eğer becerememezse can yeleğinin de pek bir faydası olmayacaktı. Sadece tek bir şansı vardı ve kaçırırsa suya düşecek, geminin yanında sürüklenip muhtemelen pervaneler tarafından parçalanacaktı.

Botun uzaklaşmaya başladığını hissedince doğruldu, parmakları hâlâ ipe birkaç santim uzaktı. Pruvadan uzanıp merdiveni yakalamaya çalıştı. Parmaklarıyla merdiven arasındaki mesafe geri dönüşü olmayacak bir şekilde açılmaktaydı. Sonra merdiven bir an için yaklaştı ve Austin uçan bir akrobat gibi alt basamağı yakaladı.

Austin'in parmakları alt basamağı kavrarken Zavala da devrilmemesi için botu gemiden uzaklaştırdı. İp merdivenin ucunda sallanan Austin körlemesine elini uzatıp ikinci basamağı buldu. Sert kauçuktan basamak

deniz suyu yüzünden kayganlaşmıştı. Bir dalga beline çarpıp onu aşağı çekince neredeyse eli kayacaktı. Ama sıkıca tutundu ve kendini yukarı çekti.

Austin'in ağırlığıyla merdiven biraz sabitlenmiş gibiydi ama çifte halat hâlâ dolaşık vaziyetteydi. Eli geminin çelik gövdeye sürtününce neredeyse bırakıyordu. Eklemleri aside batmış gibi yanmıştı. Acıya aldırmayıp tırmanmaya devam etmekten başka çaresi yoktu.

Başını arkaya çevirip gövdeden uzanan geçide ne kadar mesafe kaldığını tarttı. Gördükleri cesaretini artırmıştı. Merdivenin yarısına kadar gelmişti. Birkaç basamak sonra metal merdivenin dibindeki küçük platforma ulaşacaktı.

İp merdivenin birkaç basamağını birden kavrayıp kendini yukarı çekti ve tekrar yukarı baktı. Merdivenden çıkanların tutamak olarak kullanacağı şekilde güverteye tutturulmuş iki ince metal çıkmanın arasından birisi kendisine bakıyordu. Zapt edilmez saçların oluşturduğu taç, adamın esmer tenli yüzünü çevreliyordu. Eksik dişli ağzıyla sırıtmaktaydı.

Yüz gözden kayboldu ve yandan bir kol uzandı. Kolun ucundaki elde ip merdiveni kesmeye çalışan uzun bir bıçak bulunuyordu.

Austin daha uygun bir şey bulamadığı için, "Hey!" diye seslendi.

Bıçak bir an durdu ama sonra işine devam etti ve halatı kopardı. İp merdiven biraz aşağı düştü. Austin savrulup geminin gövdesine çarpmıştı. Çarpışmanın etkisiyle neredeyse elleri gevşeyecekti. İyice tutunup tekrar yukarı baktı. Lanet olsun, diye mırıldandı. Bıçak şimdi de merdivenin öbür halatını kesiyordu.

Geminin yanından sarkan ve rüzgârla dönen el incelerinden birine uzandı ve bıçak kesmeyi sürdürürken iki eliyle birden ona tutundu. Kopan ip merdiven dalgaların arasına düşmüş ve anında gözden kaybolmuştu.

Austin'in kafası çan tokmağı gibi geminin gövdesine çarptı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Bayılmamak için inatla mücadele etti çünkü tek bir bıçak darbesiyle el incesinin de kopacağını ve ölüme gideceğini biliyordu. Uzanıp iskelenin ilk basamağını yakaladı ve platformun altına girecek şekilde sallandı, mutlu bıçakçının buradan kendisini göremeyeceğini umuyordu.

Birkaç saniye öylece kaldı. Daha fazla tutunamayacağını anlayınca kendini platforma çekti ve güverte korkuluğundaki girişe kadar ellerinin, dizlerinin üstünde tırmandı. Kendini pek savunamayacak bir şekilde güverteye atladı ve pusuda bekleyen kimse olmadığını görünce sevindi.

Ro ro gemisine paralel bir rotada seyreden Zavala'ya el salladı. Zavala da ona salladı.

Telsizden kaptanın çılgına dönmüş sesi duyuldu. "İyi misin Kurt?"

Austin yeni yenmiş hamburger gibi olmasına rağmen, "Gayet iyiyim kaptan," dedi. "Gemideyim. Ne kadar vaktim kaldı?"

"Platformdan yaklaşık beş mil uzaktasınız. Ancak gemiyi durduracak veya döndürecek kadar vakit var."

Austin kıç tarafa doğru koşmaya başladı ama korkunç bir sesle olduğu yerde kalakaldı. Konteynırların arasından gelen ses bir kadın çığlığıydı ve sesteki dehşeti fark etmemeye imkân yoktu.

BÖLÜM

12

Carina, Austin'in gemiye tırmanmasından ancak bir iki dakika önce tekrar kendine gelmişti. Yaşayanların arasına dönüşü biraz sıkıntılı olmuştu. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Görüşü bulanıktı. Midesi kasılıyor, bulanıyordu.

Istırabı ve sıkıntıları yüzünden tekrar hiçliğe dalamadı ve hâlâ konteynırda, sandıkların arasında sıkışmış vaziyette olduğunu kavradı. Kolları arkadan sıkıca bağlıydı. Korsanlar telaştan ayaklarını bağlamamışlardı.

Bütün iradesini ve UNESCO'nun spor salonunda saatlerce çalışarak edindiği fiziksel gücü toplayan Carina karınüstü yuvarlandı. Karın kaslarını sonuna kadar zorlayarak çömelme pozisyonuna geldi. Titrek bacaklarının üstünde ayağa kalktı ve baş dönmesinin geçmesini bekledi. Sonra da sırtını sandıklardan birine dayayıp bileklerini saran yapışkan bandı köşesine sürtmeye başladı.

Derisine kıymıklar batıyordu ama acıya aldırmadı. Birkaç dakika böyle kendine işkence ettikten sonra tek elini kurtarabilmişti. Korsanla

rın konteynırda açtıkları delikte biri belirdiğinde bileklerindeki bant parçalarını söküyordu.

Carina, adamın yüzünü hatırladı. Adını bilmiyordu, sadece gemide çalışan Filipinli tayfalardan biri olduğunu biliyordu.

Rahatlayarak, "Seni gördüğüme sevindim," dedi.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim senyorita," diyen adamın gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Carina'nın dişi antenleri bu sesteki tehlike tınısını hemen yakaladı.

Tayfanın omzundan ileriye baktı. "Korsanlar gitti mi?"

Adam sırıtarak, "Hayır," dedi. "Hâlâ gemideyiz."

Biz.

Carina, adamın yanından geçmeye çalıştı. Filipinli yolunu kesti.

"Ne istiyorsun?" dedi ama sözler ağzından çıktığı anda pişman olmuştu.

Filipinlinin dudakları tavada kızaran ciğerli sosis parçaları gibi büküldü. "Seni öldürmeye geldim. Ama önce biraz eğleneceğiz."

Carina'yı omuzlarından yakaladı. Carina'dan birkaç santim kısaydı ama çok daha kuvvetliydi. Ayağını Carina'nın ayak bileğinin arkasına geçirip göğsünden itti. Carina sırtüstü düşmüştü. Tayfa üstüne çöküp onu yere yapıştırdı. Carina, onu itmeye çalışırken bir bıçak çıkardı ve genç kadının belindeki ince deri kemeri kopardı.

Carina, adamın tıraşsız yüzüne birkaç yumruk indirdiyse de bunlar savunmadan çok kızgınlık ifadesiydi. Adam iki eli de serbest kalsın diye bıçağı bir sandığın kenarına sapladığı anda Carina ciğerlerinin tüm gücüyle haykırdı. Gemide onun yardımına koşacak kimse yoktu fakat belki o tiz feryat saldırganın dikkatini dağıtırdı.

Adam irkilip geri çekilince Carina bıçağa doğru atıldı. Filipinli bu hareketi gördü ve genç kadının yüzüne bir tokat indirdi. Darbenin şiddeti Carina'yı bayılmanın eşiğine getirmişti. Boğuşmayı kesti. Adamın kot

pantolonunu aşağı çekiştirdiğini hissediyor, kötü nefesini algılıyor ve derin soluklarını işitiyordu. Ama adamı itmeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sonra bir erkeğin alçak sesle konuştuğunu duydu.

Ses, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," demişti.

Filipinli sandıkta saplı duran bıçağı kaptı. Ayağa fırladı ve araya girenle karşılaşmak üzere döndü.

Kenarı pürtüklü dikdörtgen deliğin önünde geniş omuzlu bir adam bacaklarını açmış vaziyette duruyordu. Neredeyse tümüyle ağarmış olan saçları arkadan vuran ışıkta bir hale gibi görünüyordu.

Filipinli bıçağını savurarak ileri atıldı. Carina bıçağın saplanmasıyla bir acı çığlığı kopmasını bekledi ama tek duyduğu sanki birisi mutfak bıçağını biliyormuş gibi bir şıkırtı ve sürtme sesi oldu.

Austin güvertede gördüğü çivi yazılı bir kil tableti almıştı. Konteynıra adım atıp yaşanan dramı gördüğünde, düz taşı dizlerinin arasında tutuyordu. Adam dönünce Austin ip merdivenden tırmanırken kendisine bakan yüzü tanımıştı. Saldırganı şaşırtan bir hızla tableti göğüs hizasına kaldırmış ve bıçağa karşı kalkan olarak kullanmıştı.

Bıçak bir zarar vermeden yana kayarken Austin tableti başının üstüne kaldırdı ve halı dövermiş gibi hızla indirdi. Kil tablet tayfanın kafasında kırılıp paramparça oldu. Filipinli mucize eseri birkaç saniye ayakta kalsa da sonunda gözleri geriye kaydı ve vücudu akordeon gibi katlandı.

Austin sarsılan bedenin üstünden atlayıp elini genç kadına uzattı. Carina da uzatılan ele tutunarak ayağa kalktı. Titreyen parmaklarıyla pantolonunu çekti.

Austin, "İyi misiniz?" diye sordu. Mercan mavisi gözlerinde kaygı vardı.

Carina başını salladı. Sonra tayfanın cesedine baktı. "Beni bu hayvandan kurtardığınız için teşekkür ederim. Umarım öldürmüşsünüzdür onu."

"Muhtemelen öldürdüm. Siz de gemi mürettebatından mısınız?"

"Ben yolcuyum. Gemiyi korsanlar ele geçirdi. Helikopterlerle geldiler. *Kılavuz'u* aldılar."

Austin, onun gemi mürettebatından birini kastettiğini sandı. "Kimi?"

Carina, Austin'in şaşırdığını anlamıştı. *"Kılavuz'u.* O... o bir heykel."

Austin başını salladı. Kadının cevabı da ancak diğer her şey kadar anlamlı gelmişti. Tayfanın elinden düşen bıçağı aldı. "Çarpıp kaçtığım için özür dilerim. Yapmam gereken şeyler var. Kendinize saklanacak başka bir yer bulun. Akşam yemeğinde sohbete devam ederiz."

Delikten dışarı süzüldü ve ortadan kayboldu. Carina şaşkın şaşkın kalakalmıştı. Tek nefeste hayatını kurtaran, saldırganı soğukkanlılıkla bertaraf eden ve akşam yemeği teklif eden bu intikam meleğini rüyamda mı gördüm acaba, diye merak ediyordu. Kim olduğunu bilmiyordu ama önerisine uymaya karar verdi. Merhamet duymadan Filipinliye baktı, sonra telaşla konteynırın deliğinden çıkıp dizi dizi konteynırın arasında gözden kayboldu.

Austin adımını o muazzam güverteye attığı anda şansının fazla olmadığını anladı. Genç kadını tehlikeden kurtarmak için vakit harcaması her ikisi için de ölümcül sonuçlar doğuracaktı. Yürümesi gereken çok fazla mesafe vardı. Güverte önünde uzayıp gidiyordu. Ve onun apartman yüksekliğindeki köprü üstüne ulaşması lazımdı.

Amerikan futbolunda atağa kalkmış gibi koşmaya başladı. O kadar hızlı gidiyordu ki, konteynır dizilerinin arasından yansıyan metal parıltısı ancak onu geçtikten birkaç yüz metre sonra beyninde yer edebildi. Geri dönüp başını aralıktan uzattı. Parıltı, konteynırlardan birine yaslanmış bisikletin gidonundan geliyordu. Austin bir Harley Davidson'u tercih ederdi ama tayfaların devasa güvertede dolaşmak için kullandığı üç vitesli, eski Raleigh de işini görürdü.

Bisikleti çekip aldı, uzun bacaklarından birini üstünden geçirip seleye yerleşti ve bacaklarının tüm kas gücüyle pedal çevirmeye başladı. Güvertede hızla giderken köprü kulesinin dibinde birkaç ceset olduğunu gördü.

Yaklaştıkça adamların hâlâ canlı olduğunu ama elleriyle ayakları bağlı olarak yüzüstü yattıklarını fark etti. Bisikleti kenara atıp, bağlarından kurtulmaya çalışan iriyarı bir adamın yanına koştu. Kıpırdamamasını söyleyip tek bıçak darbesiyle adamın el bileklerindeki bağı kesti.

Adam serbest kalan elleriyle kendini iterek yan döndü. Orta yaşlı biriydi ve açık havaya maruz kalmış yüzü iri çene kemikleriyle çevrelenmişti. Adamın gözü bıçağa kaydı ama Austin ayaklarındaki bağı da çözüp geminin subaylarından olup olmadığını sorunca rahatladı.

"Ben Kaptan Lange, *Ocean Adventure'nin* süvarisiyim."

Austin, kaptanın yalpalayarak ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra, "Korsanlara ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Helikopterlerle geldiler." Lange havayı işaret etti. "Konteynırların üstüne iniş yaptılar. Peki siz kimsiniz?"

"Bir dost. Tanışma işini sonra yaparız." Austin, kaptanın dikkatle dinlediğinden emin olmak için adamın omuzlarını tuttu. "Geminiz bir petrol platformuyla çarpışma rotasında. Birkaç dakika içinde durdurmaz veya yönünü değiştirmezseniz bir geminiz *olmayacak* artık."

Kaptanın yüzüne kan hücum etmişti. "Gemiyi otomatik pilota geçirdiklerini görmüştüm."

"Hemen müdahale etmelisiniz. Ben de adamlarınızı serbest bırakacağım."

"Gidiyorum," diyen kaptan dizkapakları sertleşmiş bacaklarıyla köprü üstüne doğru atıldı.

Austin çabucak öteki tayfaların bağlarını da kesti ve kaptanın peşinden köprüye çıkmalarını söyledi. Korsanlarla karşılaşmalarından kork

muyordu. Gemiyi felaket rotasına kilitledikten sonra buralarda kalmaları pek akla yakın değildi. Başının üstünde dönen pervanelerin sesini duyduğu zaman içgüdülerinde yanılmamış olduğunu anladı.

Görevlerini tamamlamış olan korsanlar gemiyi terk etmeye hazırlanıyordu. Gemi mürettebatını bağlamakla meşgul olan ikinci Filipinli koşarak geldiğinde, korsanların bebek yüzlü lideri taşıyacakları nesnenin bağlarını kontrol etmeyi yeni bitirmişti.

Adı Carlos olan Filipinli, "Juan geri dönmedi," dedi. "Ne yapıyor bilmiyorum."

Lider gülümsedi. "Arkadaşının ne yaptığını gayet iyi biliyorum. Emirlere itaatsizlik ediyor." Kendisine yakın olan helikoptere tırmandı.

Carlos, "Ne yapmalıyız?" diye sordu.

"İstersen kalıp onunla arkadaşlık et." Adam gülümseyerek kapıyı kapattı.

Filipinlinin yüzünde bir panik ifadesi belirmişti. Pervaneler hız kazanırken kendini diğer helikoptere zor attı. Helikopter yavaşça konteynırla rın üstünde yükseldi. Gövdesinden ucunda kancası olan bir halat sarkıyordu. Kıç tarafa doğru gitti ve bezle sarılı nesnenin üstüne geldi.

Helikopter alçaldı ve kancayı nesnenin tepesindeki halat ilmeğe geçirdi. Austin manevrayı köprü üstünün köşesinden izliyordu.

Korsanların varlığını anladığı andan itibaren onlara karşı yoğun bir hoşnutsuzluk hissetmişti. Eğilerek nesneye doğru koştu ve helikopterin Kevlar halatının ucundaki kancayı ilmekten çıkardı. Halatı bir iskele babasına dolayıp kancayı da ona taktı.

Kaburgalarında kızgın demirle dağlanmış gibi bir acı hissettiğinde köprü üstüne sığınmak üzere koşuyordu. Birisi ona ateş açmış ve Austin vurulmuştu. Acıya aldırmadan kendini güverteye atıp birkaç kez yuvarlandı.

Açık bir ambar ağzından içeri çayır köpeği gibi dalmadan bir saniye önce kafasını kaldırmış ve ikinci helikopteri görmüştü. Helikopterin açık kapısından bir tüfek namlusu uzanıyordu.

Bütün bu şaşkınlık içinde, öteki helikopterin pilotu aracının güverteye bağlandığını fark etmemişti. Yükseklik kazanmayı denedi ve ağırlığı karşılasın diye motora fazladan güç verdi. Helikopter halatın sonuna kadar yükselip debelenerek durdu ve kendi kuyruğunu kovalayan bir kedi yavrusu gibi dönmeye başladı.

Halatın pervanelere takılmasıyla bağlantı koptu. Çılgınca dönen helikopter dalgalara doğru bir kavis çizdi ve muazzam bir miktarda su fışkırtarak denize çakıldı.

Austin ambar girişinden olayı izliyordu. Öteki helikopter çapı giderek genişleyen köpüklü kabarcıkların üstünde daireler çizmekteydi. Helikopterin kapısında duran adam Austin'e baktı ve bir an göz göze geldiler. Adamın meleksi yüzünde bir tebessüm belirdi. Bir saniye sonra helikopter yükselmiş ve gemiden uzaklaşmaya başlamıştı.

Austin yeniden güverteye tırmandı ve helikopterin neden dönmeye zahmet etmediğini anladı. Great Western petrol platformu tam karşılarında heyula gibi dikiliyordu.

Giysileri rüzgârla uçuşurken Austin başını köprü üstüne çevirip içinden kaptana başarılar diledi. Kaptan faciayı önlemeye çalışırken pilot evinde yaşanan mücadeleyi tahmin edebiliyordu. Gemi hâlâ tam yol ilerlemekteydi. Austin, kendini kaptanın yerine koydu. Lange makineleri durdursa bile gemi üstündeki ivmeyle gitmeye devam edecekti. Kaptanın makinelerin izin vereceği en küçük kontrol imkânına bile ihtiyacı vardı.

Gemi platforma yaklaşırken, Austin sağa doğru birkaç derecelik bir dönüş olduğunu hissetti. Gemi nihayet rotasına dönüyordu. Platforma çarpmaması için denizde alana ihtiyaç vardı. Austin, *Ocean Adventure* büyüklüğündeki bir geminin bir avuç suda manevra yapamayacağını biliyordu.

Küpeşten sarkıp bakınca petrol platformundaki işçilerin suya düşen bir yaprağın üstündeki karıncalar gibi koşuşturduğunu gördü. Platforma bağlanmış hizmet tekneleri yan yana duruyordu. Kaçınılmaz çarpışmayı düşününce Austin'in yüreğine buz gibi bir el sarıldı.

Uzaklardan birisi kendisine seslenmekteydi. Sesin, yan tarafında sallanan kulaklıktan geldiğini fark etti. Kulaklığı kulağına taktı.

"Kurt? Beni duyabiliyor musun? İyi misiniz?"

Austin, Dawe'nin çılgın monologunu böldü.

"Harikayız. Platformda neler oluyor?"

"Son demiri de kurtardılar.".

Kaptan tam bu sözleri söylerken, Austin platform demirinin sudan çıktığı yerde oluşan köpükleri gördü. Platform bacaklarının etrafındaki su kaynıyordu. Bacakların arkasında oluşan dalgalar, platformun hareketeye geçtiğini gösteriyordu.

Platformun kaçış eylemi yine de yetersiz kalmıştı. Gemi birkaç saniye içinde ön sağ bacaktan bindirecekti. Austin kendini çarpışmaya hazırladı.

Son anda, geminin pruvası hafifçe sancağa doğru döndü. Yan tarafı platformun bacağına sıyırırken metalle metalin sürtüşmesinden doğan feci bir ses duyuldu. Platform demirlerinden kurtulmuştu ve direnmek yerine kendisine çarpan güce uyum sağladı.

Önce baş tarafı sarsıldı ama sonra düzeldi ve tehlike bölgesinden uzaklaşmaya devam etti.

Çılgınca öten bir gemi düdüğü duyuldu. *Leif Eriksson* kutlama yapıyordu.

Mikrofondan Zavala'nın sesi geldi.

"Gövdeye yapışan midyeleri kazımanın yolu buydu. Başka ne istiyorsun?"

Austin, "Basit," dedi. "Güzel bir kadınla akşam yemeği yiyeceğim."

BÖLÜM

13

Philadelphia'daki Amerikan Felsefe Cemiyeti'nin arşiv bölümünde yardımcı kütüphaneci olarak çalışan tombulca iri genç kadının adı Angela Worth'tu. Sürekli kâğıt dolu ağır dosyalarla, klasörlerle çalışmak yüzünden profesyonel bilek güreşçilerini kıskandıracak kadar güçlü kol kasları vardı.

Angela pek zorlanmadan ağır bir plastik kutuyu raftan alıp tekerlekli sehpaya indirdi. Sonra tekerlekli sehpayı iterek el yazmaları mahzeninden okuma odalarından birine gitti. Uzun kütüphane masasında otuzlu yaşların ortalarında bir adam oturuyordu. Adamın parmakları bir dizüstü bilgisayarda gezinmekteydi. Masaya dosyalar, kâğıtlar, evraklar yığılmıştı.

Angela ittiği sehpayı masaya yanaştırdı. "Enginarlar hakkında bu kadar çok tarihi malzeme olduğunu bilmiyordunuz herhalde."

Adı Norman Stocker olan yazar, "Bence sorun yok," dedi. "Kontratıma göre elli bin kelimelik bir yazı yazmam lazım."

"Yayıncılık işinden pek anlamam ama enginar hakkında bu kadar çok şey okuyacak *birileri* var mıdır?"

"Editörüm öyle düşünüyor. Günlük şeyler hakkındaki bu tek konulu tarihi kitaplar bu ara modaymış. Morina balığı. Tuz. Domates. Mantar. Ne isterseniz. Mesele, o nesnenin dünyayı ne kadar değiştirdiğini ve insanlığı nasıl kurtardığını anlatmakta. İşin içine biraz da seks kattınız mı tamamdır."

"Seksi enginarlar ha?"

Stocker eski elyazmalarının kopyalarının bulunduğu bir dosyayı açtı. "On altıncı yüzyıl Avrupa'sı. Cinsel gücü artırdığına inanıldığı için sadece erkeklerin enginar yemesine izin veriliyormuş." Başka bir dosya açıp, mayo giymiş genç ve güzel bir sarışının fotoğrafını çıkardı. "Marilyn Monroe. 1947. California'nın ilk Enginar Kraliçesi."

Angela plastik kutuyu tekerlekli sehpadan alıp masaya koydu. Uzun sarı bir saç tutamını üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı. "Enginar filmini sabırsızlıkla bekleyeceğim o zaman."

"Hollywood galasına bilet yollarım."

Angela gülümseyip Stocker'e dosyalardan kurtulmak isteyince haber vermesini söyledi. Stocker ise kutuyu alıp içindekilere dalmıştı bile.

Eşyalar üstüne kitap yazmak birinci tercihi sayılmazdı ama ücret fena değildi, seyahat etmek ilginç olabilirdi ve kitaplar ona bir bilinirlik sağlıyordu. Yazdığı sürece, faturalarını ödemek için öğretmenlik yapmak zorunda kalmıyordu. Meseleye bu açıdan bakınca, enginarları mandalinalara tercih ediyordu.

Stocker, Amerikan Felsefe Cemiyeti'ne, üzerinde çalıştığı sıkıcı konuya, açığa çıkmamış bazı anektodlarla lezzet katmak üzere gelmişti. Bağımsızlık Salonu'nun köşesinde, cemiyetin kütüphanesine ev sahipliği yapan Georgian tarzı bina, 1500 yıllarından günümüze, pek çok bilimsel disiplinin elyazmalarını barındıran önemli ulusal kaynaklardan biriydi.

Cemiyet, 1745 yılında Benjamin Franklin adlı amatör bir bilim adamı tarafından kurulmuştu. Franklin ve arkadaşları, Birleşik Devletleri

üretim, nakliye ve tarım alanlarında da bağımsızlığa kavuşturmak istiyorlardı. Cemiyetin ilk üyeleri arasında doktorlar, avukatlar, bürokratlar ve sanatçıların yanı sıra Jefferson ve Washington gibi başkanlar da bulunmaktaydı.

Parmakları sert bir yüzeye değdiğinde, Stocker kutuyu karıştırmaktaydı. Dokunduğu şeyi çekince bunun bir zarf olduğunu gördü, zarfta kestane rengi ile altın sarısı deri kaplı bir kutu vardı. Kutudan, siyah bir kurdeleyle bağlanıp kim bilir ne zaman mühürlenmiş kalın bir gevrek kâğıt tomarı çıktı. Balmumu mühür hiç ellenmemişti. Stocker kurdeleyi çözdü ve üstteki boş kâğıdı alınca, alttaki kâğıtta, sıkışık bir el yazısıyla bunun enginar yetiştirilmesi hakkında bir tez olduğunu belirten yazıyı gördü.

Tezde, enginarın yetiştirilme mevsimleri, çoğaltılması ve hasadı hakkında yavan bilgiler ve sayfaların arasına serpiştirilmiş birkaç tarif vardı. Bir parşömene X işaretleri yapılmış, titrek çizgiler çizilmiş ve bilinmeyen bir dilde birkaç kelime yazılmıştı. Paketin dibinde de küçük dikdörtgen şeklinde deliklerle dolu bir mukavva vardı.

Yardımcı kütüphaneci o sırada eli kolu kitapla dolu olarak yazarın yanından geçiyordu, yazar eliyle genç kadını çağırdı.

Kadın, "Son kutuda ilginç bir şey mi buldunuz?" dedi.

"İlginç mi bilmiyorum ama tuhaf olduğu kesin."

Angela deri kaplı kutuyu inceledikten sonra tezin sayfalarını kontrol etti. El yazısı tanıdık gelmişti. Raflardan birine gidip Amerikan Devrimi ile ilgili bir kitapla geri geldi. Sonra Bağımsızlık Bildirgesi'nin resmi olan bir sayfayı açıp kâğıtlardan biriyle yan yana tuttu. Akıcı, sıkışık el yazılarının benzerliği dikkat çekiciydi.

"Bir şey fark ettiniz mi?" diye sordu.

Stocker, "El yazısı aynı," dedi.

"Öyle olmalıydı. Çünkü bu iki belge de aynı kişi tarafından yazılmış."

"Jefferson mu? Olamaz."

"Niye olmasın? Jefferson hem beyefendi bir çiftçi, hem bilim adamı hem de titizlikle kayıt tutan bir insandı. Bakın, imza yerindeki şu küçük harfler TJ."

"Harika! Burada ortalama okuru ilgilendirecek fazla bir şey yok ama Jefferson tarafından yazılmış olması en azından birkaç paragraf alıntı yapmaya değer."

Angela kaşlarını çatmıştı. "Buraya yanlışlıkla konmuş olmalı."

"Orijinal Jefferson evrakları nasıl yanlış dosyalanabilir ki?"

"Cemiyetin inanılmaz bir dosyalama sistemi var. Fakat elimizde sekiz milyon elyazması, üç yüz binden fazla kitap ve ciltlenmiş süreli yayın var. Bence birisi başlığı görünce tezi kimin yazdığına dikkat etmeden öteki enginar yazılarıyla birlikte kutuya atmış."

Yazar şemayı uzattı. "Bu da dosyadaydı. Sarhoşken çizilmiş bir bahçe tasarımına benziyor."

Yardımcı kütüphaneci şemaya bakıp delikli mukavvayı aldı ve ışığa tuttu. Aklına bir fikir gelmişti. "İşiniz bitince haber verin. Bunu da öteki Jeffersonların arasına kaldırmamız lazım."

Angela masasına döndü. Çalışırken bir yandan da sabırsızca yazarın masasına göz atıyordu. Yazar ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirmeye başladığında neredeyse kütüphanenin kapanma vakti gelmişti. Angela hemen yanına gitti.

Yazar, "Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi.

"Sorun değil. Ben her şeyi toplarım."

Öteki okurların da çıkmasını bekledikten sonra Jefferson dosyasını alıp masasına götürdü. Masa lambasının ışığında delikli kartonu ilk sayfanın üstüne yerleştirdi. Küçük dikdörtgenlerde tek tek harfler görünüyordu.

Angela bir bilmece meraklısıydı, kodlar ve şifreler üzerine epeyce kitap okumuştu. Elinde tuttuğu şeyin bir şifre çözücü olduğundan emindi.

Delikli mukavva boş bir sayfanın üstüne konuyordu. Sonra gizlenecek mesaj harf harf o deliklere göre yazılıyordu. Arkasından da harflerin etrafına masum görünüşlü cümleler yerleştiriliyordu. Mesajı alan kişi aynı delikli kartonu sayfaya yerleştirince gizli mesajı çözebiliyordu.

Delikli kartonu çeşitli sayfalarda denedi ama sadece anlamsız sözler elde edebildi. Kendi amatör şifre çözücülüğünü aşan ikinci bir şifreleme sistemi daha kullanılmış olduğundan kuşkulanmıştı. Dikkatini X işaretleriyle ve titrek çizgilerle dolu olan sayfaya çevirdi. Garip işaretlere eşlik eden kelimelere baktı ve bilgisayarında bir sözlük sitesine girdi. Bazen bu siteye girip çapraz bilmecelerde karşısına çıkan zor kelimelere bakardı.

Parşömendeki kelimeleri sitenin arama kutusuna yazıp ARA tuşunu tıkladı. Anında bir çeviri çıkmadı ama site onu antik diller bölümüne yönlendirmişti. Bir daha aynı şeyleri yaptı ve bu kez Angela'yı hem irkilten hem de şaşırtan bir yanıt verdi.

Bir çıktı alıp hem onun hem de Jefferson belgesinin kopyasını çıkardı. Sonra kopyaları çekmecesinde bırakıp orijinal dosyalarla koridordan amirinin odasına doğru yürümeye başladı.

Angela'nın patronu Helen Woolsey adında orta yaşlı bir profesyoneldi. Masasından başını kaldırıp baktı ve genç yardımcısını görünce gülümsedi.

"Bu saatte hâlâ çalışıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Alışılmadık bir durumla karşılaştım ve ilginizi çekeceğini düşündüm." Paketi amirine uzattı.

Kütüphaneci belgeleri incelerken Angela yazarıyla ilgili teorisinden söz etti.

Kütüphaneci hafif bir ıslık çaldı. "Jefferson'un bizzat yazdığı bir şeye dokunmak tüylerimi ürpertti. Bu inanılmaz bir buluş."

Angela, "Bence de öyle," dedi. "Jefferson'un bu belgelere şifreli bir mesaj yerleştirdiğini tahmin ediyorum. Onun geliştirdiği bazı sistemler ölümünden onlarca yıl sonra bile kullanılıyordu."

"Belli ki ortaya çıkmasını istemediği hassas bir konuymuş."

"Dahası da var," diyen Angela sözlük sitesinden indirip bastığı çıktıyı uzattı.

Kütüphaneci bir süre yazılanları inceledi. "Güvenilir bir site mi bu?"

"Bir yanlışını görmedim hiç."

Kütüphaneci uzun tırnağıyla Jefferson belgelerine vurdu. "Yazar dostun bu belgelerin önemini biliyor mu?"

Angela, "Jefferson bağlantısını biliyor," dedi. "Fakat bunların tıpkı göründüğü gibi enginar yetiştirmek hakkında olduğunu sanıyor."

Kütüphaneci başını salladı. "Jefferson belgelerinin ilk kayboluşu değil. Amerikan Kızılderilileriyle ilgili bazı etnik verileri de kaybolmuştu. Ayrıca çeşitli kurumlara bıraktığı birçok belge de öylece ortadan kaybo luverdi. Burada ne olduğuyla ilgili herhangi bir fikrin var mı?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Bunun için şifre çözen bir bilgisayar ve onu nasıl kullanacağını bilen bir uzman lazım. Ulusal Güvenlik Ofisi'nde çalışan bir arkadaşım yardımcı olabilir."

Kütüphaneci, "Harika," dedi. "Fakat onunla temas kurmadan önce bunu yönetim kuruluna göstersem iyi olur. Şimdilik bu keşif ikimizin arasında kalsın. Belgeler orijinalse cemiyet açısından çok şey ifade edebilir, ama sahteyse rezil oluruz."

Angela da gizlilik gerektiği konusunda hemfikirdi ama belgeler tarihi bir mihenk taşı olursa amirinin bütün parsayı toplamak istediğinden şüpheleniyordu. Hırslı olan sadece amiri değildi. Angela da hayatı boyunca yardımcı olarak kalmak istemiyordu.

Kabul edercesine başını salladı. "Bay Jefferson'un gizlilik arzusuna uymak için elimden gelen her şeyi yaparım."

Kütüphaneci, "Çok iyi," dedi. Masasının çekmecelerinden birini açıp dosyayı içine koydu ve çekmeceyi kapadı. "Yönetim kuruluyla konuşma

fırsatı bulana kadar kilit altında kalacak. Buluş gerçekse bunun sana ait olduğunun bilinmesini sağlayacağım şüphesiz."

Tabii ya. Sahte değilse bütün parsayı kendin toplayacaksın, sahteyse de beni suçlayacaksın.

Angela'nın tebessümü isyankâr düşüncelerini örttü. Kalkıp, "Teşekkür ederim Bayan Woolsey," dedi.

Kütüphaneci kadın da gülümseyip önündeki işe döndü. Konuşma bitmişti. Angela iyi akşamlar dileyip kapıyı arkasından kapatır kapatmaz kütüphaneci çekmeceyi açıp Jefferson belgelerini çıkardı. Adres defterinden bir telefon numarasına baktı.

Numarayı çevirirken heyecandan titriyordu. Bu numarayı ilk kez arıyordu. Numarayı müteveffa yönetim kurulu üyelerinden biri vermişti. Ölümünden önce kadındaki soğuk hırsı fark etmiş ve bozulan sağlığı nedeniyle kendisinin artık yürütemediği bir işi yapmak isterse bu numarayı aramasını söylemişti. Belirli konulara takıntısı olan eksantrik bir adam için çalışacaktı. Tek yapması gereken o konularda gözlerini kapalı, kulaklarını ise açık tutmak ve adamı aramaktı.

Aslında hiç çalışmadan elde ettiği para çok iyiydi ve o parayı evini döşemek ve ikinci el bir BMW almak için kullanmıştı. Nihayet parasını hakkedeceği için memnundu. Mesaj bırakmasını söyleyen bir bant kaydıyla karşılaşınca hayal kırıklığına uğradı. Teybe Jefferson bulgularıyla ilgili özet bir not bırakıp telefonu kapadı. Bir an, bu telefonun bilinmeyen patronuyla olan ilişkisini bitireceğinden korkup paniğe kapıldı. Ama bir anlık tepkiden sonra Jefferson dosyasının önünde yepyeni ve bol paralı bir kariyer fırsatı açabileceğini düşünerek rahatladı.

Telefonunun çok daha ölümcül sonuçlar doğuracağını bilmiş olsa böyle rahatlayamazdı. Ayrıca, Amerikan Felsefe Cemiyeti binasının başka bir köşesinde yardımcısının da bir telefon etmekte olduğunu bilseydi de böyle tebessüm edemezdi.

BÖLÜM

14

Austin'in kaburgası ayrıca tıp eğitimi almış gemi subaylarından biri tarafından sarılırken içeriye kolunda Carina'yla Kaptan Lange girdi.

Muayene masasında oturan Austin'e, "Bu genç hanımı gemide dolanırken buldum," dedi. "Parlak zırhlı bir şövalyenin hayatını kurtardığını anlattı."

Austin, "Zırhımda birkaç delik oluştu," dedi. Kaburgasındaki yaranın yanı sıra yüzünde çürükler ve pilot merdiveninden gemiye tırmanırken ezilen ellerinde bereler vardı.

Carina, "Yaralanmanıza çok üzüldüm," dedi.

Onun suratında da Juan adlı tayfanın vurduğu yer şişmişti. Çarpılmış çenesine rağmen Carina çekici bir kadındı. Uzun bacaklı ve inceydi ve baş döndüren bir varlık sergiliyordu. Tarçın, krem karışık bir teni, yay gibi kaşlarının altında parlak mavi gözleri vardı. Omuz hizasına gelen samur gibi saçlarını arkada toplamıştı.

Austin, "Teşekkürler," dedi. "Sadece bir sıyrık. Kurşun teğet geçmiş aslında. Ben sizi daha çok merak ettim."

"Çok naziksiniz. Yüzüme soğuk kompres yaptım ve şişi biraz indi. Ağzımın içi de biraz acıyor ama dişlerim sağlam."

"Sahiden rahatladım. Birlikte yemek yerken bütün dişlerinize ihtiyacınız olacak."

Carina çarpık bir tebessümle gülümsedi. "Doğru dürüst tanışmadık bile Bay Austin."

Austin elini uzattı. "Lütfen bana Kurt deyin Bayan Mechadi."

"Peki Kurt. Sen de bana Carina de. Adımı nereden biliyorsun?"

"Beni sarıp sarmalamakla meşgul olan bu beyefendi gemide yolcu olarak bulunduğunu ve Birleşmiş Milletler adına çalıştığını söyledi. Bu yarım yamalak bilgiler dışında bir sırsın Carina."

"Hiç öyle gizemli bir durum yok. UNESCO'da araştırmacıyım. İşim çalınan tarihi eserlerin izini sürmek. Asıl gizemli biri varsa o da Kurt Austin. Aniden denizden fırlayıp önce beni, sonra da gemiyi ve petrol platformunu kurtaran sensin."

"Kaptan övgüyü daha çok hakkediyor. Gemiyi platformdan uzaklaştıran o. İş bana kalsa şimdi dişlerimizdeki ham petrolü temizliyor olurduk."

Lange, "Kurt fazla alçakgönüllülük ediyor," diye araya girdi. "Beni ve mürettebatımı serbest bıraktı. Ben gemiyi döndürürken korsanlarla çatışıp yükünüzün bir parçasını kurtardı."

Carina'nın yüzü aydınlanmıştı. *"Kılavuz'u* kurtardın mı?"

Austin başını salladı. "Beze sarılı o koca şey güvertede duruyor. Senin heykel olabilir."

Lange, "Onu hemen güvenli bir yere aldırtacağım," dedi. Cep telsizinden köprü üstünü arayıp ikinci süvariye bir ekip göndermesini söyledi.

İkinci süvari bir Sahil Koruma botunun yola çıktığını ve gemi sahiplerinin temsilcilerinin de hava yoluyla geldiğini bildirdi. Kaptan özür dileyerek ayrıldı ve sağlık görevlisi de Austin'e bazı ağrı kesiciler verip onu takip etti.

Austin, "Merak ettim," dedi. "Bu *Kılavuz* niye bu kadar önemli?"

Carina kaşlarını çatarak, "Garip olan da bu," dedi. "Heykel o kadar da kıymetli bir şey değil, üstelik sahte bile olabilir."

"O zaman biz emin olduğumuz şeylerden konuşalım, mesela akşam yemeğimizden."

"Beklenmedik davetini nasıl unutabilirim, hem de öyle aniden ortaya çıkmışken? Ama önce hangi diyardan geldiğini söyle lütfen."

"Diyar değil. *Denizden* geldim. Yakınlarda kementle buzdağı avlayan bir gemideydim."

Carina, Austin'in geniş omuzlarına baktı. Onun buzdağlarıyla *güreşmesine* şaşırmazdı. Yine de Austin *Lief Eriksson'da* ne yaptığını anlatana kadar şaka yaptığını sanmıştı.

Carina dünyanın dörtbir yanına yolculuk ederken hatırı sayılır bir sürü erkekle tanışmıştı, ama Austin sahiden benzersizdi. Yüzlerce kişinin hayatını ve milyonlarca dolarlık yatırımı kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış, korsanlarla boğuşmuş, hatta onu kurtarmak için birini öldürmüştü. Ama bir yandan da okul çocuğu gibi flört ediyordu. Gözleri Austin'in sıkı, yanık tenli bedeninde dolandı. Bronz tenindeki soluk yara izleri kendini ilk tehlikeye atmadığını ve ilk kez bedel ödemediğini anlatıyordu.

Carina, Austin'in güçlü pazısındaki yuvarlak bir ize dokunmak için elini uzattı. Tam kurşun yarası olup olmadığını soracaktı ki kapı açıldı ve revire ince, esmer tenli bir adam girdi.

Joe Zavala'nın şaşkınlıktan gözleri büyüdü, sonra da dudaklarının kıyılarında yarım bir tebessüm oynaştı. Austin'in yarasına baktıklarını duymuştu. Ama kimse arkadaşının kolunu okşamak üzereymiş gibi görünen bu güzel kadından söz etmemişti.

"Nasılsın diye bakmak için uğramıştım," dedi. "Görünüşe bakılırsa gayet iyisin."

"Carina, bu bey arkadaşım ve meslektaşım Joe Zavala. İkimiz de Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nde çalışıyoruz. Beni gemiye getiren botu o kullanıyordu. Korsana benzediğine bakma. Oldukça zararsızdır."

"Tanıştığımıza memnun oldum Carina." Zavala Austin'in sargılarını gösterdi. "Sen iyi misin? İkiniz de epey sarılıp sarmalanmışsınız."

"Evet, çok uygun bir çift olduk," diyen Carina sözlerinden çıkacak anlamı fark edince kızardı ve elini Austin'in kolundan çekti.

Austin yardımına koşup konuyu tekrar kendisine çevirdi. "Kaburgalarımın etrafında biraz sıkıntım var. Başka bir iki yerde de kötü çürümeler ve sıyrıklar var."

Zavala, "Bir iki tekila attın mı geçmeyecek şeyler değilmiş," dedi.

Carina, "İyi ellerde olduğunu görüyorum," dedi. "Şimdi izin verirseniz gidip heykelime neler yaptıklarına bakayım. Yaptığınız her şey için tekrar teşekkürler."

Zavala, Carina'nın çıkarken kapadığı kapıya bakarak her zamanki alçak sesle konuşan halini bırakıp gürültülü bir kahkaha attı.

"Buzdağı Geçidi'nin sislerle kaplı denizinde ancak Kurt Austin Bayan Mechadi gibi bir melek bulabilirdi. Bir de *bana* Romeo derler."

Austin gözlerini devirdi. Muayene masasından inip ödünç verdikleri mavi iş gömleğini giydi ve düğmelerini iliklemeye başladı.

"Kaptan Dawe nasıl?"

"Fıkra repertuarının sonuna geldi ve eskileri yeniden anlatmaya başladı."

"Bunun için kusura bakma eski dostum."

"Bir gün daha dayanacağını söylüyor, ama sonra yine Moby Berg'in peşine düşecekmiş. Yani daha paçayı kurtarmış değilsin."

"Sen gemiye nasıl çıktın? Pilot merdiven kopmuştu benim bildiğim kadarıyla."

"Demek ki yedekleri varmış. Gemiye tırmanırken bayağı zorlu anlar geçirdin. Neler oldu?"

"Bütün bu pis hikâyeyi kahvemi içerken anlatacağım."

Geminin yemekhanesine gidip birer fincan sıcak, dumanı tüten kahve aldılar ve çavdar ekmeğiyle yapılmış birkaç pastırmalı sandviçi afiyetle silip süpürdüler. Austin, *Ocean Adventure'ye* tırmanışından itibaren ro ro gemisinde yaşadığı her şeyi ayrıntılarıyla anlattı.

Zavala dudaklarını büzüp hafif bir ıslık öttürdükten sonra, "Birisi o heykeli çalmak için bayağı masrafa girmiş," dedi.

"Öyle görünüyor. Helikopter satın almak ve açık denizde bir korsanlık olayını örgütlemek çok paraya mal olmuştur. Gemiye, korsanlara yardım edecek suç ortaklarını yerleştirmek için gereken bağlantılar da cabası."

Zavala, "Sadece heykeli alıp kaçabilirlerdi," dedi. "Gemiyi ve petrol platformunu yok etmek niye?"

"Gemiyi yok etmekle delilleri ve tanıkları ortadan kaldırmış olacaklardı. Petrol platformu ise sadece bir araçtı. Tam bir temizlik yapılmış olacaktı ve deniz her şeyi yutacaktı."

Zavala yavaşça başını salladı. "Böyle kanlı bir sahneyi ne tür bir zihin tasarlar?"

"Son derece soğukkanlı ve hesapçı bir zihin. Helikopterler bir okyanus rampasından havalanmış olmalı. Karadan uzaklığımız helikopter menzili için uygun ama kıyı oldukça engebelidir. Altta sallanan ağır yükle büyük bir mesafe uçabileceklerini de sanmıyorum."

Zavala da, "Hareket eden bir hedefe denizden kalkarak saldırılması en mantıklısı," diyerek Austin'e hak verdi.

Austin, "Bu da vakit kaybediyor olabileceğimizi gösterir," dedi. "Hâlâ bölgede olabilirler."

"Maalesef bu gemide hava desteği yok."

Austin aklına gelen bir fikirle başını kaldırdı. "Kaptan Dawe petrol platformunda bir helikopter olduğunu söylemişti. Bakalım geri dönmüş mü?"

Kahvesinin son yudumuyla bir ağrı kesici içti ve yemekhaneden çıktılar. Kaptan Lange onları köprü üstünde karşıladı. Austin bir dürbün alıp petrol platformuna baktı. Helikopteri görebiliyordu.

"Burada görüş alanı çok iyi," dedi. "Hangi yöne gittiklerini görebilmiş miydiniz?"

"Maalesef hayır. Her şey çok çabuk olup bitti." Olayları hatırlayınca Lange'nin yüzü kızarmıştı.

Austin, "Korsanlarla işbirliği yapan o iki Filipinli hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Normal yollardan geçerek işe alınmışlardı. Kayıtlarında korsan olduklarını gösterecek bir şey yoktu."

Zavala, "Gemiye binen adamlar o kimliklerin asıl sahipleri olmayabilir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belgeleri asıl adamlardan çalmış veya onları öldürüp almış olabilirler."

Austin, "O durumda bu canilerin suç listesine iki cinayet daha ekleyebiliriz," dedi.

Kaptan alçak sesle ve Almanca olarak küfür etti. "Bilirsiniz, insan bazen burada, bu koca gemiyi okyanusta götürürken kendini Kral Neptün zannediyor." Başını salladı. "Sonra böyle bir olay oluyor ve aslında ne kadar aciz olduğunu görüyor. Kendi türümün canavarlarındansa denizle uğraşmayı bin kez tercih ederim."

Austin, kaptanın ne demek istediğini kendi deneyimlerinden biliyordu ama bu tür felsefi tartışmaları başka bir zamana ertelemek zorunday

dılar. "Acaba petrol platformundaki operatörlerle görüşebilir miyiz?" diye sorup, kaptana Zavala ile düşündüklerini anlattı.

Lange hemen telsizi aldı. Platformdaki operatörler ilk başta helikopteri yollamakta tereddüt ettiler ama kaptan bu isteğin platformu ve kendi gemisini kurtaran adamdan geldiğini söyledi.

Yirmi dakika sonra helikopter platformdan havalandı ve ro ro gemisine doğru geldi. Geniş ön güverteye kondu. Austin ile Zavala dönen pervanelerin altında eğilerek koştular. Araç bir an sonra tekrar havalanmıştı. Pilot, "Ne tarafa beyler?" dediğinde iç haberleşme başlıklarını ancak takabilmişlerdi.

Korsanlar gideli epey olduğu için geminin yakınında olmalarına imkân yoktu. O yüzden Austin, Riley adındaki pilota herhangi bir yönde beş mil uçmasını, sonra gemiyi merkez kabul edip alçak irtifada daireler çizerek uçmasını söyledi.

Riley başparmağını kaldırarak anladığını gösterdi ve helikopteri yaklaşık saatte yüz mil hızla batıya doğru uçurmaya başladı.

Riley, "Aradığımız şey ne?" diye sordu.

Austin, "İki helikopteri barındıracak büyüklükte herhangi bir şey," diye cevap verdi.

Riley bir daha başparmağını kaldırdı. "Anlaşıldı."

Birkaç dakika sonra helikopteri yan yatırıp ilk daireyi çizmeye başladı. Sis açılmıştı ve iki, üç millik bir görüş alanı vardı. Çeşitli balıkçı tekneleriyle büyük buz parçaları gördüler, hatta bir tanesi Moby Berg olabilirdi. Tek büyük gemi bir şilepti. Güvertesi iki helikopteri alamayacak kadar küçüktü ve kalkışla inişi imkânsız kılacak vinçlerle doluydu.

Austin pilottan iki daire daha çizmesini istedi. İkinci dönüşte okyanus parıltısında siluet halinde büyük bir gemi gördüler.

Zavala arka koltuktan, "Maden gemisi," dedi.

Helikopter yüz metreye kadar alçaldı ve siyah gövdeli gemiye yaklaştı. Uzun güvertenin kıç tarafında mürettebatın kaldığı yüksek bir bölüm vardı, pruvası da yüksek ve genişti. Ortada ise maden taşınan ambarların dikdörtgen biçimindeki kapakları eşit aralıklarla yan yana diziliydi.

Austin pilota, "Ne dersin?" diye sordu.

Riley, "Bu güverteye helikopter indirmek çok kolay," dedi. "Uçak gemisi gibi mübarek."

Zavala da aynı fikirdeydi. "Bir şey saklamak için de o ambarlar gayet uygun."

Riley, "Sadece birkaç şeyi modifiye etmek gerekir, o da zor değil," dedi.

Austin pilottan geminin adına bakmasını istedi.

Helikopter geminin dümen suyunun üstünde uçmaya başladı ve büyük, beyaz harflerle yazılmış ismi okudular:

SEA KING

Gemi Kıbrıs, Lefkoşe bandıralıydı. İsmin yanında boğa başına benzer bir amblem görünüyordu.

Austin göreceğini görmüştü. "Hadi dönelim," dedi.

Helikopter geldiği yöne döndü ve gemi de sislerin içinde görünmez oldu.

Pervane sesleri uzaklaşırken bir çift donuk mavi göz köprü üstünden onun sinek kadar kalışını izlemişti. Adriano dürbününü indirdi, dudaklarında gergin bir tebessüm vardı. Helikopter, kokpit camındaki yüzü gayet net göreceği kadar yaklaşmıştı.

Avcı av olmuştu.

Petrol platformunun helikopteri ro ro gemisine yaklaşırken, bir Sahil Koruma botunun da geminin yakınında demirlediğini gördüler. Pilot helikopteri güverteye indirdi. Austin ile Zavala indiklerinde Kaptan Lan

ge onları bekliyordu. Sahil Koruma'nın tanıklarla görüşmek üzere bir araştırma ekibi yolladığını söyledi.

Austin dayanma gücünün sonundaydı. Kafası kazan gibiydi. Göğüs kafesi zonkluyordu. Son isteyeceği şey sıkıcı bir soruşturmayla uğraşmaktı. İyi bir uykuyu tercih ederdi. Sahil Koruma'nın günün çılgın olaylarına yeni bir perspektif kazandıracağının farkındaydı ama artık bitkin düşmüştü.

Soruşturmayı geminin dinlenme salonunda yürüten Sahil Koruma teğmeni, iş bilir ve etkili birine benziyordu. Austin'le diğerlerinin .ifadelerini alıp mürettebatın geri kalanıyla da görüşeceğini söyledi. Austin birkaç kez acıyla irkilince de teğmen yarasına bir hastanede bakılmasının daha iyi olacağını belirtti. Kaptan, platformun helikopterinin sabahleyin onu anakaradaki hastaneye götürebileceğini söyledi.

Carina da onunla gidip gidemeyeceğini sordu. Ertesi akşam Was hington'daki bir resepsiyona katılmak istiyordu ve Sahil Koruma gemiye eşlik edeceği için yükünden ötürü endişelenmesine gerek yoktu. Zavala da İstanbul seyahatine hazırlanmak üzere dönmek istedi. Austin Kaptan Dawe'yi aradı ve Moby Berg avı için başka bir zaman buluşabileceklerini söyledi.

Dawe, "Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Neyse siz dönene kadar yeni fıkralar toplarım."

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

BÖLÜM

15

Adriano korsanlık olayının başarısızlıkla bitişini anlatırken Viktor Baltazar sesini çıkarmadan dinliyordu. Fenike heykelini ele geçirme girişiminin başarısızlıkla sonuçlanması ile ilgili her ayrıntı boğazındaki safranın biraz daha yükselmesine yol açmaktaydı. Alnında zonklayan damar dışında, öfkesini belli edecek bir şey yapmasa da patlamak üzere olan bir volkan gibiydi. Adriano bir de maden gemisinin üstünde uçan helikopterde yine heykelin çalınmasını engelleyen beyaz saçlı adamı gördüğünü söyleyince Baltazar daha fazla dayanamadı.

"Yeter," diye kükredi.

Zincirden eldiveninin içinde tuttuğu cep telefonunu kalın parmaklarıyla mengene gibi sıkıp, plastikle metalin çatırdadığını duyana kadar tatmin olmadı. Sonra parçalanan aleti devasa doru atın dizginlerini tutmakta olan seyise fırlattı. Çelik miğferini uşağından alıp başındaki destekli başlığın üstüne geçirdi.

Tepeden tırnağa zırhlarla kaplı gürbüz bedeniyle kurgu bilim filmlerinden fırlamış hantal bir robota benziyordu. Ancak, herhangi bir metal

canavardan çok daha çevikti. Üstündeki otuz kiloluk zırhla bile aygırın yüksek eğerine rahatça binebilmişti.

Uşak, Baltazar'a dört buçuk metre uzunluğunda bir mızrak uzattı. Nezaket mızrağı denen bu alet, sivri uçlu savaş mızraklarından farklı olarak kör çelik uçluydu ama yine de devasa Belçika atının gücü ve ivmesiyle fırlatıldığında öldürücü olabilirdi. Baltazar bu hayvanı, ortaçağlarda savaş atı olarak anılan büyük atların kuşaklar ötesine dayanan soyundan üretmişti. Normal bir binek atının iki katıydı. Koruyucu zırhı olmadan bile bir tondan ağırdı.

Baltazar mızrağı hayvanın kalın, kavisli boynuna dayadı. Uşak bu sefer de dip kısmına doğru incelen bir kalkan verdi. Beyaz kalkanın üzerine siyah renkte bir boğa başı işlenmişti. Aynı boğa başı motifi Baltazar'ın tuniğini ve atın bedenini saran pelerinini de süslüyordu.

Mızrağı dayayan Baltazar *occularium* 'dan, yani miğferinin göz hizasına gelen ince çizgi gibi aralıktan dışarıyı görene kadar eğildi. Sol tarafında mızrak kaldırma noktası denen alçak, sağlam bir çit vardı. Buna tilt de deniyordu. Tiltin öbür tarafında, karşı ucunda yine tepeden tırnağa zırhlı ve aynı büyüklükte bir ata binmiş başka bir binici duruyordu.

Baltazar, onu paralı askerlerinin arasından seçmişti. Antrenman yapmak için seçtiği rakibi de güçlü bir fiziğe sahip usta bir biniciydi. Profesyonel boksörlerin antrenman partnerleri gibi, o da mızrak dövüşlerinde hep kaybeden taraf oluyordu. Yara bereleri için ayrıca para ödenmekteydi. Baltazar'm ona yumuşak davranmasının nedeni herhangi bir sempati duyuyor oluşu değildi. Sadece yeni bir antrenman şövalyesi eğitmekle uğraşmak istemiyordu. Fakat heykelle ilgili başarısızlığı duyduktan sonra tam öldürme havasındaydı.

Hiçbir şeyden şüphelenmeyen rakibini kanlı gözlerle süzdü. Gem almaz öfkesini Adriano'ya boşaltmamak için kendini tutmuştu. Cinayet suçlamasından kurtardığı İspanyol aşırı sadıktı. Baltazar'ın şahsi katili

cüssesine ve gücüne rağmen bazı bakımlardan iyi bir saat gibi hassastı. Onu tehdit etmek veya azarlamak bir tür melankoliye kapılmasına yol açar ve bu da kendine zarar vermesine, çılgın bir öldürme arzusuna kapılmasına neden olabilirdi.

Baltazar dişlerini gıcırdatarak mızrağını sıkıca kavradı. Cafcaflı bir ortaçağ kostümü giymiş bir teşrifatçı trompetini dudaklarına götürüp tek bir nota üfledi. Bu hücum işaretiydi. Baltazar mızrağını kaldırdı ve uzun, altın mahmuzlarıyla atının sağrısını dürttü.

Devasa hayvan toynaklarıyla çimenleri eşeledi ve aldatıcı bir yavaşlıkla yürümeye başladı. Bu rahvan gidiş, eyerdeki biniciye mızrağıyla daha iyi nişan alma imkânı sağlıyordu. İki binici de mızraklarını sol taraflarında otuz derecelik açıyla tutuyordu. İki adamın da başları tiltten altmış santim, sağ elleri ise doksan santim mesafedeydi. Sol eller kaldırılan kalkanlarla korunmaktaydı.

Atlar gök gürültüsü gibi toynak sesleriyle hızlandı. Tiltin orta noktasında biniciler hızla çarpıştılar. İlk saldırıyı Baltazar'ın rakibi yaptı. Mızrağıyla Baltazar'ın kalkanını aşmıştı. Zırhın oluklu göğüslüğü, çarpmanın etkisini azaltmak için mızrak başım yana kaydıracak şekilde tasarlanmıştı ama mızrağın sapı zaten ilk çarpma anında kırılmıştı. Bir saniye sonra Baltazar'ın mızrağı hedefini buldu. Mızrağın kör ucu rakibinin sol omzuna çarpmıştı.

Rakibinin aksine Baltazar'ın mızrağı sağlam kaldı. Ucu köreltilmiş mızrak bile çok şiddetli bir çarpma etkisi yaratıyordu. Hareket halindeki atla Baltazar'ın güçleri tek bir noktaya yoğunlaşmış ve rakibin üzengilerinden fırlamasına neden olmuştu. Adam araba mezarlığına çığ düşmüş gibi sesler çıkararak yere düşmüştü.

Baltazar atını dizginleyip mızrağını kenara attı. Eyerden aşağı kaydı ve kılıcını çekti. Rakibi garip bir açıyla bükülmüş, sırtüstü yatıyordu. Adamın acıyla inlemesine aldırmadan bacaklarını açarak başında dikildi

ve iki eliyle kavrayarak kılıcını kaldırdı. Kılıcın sivri ucu aşağı doğruydu. O anın tadını çıkaran Baltazar sonunda silahı adamın boynunun birkaç santim ötesine sapladı.

Sonra tiksintiyle homurdanarak kılıcı bırakıp hızlı adımlarla boğa başı motifli çadıra doğru yürümeye başladı. Yakınlarda bekleyen sağlık ekibi de yaralıya doğru koşuyordu.

Baltazar'ın uşağı zırhını çıkarmasına yardım etti. Zincirlerden oluşan ikinci zırhın altına da Kevlar'dan yapılmış koruyucu bir giysi giymişti. Rakibinde ise daha az koruma sağlayan takviyeli pamuk giysilerden vardı. Baltazar daima kendine avantaj sağlamak isterdi. Mızrağının sapı da rakibininki gibi tahta değildi, onunkinin içinde parçalanmasını önleyecek bir metal alaşımı kullanılmıştı.

Baltazar zincir zırhını çıkarmadan Umbria yapımı, üstü açılır Bentley GTC'sinin direksiyonuna geçti ve mızrak dövüşü alanından uzaklaştı. On iki silindirli, ikiz türbo motorlu aracın hızını beş saniyeden kısa sürede saatte 90 kilometreye çıkarmıştı. Aslında araba saatte yaklaşık üç yüz kilometre hız yapıyordu ama o bu hızın yarısına kadar çıktı. Birkaç kilometre gittikten sonra özel bir yola sapıp bakımlı çimenlikleri geçti ve İspanyol villası tarzındaki kocaman taş binanın önüne geldi.

Bentley'i köşkün önüne park edip kapıya gitti. Baltazar'ınki kadar büyük bir eve epeyce personel gerekirdi ama onun sadece tek bir hizmetkârı vardı. Sadık valesi aynı zamanda hatırı sayılır bir aşçıydı. Baltazar köşkün birkaç odasını kullanıyordu. Ufak tefek işler için de, muazzam mülkünde devriye gezmedikleri zaman yakındaki barakalarda yaşayan özel ordusundan birilerini çağırtıyordu.

Vale, Baltazar'ı kapıda karşıladı. Ev işlerindeki becerilerine rağmen, savaş sanatlarında da ustaydı ve silahlı bir koruma olarak çok iyi eğitim almıştı. Baltazar havuz evine gitti ve çırılçıplak kalana kadar soyundu. Olimpik havuzunda yedi yüz elli metre yüzdükten sonra sıcak küvete gir

di ve öfkesinin akıp gitmesini sağladı. Ardından keşişlerin giydiğine benzer, kukuletalı beyaz bir cüppe giydi.

O bol giysinin içinde bile vücut yapısı belli oluyordu. Kumaş, kalın kollarını ve bacaklarını gizlese de geniş omuzlarını ortaya seriyordu. Bal tazar'ın heybetli başı, granitten oyulmuş da bir mucize eseri sonradan kan ve ete bürünmüş gibiydi.

Valesine rahatsız edilmemesini emredip kendini resim galerisine kilitledi. Devasa salonun duvarları Baltazar'ın yüz yıllar öncesine kadar uzanan atalarının resimleriyle doluydu. Bir balon kadehe konyak koyup şöyle bir çalkaladı ve bir yudum aldı. Sonra kadehi kenara bırakıp, parke taşından yapılmış muazzam şöminenin yanındaki duvarda asılı resmin önüne gitti. On sekizinci yüzyılda yapılmış yağlıboya tablo genç bir anneyi gösteriyordu. Baltazar yüzünü tabloya yaklaştırdı ve portredeki kadınla gözleri aynı hizaya geldi. Ellerini de resmin iki yanındaki panellere koydu.

Resimdeki gözlerin ardına monte edilmiş olan minik algılayıcılar kendi retinasını tarıyor ve bulgularını bilgisayar veri tabanındakilerle eş leştiriyordu. Aynı şekilde, panellerdeki tarayıcılar da elleriyle parmak uçlarını karşılaştırıyordu. Yumuşak bir klik sesi oldu ve duvarın bir bölümü açıldı. Arkada bir merdiven sahanlığı vardı.

Baltazar merdivenden inip karşısına çıkan çelik kapıyı açmak için elektronik panoya şifreyi girdi. İçeride dizi dizi cam kabin bulunuyordu. Hava geçirmeyen kabinler, tarihlerine göre sıralanmış yüzlerce kalın ciltli kitabı korumak için ısı ve nem ayarlıydı.

Kitaplarda, Baltazar ailesinin iki bin yıldan öteye uzanan geçmişi vardı. Kayıtlarda ailenin Filistin kökenleri, Kıbrıs Adası'na göç edişi ve orada gemi inşa ederek gelişmesi anlatılıyordu. Dördüncü Haçlı Sefe ri'nin gemileri onlar tarafından sağlanmıştı. Kanlı Konstantinopolis yağmasına katılmış ve gemilerle taşıyabilecekleri kadar altın çalmışlardı.

Haçlı Seferi'nden sonra aile kendi payına düşenleri almıştı. Sonra da Batı Avrupa'ya göç edip, çalıntı altınları bir maden imparatorluğu kurmakta kullanan kartele katılmıştı. O zamandan beri de her doğum, her ölüm, her evlilik ve Kıbrıs'a her gidiş kaydediliyordu. Ayrıca bütün iş anlaşmaları, kan davaları, günlükler de. İğrenç, utanç verici veya suç kapsamında da olsa her bir ayrıntı bu altın kakmalı ciltlerde saklanıyordu.

Baltazar kitaplardaki her bir kelimeyi okumuştu ve mızrak dövüşü ve diğer şövalyelik oyunları Haçlı geçmişi yüzünden ilgisini çekiyordu. Duvara yerleştirilmiş dokunmatik ekranlı bir bilgisayar giriş yapmak için ve referans rehberi amacıyla kullanılmaktaydı.

Salonun ortasındaki platformda taş bir idol vardı. Bu, sanki bir şey tutmak için bekliyormuş gibi avuçları yukarı dönük, kollan hafifçe aşağı doğru açılmış bir erkek heykeliydi. Yuvarlak, sakallı bir yüzü vardı ve dudakları kötücül bir tebessümle aralanmıştı. Başının iki yanında ikişer boynuz bulunuyordu. Tanrı Ba'al'e özel bir yer verilmesinin sebebi Baltazar ailesinin adaşı olmasıydı. Ta en başından beri onun sempatisini kazanmak istemiş, servetlerini korumasını dilemişlerdi.

İdol, sözü edilmeyen insan kurban etme törenlerinde de kullanılmıştı. Aslında bir ateş çukurunun kenarında duruyordu. Taş ayakları hâlâ duman ve sıcaktan kararmış vaziyetteydi. Zor zamanlarda Ba'al rahipleri bebekleri onun eğimli kollarına koyup ateşe yuvarlayarak kurban ederdi. Şimdi ise önünde ateş değil bir sunak vardı. Sunağın üstünde de koyu ahşaptan yapılmış ve düzinelerce değerli taşla süslenmiş bir sandık duruyordu.

Baltazar sandığın kapağını arkaya itip, daha küçük ve süssüz bir tahta kutu çıkardı. Kutunun içindeki parşömenleri sunağın üstüne yaydı. Ailenin ana üssü henüz Avrupa'dayken babası ona kutudakileri göstermişti. Eh/azmalarında ailesinin Kıbrıs'a göçmeden önceki tarihi anlatılıyordu. Fakat yaşı ilerleyip de eski Suriye dilini öğrenene kadar, sürgüne gitmelerine yol açan karanlık sırları öğrenememişti.

Çok eski atalarının bildirdiklerini okurken yüzyılların ağırlığının omuzlarını çökerttiğini hissedebiliyordu. Bir an sonra, parşömenleri yerine kaldırdı ve sandığın kapağını kilitledi.

Neredeyse renksiz denebilecek gözlerini kaldırıp Ba'al'in taş gözlerine baktı. Sanki bu eski tanrı doğruca ruhunu görüyordu. Sanki güç ondan Baltazar'ın bedenine akıyordu. Kendini patlayacak gibi hissedene kadar, susuz kalmış bir hacı gibi o görünmez akımı içti.

Sonra salondan çıkıp kapıyı kapattı ve çalışma odasına çıktı. Yaşadıkları yüzünden hâlâ titriyordu. Sinirlerini yatıştırmak için içkisini bitirdi. Sonra telefonu aldı. Tuşlara basmaya başladı. Her biri kaynağım gizleyecek şekilde tasarlanmış bir sürü bağlantı üzerinden Adriano'yu arıyordu.

Baltazar başarısızlığa uğrayan girişimin bütün ayrıntılarını bilmek istiyordu. Planlarını bozan adamın kimliğini öğrenmesi lazımdı. O adam her kimse, Baltazarların ayağına dolanan yüzlerce benzeri gibi uzun ve ıstıraplı bir ölümü hakketmişti.

BÖLÜM 16

Ulusal Güvenlik Dairesi, kısa adıyla NSA, çok gizli bir resmi kuruluş olarak bayağı göz önündeydi. Dairenin genel merkezi, Baltimore ile Washington arasında, Maryland Fort Meade'deki mavi siyah cam yüzeyli iki yüksek binada bulunuyordu. Binalar sanki karamsar bir kübist mimar tarafından tasarlanmış gibiydi.

Aslında ofis binaları bir illüzyondu. Söylendiğine göre, yer altında dört dönümlük operasyon alanı vardı. Ulusal Güvenlik Dairesi, Amerika'nın, hatta belki de dünyanın en çok matematikçi istihdam eden kuruluşuydu ve yirmi bin çalışanının içinde ülkenin en iyi şifre uzmanları da vardı.

Amerikan Felsefe Cemiyeti'nin yardımcı kütüphanecisi Angela Worth, arabasıyla NSA kompleksinin önünden geçip Ulusal Kriptografi Müzesi'nin park yerine saptı. O gün erkenden kalkıp hastalık izni almış ve doğruca güneye, Philadelphia'ya doğru yola koyulmuştu. Kendine bir park yeri bulup yan koltuktaki eski evrak çantasını kaptı ve müzenin ön kapısına doğru yürümeye başladı.

Müzenin lobisindeki görevliye D. Grover Harris'le görüşmek istediğini söyledi. Birkaç dakika sonra, kot pantolonlu sıska, süpürge kafalı genç bir adam yanına geldi. Tokalaştılar.

Genç adam çekingen bir tebessümle, "Selam Angela," dedi. "Onca yolu gelmen büyük incelik."

"Sorun değil Deeg. Beni kabul ettiğin için teşekkürler."

Angela, Deeg'le bulmaca severlerin toplantısında tanışmıştı. Hemen kaynaşmışlardı. Her ikisi de çekingendi. Deeg hoş, yakışıklı bir çocuktu ve fazla zekiydi. Ve tıpkı Angela gibi, o da kurumsal merdivenin alt basamaklarındaydı. Angela'yı dağınık odasına götürüp yer gösterdi. Dolap büyüklüğündeki oda Harris'in düşük statüsünü gösteriyordu.

Harris de kâğıtlarla kaplı bir masanın başına geçti. Masayı bir uzman görse yangın tuzağı olduğunu söylerdi. "Telefonda konuşurken bayağı heyecanlıydın. Ne oldu?"

Angela evrak çantasının kilidini açtı. Jefferson dosyanın kopyalarını çıkarıp yorumda bulunmadan Harris'e uzattı. Harris sayfaları gözden geçirdi ve yığının dibindeki delikli kartona ulaştı. Kartonu ışığa tuttuktan sonra sayfalardan birinin üstüne yerleştirdi.

"Bu bir şifre çözücü olamaz herhalde, değil mi?"

"Bunu senin bileceğini umuyordum. Kodlar ve şifreler konusunda uzman olan sensin."

"Ben sadece Ulusal Kriptoloji Okulu'nda kurs gören, gözü yükseklerde bir uzmanım."

Angela, "Bu kadarı bana yeter," dedi. NSA okulu, çeşitli devlet dairelerinden gelen insanlara kriptoloji analizinin inceliklerini öğretiyordu.

Harris, *"Sen* de kendini hafife alma," dedi. "Olayı bulup çıkaran sensin. Ne biliyorsun bunun hakkında?"

"Bence konusu yüzünden yanlış yerde dosyalanmış. Aslında Thomas Jefferson dosyasına gitmesi gerekirmiş."

Harris koltuğunda doğruldu. *"Jefferson* mu?"

"Hı hı. El yazısı onun, eminim. Bildirge'deki yazıyla karşılaştırdım, ayrıca kapak sayfasının sağ alt köşesinde de minik TJ harfleri var."

Harris kâğıdı yüzüne yaklaştırıp ıslık çalar gibi yaptı. "Jefferson. İşte bu anlamlı."

Angela rahatlamıştı. "Böyle düşündüğüne sevindim," dedi. "Boşuna zamanını aldım diye üzülüyordum."

"Yok, hayır!" Harris başını salladı. "Çoğu insan Jefferson'un usta bir kriptolog olduğunu bilmez. Oysa James Madison ve diğer hükümet üyeleriyle şifre kullanarak yazışırdı. Fransa büyükelçisi olduğu dönemlerde bu konuda uzmanlaşmıştı." Koltuğundan kalktı. "Gel. Sana bir şey göstereceğim."

Angela'yı sergi alanında, bir milin ucuna tutturulmuş kahverengi ahşap bir silindirin sergilendiği camekâna götürdü. Silindirin çapı beş santim, uzunluğu ise yirmi santim kadardı ve üst üste konmuş disklerden oluşuyordu. Disklerin kenarlarında harfler vardı.

Harris, "Bu Monticello yakınlarında bir evde bulundu," dedi. "Jefferson'un, Washington zamanında dışişleri bakanlığı yaparken icat ettiği 'şifre çarkı' olduğuna inanıyoruz. Mesajını yazıp harfleri karıştırmak için diskleri çeviriyorsun. Sonra mesajı alan da aynı aletle mesajı çözüyor."

"Da Vinci Şifresi'nden fırlamış gibi duruyor."

Harris kıkırdadı. "İhtiyar Leonardo kendi şifre çarkının ne kadar geliştiğini görse bayılırdı."

Sonra Angela'yı büyük daktiloya benzer aletlerin sergilendiği başka bir camekânın önüne sürükledi.

Angela plaketteki yazıyı okudu. "Enigma şifre makineleri," dedi, heyecanlanmıştı. "Duymuştum bunları."

"İkinci Dünya Savaşı'nın en iyi saklanan sırlarından biriydi bu zama zingolar. Bunların uğruna insanlar öldürülüyordu. Temelde Jefferson'un şifre çarkının gelişmiş hali. Zamanının çok ötesinde biriymiş."

Angela, "Yazdıklarını çözebilmek için bunları kullanamayız ne yazık ki," dedi.

Harris, "Gerekmeyebilir," diye cevap verdi.

Sonra odasına döndüler ve Harris yine masasının başına geçti. Arkasına yaslanıp parmaklarını birleştirdi.

"Bu kodlarla şifreler işine nasıl girdin?"

"Matematiğim iyidir. Çapraz bulmaca çözerim ve çocukluğumdan beri akrostişlere bayılırım. Bulmaca merakım yüzünden bazı kitaplar da okudum. Bu şifreleme kartonlarıyla Jefferson'un kriptoloji merakını da böyle öğrendim."

Harris, "Dünyadaki kriptologların yarısı aynı yanıtı verirdi," dedi. "Bunların içinde bir mesaj gizli olabileceğini düşündüren de bu merakın olmalı."

Angela omuz silkti. "Aslında bir anlamda eğlenceli geldi."

"Zaten NSA da hep eğlenceli işlerle uğraşır. Jefferson burada olsa kendini evinde hissederdi."

"Şifre çarkını mı kullanacaktı?"

"Hayır. Jefferson kariyerinin ileri yıllarında şifre aygıtlarını bir kenara bırakmıştı. Tahminime göre bu enginar bilgilerinde gizli bir mesaj olduğunu saklamak için sadece o şifre kartonunu kullanmış. Delikleri kullanarak mesajını yazdıktan sonra etrafında cümleler oluşturmuş."

"Metindeki söz diziminin bazı satırlarda doğallıktan yoksun, bazı yerlerde de garip olduğunu fark etmiştim."

"İyi yakalamışsın. Diyelim ki Jefferson bunu fazladan bir gizlilik tedbiri olarak kullandı. Önce, delikli kartonda beliren harfleri kopyalamalıyız."

Angela çantasından bir not defteri çıkarıp uzattı. "Ben onu yaptım bile."

Harris birbiriyle ilgisizmiş gibi görünen harflere baktı. "Harika! Bu bize epey zaman kazandıracak."

"Nereden başlayacağız?"

"Yaklaşık iki bin yıl öncesinden."

"Efendim?"

"Jul Sezar Gal Savaşları sırasında Cicero ile yazışmak için geçici bir şifre kullanmıştı. Tek yaptığı, Roma dilinde yazarken Yunan harflerini kullanmaktı. Daha sonra bu sistemi geliştirdi. Düz yazı alfabesini alıp, harfleri üç aşağı kaydırarak şifreli bir alfabe yarattı. İki alfabeyi üst üste koyunca harflerin yerini değiştirebiliyordun."

"Burada da böyle bir durum mu var?"

"Tam değil. Araplar, yazılı bir metindeki harflerin tekrarlanma sıklığını çözebildiğin takdirde bu tür bir şifreyi de çözebileceğini keşfettiler. İskoçya Kraliçesi Mary, Kraliçe Elizabeth'in şifre kırıcıları Babington Komplosu'ndaki şifreli mesajı çözdüğü için başından oldu. Jefferson da bu sistemin Vigenere yöntemi denen bir versiyonunu geliştirmişti."

"Yani Sezar sisteminin uzantısını."

"Doğru. Her harfi birkaç kez değiştirerek bir şifre grubu oluşturuyorsun. Ve Vigenere kutusu yapmak için onları kolonlar halinde yazıyorsun. Sonra kutunun tepesine tekrarlamak bir anahtar sözcük ekliyorsun. Anahtar sözcükteki harfler, bir grafikteki birleşme noktaları gibi, şifreli harflerini yerleştirmene yardım ediyor."

"O zaman açık metnindeki harfler farklı harflerle temsil edilmiş oluyor."

"Sistemin güzelliği de burada. Böylece harf sıklığı tablolarının kullanılması önleniyor."

Harris bilgisayarına döndü ve birkaç dakika hızlı hızlı bir şeyler yazdı. Ortaya sütunlar halinde bir dikdörtgenin içine yerleştirilmiş harfler çıkmıştı. "Bu standart Vigenere kutusu. Geriye tek bir sorun kaldı. Anahtar sözcüğü bilmiyoruz."

"Enginar'a. ne dersin?"

Harris güldü. "Poe'nin 'Çalıntı Mektup' olayıyla mı karşı karşıyayız? Enginar, Jefferson ile Meriwether Lewis'in Louisiana Bölge Araştırması için kullandıkları şifre çözme sözcüğüydü."

Sonra yukarıya birkaç kez enginar yazıp delikli kartondan çıkan şifreli mesajı çözmeye çalıştı. Çeşitli formlar denedikten sonra başını salladı.

Angela, "Belki de bu fazla kolay oldu," dedi. *Adams, Washington, Franklin* ve *Bağımsızlık* kelimelerini denediler ama hepsi hayal kırıklığı oldu.

Angela, "Bütün gün uğraşmak zorunda kalabiliriz," dedi.

"Aslında onlarca yıl uğraşabiliriz. Anahtar kelimenin bir anlamı olması bile gerekmiyor."

"Yani bir Vigenere şifresini kırmaya imkân yok öyle mi?"

"Her şifre kırılabilir. Bu da 1800'lerde, bilgisayarın babası denen Babbage adlı bir dâhi tarafından kırılmıştı. Onun sisteminde harflerin ardışıklığına bakılıyordu. O sekansı yakalayınca anahtar kelimeyi de bulabiliyordu. Bu beni aşıyor biraz. Ama çok şükür dünyanın en büyük şifre çözücülerinin burnunun dibindeyiz."

"NSA'da tanıdığın biri mi var?"

"Profesörüme bir çıtlatacağım."

Profesörü aradı ve derste olduğunu öğrenince mesaj bıraktı. Sonra Angela'nın izniyle metnin kopyasını çıkardı. Bütün ilgisini yazılı metne yönelttiği için çizim gözünden kaçmıştı.

Angela onun çizgiler ve X'ler üzerinde çalışmaya başladığını gördü. "Bu da gizemin başka bir tarafı. İlk başta bahçe planı sanmıştım." Harris'e antik diller sitesinde bulduklarını anlattı.

"Çok ilginç, ama şimdilik yazılı mesaj üstünde odaklanalım."

Harris kâğıtların tümünün kopyasını alınca Angela kendininkileri çantasına kaldırdı. Harris, onu kapıya kadar geçirip öğrendiklerini ona da anlatacağını söyledi. İki saat sonra profesöründen bir telefon aldı.

Ona şifre meselesini anlattı. Jefferson adını söyler söylemez profesör hemen yanına gelmesini istedi.

Harris geldiğinde Profesör Pieter DeVries güvenlik bankosunun başında onu bekliyordu. Harris'i adeta sürükleyerek ofisine götürdü, dosyaya bir an önce bakmak istiyordu.

Profesör, çok zeki ama dalgın matematikçiler türünün tam bir örneğiydi. Sıcak havalarda bile tüvit ceketler giyer, düşüncelere daldığında ağarmış sivri sakalını çekiştirirdi, zaten hemen hemen hep düşüncelere dalmış olurdu.

Enginar dosyasını gözden geçirdi. "Demek Felsefe Cemiyeti'nden genç bir bayan getirdi bunu sana?"

"Evet. Araştırma kütüphanesinde çalışıyor."

Profesör, Angela'nın Harris'e bıraktığı delikli kartona bakıp, "Şu olmasa muhtemelen bir daha dönüp bakmazdım bile," dedi. Sonra kartonu alıp hor görerek inceledi ve kenara bıraktı. "Jefferson'un böyle ilkel bir şey kullanmasına şaştım."

Harris, "Ben de hâlâ bunun bir mesajı gizlediğinden kuşkuluyum," dedi.

"Anlamanın tek yolu var."

Profesör harf kolonlarını bilgisayarda tarayıp birkaç dakika klavyede bir şeyler yaptı. Ekranda harf grupları oluşup bozuluyor, yenileri oluşuyordu. Sonunda ortaya anlamlı bir kelime çıktı.

KARTAL

Harris ekrana bakıp gülmeye başladı. "Bilmemiz gerekirdi. Kartal, Jefferson'un en sevdiği atıydı."

Profesör de gülümsedi. "Bunun onda biri kadar yetenekli bir makine için Babbage ruhunu satardı." Bir ekrana anahtar kelimeyi girdi ve daha önce girmiş olduğu mesajı deşifre etmek üzere kullanması için alete komut verdi.

Kılavuz

Ve Jefferson'un 1809 yılında Lewis'e yazmış olduğu mektup düz bir metin halinde ortaya çıktı.

Harris profesörün omzunun üstünden eğilip ekrana baktı.

"Gördüklerime inanamıyorum," dedi. "Bu çılgınlık." Telaşla üzerinde garip çizimler olan kâğıdı aramaya başladı. "Angela bu kelimelerin Fenike dilinde olduğuna inanıyor."

"Jefferson'un Oxford'daki kaynağının mektupta belirttiklerine uyuyor."

Harris büyük bir bezginlik hissetti. *"Büyük* bir şey yakaladığımızı hissetmiştim."

"Öte yandan, bu peri masalı, zeki birinin oyunu da olabilir."

"Buna sahiden inanıyor musunuz efendim?"

"Hayır. Bence belgeler gerçek. Anlattığı hikâye ise ayrı bir mesele."

"Peki bu işi nasıl yürüteceğiz?"

Profesör sakalına öyle bir asıldı ki elinde kalmaması bir mucizeydi.

"Son derece dikkatle," dedi.

BÖLÜM

17

Tarihi on dokuzuncu yüzyıl yönetim binasındaki Irak Elçiliği'nin bulunduğu P Caddesi'nin trafiği yoğundu. Dupont Meydanı yakınlarındaki üç katlı Roma tarzı yapının önünden limuzinler, lüks arabalar akıyor, arada bazı araçlardan resmi davetin konukları olan smokinli erkekler, gece elbiseli kadınlar iniyordu.

Kapıdaki görevli, diplomatik bir limuzini gönderdikten sonra yanaşması için sırada bekleyen taksiye işaret etti ve taksinin yolcu kapısını açtı. Taksiden inen kişi Carina Mechadi'ydi. İnce bedenini Fransız topuzuyla geride toplanmış saçlarına uyan siyahlı kahverengili kadife bir tuvalet sarıyordu. Tuvaletin dekoltesi ölçülü ama seksiydi. Çıplak omuzlarına işlemeli beyaz bir şal almış ve ipeksi esmer tenini örtmüştü.

Orta yaşlı kapıcıya adamın tansiyonunu tehlikeli noktalara çıkaran bir tebessüm ettikten sonra diğer konukların ardından kemerli girişe yöneldi. Genç bir erkek görevli kenarı yaldızlı davetiyesine bakıp listeden adını işaretledi.

"Davetimize geldiğiniz için teşekkürler Bayan Mechadi. Irak Elçiliği sizi konuk etmekten mutluluk duyuyor."

Carina, "Teşekkür ederim," dedi. "Ben de burada olmaktan memnunum."

Antre sohbet eden düzinelerce konuğun uğultusuyla kaplıydı. Carina orada takılmakla yan odalardan birine süzülmek arasında tereddüt ederek mavi gözleriyle etrafı taradı. Diğer konuklar onun varlığını hissettikçe yol açıyor ve çeşitli tonlardaki sesler kesiliyordu.

Carina uzun boylu biri değildi ama dikkat çeken bir fiziksel varlığı olduğu belliydi. Salondaki kadınlar onun dişi cazibesini fark ediyor ve içgüdüsel olarak kavalyelerinin koluna yapışıyorlardı. Sonunda kalabalığın arasından uzun boylu, orta yaşlı bir adam yeni gelen konuğa doğru ilerlemeye başlayınca rahatlayabildiler.

Adam topuklarını birleştirip centilmence başıyla selam verdi. "Yanılmıyorsam, tarihi eserler meleği Carina Mechadi'siniz."

Bu azametli unvanı *Smithsonian* dergisine bir makale yazan kimliği belirsiz bir yazar takmıştı. Carina zarafetle gülümsedi ve konuşmanın kontrolünü ele aldı. "Bu tanımdan hiçbir zaman hoşlanmadım Bay..."

"Özür dilerim Bayan Mechadi. Adım Anhtony Saxon ve eğer sizi gü cendirdiysem affınızı diliyorum." Bir zamanlar Amerikan hazırlık okullarında ortaya çıkan hafif bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

"Katiyen Bay Saxon." Elini uzattı. "Beni nasıl tanıdınız?"

"Gazetelerde resminizi görmüştüm. Sizinle şahsen tanışmak büyük bir zevk." Saxon, Carina'nın uzattığı eli dudaklarına götürdü.

Farklı hali, barok tarzı konuşması ve çakı gibi smokiniyle Saxon geçen yüzyılın büyükelçilerini andırıyordu. Boyu bir seksenden uzundu ve ince yapılıydı. Yer yer ağarmış zencefil rengi gür saçları, kalın kaşlarının ortasına doğru uzanan şeytani üçgenden geriye doğru taranmıştı. 1940'la

rın sinema yıldızlarıyla, jigololarını anımsatan kalem kalınlığındaki bıyığı üst dudağını süslüyordu. Çöl yanığı teni parlıyordu.

"Siz de Washington diplomatlarından mısınız Bay Saxon?"

Saxon, "Korkarım hiç ilgim yok. Kendi seçimimle maceraperest, ihtiyaçlar nedeniyle kitap yazarı ve film yapımcısıyım," dedi. Sonra da umut tınısı taşıyan bir sesle, "Belki son kitabım olan *Kraliçenin Peşinde'yi* okumuşsunuzdur," diye ekledi.

"Maalesef okumadım," diyen Carina, Saxon'u kırmak istemediği için aceleyle, "Uzun süredir yollardayım," açıklamasını yaptı.

"Hem kibar hem dürüstsünüz." Saxon yeniden topuklarını birleştirdi. "Adımı duymamış olmanız önemli değil, ben sizinkini gayet iyi biliyorum. Özellikle de Bağdat Müzesi'nden çalınan tarihi eserleri ortaya çıkarma konusundaki çabalarınızı."

"Çok naziksiniz Bay Saxon." Carina etrafına bakındı. "Viktor Baltazar'ı nerede bulabilirim, bir fikriniz var mı?"

Saxon'un kaşları aşağı indi. "Baltazar ana salonda sunumunu yapmaya hazırlanıyor. Size yolu göstermek benim için zevktir."

Carina'nın dudaklarında hafif şaşkın bir tebessüm oluşmuştu. Adamın uzattığı koluna girerken, "Tam bir Victoria çağı beyefendisisiniz," dedi.

"Ben kendimi Elizabeth döneminde tasavvur edip eğlenirim. Kılıçlar ve soneler. Ama iltifatınıza teşekkürler."

Carina'yı kestane rengi ve altın yaldızlı kumaşlarla dekore edilmiş kalabalık salona götürdü. Bir uca yerleştirilen yüksek kürsünün etrafı ışıklarla, video kameralarıyla ve mikrofonlarla kuşatılmıştı. Sahnenin arkasındaki duvarda Irak Ulusal Müzesi'nin büyütülmüş bir fotoğrafı asılıydı. Kürsünün karşısına ise rahat koltuklar dizilmişti.

Saxon yan duvarlardan birine dayalı alçak koltuklara yöneldi. Sonra gizemli bir tavırla fısıldayarak buradan salona girenlerin rahatça izleneceğini ve konuşmalar fazla uzarsa kolayca kaçılabileceğini söyledi.

Carina tanıdığı bazı alt düzey bakanlık görevlileriyle politikacıları ve gazetecileri gördü. Ortadoğu tarihi eserleri çalışmalarının bir kesitini temsil eden kadın ve erkeklerin oluşturduğu grup da tanıdıktı. Salona Profesör Nasir'in girdiğini görünce özellikle heyecanlandı.

Kalkıp el salladı. Profesör yüzünde geniş bir tebessümle hemen o tarafa yönelmişti.

"Bayan Mechadi, sizi görmek ne güzel."

"Ben de buradasınızdır diye umuyordum profesör." Saxon'a döndü. "Profesör bu bey Anthony Saxon. Bay Saxon, Profesör Jassim Naşir."

Saxon bütün heybetiyle ayağa kalkınca İraklının tepesine kule gibi dikildi. "Onur duydum Dr. Naşir. Müzedeki çalışmalarınızı gayet iyi biliyorum."

Nasir'in yüzü keyifle ışıldadı.

Carina, Saxon'a, "Lütfen bize izin verir misiniz?" dedi. "Dr. Nasir'la konuşmamız gereken şeyler var. Birbirimizi görmeyeli epey oldu."

Saxon, "Elbette," diye cevap verdi. Tek bir hareketle yanlarından geçen garsondan iki tane uzun şampanya kadehi alıp birini Carina'ya uzattı. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa lütfen haber verin."

Naşir, Saxon'un kalabalığın arasında süzülüşünü izledi. "Irak dışından pek kimseyi tanımıyorum," dedi, belli ki etkilenmişti. "Bay Saxon'u ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Yaklaşık beş dakikadır. Beni kapıda yakaladı. Neyse, görüşmeyeli ne kadar oldu? En az üç yıl olmuştur."

"Nasıl unutabilirim? Bağdat'ta müzedeydik. Feci bir dönemdi."

"Sizi gerektiği kadar sık arayamadığım için kusuruma bakmayın."

"Müzeyi temizledik ve sizin gibi insanlar sayesinde iyileştirme çabaları sürüyor. Para da geliyor ama masraflarımız aşırı yüksek. Ve ülkemizde süregelen istikrarsızlık yüzünden ön kapıda otobüsler dolusu turist görmemize daha çok var."

"O yüzden bu davetin anlamı daha da büyük."

Naşir, "Ah, evet," dedi. Tekrar keyiflenmişti. "Arayıp tarihi eserlerin önemli bir bölümünü bulduğunuzu söyleyince çok heyecanlandım. Tur fikri ise dâhiyaneydi. Burada pek çok saygıdeğer meslektaşımla buluşmayı hayal bile etmiyordum. İşte onlardan biri. Dr. Shalawa'yı hatırlıyor musunuz?"

Podyuma çıkmakta olan tıknaz kadın Suriye arkeolojisinin önde gelen uzmanlarındandı. Başı türbanlı, tesettür giysili bir kadın kürsüye çıktı. Dikkat çekmek için öksürdü ve izleyiciler susunca kendini tanıttı.

"Bu davete ev sahipliği yapan elçiliğe ve maddi, manevi katkıda bulunan konuklara teşekkür etmek istiyorum. İlk konuşmacımız, müzemizi yeniden dünyanın büyük kültürel kuruluşlarından biri haline getirmemizde büyük bir cömertlik örneği gösteren bir kişi. Sizlere Bağdat Müzesi Vakfı'nın başkanı Viktor Baltazar'ı takdim etmekten onur duyuyorum."

Dr. Shalawa alkışlamaya başlayınca dinleyiciler de ona katıldılar, ön sıradan bir adam ayağa kalktı ve kürsüye çıkıp kadınla tokalaştı.

Carina, Baltazar'ın neye benzediğini hiç bilmiyordu; adamın kendini kamuoyunun gözlerinden gizlemek gibi bir yeteneği vardı. Nasıl birini beklediğini de bilmiyordu, ama özel dikilmiş smokiniyle sahnede yerini alan bu güçlü, iri yapılı adamı beklemediği kesindi. Onu izlerken Balta zar bir dönüşüm geçirdi. Vahşi sırıtışı sıcak bir tebessüme dönüştü ve donuk gözleriyle adeta salondaki herkesi tek tek inceledi.

Sonunda alkışlar dinince, boğuk, melodik bir sesle, "Böyle saygın bir topluluk önünde konuşmaya davet edildiğim için asıl ben onur duydum," dedi. "Hepiniz Bağdat'taki Ulusal Müze'den çalınan tarihi eserleri kurtarmak için harcanan uluslararası çabanın temsilcilerisiniz."

İkinci alkış dalgasının dinmesini bekledi ve sonra devam etti.

"Vakfım bu zincirin bir halkası sadece. Sizler sayesinde hâlâ pek çok eser kurtarılıyor. Müze de saklama laboratuvarlarını yeniliyor, personeli

ni eğitiyor ve bir veritabanı oluşturuyor. Baltazar Vakti tarafından finanse edilen bu turdan da ekstra gelir sağlanacak. Her birinizle tek tek konuşamadan davetten ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm ama bu soylu amaç uğruna hepinizle el ele vermeyi dört gözle bekliyorum."

İzleyicilere bir öpücük yollayıp sahneden indi ve kapıya yöneldi. Carina da telaşla salondan fırladı ve avını lobide yakaladı.

"Pardon Bay Baltazar. Aceleniz olduğunu biliyorum, ama bana bir dakikanızı ayırabilir misiniz?"

Baltazar'ın dudaklarına bir tebessüm yayıldı. "Böylesine güzel bir bayandan gelen basit bir isteği reddedersem hem kabalık hem de aptallık etmiş olurum Bayan..."

"Çok kibarsınız. Adım Carina Mechadi."

Baltazar'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bayan Mechadi! Ne olağanüstü bir sürpriz. Ne kadar azimli biri olduğunuzu duyunca sizi kısa boylu, tombul, orta yaşlı, hatta belki de bıyıklı bir hanım sanmıştım." İşaret parmağını burnunun altına götürdü.

Carina, "Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam kusura bakmayın," dedi.

"Hayal kırıklığı değil, tek üzüntüm gitmek zorunda oluşum. Size nasıl yardım edebilirim?"

"Sadece size ve vakfınıza şahsen teşekkür etmek istedim, yani çabalarımı desteklediğiniz için."

"Bir şey değil. Keşke sizi daha önce tanısaydım da aracılar olmadan görüşseydik. İşim ve yardım meseleleri çok vaktimi alıyor."

"Gayet iyi anlıyorum."

"O zaman rahatladım. Bayağı iyi bir dedektifsiniz. Polis eğitimi mi almıştınız?"

"Aslında gazeteciydim. Avrupa ve Amerika müzelerine epey zarar veren bazı İtalyan sanat hırsızlıklarını araştırıyordum. Akademik kurumların ve müzelerin nasıl yasadışı ticaretin parçası haline geldiğini gördük

çe öfkem iyice arttı. Çok geçmeden de çalıntı nesneler hakkında yazı yaz maktansa onları aramaya başladım."

"Anladığım kadarıyla işinizin tehlikeli yanları da var. Benoir kanalıyla korsanlık olayını ve hırsızlık girişimini duydum. Çok çirkin bir olay! Zarar görmemeniz bir mucize."

Carina başını salladı. "Kurt Austin yardım etmese şimdi burada konuşuyor olamazdım."

"İsim tanıdık gelmedi bana."

"Bay Austin, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nden. Arka planda kalmayı tercih ediyor ama hayatımı da, gemiyi de, uzun süredir kayıp olan Irak eserlerini de kurtaran o. Korsanlardan biri ona ateş etti. Neyse ki sadece yaralandı."

Baltazar, "Austin ilginç bir beyefendiye benziyor," dedi. "Gemide ne vesileyle bulunuyordu?"

"Tamamen tesadüf. SOS mesajı duyduğunda yakınlardaki başka bir gemideymiş."

"Çok ilginç. Kendisiyle de tanışıp teşekkür etmek isterdim."

"Bunu ayarlamaktan mutluluk duyarım."

"Bu kadar çok Irak eserini kurtarmanıza da hayran kaldım. Nasıl yaptınız?"

Carina beslediği sayısız muhbiri, özgürce dağıttığı rüşvetleri ve insafsızca sıkıştırdığı, sonunda sırf ondan kurtulmak için istediğini yapan gönülsüz devlet memurlarını düşündü.

Omuz silkip, "Uzun hikâye," dedi. "Başarımın büyük kısmını tesadüfi doğumuma borçluyum. Avrupa ve Afrika'da köklerim olduğu için her iki kıtada da bağlantılar kurabiliyorum."

"Afrika mı dediniz? Babanız İtalyan sanıyordum."

Carina başını salladı. "Büyükbabam da öyle. Etiyopya işgali sırasında Mussolini'nin ordusundaymış, büyükannemle de orada tanışmış. Annem

babasının adını bile bilmiyordu, tek bildiği İtalyan olduğuydu. Kendisi de İtalya'ya yerleşmiş ve beni orada dünyaya getirmiş. Bana da kendi kızlık soyadını vermiş, yani Mekada'nın İtalyancaya dönüştürülmüş halini.

"Mekeda ha? Çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim. Sanırım Etiyopya'da sık rastlanan bir isim."

Baltazar tekrar konuşmadan önce biraz düşündü. "Söylesenize Bayan Mechadi, kısa vadede ne gibi planlarınız var?"

"Turun organizasyonuyla ilgileneceğim. Tarihi eserler Smithsonian'ın koruması altında. Ben de sergide kullanılabilecek köken ve geçmiş araştırmaları yapacağım. Yardım teklif eden insanlarla toplantılarım olacak. Yarın Jon Benson'u görmek için Virginia'ya gidiyorum. Kendisi, *Kılavuz* adıyla bilinen heykelin çıkarıldığı kazıda bulunmuş bir National Geographic fotoğrafçısı. Belki siz de uğrayıp o heykeli ve koleksiyondaki öbür parçaları görürsünüz."

"Güzel bir fikir. İtiraf etmeliyim ki arkeoloji konusunda biraz acemiyim ama bende de birkaç parça var. Tabi ki hepsi yasal. Bir öğle veya akşam yemeğinden sonra onları size de göstermek isterim."

"Memnuniyetle Bay Baltazar."

"Muhteşem. Boş vaktiniz olunca vakfı arayın. Onlar benim programımı bilir."

El sıkıştılar, Baltazar büyükelçi ve birkaç elçilik görevlisiyle vedalaştıktan sonra gitti. Carina da davet salonuna dönüp Saxon'la karşılaştı. Adamın yüzünde şaşkın bir tebessüm vardı.

"Bay Baltazar'la sohbet ettiğinizi gördüm," dedi.

"Bu davete gelişimin asıl sebebi Bay Baltazar. Çok cana yakın biri."

"Peki dağıttığı paranın kaynağını da biliyor musunuz?"

"Sadece maden ocakları olduğunu biliyorum."

"Bu doğru, Baltazar, dünyanın en büyük altın madeni grubunu da içeren bir maden kartelinin başkanı. Aslında hakkında epey tartışma var.

Şirketleri en az altı ülkede çevreyi kirletmekle ve fakir halkı zehirlemekle suçlandı. Çoğu insanın bilmediği şey ise, dünyanın en büyük özel güvenlik şirketlerinden birin

Carina da geçmişini araştırırken Baltazar hakkında hoş olmayan raporlarla karşılaşmıştı ama vakfın yardımını almaya o kadar hevesliydi ki bunları yeterince önemsememişti. "Benim tek bildiğim, iş Irak müzesine gelince fazlasıyla cömert olduğu."

"Anlıyorum. İyilik için kullanılırsa kanlı para olmasının bir önemi yok falan filan."

"Ahlak dersi almaya ihtiyacım yok," diyen Carina'nın gözleri alev alevdi.

Saxon onun sözlerindeki ateşi hissetti. "Hayır yok," dedi. "Sizden tekrar özür dilerim. Aslında sizinle kurtarılan eserler hakkında konuşmak istiyordum, özellikle de *Kılavuz* hakkında."

Carina önce onun Baltazar'la konuştuklarını duyduğunu sandı ama sonra duyamayacak kadar uzakta olduğunu hatırladı. "O heykeli bilir misiniz?"

Saxon başını salladı. "Bronz olduğunu, hemen hemen insan boyunda olduğunu ve onlarca yıl önce Suriye'deki kazıda bulunduğunu biliyorum. Bir denizcinin heykeli ve onun Fenikeli olduğu düşünülüyor ama kuşkular da var ve o yüzden Bağdat Müzesi'nin bodrumunda saklanıyordu. 2003'teki Amerikan işgali sırasında çalınana kadar yıllarca orada kaldı. O zamandan beri yeri bilinmiyordu ve bir süre sonra başka bazı tarihi eserlerle birlikte sizin tarafınızdan bulundu."

"Çok şaşırtıcı! Heykel hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsunuz?"

"Süleyman araştırmam sırasında adını duyduğumdan beri o dostumuzun peşindeydim. Kahire'de neredeyse ele geçiriyordum ama siz benden bir adım öndeymişsiniz. Tebrikler bu arada."

"Peki bu eserle niye bu kadar ilgilisiniz?"

Saxon avucunu kaldırdı. "Aha! Kitaplarımı okumuş olsanız bu soruyu sormazdınız."

"Kitaplarınızı kesinlikle okuma listeme koyacağım." Carina, Saxon'un nazlanışından hoşlanmadığını gizlemeye çalışmıyordu.

Saxon sırıtarak, "Zamanınıza değecek," dedi.

Saxon'un kendini beğenmişliğine yeterince tahammül göstermişti. "Şimdi izninizle," dedi.

"İzin sizin. Ama uyarımı ciddiye alın. Baltazar'la iş yaparken dikkatli olun."

Carina bu yorumu duymazdan geldi ve Profesör Nasir'la konuşmak üzere yürüdü.

Saxon, onun gidişini izledi. Yüzünde bir sırıtış vardı ama gözlerindeki endişe içtendi.

Baltazar Irak elçiliğinden çıkarken siyah Mercedes limuzin kaldırıma yanaştı. Şoför yerinden fırlayıp kapıcıyı omuzlayarak kapıyı tuttu. Kapıcı da kolayca sindirilemeyecek eski bir deniz piyadesiydi. Bahşişi kaybettiğine kızıp itiraz etmek üzere ilerledi ama gelişkin vücutlu şoför öyle bir kinle baktı ki ağzını bile açamadı. Bir an sonra limuzin lastiklerini gıcırdatarak hareket etti.

Şoför, "İyi akşamlar Bay Baltazar," dedi. "Davet iyi geçti mi?"

"Evet Adriano. O kadar iyi geçti ki Newfoundland'daki yenilgiyi unuttum sayılır."

"Çok üzgünüm Bay Baltazar. Beceriksizliğim için mazeretim yok."

"Belki sana bir mazeret bulmuşumdur Adriano. Adı da Kurt Austin. NUMA'da çalışıyor. Saldırıyı püskürten beyefendi işte bu Austin'miş."

"Peki planlarımızı nasıl öğrenmiş?"

"Öğrenmemiş. Kötü bir tesadüf eseri oralardaymış. Senin şansına fazlasıyla cesur biri. Ve de şanslı. Kurşununla hafifçe yaralanmış sadece."

Adriano'nun gözünün önünde silahının üstünden ve sonra maden gemisinin tepesinde dolanan helikopterden gördüğü Austin canlandı. "Bu Bay Austin'le tanışmak isterdim."

Baltazar pis pis gülerek, "Bahse girerim tanışacaksın," dedi. "Fakat daha önemli meselelerimiz var. Elinde gün ışığına çıkmaması gereken bazı fotoğraflar bulunan bir *National Geographic* fotoğrafçısı olduğunu öğrendim. O fotoğrafları ele geçirmeni istiyorum."

"Fotoğrafçıyı da ortadan kaldırmamı ister misiniz?"

"Sadece mecbur kalırsan yap ve kaza gibi görünmesini sağla. Aslında yalnızca fotoğrafları almam tercih ederim."

"Ya kadın?"

Baltazar, Carina'nın akıbetini düşündü. İşine gelince insan hayatına hiç önem vermeyen biriydi ama Carina'yla daha yapacakları vardı.

"Yararlı olduğu sürece hayatta bırakacağız. Geçmişiyle ilgili ayrıntılı bir soruşturma istiyorum."

"O zaman Austin'i halledebilir miyim? Aramızda görülecek bir hesap var."

Baltazar derin derin iç geçirdi. Vahşet onu hiç rahatsız etmezdi. Klasik psikopat kişiliğine sahipti ve empatiden de bir o kadar yoksundu. İnsanlar kullanılmak ve bir kenara atılmak içindi. Ancak Adriano'nun teklifi bir çalışanının kendi başına düşünce üretmesi anlamında önemliydi, çünkü kendisinin talebi katıksız itaatti. Aynı zamanda, Adriano'nun intikam hissine sempatiyle bakmıyor da değildi. Onun da Austin'le görülecek hesabı vardı.

"Ne bildiğini öğrenmeni istiyorum Adriano. Daha sonra icabına bakabilirsin. Söz."

Adriano gözlerini kapayıp kalın parmaklarını oynattı.

Sanki kelimeyi bağrına basıyormuş gibi, "Sonra," dedi.

BÖLÜM

18

Dışişleri Bakanlığı Yakındoğu İşleri Bürosu'nun resepsiyonunda bekleyen Profesör Pieter DeVries, Jefferson dosyasını düşünüyordu. Her satırını tek tek okumuş ve herhangi bir tutarsızlığa rastlamamıştı.

Resepsiyondaki kız dahili telefonu çalınca açtı ve karşı taraftaki kişiyle birkaç kelime konuştu.

Sonra gülümseyerek, "Bay Evans sizi hemen görecek Profesör DeVries," dedi. "Sağdan üçüncü kapı."

"Teşekkür ederim." DeVries okuduğu kâğıdı evrak çantasına tıkıp onu da kolunun altına sıkıştırdı ve koridorda yürümeye başladı. Kapıya hafifçe vurduktan sonra açtı ve bir ofise girdi. Uzun boylu, uzun çeneli, otuz yaşlarının sonlarında genç bir adam elini uzatıp profesörü karşıladı.

"Günaydın Profesör DeVries. Adım Joshua Evans. Büronun analiz cisiyim. Lütfen oturun."

DeVries oturup, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Evans da ince uzun bedenini aşırı derli toplu oluşuyla dikkat çeken masanın ardına yerleştirdi, saplantılı bir kişiliği olmalıydı. "NSA'dan her gün ziyaretçim olmuyor," dedi. "Sizler genelde içe kapanıksınızdır. Sizi hangi rüzgâr attı Sisli Bodrum'a?"

"Telefonda da açıkladığım gibi, ben şifre kırıcılardanım. Sizin büroyu ilgilendirebilecek bir bilgiyle karşılaştım. NSA kanallarından geçmek tense doğruca Dışişleri'ne gelmeyi tercih ettim. Biraz hassas bir mesele."

Evans, "İlgimi uyandırdınız," dedi.

Profesör evrak çantasını açtı ve orijinal Jefferson belgelerinin kopyalarının bulunduğu dosyayı uzattı. Şifresi çözülmüş metin de oradaydı. Evans'a dosyanın içeriği ve kendisine ne şekilde geldiği konusunda bir özet verdi.

Evans sanki Anne Kaz masalını dinlemiş gibi neşeli bir tavırla, "İlginç bir hikâye," dedi. Profesörün buruşuk ceketiyle sivri sakalına baktı. "Bunu niye Yakındoğu İşleri'ne getirdiğinizi hâlâ anlamış değilim."

Profesör ellerini iki yana açtı. "Fenike coğrafi olarak sizin büronun sorumluluk alanına giriyor."

Evans solgun bir tebessümle, "Fenike," diye tekrarladı.

"Doğru. Bütün zamanların en büyük denizcilik imparatorluklarından biriydi. Asıl topraklarından İspanya kıyılarına ve Herkül Sütunları'nın ötesine kadar yayılmıştı."

Evans arkasına yaslanıp ellerini ensesine koydu. "Öyle olabilir Dr. DeVries ama Fenike artık yok."

"Bunu anlıyorum ama Fenikelilerin torunları hâlâ Lübnan ve Suriye'de yaşıyor."

Evans keyifle kıkırdayarak, "Bu iki ülkenin aksine, bildiğim kadarıyla Fenike Birleşmiş Milletler üyesi de değildi," dedi.

DeVries'in yüzünden de bir tebessüm geçer gibi olmuştu. Bürokratik işlemler alanında gazilik mertebesine erişmiş biriydi. Yukarılara tır

manmak için Evans gibi halinden hoşnut memurları aşmak zorunda olduğunu biliyordu.

Hafifçe dalkavukluk ederek, "Ben matematikçiyim, sizin gibi diplomat değilim," dedi. "Ama bana öyle geliyor ki, böyle patlamaya hazır bir bölge söz konusu olduğunda, var olan inançları derinden sarsacak herhangi bir gelişmenin ciddi bir şekilde ele alınması gerekir."

"Hafife alır gibi göründüysem özür dilerim. Ama enginar? Gizli şifreler? Çok uzun süredir kayıp olan bir Jefferson dosyası? Hikâyenin fantastik olduğunu siz de kabul etmelisiniz."

DeVries kısaca güldü. "Bunu kabul edecek ilk kişi benim."

"Üstelik, bunların doğru olup olmadığını nereden bileceğiz?"

"İçeriği doğrulayamayız, ama şifreli mesajın çözümü kesinlikle doğru. Şu anda elinizde tuttuğunuz belgeler Birleşik Devletler'in üçüncü başkanı ve Bağımsızlık Bildirgesi'nin yazarı tarafından kaleme alınmış ve bu gerçek yüzünden konunun bir ağırlığı var."

Evans kâğıtları tartıyormuş gibi elinde salladı. "Yani belgelerin orijinal Jefferson belgeleri olduğunu doğruladınız mı?"

"NSA el yazısı uzmanları inceledi. Jefferson'un yazdığı kesin."

Evans'ın suratında şaşkın bir ifade belirmişti. DeVries bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Normal fonksiyonlarının, yani resmi işlerin yürümesini engellemenin dışında bir iş yapması istenen bürokratların paniğe kapılmış haliydi bu. Evans'ın en beter kâbusu da gerçek olmuştu. Şimdi bir karar vermek zorunda kalabilirdi. Profesör Evans'a bir can simidi uzattı.

"Size getirdiğim malzemenin gerçekdışıymış gibi göründüğünü biliyorum. Dışişleri Bakanlığı'nın yol gösterici olmasını da bu yüzden istedim zaten. Belki amirinize bu görüşmemizden söz edersiniz?"

İşi başkasına havale etmek Evans'ın anlayabileceği bir stratejiydi. Genç adamın yüzünden rahatladığı belliydi. "Amirim olan Hank Doug

las'la konuşacağım. Büro'nun kültürel işlerinin başında o var. Onunla konuştuktan sonra sizi ararım."

DeVries, "Çok naziksiniz," dedi. "Bay Douglas'ı hazır ben burada-yken arayabilir misiniz, böylece sizi de bir daha rahatsız etmemiş olurum."

Evans, DeVries'in yerinden kalkmaya niyetli olmadığını anlamıştı. Telefonu kaldırıp Douglas'ın numarasını tuşladı. Yerinde olmamasını diliyordu ve meslektaşı telefonu açınca hayal kırıklığına uğradı.

"Selam Hank, ben Evans. Acaba birkaç dakikan var mı?"

Douglas bir sonraki toplantısından önce bir saat vakti olduğunu söyledi ve ofisine uğramasını önerdi. Evans, "Tamam," dedi. Sonra telefonu kapatıp DeVries'e, "Hank şimdi meşgulmüş," dedi. "Ancak öğleden sonra görebileceğimonu."....

DeVries ayağa kalkıp elini uzattı. "Teşekkür ederim," dedi. "Eğer NSA'dan bir şeye ihtiyacınız olursa bilin ki aynı hüsnü kabulü göreceksiniz. Sizi akşama doğru ararım."

DeVries çıkınca Evans bir an kapalı duran dosyayı süzdü, sonra içini çekti ve Jefferson belgelerini aldı. İşi başkasına havale etmenin de riskleri vardı. Ofisinden çıkarken bu nazik meseleyi nasıl ele alacağına dikkat etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Douglas, ellili yaşlarda, cana yakın bir Afrikalı Amerikalıydı. Başının tepesindeki çıplak daire yüzünden keşiş gibi görünüyordu. Howard Üniversitesi'nde tarih mastırı yapmış ve çok başarılı çalışmalara imza atmıştı. Ofisteki kütüphanesi homo sapien'in ta Fransa'daki Cro Magnon mağarası dönemine kadar uzanan tarihini anlatıyordu.

Büro'da en çok saygı gören kişilerden biriydi. Uzakdoğu ve Ortadoğu'da geçirdiği yıllarda diplomatik becerilerini pratik bilgilerle de beslemişti. Bu bölgelerin çoğu zaman iç içe geçen siyasi ve dini konularında uzmandı ve hem İbraniceye hem de Arapçaya hâkimdi.

Evans durumu kurtarmak için kendince bir yol bulmuştu: alaycılık. Douglas'ın ofisine girerken yanaklarını şişirdi. "Az önce yaptığım garip konuşmaya inanamayacaksın."

Sonra DeVries'le yaptığı konuşmanın oldukça doğru bir özetini yaptı. O kendini kaçık bir profesörle karşılaşan kurban konumuna koymak için elinden geleni yaparken, Douglas dikkatle dinliyordu. Evans'ın sözü bitince dosyayı istedi. Birkaç dakika çeşitli sayfalarını inceledi.

Son sayfayı da bitirince, "Bakalım profesörün söylediklerini doğru anlamış mıyım?" dedi. "NSA'dan bir şifre uzmanı Thomas Jefferson'la Meriwether Lewis arasındaki gizli yazışmanın şifresini çözmüş. Ve bu belgeye göre Fenikeliler Kuzey Amerika'ya gelmiş."

Evans sırıttı. "Bununla vaktini aldığım için kusura bakma. Eğlenirsin diye düşünmüştüm."

Douglas ne tebessüm etti ne de güldü. Enginar bahçesi tasarımının kopyasını alıp, tuhaf kelimelere baktı. Sonra Jefferson'un profesör dostunun uzun yıllar önce yaptığı çevirileri tekrar okudu.

"Ophir," dedi.

"Gördüm o kelimeyi. Ne anlama geliyor ki?"

"Ophir, Hz. Süleyman'ın madenlerinin bulunduğu efsanevi yerin adıdır."

"Ben bunu hep birilerinin uydurduğunu sanırdım."

Douglas, "Belki," dedi. "Ama Süleyman'ın hayatı boyunca muazzam miktarda altın biriktirdiği gerçek. O altınların kaynağı hep sır olarak kaldı."

"Senin sözlerine ve bu belgelere göre, Jefferson, Ophir'in Kuzey Amerika'da olduğuna inanıyormuş. Bu delilik değil mi?"

Douglas cevap vermedi. İkinci çeviriyi okuyordu.

"Kutsal emanet."

"Bu da iyice delilik. Ne demek yani?"

"Emin değilim. Süleyman'la ilgili en kutsal emanet On Emir'in taş tabletlerinin durduğu kutudur."

"Yani Jefferson'un kutsal nesnesi o muymuş?"

"Şart değil. Kutsal emanet Süleyman'ın çorabı bile olabilir."

Douglas yuvarlak uçlu bir tükenmezle masada tempo tutmaya başladı. "Tanrım, böyle anlarda pipo içmek isterim."

"Ne oluyor Hank? Jefferson ya da başkası, On Emir'le ilgili bu şey peri masalına benziyor. Muhtemelen tek kelimesi bile doğru değildir."

Douglas, "Doğru olup olmaması önemli değil," dedi. "Mesele *sembollerde."*

"Anlamıyorum. Neymiş sorun olan?"

"Hangi yönden bakarsan bak sorun var. 1969'da ve sonra 1982'de Tapınak Dağı'nda olanları hatırlıyor musun?"

"Tabii. Avustralyalı bir din fanatiği dağdaki camiyi ateşe vermişti, sonra da onu havaya uçurmayı planladıkları iddiasıyla dinci bir grup tutuklanmıştı."

"Peki ya Süleyman tapınağını üçüncü kez inşa etmek için dağı temizlemeyi başarsalar ne olacaktı?"

"En azından güçlü bir reaksiyonu tetiklemiş olacaklardı."

"Şimdi bir düşün, ya Süleyman'ın kutsal emaneti yeni bir tapınak inşa etmek için bahane olarak kullanılırsa ve bu nesne de Amerika'daysa neler olur acaba?"

"O bölgenin paranoyak doğası göz önüne alınırsa, bazıları çıkıp bunun Amerika'nın Müslümanlığa karşı yeni bir komplosu olduğunu söyler."

"Bu doğru. Birleşik Devletler Müslümanları Tapınak Dağı'ndan kovma planları suçlamalarıyla karşılaşır. Bütün büyük dinlerin bütün aşırı uçları bu pisliğe bulaşır."

Evans, "Lanet olsun!" dedi. "Bu gerçekten yakıcı bir belge!"

Douglas da, "Yangının merkezi," diye ekledi.

Evans'ın yüzünde renk kalmamıştı. "Peki ne yapacağız bunu?" diye sordu.

"Dışişleri bakanına gitmemiz lazım. Jefferson dosyasından başka kimlerin haberi varmış?"

"Profesör DeVries ile NSA müzesinden bir öğrencisi. Tabii bir de Amerikan Felsefe Cemiyeti'ndeki araştırmacı var. NSA'cılar çenelerini nasıl kapalı tutacaklarını bilir."

"Washington'da hiçbir şey altı aydan fazla sır olarak kalamaz. Bu hikâyeyi çürütmenin yollarını düşünmemiz lazım, böylece ortaya çıktığında ülkenin inandırıcı bir şekilde inkâr etme imkânı olur."

"Peki bunu nasıl yapacağız? NSA belgelerin orijinal olduğunu söylüyor."

"NSA gizli bir kuruluş. Bu belgeleri hiç duymadıklarını söyleyebilirler. Biz de en temel noktadan itiraz edelim diyorum. Yani hiçbir Fenike gemisi Doğu Akdeniz'den ta Kuzey Amerika'ya kadar gelmiş olamaz deriz."

"Bundan emin miyiz?"

"Hayır. Bize bunu doğrulayacak ciddi bir kurum lazım."

"Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'ne ne dersin? NUMA'nın uzmanları var, veritabanı var ve ketum davranmayı da bilirler. Orada tanıdığım birkaç kişi var."

Douglas başını salladı. "Sen onunla uğraş. Ben de müsteşarla bir toplantı ayarlayacağım. Bir saat sonra yine burada görüşelim."

Evans çıkınca Douglas masasının çekmecesini açıp bir pipoyla tütün kesesi çıkardı. Ofisinde sigara içilmesi yasak olduğu halde piposunu doldurup yaktı. Başının üstünden halka halka dumanlar yükselirken arkasına yaslanıp düşünmeye başladı.

Yine de çok fantastik bir olaydı. Belki Evans'ın dediği gibi bir oyundu. Dosyaya dalıp bu kez kelime kelime okumaya başladı.

Pek çok Afrika kökenli Amerikalı gibi Douglas da Thomas Jefferson hakkında karışık hislere sahipti. Adamın dehasını ve büyüklüğünü kabul ediyor ama köle kullanmış olmasını hazmetmekte zorlanıyordu. Dosyadaki belgeleri tekrar okurken, elinde olmadan yazarı insani düzeyde değerlendiriyordu. Jefferson'un Lewis'le yaptığı yazışma onun soğukkanlı ve bilimsel yaklaştığını gösterse de, endişeli olduğu da ortadaydı.

Kâğıtları okurken Douglas'ın ellerinin titremesi mazur görülebilirdi.

Belgelerin bugünün dünyasındaki kaos yaratma potansiyelini Jefferson hayal dahi edemezdi.

BÖLÜM 19

Austin çalışma odasında oturmuş ro ro gemisine saldıran deniz çapulcularını avlıyordu. Onu sanal denizin üstünde uçuran sihirli halı, NUMA tarafından işletilen bir uydu imaj sistemiydi. NUMASat olarak adlandırılan bu gelişmiş sistem, kurumun bilim adamlarıyla teknisyenleri tarafından dünya okyanuslarından anlık görüntüler sağlamak üzere geliştirilmişti. Yeryüzünün altı yüz kilometre üstündeki yörüngelerinden dönen uydular, kameraları ve diğer uzaktan algılama donanımları sayesinde dünyanın herhangi bir yerinden bilgi aktarabiliyordu.

Bu uydular kanalıyla su yüzeyi sıcaklığının, akıntıların, pitoplankton ların, klorofilin, gökyüzündeki bulutlanmanın, meteorolojik durumun ve diğer hayati bilgilerin optik ya da kızılötesi görüntüleri aktarılabiliyordu. Sistem bilgisayarı olan herkese açıktı ve dünyanın dörtbir yanında hem bilim adamları hem de başkaları yararlanıyordu.

Austin, altmış santimlik bilgisayar ekranının karşısındaydı. Havai gömleği, şort ve sandalet giymişti. Birkaç tane aspirini birasıyla yutup klavyeden

GİRİŞ tuşunu tıkladı. Ekranda engebeli Newfoundland kıyılarının uydu görüntüsü belirdi.

Austin mikrofonuna, "Tamam Joe," dedi. "Şu anda St. Johns'a bakıyorum ve doğuyu gösteriyor."

"Tamam." Zavala'nın NUMA ofisindeki ekranında da aynı görüntü vardı. "Zum yapıyorum."

Austin'in ekranında parıltılı mavimsi bir dikdörtgen ortaya çıktı ve Atlantik Okyanusu'nun üstünde bir yere yerleşti. Zavala dörtgenin boyutlarını büyüttü. Minik siyah noktalar ortaya çıktı. Sonra noktalar büyüyüp uzun, ince gemilere dönüştü. Ekranın sol üst köşesindeki tarih ve saat bölümünde bu fotoğrafın birkaç gün önce çekildiği belirtiliyordu.

Austin, "Ne kadar yaklaşabiliyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyi tıkla."

Austin bilgisayar imlecini bir sinyalin üstüne götürüp tıkladı. Kamera hızla hedefe doğru hareket ediyormuş gibi oldu. Ve ekrana yüzlerce zıplayan balık doldu. Sonra kamera geri çekilip bir balık ağını ve okyanusta ilerleyen balıkçı gemisinin vinçlerle dolu güvertesini gösterdi.

Austin, "Etkileyici," dedi.

"Yeager, Max'i NUMASat'ın normal araştırma fonksiyonuna bazı hormonlar aşılamakta kullandı. Artık kum sineklerinin göz rengini bile görebileceğimizi söylüyor."

Hiram Yeager, NUMA'nın bilgisayar dâhisi ve Max adını verdiği muazzam bilgisayar kompleksinin yöneticisiydi. Bilgisayar bölümü, NUMA'nın Potamac Nehri'ne bakan yeşil cam binanın onuncu katının tamamını işgal ediyordu.

Austin, "Gözleri maviymiş," dedi.

"Sahi mi?"

"Şaka yapıyordum. Ama hiç bu kadar yüksek çözünürlükte bir şey görmemiştim."

"Yeager sistemi takviye etmeden önce siyah beyaz olarak yarım metre kare ve renkli olarak iki metre kare görebiliyorduk. Şimdi renklide yarım metre kareye indik. Ekranda gördüğün şey öteki uydulardan ve askeri ve sivil istihbarat sistemlerinden gelen verilerle de güçlendiriliyor."

Austin çarpık bir tebessümle, "Her şey yasaldır ve Hoyle'ye göre yapılmıştır," dedi.

"Çoğunlukla. Yeager bunu bir karşılık olarak görüyor çünkü askerler de NUMASat'tan çok yararlanıyor. Yapılan anlaşmaya göre, askeri operasyonlar yapılırken NUMA görüntüleri karartacakmış. Ben zaten bilmek istemem dedim, o da bana uyar dedi."

Austin, "Eleştirecek konumda değiliz," diye cevap verdi. NUMA'nın Özel Görevler Birimi, yani NUMASat da bazen bütün resmi kurumlara açık olmayan operasyonlar yapardı. "Şu bizim maden şilebinin yerini saptadın mı?"

Zavala, "Seyret!" dedi.

Görüntü yavaşça zumdan geriye gitti. Gemiler yine nokta haline geldi. Zavala, dikdörtgenin içindeki bir hedefe yöneldi. Austin kendi bilgisayarının faresiyle tıkladı. Şimdi ekranı koca bir gemi kapladı. Austin öne eğildi.

"Kesinlikle helikopterden gördüğümüz gemi," dedi. "O garip boğa başı var gövdesinde."

"Gemiyi araştırdım. Barış A.Ş. diye bir kuruluşa aitmiş. Web sitelerinde kendilerini huzur ve istikrar danışmanı olarak tanıtıyorlar."

Austin kıkırdadı. "Bu da paralı askerlerin yeni jargonu."

"Gemiyi tepeden tırnağa değiştirmişler. Reklamında mobil personel ve teçhizat platformu olarak geçiyor. Bunları dünyanın her yerine kırk sekiz saat içinde hava takviyesiyle ulaştırabileceklerini iddia ediyorlar. Geminin ise tam donanımlı olarak yirmi bir günde varacağı garanti ediliyor."

"Bu Barış A.Ş.'nin arkasında kim var peki?"

"Söylemesi zor. Yönetim kurulunda emekli Amerikan ve İngiliz subayları yer alıyor. Sahibi ise çeşitli ülkelerdeki paravan şirketlerle maskelenmiş. Yeager'den bu işi de çözmesini istedim."

"Bir ipucu olabilir ama bize dumanı tüten bir silah lazım."

"Kurt, ateşe hazır bir havan topu bulduk! Arşivden, saldırının az öncesinden itibaren çekilmiş fotoğraflarla ardışık bir albüm oluşturdum. Resimler aralıklı olarak çekildiği için her anı göstermiyor."

Ekrandan art arda görüntüler geçmeye başladı, eskiden beş paraya seyredilen film makineleri gibiydi. Bir ambar kapağının etrafında hareket edenler vardı. Kapak geriye kaydırıldı ve ortaya kare şeklinde kara bir delik çıktı. Geminin içinden uçak gemilerindekine benzer bir asansör yükseldi. Şimdi yan yana duran iki helikopter görünüyordu. Adamlar helikopterlere bindi ve araçlar havalandı.

Austin, "Kim demiş zaman yolculuğu yapılamaz diye?" dedi. "İşte olayın başlangıcını görüyoruz."

"Bundan sonra da ro ro gemisini göstereceğim."

Görüntü değişti ve *Ocean Adventure'nin* güvertesi göründü. Helikopter sanki sihirli değnekle konteynırların tepesine getirilmişti. Biri indi ve içindeki adamlar çıktı, öteki helikopter ise havada dönerek bekliyordu. Görüntülerde bir süre değişiklik olmadı. Sonra Zavala tekrar şilebe döndü. Tek bir helikopter dönmüş iniş yapıyordu. İçinden adamlar indi, platformla birlikte helikopter tekrar aşağı çekildi ve ambar kapağı kapatıldı. Ötekilerden uzun boylu olan adam Austin'i vuran kişi olabilirdi ama sırtı kameraya dönüktü.

Austin, "İşte bu durumu kesinleştiriyor," dedi. "Gemi şimdi nerede?"

"Liman kayıtlarından anladığım kadarıyla, güya İspanya'ya gitmek üzere saldırıdan birkaç gün önce New York'tan ayrılmış. Saldırı esnasında küçük bir tur atmış ve sonra Atlantik'i geçmeye devam etmiş. Tek bir tuşla bu bilgileri Sahil Koruma'ya da aktarabilirim."

Austin, "İşe yaramaz," dedi. "Şu anda uluslararası sularda ve Sahil Koruma hemen işe karışsa bile sadece küçük balıkları yakalamış oluruz. Ben o korsan saldırısının arkasındaki beyinleri istiyorum."

"Ben ortalığı koklamaya devam edeyim. Bu arada kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biraz ağrım var ama o kaza bana iyi bir ders verdi."

"Silahlı adamlardan uzak durman gerektiğini mi anladın?"

"Hayır. Daha *hızlı* olmam gerektiğini. İstanbul'a gitmeden önce bir şey yakalarsan bana da gönder." Austin kapısının vurulduğunu duydu. "Gitmem lazım. Kapıda biri var."

"Misafir mi çağırmıştın?"

"Hem de en iyisinden. *Ciao."*

italyanca konuşması Zavala'yı uyandırmıştı. *"Ciao* mu? Hey..."

Austin, *"Buona notte* Joe," dedi. Kulaklığını bırakıp sokak kapısını açmaya giderken kendi kendine gülüyordu.

Carina Mechadi basamakta durmuş bekliyordu. Elindeki şarap şişesini kaldırdı. "Bu gece için bir yemek rezervasyonum vardı."

"Masanız hazır sizi bekliyor *Sinyorina* Mechadi."

"Rahat giyin demiştin. Umarım kıyafetim uygundur."

Carina üstüne çiçekler işlenmiş bir kot pantolonla turkuvaz rengi, kolsuz bir bluz giymişti. Kıyafeti kadınsı hatlarını olabilecek en hoş biçimde ortaya seriyordu.

Austin, "Bir melike bile bundan uygun giyinemezdi," dedi.

Carina, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. O da Austin'i beğeniyle süzdü. Yanık tenli güçlü bacaklarını ortaya çıkaran beyaz bir şort ve geniş omuzlarını gösteren çiçekli ipek gömlek vardı üstünde. "Sen de o gömlekle çok mükemmel görünüyorsun."

"Teşekkürler. *Blue Hawaii* filminde Elvis Presley'in gömleğinin desenleri de böyleydi. Hadi içeri gel."

Carina eve girdi ve beyaz duvarlarla tezat oluşturan, rahat, koloni tarzı koyu ahşap mobilyaları, Austin'in toplamayı sevdiği yerel sanatçıların orijinal tablolarını gördü. Ayrıca bazı antika okyanus haritaları ve gemi inşa aletleriyle, Austin'in yelkenlisinin fotoğrafı ve yarışlarda kullandığı deniz uçağının maketi vardı.

"Ben de her tarafta eski çıpalarla duvara asılı kurutulmuş kılıç balıkları göreceğimi sanmıştım. Belki eski bir dalgıç başlığı ya da şişelerde gemi modelleri filan da."

Austin bir kahkaha patlattı. "Key West'teki dalgıç barında tarif ettiğin gibi bir ortamda margarita içerdim."

Carina da gülümseyerek, "Ne demek istediğimi anlamışsındır," dedi. "Dünyanın en önde gelen oşinografi kurumunda çalışıyorsun. Denize duyduğun sevgiyi anlatan daha çok kanıt görürüm diye ummuştum."

"Bahse girerim senin Paris'teki evine bakan yabancı biri de ne iş yaptığını anlayamaz."

"Klasiklerden birkaç tane reprodüksiyon var ama geri kalan her şey oldukça geleneksel." Duraksadı. "Anlıyorum. İnsanın işini eve taşımaması sağlıklı bir durum."

"Kansas'a taşınmaya hazır değilim ama deniz çok şey isteyen bir metrestir. Eski gemi kaptanları o yüzden evlerini iç bölgelere kurardı."

"Yine de evin çok hoş."

"Architectural Digest'te fotoğrafları çıkacak nitelikte değil, ama benim gibi iki görev arasında gelip giden yaşlı bir deniz köpeği için harika bir bahçe ortamı. Satın aldığımda bu bina harabe halindeydi ama nehir manzarası ve Langley'e yakınlığı beni çekti."

Langley bağlantısı Carina'nın dikkatini çekmişti. "O zamanlar CIA'da miydin?"

"Sualtı istihbarat işleri. Çoğunlukla Rusları gözetleme. Soğuk Savaş bitince biz de dükkânı kapadık ve ben de NUMA'ya geçip mühendis olarak çalışmaya başladım."

Austin inkâr etse de, duvarlardaki raflara dizili Joseph Conrad ve Herman Melville kitapları denize olan düşkünlüğünü gösteriyordu. Okyanus bilimi ve tarihi üzerine düzinelerce kitap vardı. En yıpranmış kitaplar ise felsefe kitaplarıydı. Carina çok okunmuş bir cildi aldı.

"Aristo. Sıkı bir okuyucusun," dedi.

"Büyük filozoflardan alıntılar yapmak beni olduğumdan daha akıllı gösteriyor."

"Şaka bir yana bu kitaplar epeyce okunmuş."

"Ne kadar gözlemcisin. Denizcilikten bir örnek vereceğim. Bu kitaplardaki bilgelik, dipsiz sulara sürüklendiğim zamanlarda demirde kalmamı sağlıyor."

Carina, Austin'in şimdiki sıcaklığıyla kendisine saldıranı soğukkanlılıkla safdışı edişi arasındaki tezatı düşündü. Kitabı yerine koydu. "Ama şöminenin üstündeki tabancalarda bir belirsizlik yok."

"Koleksiyon merakımı keşfettin. Çoğu yangına karşı korunmalı bir depoda duran iki yüz kadar düello silahım var. Yapılışlarındaki ustalık ve sanat kadar, tarihçeleri de ilgimi çekiyor. Şansın kaderimiz üstündeki rolünü hatırlatmaları enteresan geliyor bana."

"Kaderci misindir?"

"Realistim. Her zaman kendi şansımı yaratamayacağımı bilirim." Gülümsedi. "Ama sana yemek hazırlayabilirim. Acıkmış olmalısın."

"Acıkmamış olsam bile mutfağından gelen enfes kokular yüzünden acıkırdım." Şarap şişesini uzattı.

Austin, "Bir Barolo," dedi. "Açayım da şarap hava alsın. Açık havada yiyeceğiz."

Austin şarabı açmaya gidince Carina da terasta gezindi. Masa, renkli camlarıyla ortamı şenlendiren yağ kandilleriyle aydınlatılmıştı. Poto mac'ta ışıklar parıldıyordu ve nehirden gelen biraz ağır ama kötü olmayan bir koku vardı. Austin geniş caz koleksiyonundan bir şey seçti ve bir çift Bose hoparlörden Oscar Peterson'un yumuşak nağmeleri yayılmaya başladı.

Sonra elinde soğutulmuş iki kadeh *Prosecco* ile geldi. Köpüren İtalyan şarabını, meze olarak hazırlanmış tatlı kavun üstündeki *Prosciutto di Parma* ile içtiler. Sonra Austin müsaade isteyip mutfağa gitti ve krema ile tereyağı soslu fettucine koymuş olduğu iki tabakla geri geldi. Tabakların üstüne de bol bol beyaz trüf serpiştirince Carina neredeyse bayılıyordu.

"Yüce Tanrım! Amerika'da böyle trüfü nereden buldun?"

"Bulmadım. NUMA'dan bir arkadaşım sık sık İtalya'ya gidip geliyor."

Carina fettucine ile süt danası külbastısını ve yine üstüne beyaz trüf serpilmiş peynirli mantar salatasını afiyetle silip süpürdü. Bu arada bir şişe şarabı da devirmişlerdi. Tatlı olarak Ben&Jerry'den gelen Cherry Garcia'yı yerken Carina belki onuncu kez *"Magnifıcio,"* dedi. "Bunca becerinin üstüne bir de aşçılık eklemişsin."

Austin de, *"Grazie,"* diyerek teşekkür etti. Carina'nm iştahına şaşırmış ama hoşuna da gitmişti. Yemeği tutkuyla yemek, başka alanlardaki iştahın da göstergesiydi. Buzlukta bekletilmiş küçük kadehlerle *limoncello* likörü içerek yemeği bitirdiler.

Kadeh tokuştururken Austin, "Amerika'ya gelen heykele niye bebek bakıcılığı yaptığını anlatmadın bana," dedi.

"Uzun hikâye."

"Benim hem vaktim var, hem de bir şişe daha *limoncello'm."*

Carina hafifçe gülüp düşüncelerini toplamak için nehre baktı. "Si ena'da doğmuşum. Babam doktordu ama aynı zamanda Etrüsk eserlerine hayran, amatör bir arkeologdu."

"Anlaşılır bir şey. Etrüskler gizemli insanlarmış."

"Maalesef o eserlere çok talep vardı. Küçükken *tombaroli,* yani mezar soyguncuları tarafından talan edilmiş bir sit alanı görmüştüm. Saf mermerden bir kol yerde yatıyordu. Daha sonra Milano Üniversitesi'ni, ardından Londra Ekonomi Okulu'nu bitirdim ve gazeteciliğe başladım. Bir dergi için sanat hırsızlığında müzelerin ve simsarların rolü hakkında araştırma yaparken, tarihi eser sevgim yeniden canlandı. O mermer kolu unutamıyordum. Böylece UNESCO'ya girdim ve araştırmacı oldum. Bir ülkenin tarihini çalmak bence en büyük kötülüklerden biri. Yağmacılığı bitirmek istiyordum."

"Bayağı büyük bir hedef."

"Kısa zamanda ben de bunu anladım. Tarihi eser kaçakçılığı, ciro anlamında uyuşturucu ve silah kaçakçılığından sonra üçüncü sırada. BM çeşitli anlaşmalar ve tekliflerle insanların cesaretini kırmaya çalışıyor ama talep korkunç boyutlarda. Her bir silindir mühür ya da tablet satılabilir."

"Belli ki çok başarılı olmuşsun."

"Interpol gibi, önemli parçaların peşine düşmüş hükümetler gibi bazı uluslararası kurumlarla ve çoğu zaman da simsarlar, müzayede evleri ve müzeler aracılığı ile işbirliği yaptım."

"Irak'a da bu şekilde mi geldin?"

Carina başını salladı. "İşgalden haftalar önce, bazı ahlaksız simsarların yine kendileri gibi vicdansız uluslararası sanat simsarları ve diplomatlarla ilişkide olduğuna dair söylentiler duymuştuk. Belirli sanat eserleri için sipariş topluyorlardı. Hırsızlar da orada, Cumhuriyet Muhafızlarının müzeden çıkmasını bekliyordu."

"Peki bütün bunların içinde *Kılavuz'un* yeri ne?"

"Aslında varlığından bile haberim yoktu. Ali adındaki üçkâğıtçı simsardan geri almaya çalıştığım eserlerin listesine dahil değildi. Ali öldürüldü, dünya açısından büyük bir kayıp sayılmaz ama eserlerin yerini o bili

yordu. Rehine olarak kaçırılacağıma dair bir uyarı kulağıma gelince ben de ülkeden ayrıldım. Kısa bir süre sonra da Baltazar Vakfı beni aradı."

"Şu senin tura sponsor olan kuruluş mu?"

"Bay Baltazar Irak'taki yağmalamadan dehşete düşen zengin bir adam. Kendisiyle ilk kez dün geceki davette tanıştım. Fakat vakfı, Bağdat'ta elimden kaçan eserleri bulmam için para tahsis etti. Çok geçmeden de Mısırlı bir kaynak, Irak eserlerinin Kahire'de satışa çıkarıldığını bildirdi. Hemen Mısır'a uçtum ve zula yerini öğrendim. *Kılavuz* da anlaşmanın bir parçasıydı."

"Heykel hakkında ne biliyorsun?"

"Müzeden diğerleriyle birlikte çalınmış olmalı. Müzenin müdürü Profesör Naşir heykelin depoda olduğunu hatırladı. Ve olayı ilginç buldu."

"Ne açıdan?"

"Bir Fenike denizcisi heykeline benziyor, ama pusulası var. Bana söylendiğine göre Fenikelilerde pusula olduğunu gösteren bir kanıt yokmuş."

"Doğru. Pusula Çinlilere atfedilir."

"Profesör Naşir, bunun da Fenikelilerin alıp sattığı malların bir kopyası olabileceğini tahmin ediyor. Mısır ve Yunanistan'da hediyelik olarak satılan heykeller gibi."

"Profesör dostun heykelin nerede bulunduğunu biliyor mu?"

"1970'lerde Suriye'nin güneydoğusundaki Hitit kazılarından birinde bulunmuş. Bağdat'a geldiğinde orijinal olup olmadığı tartışılmış. Kazı alanında bulunan bir *National Géographie* fotoğrafçısıyla da konuştum."

"Onca yıl müzenin bodrumunu bekledikten sonra heykelin birdenbire önce hırsızların, sonra da korsanların ilgisini çekmesi tuhaf."

"Varlığını bile çok az insan biliyor, o yüzden Bay Saxon da Irak elçiliğindeki davette o heykelden söz edince çok şaşırdım."

O adı duyunca Austin'in kulakları dikilmişti. "Anthony Saxon olma

"Ta kendisi. Heykel hakkında bayağı bilgisi varmış gibiydi. Tanır mısın onu?"

"Kitaplarını okudum ve bir seminerine katılmıştım. Genelde bilim adamları tarafından kabul görmeyen değişik bir tarih görüşü vardır. Maceraperest ve yazar."

"Bu korsanlık işiyle bir ilgisi olabilir mi?"

"Pek sanmıyorum. Ama o heykelle niye bu kadar ilgilendiğini öğrenmeye değer. Şu *Kılavuz'u* ben de görmek istiyorum doğrusu."

"Heykeli göstermek için birkaç kişi davet ettim. Maryland'daki Smithsonian depolarından birinde duruyor. Yarın sabah sen de gelmek ister misin?"

"Vahşi atlar bile beni bundan alıkoyamaz."

Carina *limoncello*'sunun son yudumunu da içti. "Harika bir akşam oldu."

"Sözlerinin sonunda bir 'ama' duyar gibi oldum."

Carina güldü. "Özür dilerim. Kalmak isterdim ama tur için yapılacak çok işim var."

"Kalbim çok kırıldı ama anlıyorum. Yarın görüşürüz."

Carina'nın aklına bir fikir gelmiş gibiydi. "Şu *National Geographic* fotoğrafçısıyla da bir buluşma ayarlamaya çalışıyorum. Virginia'da yaşıyor. Sen de gelmek ister misin?"

"Resmen evde oturacak kadar hastayım, ama şöyle kısa bir seyahate çıkmak da tedavi sürecinin bir parçası sayılabilir."

Carina koltuğundan kalktı. "Çok teşekkür ederim Kurt. Her şey için."

"Benim için zevkti Carina." Genç kadına arabasına kadar eşlik etti. Onun Avrupa usulü iki yanağından öpmesini bekliyordu ve öyle de oldu. Ama Carina ayrıca dudaklarına da sıcak ve uzun bir öpücük kondurdu. Sonra omzunun üstünden bakıp gülümseyerek arabasına bindi ve uzaklaştı.

Aracın stop lambalarının gözden kayboluşunu izleyen Austin'in suratında şaşkın bir tebessüm vardı. Sonra eve döndü ve bardakları toplamak için terasa çıktı. Lambaları söndürüp nehre doğru baktı. Dalgalı nehir yüzeyine yansıyan ışıkta bir gölge fark etti. Nehir kıyısının her santimetre karesini bilirdi ve gördüğü şeyin bir çalı ya da ağaç olmadığından emindi.

Islıkla bir melodi çalarak bardakları topladı ve içeri girdi. Tepsiyi bir kenara bırakıp Bowen'ini koyduğu kilitli dolabı açtı. Düello silahlarıyla birlikte bu düz başlı, özel yapım Colt da, çeşitli Bowen silahlarıyla birlikte koleksiyonundaydı.

Silahı doldurup bir fener aldı ve oturma odasından alt kata indi. Yarış teknesiyle, küçük deniz uçağını orada tutuyordu. İyice yağlanmış kapıyı yana sürüp tekne rampasına çıktı.

Gözleri karanlığa alışana kadar bekledikten sonra, evin bodrumundan geçerek Zavala'nın onu atış talimi yaparken bulduğu çimenlik boyunca ilerledi. Durup iki büyük ağacın arasına baktı. Demin gördüğü figür kaybolmuştu. Kendi başına iş yapmamaya karar verip eve girdi ve yukarı çıkarak polisi aradı, evinin etrafında birinin dolandığını bildirdi.

Tam sekiz dakika sonra polis aracı gelmişti. İki memur kapıya geldi. Polislerle birlikte evin etrafını araştırdılar. Austin nehir kıyısındaki çamurda bir ayakkabı izi bulunca, polisler hayal görmediğine ikna olmuştu. Daha sonra tekrar kontrole geleceklerini söylediler.

Austin kapılarını sıkıca kilitleyip hırsız alarmını çalıştırdı. Kuledeki yatak odasına çıkmaktan da vazgeçti ve giyinik olarak salondaki kanepede yattı. Evini gözetleyen kişinin gittiğinden emindi. Ama yine de Bowen'i yanından ayırmadı.

BÖLÜM

20

Ertesi sabah Austin erkenden kalkıp üstüne bir şortla tişört geçirdi. Sandaletlerini de giyip nehir kıyısına indi ve çamurdaki ayak izinin başında çömeldi. İz hâlâ belli belirsiz görülebiliyordu. Kendi ayağını yanına koyup ölçtü. İri bir adam olmalıydı.

Bir dakika boyunca Potamac'tan yansıyan gümüşi ışığa karşı gözlerini kısarak durup, düşündü. Artık yapabileceği pek bir şey kalmamıştı, onu gözetleyen Koca Ayak gideli çok olmuştu. Omuz silkip kayıkhaneye doğru yürümeye başladı. Başını kaldırıp da bir meşe ağacının dallarına tutturulmuş olan kıl gibi ince antenle kompakt alıcı vericiyi görse bu kadar rahat olmayabilirdi.

Çabucak bir duş yapıp spor pantolonla polo gömlek giydi. Seyahatte kullanılan fincanlardan birine sevdiği Jamaika kahvesinden doldurdu ve NUMA'nın makine parkından turkuvaz rengi Cherokee cipine atlayıp Maryland'ın banliyölerine doğru yola koyuldu.

Smithsonian'ın depo kompleksine Carina'nın söylediğinden yarım saat önce gelmişti. Bu kadar karmaşaya neden olan heykeli tek başına in

celemek istiyordu. Kapıdaki güvenlik görevlisi elindeki listeden adını kontrol etti ve oluklu metal binaya girmesine izin verdi.

İçeride bina boyunca uzanan raflarda, etiketli karton kutulara konmuş olarak Smithsonian'ın muazzam koleksiyonlarından parçalar duruyordu.

Bronz bir heykelin karşısındaki üç ayağa yerleştirilmiş fotoğraf makinesini kurcalayan, ince yapılı bir adam vardı. Fotoğrafçı vizörden bakıp kaşlarını çatmıştı.

Austin elini uzattı. "Sanırım Anthony Saxon'sunuz."

Saxon'un gür kaşlarından biri havaya kalktı. "Tanışmış mıydık?"

"Adım Kurt Austin. NUMA'dan. Birkaç yıl önce Kâşifler Kulübü'ndeki kayıp kentler seminerinize katılmıştım. Son kitabınızın, yani *Kraliçenin Peşinde'nin* kapağından tanıdım sizi."

Saxon'un kaşları düzelmiş ve Austin'in uzattığı eli yakalayıp pompayla kuyudan su basar gibi sallamaya başlamıştı.

"Kurt Austin. Christopher Columbus'u siz bulmuştunuz. Onur duydum sizinle tanışmaktan."

Austin düzeltme yaptı. "Şekerleme yapan ihtiyar Chris'i bulan ekibin bir üyesiydim sadece."

"Yine de bir Maya mezarlığındaki Fenike gemisinde bulduğunuz Columbus mumyası, Yeni Dünya ile Columbian dönem öncesi temas konusundaki bilimsel çalışmalara temel oldu."

"Pek çok insan bunu bir gerçek olarak kabul etmiyor henüz."

"Onlar cahiller! Ben sizin bulgularınızı teorilerime baz olarak aldım. Kitabım hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"İlginç ve aydınlatıcı. Kavramlar bayağı orijinal."

Saxon homurdandı. "Genelde insan bir şeye *orijinal* dedi mi, aslında saçma demek istiyordur. Benim kitaplarımı şu UFO'ların geldiği, inekle

rin insana dönüştüğü ve yaratıkların konuştuğu türden kitaplarla karşılaştırıyorlar."

"Ben kitabınızın saçma olduğunu hiç düşünmedim. Fenikelilerin Batı Yarımküre gibi Pasifik'i de aşmış olduklarını ileri süren teoriniz çok enteresan. Saba Melikesi'ni de işin içine katınca ortaya ilginç bir tartışma çıkmış. Onun, antik Ophir bilmecesini çözecek anahtar olduğunu gayet güzel savunmuşsunuz."

"Melike, yüzlerce yıllık tarihi kayıtlarda küçük, narin ayaklarının izini bırakmış. Ben de yıllardır o izleri sürüyorum."

"Bir kadını aramak görülmemiş şey değil. Fenike gemi modelinizin teorinizi ispatlayamadan yanıp gitmesi çok kötü."

Saxon'un gözlerinde öfkeli bir kıvılcım çaktı. "O yangın tesadüf değildi," dedi.

"Anlamadım."

"Kundaklamaydı. Ama geçmişte kaldı artık." Çekici tebessümü geri geldi. "Pasifik geçişi fikrini kurcalayıp duruyorum. Çok masraflı ve karmaşık bir iş. Şimdi daha mütevazı bir araştırma tertip etmeye çalışıyorum. Yelkenli bir gemiyle Lübnan'dan Amerika'ya gelmek ve İspanya üzerinden geri dönmek istiyorum, tıpkı eski Tarshish gemilerinin yaptığı gibi."

"Gidiş dönüş bir okyanus yolculuğuna mütevazı demek zor, ama iyi şanslar dilerim."

"Teşekkürler. Sizi hangi rüzgâr attı buraya?"

Austin başıyla heykeli gösterdi. "Uğrayıp bu beyi göreyim diye Bayan Mechadi davet etmişti. Ya sizi?"

"Smithsonian'daki kaynaklarımdan ihtiyarın kentte olduğunu duydum. Gelip bir merhaba diyeyim dedim."

Kurduğu fotoğraf düzeneğine bakılacak olursa, Saxon pek öyle merhaba demeye gelmiş gibi değildi. Austin, *Kılavuz'un* metal koluna dokun

du. "Bayan Mechadi heykel hakkında epey sahibi olduğunuzu söyledi. Kaç yıllık bu?"

Saxon, *Kılavuz'a* döndü. "İki binden fazla."

Austin, neredeyse yüzlerce kişinin hayatına mal olacak koyu yeşil heykele merakla baktı. Hemen hemen bir seksen boyundaydı, sandaletli sol ayağını hafifçe öne atmıştı. Üzerinde, geniş bir kuşakla son bulan karmaşık desenli bir kilt etek vardı. Sağ omzundan bir hayvan postu sarkıyordu. Koni biçimi şapkasının altından uzun saçları görünüyordu. Sakallı yüzünde Buda tarzı bir huzur ifade eden bir tebessüm vardı. Gözleri yarı kapalıydı. Sağ elinde beli hizasında tuttuğu kutuya benzer bir nesne duruyordu. Sol eli ise, Yorick'in kafatasına bakarak düşünen Hamlet'in eli gibi yukarı kalkmış, hafifçe kıvrılmıştı. Ayaklarının dibine sıska, küçük kafalı bir kedi kıvrılmıştı. Sanatçı, kedinin bacaklarını da heykele sağlamlık kazandırmak için kullanmıştı.

Austin, "Bana bunun Fenikeli olduğu söylenmese, herhangi bir döneme ya da kültüre aittir diyemezdim," dedi.

"Çünkü Fenike sanatında belli bir tarz yoktur. Ticaretle meşgul oldukları için büyük sanat eserleri yaratmaya vakitleri yoktu. Fenikeliler satmak üzere mal üretir ve bu yüzden pazar oluşturan ülkelerin sanatını taklit ederdi. Heykelin duruşu Mısır tarzı. Kafa Suriye, tarz olarak da hemen hemen Doğulu. Eteğin doğal kıvrımları Greklerden alınmış. Boyu ise alışılmadık bir durum. Fenikelilerin bronz heykelleri genelde küçük olurdu."

"Sarman kedi de alışılmadık bir şey."

"Fenikeliler fare yakalasın diye ve ticari mal olarak gemilerine kedi alırlardı. Turuncu çizgili erkek kedileri tercih ederlerdi."

Austin, heykelin sağ elindeki kutuya benzer nesneyi inceledi. Eni on beş santim kadardı. Üstünde bir santim kadar içeri gömülmüş daire şeklinde bir bölüm vardı. Bunun üzerine de sekiz köşeli bir yıldız işlenmişti.

Yıldızın köşelerinden biri diğerlerinden daha genişti. Her iki uca uzanan kalın bir hat yıldızı boydan boya kesiyordu.

Saxon, Austin'in ilgisini fark etmişti. "İlginç, değil mi?"

"Carina pusula paradoksundan söz etmişti. Pusulayı, Fenikelilerin ticaret yaptığı dönemden yüzlerce yıl sonra Çinlilerin bulduğu söylenir."

"Bu genel yargı. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Austin, "Ben açık fikirliyimdir," dedi. "Fenike imparatorluğu Akdeniz kıyılarına ve ötelerine uzanıyordu. Kolonileriyle sürekli temas halinde olmaları lazımdı. Açık denizlerde büyük mesafeler kat etmek zorundaydılar. Tyre'den Akdeniz'in batı ucu iki bin milden fazladır. Bu da, navi gasyon, haritacılık ve denizcilik aletleri konusunda eşsiz bir beceri sahibi olduklarını düşündürüyor."

"Bravo! Bu meraklı ve zeki insanların, mıknatıs taşının garip özelliklerini keşfettiğinden hiç kuşkum yok. Mıknatıslı bir iğneyi bunun gibi bir pusula gülüne tutturacak teknolojiye de sahiptiler. Ve işte size bir pusula!"

"O zaman heykel orijinal yani?"

Saxon başını salladı. "Bence Fenike imparatorluğunun zirveye çıktığı MÖ 850 civarında yapılmış."

"Pusula iğnesi doğuyu ve batıyı gösterir gibi."

Saxon tek kaşını kaldırdı. "Başka ne görüyorsunuz?"

Austin bronz yüzü inceledi. Burun, bir balyoz darbesine muhatap olmuş gibiydi. Bu hasar dışında, kat kat sakalı olan genç, yakışıklı bir erkek görüntüsü vardı. Austin, ilk başta tebessüm ettiğini değil de yüzünü buruşturduğunu düşünmüştü. Gözleri kısıktı. Austin heykelin arkasına geçip havaya kalkmış olan ele baktı.

"Bence, sekstantla ölçüm yaparmış gibi güneşe bakıyor."

Saxon kıkırdadı. "Kesinlikle ürkütücü birisiniz dostum."

Fotoğraf makinesinin merceği heykelin beline, kuşağında tekrarlanan desenlere doğru ayarlanmıştı. Uzayıp giden desen, her iki ucunda aşağı doğru bakan bir Z şekli olan yatay bir çizgiydi.

"Bu işaret kitabınızda da vardı."

Austin ayrıntıları incelemeye daldığı için Saxon'un yüzündeki irkilme ifadesini fark edemedi. "Doğru. Tarshish gemilerini sembolize ettiğine inanıyorum."

"Güney Amerika'da ve Kutsal Topraklar'da benzer motifler bulmuşsunuz."

Saxon'un yeşil gözlerinde sinsi bir ifade yanıp söndü. "Bana çamur atanlar tesadüf olduğunu söylüyor," dedi.

Austin, "Onlar cahil," diye cevap verdi.

Sonra heykelin boynuna asılı yuvarlak madalyonu tetkik etti. Madalyona bir at kafasıyla kökleri meydanda bir palmiye ağacı işlenmişti. "Kitabınızda bu da vardı. Yani şu atla palmiye ağacı."

"At Fenike sembolüydü, ağaç da tarım kolonisini simgeliyor."

Austin, Braille alfabesiyle kitap okur gibi parmaklarını palmiyenin altındaki kabartılarda gezdirdi. Tam bir soru sormak üzereyken bir kadın sesi duyuldu.

"Buraya nasıl girdiniz?"

Carina kapıda duruyordu, yüzünde bir hayret ifadesi vardı.

Saxon, onun bakışlarını bir tebessümle yatıştırmaya çalıştı. "Rahatsız olduğunuz için sizi suçlamıyorum Bayan Mechadi. Lütfen üstünüze alınmayın. Kapıdaki adama Kâşifler Kulübü kartımı gösterdim. Gerçektir, bu arada."

"Derinize dövmeyle kazınmış olsa da umurumda değil. Heykelin burada olduğunu nereden bildiniz?"

"Neye ilgi duyduğumu bilen kaynaklarım var."

Carina fotoğraf makinesi ayağının yanına gelmişti. "Heykelin fotoğrafları sadece bizim turda satacağımız kitaplarda olacak. Yetkiniz olmadan burada fotoğraf çekemezsiniz."

Saxon, Carina'nın arkasında bir noktaya baktı ve duruşu hemen değişti. Yüzündeki tebessüm de silinmişti. Kızgın bir pit bull gibi dişlerini göstererek hırladı:

"Baltazar."

Maden kralı da kapıdan içeri girmişti. Arkasındaki genç adamın elinde bir evrak çantası bulunuyordu. Baltazar hızla Carina'ya doğru yürüdü.

"Yeniden görüştüğümüze sevindim Bayan Mechadi." Saxon'a elini uzattı. "Viktor Baltazar. Bu zevki tattığıma inanamıyorum."

Saxon elini uzatmadı. "Tony Saxon. Pasifik'i geçmek için yaptığım tekneyi satın almak istemiştiniz."

Baltazar hiç istifini bozmadan, "A, evet," dedi. "Bir müzeye vermek istiyordum. Ama yandığını duydum. Çok yazık oldu."

Saxon, Carina'ya döndü. "Özürlerimi sunarım Bayan Mechadi. Umarım elçilikteki sohbetimizi unutmazsınız."

Sonra fotoğraf makinesinin ayağını toplayıp omzuna attı. Baltazar'a son bir öfkeli bakış fırlattı ve depodan ayrıldı.

Carina sinir içinde başını salladı. "Aşırı tepki verdiysem kusura bakmayın. Hayatımda gördüğüm en sinir bozucu adam. Eh, ondan bu kadar söz etmek yeter. Kurt, seni Viktor Baltazar'la tanıştırmak istiyorum, tura onun vakfı sponsorluk ediyor."

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim Bay Austin. Bayan Mechadi korsanlık olayındaki rolünüzü anlattı. Bu değerli genç bayanı ve koleksiyonu kurtardığınız için çok teşekkür ederim."

Austin, "Carina bana da vakfınızın cömertliğinden söz etmişti," dedi. Baltazar bu yorumu bir el hareketiyle geçiştirip dikkatini heykele yöneltti.

"Nihayet. *Kılavuz.* Gerçekten olağanüstü. Onu serginin baş eseri seçtiğiniz için sizi kutluyorum Bayan Mechadi."

"Bunu hakkediyordu. Yüzündeki hasara rağmen, bir saygınlık ve zekâ sergiliyor. Bir de şu gizemli havası var."

Baltazar başını salladı. "Ortak dostumuz hakkında siz ne düşünüyorsunuz Bay Austin?"

Austin, Saxon'la yaptıkları konuşmayı düşündü. "Belki ona doğru soruları sormayı becerirsek daha konuşkan olur."

Baltazar, Austin'e garip bir bakış yöneltip tekrar heykele döndü. Bronzun her milimini inceleyerek *Kılavuz'un* etrafında dolandı.

Sonra Carina'ya, "Onu bir uzmana gösterdiniz mi?" diye sordu.

"Henüz değil. Zaten Smithsonian'a nakledilip tur için hazırlanacak."

"Çalma teşebbüsü yüzünden güvenliği konusunda biraz endişeliyim. Bay Saxon'un izinsiz ziyareti de gösterdi ki güvenlik zayıf. Hele taşınırken iyice tehlikede olacak. Ben bir nakliye şirketi ayarladım, bu sabah gelip heykeli koruma altında müzeye taşıyacaklar. Burada çok az kalacaklar. Tabii sizce de sakıncası yoksa."

Carina teklifi düşündü. *Kılavıız'un* yerini ne kadar çok kişi öğrenirse güvenliği de o kadar tehlikede olacaktı.

"Çok kibarsınız," dedi. "Teklifinizi memnuniyetle kabul ediyorum."

"Tamam o halde. Bu konu hallolmuştur. Sabahın erken bir saati olduğunun farkındayım ama başarımıza kadeh kaldırmayı öneriyorum."

Uşağına elindeki çantayı bir rafa bırakmasını ve kapağını açmasını işaret etti. İçinde bir şişe Moet vardı. Uşak tıpayı açıp üç uzun kadehe şampanya koyup ikram etti.

Kadehlerini tokuşturdular ve Baltazar kendininkini havaya kaldırdı. *"Kılavuza."*

Austin, kadehin ardından Carina'nın hamisini inceliyordu. Adam taştan oyulmuş gibiydi. Kömür karası çakı gibi kostümünün içinde bir gü

reşçinin güçlü bedeni vardı. Ancak geniş omuzlara rağmen, kalın boynun üzerindeki kafa fazla büyük görünüyordu.

Baltazar, Austin'in kendisini incelediğinden habersizdi. Gözlerini Carina'dan ayıramıyor, adeta her hareketini izliyordu. Austin, sıcak tebessümünün ardında gizli bir düşmanlık algılamıştı. Acaba Baltazar, Carina'ya ilgi duyuyor ve Austin'in bu güzelim İtalyan kadınıyla arkadaşlığına içerliyor muydu?

Uşak boş şampanya kadehlerini toplamaya başladı. Onlar heykele dalmış oldukları için kimse uşağın Carina'nın kadehini plastik bir torbaya kaldırıp çantaya tıktığını fark etmedi. Sonra yaklaşıp Baltazar'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir an sonra da Baltazar saatine göz atıp gitmek zorunda olduğunu söyledi.

Carina, onu kapıya kadar geçirdi. Geri dönünce de ziyaretini kısa keseceği için Kurt'tan özür diledi, nakliyeciler için hazırlık yapması gerekiyordu. Cep telefonlarını açık tutmaya ve o gün daha sonra buluşup *National Geographic* fotoğrafçısını ziyaret etmeye karar verdiler.

Austin'in cipinin yanına koyu renk camlı, siyah bir YUKON park etmişti. Plakaya göz atan Austin resmi araç olduğunu anladı. Yukon'un arka kapısı açılıp içinden lacivert takım elbiseli, güneş gözlüklü bir adam çıktı ve kimlik kartını Austin'in burnuna uzatınca tahmini doğrulanmış oldu.

Kapıyı açık tutan adam, "Sizinle konuşmak isteyen biri var," dedi.

Austin terbiyesiz yabancılardan gelen emirlere uyma alışkanlığında değildi. "Şu kartı burnumun dibinden çekmezsen yemek zorunda kalacaksın," dedi.

Düşmanca bir tepki bekliyordu ama adam güldü ve arabadaki biriyle konuşmaya başladı. "Haklıymışsın," dedi. "Dostun kolay lokma değilmiş."

Araçtan hafif bir kahkaha geldi. Austin'in uzun zamandır duymadığı bir ses, "Fazla yaklaşma, yoksa ısırır," dedi.

Austin aracın içine bakınca direksiyonda iri bir adamın oturduğunu gördü. Puro içiyordu ve yayvan suratında koca bir tebessüm vardı.

"Sen olduğunu tahmin etmeliydim Flagg. Seni Langley'den buralara getiren ne?"

"Hükümetin en üst düzeyindeki dostlarım seni almamı istediler. Hadi bin. Jake de NUMA aracıyla arkamızdan gelir."

Austin cipin anahtarını öbür adama attı ve Yukon'a bindi. Bazı CIA işlerinde John Flagg'la birlikte çalışmıştı ama eski meslektaşını yıllardır görmüyordu. Martha's Vineyard'dan Wampanog Kızılderilisi olan Flagg, sorun çözücü olarak perde arkasında iş yapar ve ortalığa nadiren çıkardı.

Tokalaştılar ve Austin, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Flagg sırıtarak, "Tekne gezisine," diye cevap verdi.

BÖLÜM

21

Austin'in Yukon'la gidişinden yirmi dakika sonra kapalı kasa minibüs Smithsonian'ın deposuna ulaştı. Carina, üzerinde herhangi bir isim olmayan aracın geri geri yanaştığını görünce rahatlamıştı. Ne de olsa gemi korsanlarının becerilerine ve kararlılıklarına bizzat tanık olmuştu.

Minibüsün arka kapıları açıldı ve gri üniformalarla ona uygun beysbol kasketleri giymiş iki adam aşağı atladı. Biri arkadaki kaldırma panelini yükseltirken öteki de minibüsten sedyeye benzer bir nakil aracıyla kocaman bir karton kutu çıkardı. Şoför de dördüncü bir adamla birlikte arkaya gelmişti.

Hafif bir Güneyli aksanıyla, "Siz Bayan Mechadi olmalısınız," dedi. "Adım Ridley. Bu goril sürüsünün başındayım. Geç kaldık, kusura bakmayın."

Ridley fırça tıraşlı, sarışın ve iriyarı bir adamdı. Adamlarında olduğu gibi onun da belindeki kemerde tabanca vardı ve ceplerine el telsizleri tutturulmuştu.

Carina, "Önemli değil," dedi. "Ben de zaten heykeli sarma işini anca bitirmiştim."

Adamları depoya soktu. Heykelin tepeden tırnağa örtülere sarılıp bağlanmış olduğunu görünce Ridley güldü. *"Vay canına!* Koca bir sosise dönmüş."

Carina bu uygun benzetmeye gülümsedi. "Heykel iki bin yıldan eski. Zaten zarar gördü, ben de elimden geldiğince korumaya çalıştım."

"Kendinizi sakın suçlamayın Bayan Mechadi. Biz ona gözümüz gibi bakarız."

Ridley başparmağıyla işaret parmağını halka yapıp keskin bir ıslık çaldı. Adamları da taşıma sedyesi ve kutuyla geldiler, sedyeyi biraz daha besleyip kutuyu üstüne koydular. Heykeli kayışlarla sabitleyip kutunun içine indirdiler ve sedyeyi dışarı götürdüler. Minibüsün kaldırma paneli yükü kaldırdı ve adamlar hep birlikte içeri aldılar.

İki taşıyıcı yine arkaya bindi. Bir tanesi bir tüfek alıp, posta arabalarının korumaları gibi kutunun üstüne oturdu. Öteki kapıyı içeriden kapattı ve Carina kilit seslerini duydu. Şoför de direksiyona geçince Ridley teslim makbuzuyla Carina'nın yanına geldi.

"Yasal olması için bunu size imzalatmam lazım."

Carina formun dibine imzasını attı ve Ridley'e geri verdi.

"Benim arabam da şurada. Smithsonian'a kadar arkanızdan gelece ğim."

"Hiç gerek yok Bayan Mechadi. Nereye gideceğimizi biliyoruz. Her şeyi biz hallederiz, siz işinize dönebilirsiniz."

Carina her zamanki kararlılığıyla, "Benim işim bu zaten," dedi. "Smithsonian'a kadar peşinizden gelmek."

Carina'nın arabasına binişini izleyen Ridley'in bakışları sertleşmişti. Dudaklarının arasından küfür etti ve minibüse binip hemen cep telefonu

na sarıldı. Birkaç saniye konuştuktan sonra telefonu kapadı. Şoföre dönüp, ***"Sür!"*** diye hırladı.

Minibüs arkasında Carina'nın arabasıyla depo kompleksinden caddeye çıktı. Araçlar Maryland banliyölerinde ilerlemeye başladı. Carina da artık gevşiyordu. Ridley'le adamları becerikli ve iş bilir görünüyordu, hatta asker gibiydiler. Ateşli silahlardan hoşlanmadığı halde taşıyıcılarda silah bulunmasına memnun olmuştu. Ro ro gemisindeki savunmasız mürettebatın aksine, bunlar gerekirse mücadele edebilirdi.

Carina Washington'u bilirdi, ama hem evlerin hem de işyerlerinin bulunduğu bu dış semtler labirent gibiydi. Öndeki araç alışveriş merkezlerini, benzin istasyonlarını ve parsellenmiş arsaları geride bırakarak gidiyordu. Carina sonunda merkeze giden anayollardan birine çıkacaklarını umuyordu ve minibüs bir umumi tuvaletin önünde durunca çok şaşırdı.

Ridley araçtan inip yanına geldi.

"Nasıl gidiyor Bayan Mechadi?"

"Ben iyiyim. Bir sorun mu var?"

Adam başını salladı. "Telsizden kente giden anayolda kaza olduğunu duyduk. Bir kamyon devrilmiş ve kilometrelerce uzayan kuyruklar oluşmuş. Arka yoldan gideceğiz. Biraz dolambaçlı bir yol olduğu için size de haber vereyim dedim."

"Çok düşüncelisiniz. Arkanızdan ayrılmam merak etmeyin."

Ridley dünyanın bütün zamanlarına sahipmiş gibi sallanarak minibüse döndü ve yerine oturdu. Carina'yla aynı anda hareket ettiler. Carina trafik sıkışıklığı veya kazayla ilgili bir şey duymamıştı ama belki de daldığı için fark edememişti. Radyosunu kapatıp bütün dikkatini öndeki araca verdi.

Kapalı minibüs şimdi yan yana açık alışveriş merkezleriyle ve hazır gıda satan büfelerle dolu bir tali yolda ilerliyordu. Yoğun trafik her yüz metrede bir sıkışıyor ya da trafik ışıkları yüzünden duruyordu. Bir süre

dur kalk ilerledikten sonra, minibüsün sağ sinyali yanıp sönmeye başlayınca Carina çok mutlu oldu.

Fakat Büyük Bunalım dönemlerini andıran yıkık dökük evler ve harap dükkânlarla dolu bir bölgeye gelince mutluluğu azaldı. Her duvar yazılarla kaplıydı; çöpler sokaklara taşmıştı. Gördüğü asık suratlı insanlar ise uyuşturucunun etkisi altında gibiydiler.

Dakikalar sonra, savaş alanına benzeyen bir bölgeye geldiler. Burası belli ki bir zamanlar işlek bir ticaret merkeziydi ama şimdi terk edilmiş dükkânlar, kapalı garajlar ve kapısına asma kilit vurulmuş tuğla depolarla dolu, ıssız bir yerdi. Boş park alanlarını otlar bürümüş, rüzgârın taşıdığı kâğıtlar her yere saçılmıştı.

Carina minibüsle temas kuramadığı için sinirliydi. Kornaya asıldı. Ridley adaleli kolunu pencereden çıkarıp salladı ama minibüste duracak mış gibi bir hal yoktu. Carina, ona yanaşmak için yolun genişlediği bir yere gelmeyi kollarken, minibüs bir restoranın delik deşik park yerine saptı. Harap binanın tabelasındaki PİZZA yazısı zar zor okunuyordu.

Carina, Ridley'in yanına gelmesini ve kaybolduklarını söylemesini bekledi. O gelmeyince önce huzursuz oldu sonra da kızdı. Direksiyona koparacakmış gibi yapıştı. Minibüs ise öylece duruyordu. Carina dışarı çıkmayı düşündü ama etrafına bakınca bunun sağlıklı bir durum olmayacağına karar verdi.

Kapılarını kilitlemek üzere uzandı. Tam o anda eski bir çöp konteynırının arkasından biri çıktı ve gelip arkaya oturdu.

Yumuşak, boğuk bir sesle, "Merhaba," dedi.

Carina dikiz aynasından baktı. Bebeksi bir yüzden bir çift yuvarlak göz de ona bakıyordu. Bu, gemideki konteynırda bağlı olarak yatarken gördüğü korsandı. Ensesinde bir serinlik hissetti ve hafif bir hışırtı duydu. Bir anda kendinden geçmiş, başı göğsüne düşmüştü.

Adam arabadan çıkıp minibüsün arkasına gitti. Kapıyı vurunca hemen açıldı. İçerideki korumalar onun yanlarına gelip karton kutuyu incelemesine hiç ses çıkarmadılar. Adam bir el telsizinden konuşmaya başladı. Bir an sonra köhne pizzacının arkasından, üzerinde HIZLI TESLİMAT yazan bir kamyon ortaya çıktı. Heykel çabucak minibüsten indirilip o kamyona yüklendi.

Bebek yüzlü adam tekrar arabanın yanına gidip Carina'ya baktı. Ne kadar güzel ve huzurlu göründüğünü düşünüyordu. Onun kalbini bir anda durdurabilecek olan parmaklarını esnetip gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Öldürme arzusunu az çok kontrol altına alınca dönüp hareket etmek üzere olan minibüsün arkasına bindi. Minibüs ve peşindeki kamyon park yerinden ayrıldı.

BÖLÜM

22

Yukon, Potamac Nehri marinasının park yerine girip durdu ve Austin araçtan indi. Öteki ajan da NUMA cipiyle gelmişti. Aracı park edip anahtarı Austin'e attı ve SUV'a bindi.

Flagg camdan uzanıp, "Bir gün gel de Langley'de öğle yemeği yiyelim," dedi. "Soğuk Savaş hikayeleriyle bu bizim Jake'nin kafasını ütüleriz."

Austin başını sallayarak, "O zamanlar bayağı safmışız," dedi.

Flagg güldü. "Hem de şanslı." Sonra arabayı vitese takıp uzaklaştı.

Austin dizi dizi teknelerin önünden yürümeye başladı. Etrafta çeşitli işlerle uğraşan birkaç kişi vardı ama nehir kıyısı nispeten sakin sayılırdı. Durup klasik bir motor yata baktı.

Gövdesi beyaza boyanmış ahşap yat yaklaşık dört buçuk metre uzunluğundaydı ve maun kısımları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Gövdesine yazılı isim TATLI KADIN'dı. Güvertedeki koltuğa oturmuş olan adam

Washington Post okuyordu. Austin'i görünce gazeteyi bırakıp koltuğundan kalktı.

"E, nasıl buldun?" diye sordu.

Austin klasik yatlara ve onların gösterişsiz lüksüne bayılırdı, bu, marinaya bağlı bazı modern yatlardaki o cafcaflı, debdebeli havadan çok farklı bir şeydi. "Adı her şeyi açıklıyor zaten."

"Hakikaten de öyle."

"Hanımlara yaş sorulmaz biliyorum ama bunun kaç yaşında olduğunu merak ettim."

"Benim ihtiyar kıza hakaret etmiş olurum diye korkmana gerek yok dostum. O bugün de 1931 yılında doğduğu zamanki kadar güzel olduğunu biliyor."

Austin teknenin zarif hatlarına baktı. "Sanırım California'da, Stephens tersanesinde yapılmış."

Adam tek kaşını kaldırdı. "Bu tahminden öte bir şey sanki. Stephens bu tekneyi az tanınan Vanderbiltlerden biri için yapmış. Daha yakından bakmak için buraya gelmez miydiniz Bay Austin?"

Austin'in dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. Flagg, onu boşuna bu teknenin yakınlarında indirmemişti. Kısa iskele tahtasından güverteye geçti ve kendini Elwood Nickerson olarak tanıştıran adamla tokalaştı.

Uzun ve diri vücuduyla Nickerson tenis oyuncusuna benziyordu. Yanık tenli yüzü yaşına göre kırışıksız sayılırdı ve altmış, yetmiş yaşlarında olabilirdi. Taba rengi branda bezinden şortu, tekne pabuçları ve GEORGETOWN ÜNİVERSİTESİ yazan tişörtüyle rahat bir hali vardı. Ama düzgün taralı beyaz saçı, manikürlü tırnakları ve hafif kolej aksanı teknede yaşayan biri olmadığını gösteriyordu.

Sert, kurşuni gözleriyle Austin'e baktı. "Tanıştığımıza sevindim Bay Austin. Geldiğiniz için teşekkürler. O pelerin, hançer antikalıkları için

kusura bakmayın. Buzlu bir Barbancourt romu ikram etmek isterim ama çok erken olabilir."

Nickerson, Austin'in o günlerde ne içtiğini biliyordu. Ya içki dolabını karıştırmıştı ya da gizli kişisel dosyalara erişebiliyordu. "İyi bir rom için hiçbir zaman erken sayılmaz ama bir bardak su ve bir açıklamayla yetine bilirim."

"Suyu hemen verebilirim. Sorunuzun yanıtı ise biraz vakit alacak."

"Vaktim var."

Nickerson teknenin kaptanını çağırıp, hareket edebileceklerini söyledi. Kaptan motoru çalıştırırken, yardımcısı da halatları çözdü. Tekne nehre açılıp akıntı boyunca ilerlerken, Nickerson da Austin'i ferah salona aldı, ortadaki maun masa ayna gibi pırıl pırıl cilalanmıştı.

Nickerson, Austin'i masaya oturttuktan sonra dolaptan bir maden suyu aldı ve bir bardağa doldurdu.

"Ben Dışişleri'nin Yakındoğu Dairesi'nde baş temizlikçi ve genel kâhya olarak çalışıyorum," dedi. "Bu gezinti patronumun, yani dışişleri bakanının armağanı. Şimdilik kendisi uzak durmayı tercih ediyor."

"Benim şahsi dosyama ulaşabildiğinize göre Sisli Bodrum'dan daha yukarılarda bir yerdesiniz."

Nickerson başını salladı. "Bu meseleyi Beyaz Saray'ın dikkatine sunnunca, Başkan Yardımcısı Sandecker, patronunuz Direktör Pitt'e gitmemizi önerdi. O da konuyu size havale etmemizi istedi."

Austin, "Direktör teveccüh göstermiş," dedi. Tipik Pitt, diye düşünüyordu. Dirk, kararların, sonuçlardan muhtemelen en çok etkilenecek kişiler tarafından alınmasını isterdi.

Nickerson, Austin'in sesindeki alay tınısını fark etmişti. "Bay Pitt arzularımıza hassaslıkla yaklaştı. Kendisi sizin yeteneklerinize son derece

güveniyor. Geçmişinizle ilgili araştırma yapmak benim fikrimdi. Ben dikkatli olmakla ünlüyümdür."

"Ve de gizemli."

"Dosyanızda gereksiz sohbetlere tahammülünüz olmadığı yazıyordu. Ben de hemen konuya gireceğim. İki gün önce, NSA'dan Pieter DeVries teşkilatımıza geldi. DeVries, dünyanın en saygın kripto analizcilerinden biri. Bize ürkütücü ve şaşırtıcı bir bilgi getirmişti."

Sonraki yirmi dakika boyunca Nickerson, Amerikan Felsefe Cemiyeti'nin Jefferson dosyasını keşfedişini ve içindeki gizli mesajın çözülüşünü anlattı.

Sonra da durup Austin'in tepkisini bekledi.

Austin, "Bakalım anlamış mıyım?" dedi. "Ben Franklin tarafından kurulmuş olan bir organizasyonda çalışan araştırmacı, Thomas Jefferson ile Meriwether Lewis arasındaki gizli bir yazışmayı ortaya çıkarmış. Jefferson, Lewis'e, Fenikelilerin Kuzey Amerika'ya kadar geldiklerini ve Süleyman'ın altın madenine bir kutsal emanet sakladıklarını düşündüğünü yazmış. Lewis de cevaben kendisini görmeye geleceğini bildirmiş. Sonra yolda ölmüş."

Nickerson derin derin iç geçirdi. "Biliyorum. Kesinlikle garip bir hikâye."

"Peki bu garip hikâyeyle NUMA'nın ne alakası var?"

"Lütfen biraz daha sabredin, her şeyi açıklayacağım." Austin'e kalın bir klasör uzattı. "Bunda Jefferson belgeleriyle şifresi çözülmüş mesajın kopyaları var. Bilgiler kaynağına göre etiketlenip dosyalandı."

Austin klasörü açtı ve Jefferson'un sıkışık, düzgün el yazısıyla yazdıklarını dikkatle okumaya başladı. Birkaç sayfayı okuduktan sonra, "Bunların orijinal olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Jefferson belgeleri orijinal. Tarihsel doğruluğuna ise sonradan karar verilecek."

"Öyle bile olsa bu keşif bütün varsayımları değiştiriyor. Emanetin ne olduğu hakkında herhangi bir fikir var mı?"

"Bunları gören bazı analizciler On Emir kutusu olabileceğini söylediler. Ne dersiniz?"

"Onun Kudüs'ün Babil yönetimine geçtiğinde imha edilmiş olması kuvvetle mümkün. Ayrıca Afrika'da bir madenin kalıntıları arasında olduğunu da duymuştum. Etiyopyalılar ellerinde olduğunu söylüyor ama gören az. On Emir kutusu olsun ya da olmasın, bu buluş tarihi bir bomba niteliğinde."

"Haklısınız. Kutu muhtemelen şimdiye kadar un ufak olmuştur. Fakat Kuzey Amerika'da saklanan her ne ise Jefferson'u çok düşündürdüğünü de biliyoruz."

"Siz de çok endişeli görünüyorsunuz."

"öyleyim. Maalesef bomba benzetmeniz doğru."

"Hazine avcılarından mı korkuyorsunuz?"

"Hayır. Ortadoğu'da çıkıp Avrupa'ya, Asya'ya ve Kuzey Amerika'ya yayılacak bir yangından korkuyoruz."

Austin belgelere parmağını koyup, "Bu nasıl yangın çıkaracak ki?" diye sordu.

"Belirli gruplar bu keşfi, Süleyman'ın emaneti yapılacak yeni tapınağında korunmalıdır şeklinde yorumlayacak. Yeni tapınak yapmak için de, Müslümanların en kutsal üçüncü yeri olan Tapınak Dağı Camisi'ni yıkmak gerekecek. Buluşla ilgili söylentiler bile Müslümanların dünyanın her tarafında şiddetli tepkiler vermesine yol açabilir. Bu keşfi yeni bir Amerikan oyunu sanacaklar. Amerika Birleşik Devletleri, İslam açısından kutsal bir şeyi yıkmak için İslam karşıtlarını kışkırtmakla suçlanacak. Bölgede bugün var olan tüm çatışmalar, bu yeni sorunun yanında parkta güzel bir gün geçirmek gibi kalacak."

"Dereyi görmeden paçaları sıvamış olmuyor muyuz? Daha bu emanetin ne olduğunu bile bilmiyorsunuz."

"Önemli değil ki. Algılama her şeydir. Birkaç yıl önce, İsrail'de doğan kızıl bir düve, dünyanın sonunu getirecek olaylar zincirinin ilk halkası olarak görülmüştü. Oysa sadece lanet olası bir inekti."

Austin Nickerson'un sözlerini düşündü. "Peki şimdi niye bu kadar endişelisiniz?"

"Dosyayı bilen çok fazla kişi var. Sızıntıları önlemek için elimizden geleni yapsak da eninde sonunda bir yerden patlar. Dışişleri Bakanlığı bu durumda tepkileri yumuşatmak için uğraşacak ama başka önlemler de almak zorundayız."

Austin yaşadığı birkaç olay yüzünden hükümetlerin elek gibi olduğunu biliyordu. "Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?"

Nickerson gülümsedi. "Dirk Pitt'in olayı niye size havale ettiğini anlıyorum. En iyi savunmamız gerçeğin kendisi. Fenikelilerin kıyılarımıza ne getirdiğini bulmamız lazım. Eğer On Emir kutusu ise, onu bin yıllığına gömeriz. Değilse, o zaman da hikâye duyulursa gerekeni yaparız."

"Samanlıkta iğne aramak daha kolay olurdu. NUMA okyanus araştırma kuruluşu. Karada görev yapan istihbarat servislerini kullanmanız daha doğru olmaz mıydı?"

"Denedik. Daha fazla bilgi olmadan işe yaramıyor. NUMA'nın yerini tutacak bir kurum yok bu alanda. Biz, o kutsal emanetten çok gemi ve yapılan yolculuk üzerine odaklanmak istiyoruz. Columbus mezarındaki tecrübeniz de sizi bu çabaları yönetecek ideal kişi haline getiriyor."

Austin gözlerini kıstı. "Yani o yolculuğun izini sürerek alanı daraltmak fikrindesiniz."

"Bunun bir fikirden *öteye* geçmesini umuyoruz."

"Bir deneyebiliriz. Ne de olsa binlerce yıl önce yapılmış bir yolculuktan söz ediyoruz. Meslektaşım Paul Trout'la konuşacağım. Bilgisayar örneklemesi konusunda uzmandır ve belki aynı rotayı yaratabilir."

Nickerson dar omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi bakıyordu. "Teşekkür ederim. Kaptana dönmesini söyleyeceğim."

Austin yaptıkları konuşmayı düşündü. Nickerson'da onu huzursuz eden bir şey vardı. Dışişleri'nin adamı içten görünüyordu ama cümleleri fazla basmakalıptı ve adam Austin'e biraz sinsi gibi gelmişti. Belki sinsilik hükümetin üst kademelerinde var olabilmenin yollarından biriydi. Kuşkularını aklından çıkarmadan bir kenara itip, acil soruna odaklanmaya karar verdi.

Yine Fenikeliler çıkmıştı karşısına.

Hangi köşeyi dönse bu eski denizcilerle burun buruna geliyormuş gibiydi. Bir strateji tasarlamaya koyuldu. Trout'u bir arayacak ve meseleye eğilmesini sağlayacaktı. Amerika'ya Columbus döneminden önce gelindiği şeklindeki ateş topu teorilerinin, uluslararası bir krizle haklı çıkacağını duysa Saxon mest olurdu. Austin şu *Kılavuz'a* bir daha göz atmak istiyordu, ama bu sefer kendi Fenike uzmanını da götürecekti.

Ceket cebindeki cep telefonu titreşim yaymaya başladı. Telefonu açıp, "Kurt Austin," dedi.

Bir erkek sesi, "Ben Bölge polisinden Çavuş Colby, Bay Austin," dedi. "Bayan Mechadi'nin cüzdanında adınızı gördük de."

Adam, polis için garip sayılacak edebi bir anlatım ve tekdüze bir sesle bir şeyler söylerken Austin'in çene kasları kasılmıştı.

"Yarım saate kadar oradayım," dedi. Kaptanın yanına gitti. O kaptanı *Tatlı Kadın'ı* uçarcasına götürmesi için zorlarken, Nickerson da salonda telefonla konuşuyordu.

"Austin yemi yuttu," diyordu. "Görevi kabul etti."

Hattın öbür ucundaki ses, "Austin'i tanıdığım kadarıyla kabul etmese şaşardım zaten," dedi.

"Sence bu plan işe yarayacak mı?"

"Yarasa *iyi* olur. Ben ötekilere de söylerim." Hat kapanmıştı.

Nickcrson telefonu bırakıp uzaklara baktı. Üç bin yıllık sır onun döneminde açığa çıkabilirdi. Oyun başlamıştı. İçki dolabına gidip bir şişeyle bardak çıkardı. Doktorun talimatlarını boş ver diye düşünüp kadehe viski koydu.

BÖLÜM

23

Çavuş Colby, Austin'i Georgetown Üniversite Hastanesi'nin acil servisinde, hemşire odasında bekliyordu. Yeşil doktor önlüğü giymiş biriyle konuşmaktaydı. Colby, Austin'in kararlı gelişini görünce, onun telefonda sorularıyla kendisini bunaltan adam olduğunu tahmin etmişti.

"Bay Austin?"

"Beni aradığınız için teşekkür ederim çavuş. Bayan Mechadi nasıl?"

"Aslında gayet iyi sayılır. Aracımız berbat bir muhitte devriye gezerken, başı direksiyona düşmüş olarak bulduk onu."

"Ne olduğunu bilen var mı?"

Polis başını sallayarak, "Kendisine geldiğinde pek aklı başında değildi," dedi. "Ben de Dr. Sid'le fiziksel kanıtlar hakkında konuşuyordum."

Adı Dr. Siddhartha, "Sid" Choudary olan öbür adama baktı. Dr. Sid, konsültasyon için çağrılan anestezi uzmanıydı. "Arkadaşınızın kanında bir doz sodyum tiyopental bulundu. Bunu ya solumuş ya da deriden verilmiş. Birkaç saniye içinde bayılmış olmalı."

Colby, "Amacın soygun olduğunu düşünmüyoruz," dedi. "Cüzdanındaki para, kimlik ve sizin telefon numaranızın bulunduğu kâğıt olduğu gibi duruyordu. Alabaşını laboratuvarda inceleteceğiz. Ama açıkçası bu hemen olmaz. Öncelik cinayetlerde ve morgda sıra bekleyen bir sürü ceset var."

Austin, "Kendisini görmek istiyorum," dedi.

Doktor başını salladı. "Şu anda iyice kendine gelmiş durumda. Madde kanından atıldıkça daha iyi olacak. Çok fazla martini içmiş gibi. Hafif bir sarhoşluk, baş dönmesi ve bulantı olabilir. Yürüyebildiği anda hastaneden çıkabilir, tabii yardım almak şartıyla. Bir süre araba kullanmasın. Sağdan üçüncü kapı."

Austin iki adama teşekkür edip koridorda yürümeye başladı. Polis arkasından, "Fazla yaklaşmayın," diye seslendi. "Oldukça öfkeli."

Carina yatağın kenarına oturmuş ayakkabısının tekini giymeye çalışıyordu. El göz koordinasyonu yüzünden zorluk çekmekteydi. Sanki belli birine değil de ayağına kızmış gibiydi.

Austin kapıda durdu. "Yardım lazım mı?"

Carina'nın yüzündeki derin endişe çizgileri hemen silindi. Gülümseyerek baktı ve ayakkabısını giyince zafer homurtuları çıkardı. Ayağa kalkmayı denedi ama bacakları titredi. Austin atıldığında yere yığılmak üzereydi. Austin, onu tutup yatağa yatırdı.

Carina, *"Grazie,"* dedi. "Çok fazla şarap içmiş gibiyim."

"Doktor uyuşturucunun yakında etkisini kaybedeceğini söyledi."

"Uyuşturucu mu? Neden söz ediyor? Ben uyuşturucu filan almadım."

"Biliyor. Seni uyuşturucu bir maddeyle bayıltmışlar. Ya solumuşsun ya da deriden enjekte edilmiş. Neler olduğunu anlatabilecek misin?"

Carina'nm gözlerinde bir korku ifadesi belirdi. "Ro ro gemisindeki korsanı gördüm. Hani şu şeytani bir bebeğe benzeyen iriyarı adamı."

Austin, "Başından başlasan daha iyi olacak," dedi.

"İyi fikir. Yardım etsene oturayım."

Austin uzanıp Carina'yı belinden tuttu ve yavaşça çekerek oturmasına yardım etti, sonra da bir bardak su verdi. Genç kadın yatağın kenarına oturup suyunu yudum yudum içti.

"Kılavuz'u almak için taşıyıcılar geldi. Başlarında Ridley diye biri vardı. Ben de arabamla kapalı kasa minibüsü takip ettim. Feci bir muhite saptılar. Durdular. Eski bir pizza tabelası hatırlıyorum. Arka kapım açıldı. Ve dikiz aynamdan gemideki korsanı gördüm."

Austin'in aklına evinin yanında gördüğü büyük ayak izi geldi. "Sonra?"

"Bir hışırtı duyar gibi oldum. Ondan sonra da burada gözümü açtım." Aklına bir fikir geldi. "Heykeli aldılar. Polise haber vermeliyim." Kalkıp yatağa dayandı. "Hâlâ biraz başım dönüyor."

Austin, Carina'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Sen dinlen de polisle ben konuşayım."

Austin gelip, "Size minibüsle kaybolan heykeli anlatmış mıydı?" diye sorduğunda, Colby bir telefon görüşmesini bitirmek üzereydi.

"Evet. Hayal gördüğünü düşünmüştüm. Şimdi merkezi arıyordum. Bayanın tarif ettiğine benzer bir araç otoyolda tutuşmuş. Tanınamayacak halde bazı cesetler bulunmuş."

"Bronz heykelden bir haber var mı?"

"Hayır. Minibüste ısı çok yükselmiş. Muhtemelen sizin heykel de erimiştir."

Austin, Colby'e teşekkür edip Carina'ya bilgi vermek için geri döndü. Yanmış araçtaki cesetlerden söz etmedi. Carina duvardaki saate göz attı. "Buradan çıkmam lazım. Jon Benson'la randevuma yetişemeyeceğim, hani şu *National Geographic* fotoğrafçısı."

"Ne zaman buluşacaktınız?"

"Bir saat kadar vakit var." Austin'e bir adres söyledi. "Yetişebilir miyiz?

"Hemen çıkarsak olur. Kendini nasıl hissettiğine bağlı."

"İyiyim." Ayağa kalkıp sendelemeden birkaç adım atmayı başardı. "Ama biraz yardıma hayır demem."

Kol kola girerek ağır ağır yürüdüler. Colby, Carina kendini iyi hissedince ifade vermek için arasın diye hemşire odasına not bırakmıştı. Hastaneden çıkış kâğıtlarını imzalarken Carina epeyce toparlanmış gibiydi. Hemşire lobiye tekerlekli sandalyeyle inmesinde ısrar etti. Sandalyeden inip çıkışa doğru giderken sadece hafifçe sallanıyordu.

Virginia yoluna çıkınca Carina fotoğrafçıyı aramaya çalıştı. Telefon yanıt vermiyordu. Benson'un dışarı çıktığını ve randevu saatine kadar dönmüş olacağını varsaydı.

Arabanın camından giren taze kır havası sayesinde hızla iyileşmişti. Hırsızlığı bildirmek için Baltazar'ı aradı." Karşısına telesekreter çıkınca mesaj bıraktı.

Sonra anlık bir tepkiyle, "Sence Saxon'un bu işle bir ilgisi var mıdır?" diye sordu.

"Saxon o tip birine benzemiyor. Belki yardım bile edebilir. Kaybolduğunu duyurmak için onun çektiği *Kılavuz* fotoğrafları kullanabiliriz."

Carina cep defterini karıştırıp Saxon'un Irak elçiliğindeki davette verdiği kartı buldu. Kartın arkasındaki numarayı aradı ve karşısına Willard Otel çıktı. Resepsiyon görevlisi Bay Saxon'un otelden ayrıldığını söyledi. Carina yarı tatmin olmuş bir tebessümle bu bilgiyi Austin'e aktardı.

On dakika sonra Austin anayoldan çıkmış ve küçük, ahşap bir çiftlik evine doğru ilerlemeye başlamıştı. Tozlu bir pikabın yanına park edip ön verandaya gittiler. Kapıya defalarca vurdular ama cevap veren olmadı.

Ambarı kontrol edip tekrar verandaya döndüler. Austin kapıyı yokladı. Kilitli değildi. İtince açıldı. Carina kafasını içeri uzatıp, "Bay Benson," diye seslendj.

Evin içinden belli belirsiz bir inilti duyuldu. Austin içeri girip bir koridordan geçti ve sevimli bir oturma odasına girdi, içeride gördüğü ocak demirini eline aldı. Sessizce yürüyerek koridorun sonuna kadar gittiler. Büyük çalışma odasında yerde yüzüstü yatan bir adam vardı.

Carina hemen adamın yanına diz çöktü. Adamın başındaki morarmış yerin ortasında, kanları kurumuş bir yara görünüyordu.

Çalışma odasında fırtına kopmuş gibiydi. Çekmeceler yerlere atılmıştı. Yerler fotoğraf doluydu. Bilgisayar ekranı kırılmıştı. Sadece duvara asılı *National Geographic* kapaklarına el sürülmemişti. Austin 911'i aradıktan sonra öteki odalara baktı. Evin geri kalanı boştu.

Çalışma odasına döndüğünde Benson duvara dayanmış oturuyordu. Carina da buzlara sardığı havluyla hafif hafif başına kompres yapmaktaydı. Adamın çenesine akan salyaları temizlemişti. Benson'un gözleri açıktı ve belli ki tetikteydi.

Benson, egzotik yerlerde çalışmaktan derisi meşine dönmüş, orta yaşlı, iriyarı bir adamdı. Uzun gri saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üstünde kot pantolonla, tişört ve dijital fotoğrafçılığın olmadığı zamanlardan kalma bir yelek vardı.

Austin adamın yanına çömeldi. "Nasılsınız?"

Benson, "Berbat," dedi. "Nasıl görünüyorum?"

Austin de, "Berbat," diye cevap verdi.

Benson cılız bir tebessüm etmeyi becerdi. "Piçler. BM'den gelecek hanımla buluşmak üzere yürüyüşten döndüğümde beni bekliyorlardı. O hanım siz misiniz?"

"Ben Carina Mechadi. UNESCO'da araştırmacı olarak çalışıyorum. Bay Austin de Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nden."

Benson'un gri gözlerinde bir tanıma ifadesi belirdi. "Yıllar önce ikisiyle de ilgili haberler yapmıştım."

Austin, "Yürüyüşten döndüğünüzde neler oldu?" diye sordu.

"Ön tarafta bir araba gördüm. Siyah bir cip. Virginia plakası vardı. Kapıyı hep açık bırakırım. İçeri girmiş eşyalarımı karıştırıyorlardı." Yüzünü buruşturdu. "Yine bayılacak olursam, polise dört kişi olduklarını söyleyin. Hepsi maskeliydi. Hepsinde silah vardı. Bir tanesi sahiden iri bir herifti. Galiba başları oydu."

Austin ile Carina bakıştılar.

"Bir şey dedi mi?"

Benson başını salladı. "Bütün negatiflerimi istedi. Ben de cehenneme gitmesini söyledim. Silahını kafama dayadı. Galiba beni vurmadığına şükretmem lazım. Sadece bayılttı. Ben de ölmüş gibi yaptım. Adamlarıyla negatiflerimin durduğu dolapları boşalttıklarını gördüm. Neyim var neyim yoksa plastik torbalara tıkıştırdılar. Bilgisayarımı da almışlar mı? Dizüstü bilgisayardı."

Austin etrafa bakındı. "Ortalığı tertemiz etmişe benziyorlar."

"Yedekleme yaptığımı tahmin etmişlerdir. Çektiğim her fotoğraf diskte. Yirmi beş yıllık işlerim." Benson kıkırdadı. "Ahmaklar. Beni döverken yedeğin de yedeğini aldığımı bilmiyorlardı. Peki ne halt istiyordu bunlar?"

Carina, "Suriye'deki bir arkeoloji kazısında çektiğiniz resimlerin peşinde olduklarını sanıyoruz," dedi.

Benson kaşlarını çattı. "Hatırlıyorum. Fotoğrafçılar çektikleri bütün kareleri hatırlar. Bin dokuz yüz yetmiş ikideydi. Kapak hikayesiydi. Cehennem gibi sıcaktı çekim yaparken."

Austin, "O yedek diski ödünç alabilir miyiz?" diye sordu.

"O piçleri yakalamaya yardımı olur mu?"

"Olabilir." Austin gömleğini kaldırıp kaburgasındaki sargıyı gösterdi. "Darbe alan sadece siz değilsiniz."

Benson'un gözleri irileşti. "Galiba size *gerçekten* kızmışlar." Sonra sırıttı. "Ambarıma bakın. Sağdan üçüncü bölme. Samanların altında çelik kapısı var. Anahtarı da mutfakta asılı, üstündeki etikette arka kapı yazıyor."

Carina, "Suriye'deki kazıda büyük bir heykel bulunmuştu," dedi. *"Kılavuz* adı verilmişti."

"Tabii ya. Sivri şapkalı bir reklam Kızılderilisine benziyordu. Sonra ne oldu bilmiyorum." Bayılacakmış gibi gözleri kaydı ama kendini topladı. "Oturma odasındaki şöminenin rafına bakın."

Austin mutfaktan disk kasasının anahtarını alıp oturma odasına gitti. Şömine rafında muhtemelen Benson'un seyahatlerinden topladığı taşlar ve heykelcikler diziliydi. Bir tanesi dikkatini çekti. *Kılavuz'un* yaklaşık on santimlik kopyasını eline aldı.

O sırada kapının önünde tekerlek gıcırtıları oldu. Kırmızı mavi ışıkları yanıp sönen bir ambulans gelmişti. Austin heykelciği cebine koyup sağlık görevlilerini karşılamaya gitti. Genç bir erkekle bir kadından oluşan iki kişilik bir ekipti. Austin onları çalışma odasına aldı.

Kadın sağlık görevlisi ortalığın perişan haline bakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Carina başını kaldırıp kadına bakarak, "Saldırıya uğramış, burayı da talan etmişler," dedi.

Görevli Benson'u muayene ederken, arkadaşı da polisi aradı. Benson'un hayati göstergelerine bakıp, bir kompres yaptıktan sonra tekerlekli bir sedyeye koydular ve ambulansa bindirdiler. Bir süre ağrısı olacağını ama fiziksel durumu mükemmel olduğu için çabuk ayağa kalkacağını söylediler.

Austin, Carina'yla birlikte polisi bekleyeceklerini belirtti. Ambulans gider gitmez doğruca ambara koştular. Üçüncü bölmedeki saman balyasını kenara çekip metal bir kapağı ortaya çıkardılar ve Austin kilidi açtı. Birkaç basamakla dolap büyüklüğünde, ısısı kontrollü bir odaya indiler. Duvarlarda yıllarına göre etiketlenmiş çekmeceler diziliydi. Austin HİTİT KAZISI, 1972, SURİYE olarak etiketlenmiş diski buldu.

Onu da cebine koydu ve Carina'yla eve döndüler. Birkaç dakika sonra bir polis arabası geldi. Şoför tarafından inen üniformalı, ince, uzun adam belli ki Mayberry'den geliyordu. Ağır ağır, paytak paytak yürüyerek yanlarına geldi ve kendini Şef Becker olarak tanıttı. Onların isimlerini de bir not defterine kaydetti.

"Sağlık görevlileri Bay Benson'un saldırıya uğradığını söyledi."

Carina, "Onlara biz söyledik bunu," dedi. "Yürüyüşten dönmüş ve evde dört adam bulmuş. Fotoğraflarını çalmalarını engellemeye çalışınca da silahla başına vurmuşlar."

Şef başını salladı. "Onun *Geographic'te* önemli bir fotoğrafçı olduğunu bilirdim ama o fotoğrafların günün ortasında çalınmaya değeceği hiç aklıma gelmezdi." Bir an durup bu egzotik kadınla yanındaki yanık tenli adamı resme oturtmaya çalıştı. "Benson'la ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?"

Austin, "Ben NUMA'danım," dedi. "Bayan Mechadi de BM adına çalıntı tarihi eserleri araştırıyor. Bay Benson yıllar önce, şu an kayıp olan bir eserin fotoğraflarını çekmişti, biz de bulunmasına yardımı olur diye düşündük."

"Sizce bunun saldırıya uğramasıyla bir ilgisi var mıdır?"

Şef göründüğünden daha zekiydi. Tepkilerini de ilgiyle izliyordu. Austin doğruyu söyledi. "Bilmiyorum."

Şef bu açıklamadan tatmin olmuş gibiydi. "Bana Benson'u nerede bulduğunuzu gösterir miydiniz?"

Austin'le Carina, onu içeri aldılar. Şef çalışma odasının halini görünce hafif bir ıslık öttürdü.

"Bir şeye dokundunuz mu?" dedi.

Austin, "Hayır," diye cevap verdi. "Fark eder mi?"

Şef kıkırdadı. "Olay yeri incelemedeki çocukları çağırayım."

Defterine ikisinin de şahsi bilgilerini kaydettikten sonra, ileride ifade vermek üzere çağırılabileceklerini söyledi.

Austin arabayı anayola çıkardığında Carina, "Şefe bütün gerçeği anlatmadın," dedi.

"Gemideki korsanlık olayını ve heykelin çalmışını anlatsam işler Arap saçına dönerdi. Ve de asıl ortak paydanın *Kılavuz* olduğunu tabii."

Carina koltuğuna büzülüp gözlerini yumdu. "Bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum."

"Kendine yüklenme. Tek suçlu anti sosyal davranışlar sergileyen o caniler. Bizden başka Benson'un fotoğraflarını bilen var mıydı?"

"Sadece sana ve Bay Baltazar'a söz etmiştim. Yani sence..."

"Başka bir ortak payda daha."

Carina koltukta iyice büzülüp ileriye baktı. Birkaç dakika derin düşüncelere daldıktan sonra toparlanmış gibiydi.

"Pekâlâ. Şimdi nereye gidiyoruz?"

Austin cebinden disk çıkarıp ona uzattı. "Arkeolojik kazı yapacağız."

BÖLÜM

24

Austin cipi yeraltı garajındaki yerine sokarken Carina da gözlerini açtı. Uyuşturucu kalıntıları hâlâ damarlarında olmalıydı çünkü Ben son'un evinden ayrıldıktan birkaç dakika sonra uyuyakalmıştı. Son hatırladığı Virginia kırsalında gidiyor olduklarıydı.

Hayretle etrafına bakındı. "Neredeyiz?"

Austin ifadesiz bir yüzle, "Kral Neptün'ün ininde," dedi.

Arabadan inip döndü ve yolcu kapısını açtı. Carina'nın koluna girip yavaşça araçtan indirdi ve en yakındaki asansöre bindiler. Birinci katta asansörün kapıları kayarak açıldı ve Virginia Arlington'daki yeşil camdan oluşan, otuz katlı NUMA kulesinin süslü lobisine çıktılar.

Carina şık kapalı avluya göz gezdirdi. Duvarlarda akvaryumlar, yer yer fıskiyeler vardı, deniz yeşili mermer zeminin tam ortasına da devasa bir küre yerleştirilmişti. Ortalık insan kaynıyordu ve bunların çoğu lobiyi görmeye gelen, fotoğraf makineli ziyaretçilerdi.

Gördüklerine hayran kalan Carina, "Burası *harikulade,"* dedi.

Austin de gururla, "Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nin genel merkezine hoş geldin," dedi. "Bu bina, iki binden fazla deniz bilimcisine ve mühendisine ev sahipliği yapıyor. Onlar da dünyanın dörtbir yanındaki okyanuslarda görev yapan diğer üç bin NUMA personeline destek sağlıyorlar."

Carina balerin gibi döndü. "Bütün gün burada kalabilirim."

"Bunu ilk söyleyen sen değilsin. Şimdi bu görkemli yerden rezil bir yere gideceğiz."

Tekrar asansöre binip ok gibi başka bir kata çıktılar. Kalın bir halıyla kaplı koridordan geçip üzerinde yazı olmayan bir kapıya geldiler. Austin yerlere dek eğilip selam vererek, Carina'yı odasına buyur etti.

Mütevazı köşe odası, NUMA'nın giriş kapısından giren ziyaretçileri karşılayan muhteşem manzaranın antiteziydi. Bir emlakçinin konforlu ve sevimli diye tanımlayacağı türden bir odaydı. Yerde koyu yeşil bir halı vardı. Mobilya ise iki koltuk, dosya dolabı ve küçük bir kanepeden ibaretti. Alçak bir kütüphanede de çoğunlukla denizcilikle ilgili teknik meselelere ait kitaplarla felsefe kitapları duruyordu.

Masa, standart Washington ofislerinde görülen o koca masaların aksine santimlerle ölçülecek kadar küçüktü. Duvarlarda ise Austin'in kendisine ikizi kadar benzeyen ama kuşkusuz babası olan sert görünümlü adamla çekilmiş fotoğrafları ve çeşitli NUMA araştırma gemilerinin resimleri asılıydı. İtici boyutlarına karşın görkemli bir Potamac Nehri ve Washington manzarası vardı.

Austin özür diler gibi, "Dekoratörüm tatilde de," dedi. Küçük buzdolabından iki şişe maden suyu alıp birini Carina'ya verdi ve koltuklardan birine buyur etti. Kendisi de masasına oturup maden suyunu kaldırdı. "Şerefe."

Carina etrafa bakınarak, *"Sante,"* diye karşılık verdi. "Hiç de rezil değilmiş. Hem işlevsel hem de sıcak bir yer."

"Teşekkür ederim. Mesajlarımı alan bir sekreter var. Çoğu zaman uzakta oluyorum ve bu gibi durumlar dışında pek gelmem."

Cebinden fotoğrafların olduğu diski çıkarıp masasındaki bilgisayara yerleştirdi. Ekranda önce *National Geographic* logosu göründü, sonra da bir başlık belirdi. "Unutulmuş bir Medeniyetin Tarihine Açılan Kazı." Başlığın altında Hitit ören yerinde yapılan kazıyı anlatan bir makale vardı. Austin dosyadaki fotoğrafları indirdi. Ekran bu sefer yan yana dizilmiş küçük dikdörtgenlerle doldu.

Benson yüzlerce resim çekmişti. Austin ALBÜM bölümünün üçüncü sayfasını tıklayıp Carina da görebilsin diye ekranı yana çevirdi.

Birkaç dakika sonra Carina ekranı göstererek, "İşte o!" dedi.

Ekrandaki resim ellerinde küreklerle bir çukurun yanında duran toz toprak içinde kalmış birkaç ameleyi gösteriyordu. Onların yanında kazı miğferi takmış iriyarı bir Avrupalı duruyordu, gömleği ve şortu temiz kalmış olan adam belli ki kazının yöneticisiydi. Çukurun dibinde ise topraktan çıkan koni biçimi bir uç göze çarpıyordu.

Austin yaklaşık iki düzine daha resmi içeren bölümü taradı. Bu seride heykelin başının topraktan çıkarılışı görüntülenmişti. Sonra omuzları ortaya çıkarılmıştı ve işçiler koltuk altlarından geçirdikleri halatlarla dışarı çekiyorlardı. Bu görüntülerden sonra heykel temizlenmiş olarak görünüyordu. Benson, ezilmiş burnu da dahil yüz kısmını yakından da birkaç poz çekmişti. Önden, arkadan, yandan çekilmiş görüntüler vardı.

Carina, "Bu tıpkı bizim heykele *benziyor,"* dedi. "Ne yazık ki elimizde sadece bu var. Bir resim. Çıkmaza girdik."

Austin cebinden Benson'un şömine rafından aldığı heykelciği çıkardı. Masaya, Carina'nın önüne koydu. "Belki de girmemişizdir."

Carina derin bir nefes aldı. *"Kılavuz'un* minyatürü. Nereden buldun bunu?"

"Benson'un evinden."

Carina heykelciği eline aldı. "Bunun varlığı, orijinalinden kopya edildiğini gösteriyor." Alnı kırıştı. "Bildiğimiz kadarıyla heykel Suriye'den gemiyle Bağdat'a gönderildi ve hiç gün ışığına çıkmadı. Peki o zaman bu kopyayı ne arada yaptılar?"

Austin telefona uzandı. "Bunu bilen adama soralım."

Bilinmeyen numaralardan Benson'un çiftliğine en yakın hastanenin numarasını buldu ve numarayı tuşladı. Santral Benson'un odasına bağladı. Austin cihazı tele konferans konumuna getirdi. Fotoğrafçı telefonu cansız bir merhaba ile açtı ama Austin kendini tanıtınca dirildi. Beyin sarsıntısı ve berelenme teşhisi konduğunu ama kırık çıkık olmadığını söyledi.

"Birkaç güne kadar çıkarım. Şu piçlerden haber var mı?"

"Kati bir şey yok. Şu şöminenin üstündeki heykelciği nereden bulduğunuzu merak ettik. Hani Suriye kazısında resimlerini çektiğiniz heykelin kopyası. Kazı esnasında mı çıkarılmıştı bu kopyalar?"

"Hayır. Onu hemen gemiyle göndermişlerdi. Belki biri öbür heykelin kopyasını yapmıştır."

Austin'le Carina boş boş bakıştılar. Carina, "Hangi öbür heykel?" dedi. "Biz sadece bir tane *Kılavuz* var sanıyorduk."

"Kusura bakmayın. Size anlatacaktım ama bildiğiniz gibi, geldiğinizde pek havamda değildim. İkinci bir heykel daha vardı. Suriye'deki kazıyı yöneten Alman bu heykellerin önemli bir binanın veya mezarın kapısında çift olarak duruyor olabileceğini söylemişti. Onun da resimlerini çekmiştim ama o zaman dijital yoktu. O film yangında gitti."

Austin, "Peki ikinci heykele ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Başka bir göreve yollanmıştım. *Geographic* çıplak göğüslü yerli kadınların resimlerini istiyordu ve beni Samoa'ya gönderdi. Birkaç yıl önce de Osmanlı İmparatorluğu ile ilgili bir kazı için İstanbul'daydım. O

küçük heykelciği bir pazarda buldum. Heykelciği satan adam haydudun tekiydi, ama yine de aldım işte."

"O pazarın nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Kapalı çarşının içinde bir yerde. Bir sürü heykel vardı. Lanet olsun. Ağrı kesicinin etkisi geçmeye başladı. Hemşireyi çağırmam lazım. Beni bu hale getirenleri bulunca haber verin."

"Vereceğim," diyen Austin, Benson'a teşekkür edip geçmiş olsun dedi ve telefonu kapattı.

Carina sanki diken üstünde oturuyor gibi yerinde duramıyordu. *"İkinci* bir heykel! Onu bulmamız lazım."

Austin'in gözünün önünde sere serpe uzanmış olan İstanbul canlandı, birkaç yıl önce Karadeniz'deki bir görev için gittiğinde görmüştü. Kapalıçarşı da dönümlerce araziye yayılan dükkânlarla dolu bir labirentti. Aklına Zavala'nm İstanbul planı geldi.

"NUMA'dan antik liman kazısı için İstanbul'a gidecek bir grup var. Joe Zavala bizim için Kapalıçarşı'ya uğrayabilir."

"O zaman ne olacak peki? Satıcıyı buldu diyelim. Biz buradayız o orada. Bunun bize *ne* yararı olur?"

Carina haklıydı. "Uçakta yer var mı diye bir bakayım."

"Şunu *iki* yer yap." Carina elini kaldırıp Austin'i susturdu. "Çok yardımım olur. İstanbul'da tarihi eser pazarını iyi bilen birini tanıyorum." Omuz silkti. "Tamam kaçakçı ama ufak tefek işler yapıyor. Daha büyük balıkları yakalamak için birkaç kere onu kullanmıştım. İstanbul'daki bütün yasadışı satıcıları tanır. Bize zaman kazandırabilir. Ve sadece benimle iş yapar."

Austin, onun teklifini bir daha düşündü. Bu güzelim İtalyan kadınıyla birlikte gitmek hoş olurdu ama birlikte gitmek için erkek libidosundan daha önemli sebepler de vardı. Güvenliği açısından onu yalnız bırakmak istemiyordu. Bela genç kadının ayak izlerini takip ediyormuş gibiydi. Onu

gözünün önünden ayırmazsa kendini daha iyi hissedecekti. Üstelik muhbiri de onları epeyce zahmetten kurtarabilirdi. Başkaları bulamazken Carina *Kılavuz'u* bulmayı başarmıştı.

Carina itirazlarını gereksiz yere sürdürüyor, Austin'i gitmesi için başka sebepler sayarak bombardımana tutuyordu. Sonunda Austin parmağını genç kadının dudaklarına bastırmak zorunda kaldı. Ve Zavala'yı arayıp iki yolcuya yer olup olmadığını sordu. Kısa bir görüşmeden sonra telefonu kapatıp, tek kelimesini bile kaçırmamış olan Carina'ya döndü.

"Eşyalarını topla," dedi. "Uçak bu gece saat sekizde. Seni şimdi otelin e bırakacağım, beşte de alırım."

Carina uzanıp Austin'i uzun uzun öptü ve ayak parmaklarının gerçek anlamda karıncalanmasına yol açtı. "Taksiyle gidersem vakit kazanırım. Hazırlanır beklerim seni."

Birkaç saniye sonra kapıdan çıkmıştı ve Austin koridorda ayak seslerini duyabiliyordu. Kolundaki saate baktı. O her zaman bir seyahat çantasını hazır tutardı. Tek yapması gereken onu alıp çıkmaktı.

Kayıkhaneye giderken kendi mesajlarını da alan sekreteri aradı ve birkaç günlüğüne seyahatte olacağını bildirdi. Sonra Elwood Nickerson'u arayıp ona da aynı mesajı bıraktı. Ayrıntılara girmemişti. Her nedense uluslararası krizin yönünü değiştirebilecek anahtarın, binlerce kilometre uzaktaki minicik bir heykel olduğunu dışişleri müsteşarına söylemek içinden gelmemişti.

BÖLÜM

25

Paul Trout çelik gibi bir kararlılıkla, "Günü geldi," dedi.

Trout sandalda bacakları açık olarak ayakta duruyordu ve elindeki olta takımını altı buçuk metrelik motorlu teknelerinde bulunan eşi Gamay'a uzatmıştı. Gamay oltaları bir rafa yerleştirdikten sonra, "Ya, ya," deyip ağzını iyice açarak esnedi ve avucuyla ağzını örttü. "Aynı beyefendi yirmi dört saat önce de aynı noktada durmuş böbürleniyordu. O da tıpkı bir gün önceki gibi boş bir övünmeydi."

Trout profesyonel basket oyuncularını andıran yapısından beklenmeyecek bir çeviklikle tekneye atladı. Bir doksan yedilik boyuna rağmen, balıkçı olan babasıyla teknelerde geçirdiği yıllar, hareketlerine bir kedi zarafeti kazandırmıştı. Trout konsoldaki düğmeye bastı. İçte bulunan motor homurdanarak çalışmaya başladı ve egzozdan mavi bir duman çıktı.

"Böbürlenme değil. İnsan yıllar boyu tonlarca balık yakalamış eski bir Cape Cod ailesinden gelince arada bir böyle günleri de olabilir." Tazı

gibi havayı kokladı. "O ihtiyar balık efendi şimdi yuvasında gidip onu avlamamı bekliyordun"

"Balıkçıların niye palavralarıyla ünlü olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum." Gamay halatları çözmüştü.

Trout gaz koluna hafifçe dokunarak tekneyi ağır ağır döndürdü ve Eel Pond'dan Water Street asma köprüsüne doğru ilerlemeye başladılar. Terası göle bakan bir barın önünden geçerken dudaklarını şapırdattı. "Şöyle buz gibi bir bira olsa."

Gamay, "Yarışa var mısın?" dedi. "Kaybeden yemek de ısmarlar."

Trout hiç duraksamadan, "Kabul," dedi. "Birayla kızarmış deniz tarağı harika olur."

Tekne asma köprünün altından ağır yolla geçti ve limandan çıktı. Martha's Vineyard feribot iskelesini ve araştırma gemisi *Atlantis'ı* geride bıraktı. Gemi, dünyaca ünlü Woods Hole Oşinografi Enstitüsü'nün rıhtımına demirlemişti. Trout çocukluğundan beri oşinografiye ilgi duymasını bu kuruma borçluydu.

Limandan çıkınca Trout gaz koluna yüklendi. Teknenin burnu havaya kalktı ve Cape Cod'un güneybatısındaki Elizabeth takımadalarına yöneldi. Gamay da güvertede dolanıyor, olta takımını hazırlıyordu.

Trout'a göre, dalgaların arasında kayarak giderken yüzünde o tuzlu esintiyi hissetmekten ve bütün bir günü balık avlayarak geçirmekten daha güzel bir şey az bulunurdu. Bu günü on üzerinden onluk yapmak için tek gereken Gamay'dan daha büyük bir balık tutmak olacaktı. Karısıyla aralarında tatlı bir rekabet vardı ama son iki gündür onun daha büyük balıklar yakalaması asabını bozmaya başlamıştı.

Michigan Gölü'nün kıyılarında yetişen Gamay da tekneleri ve balık tutmayı seviyordu. Çekici bir kadın haline geldiği halde hâlâ o erkek Fatma havasından izler taşıyordu. Şanssızlığıyla ilgili iyi niyetli sataşmaları,

Trout'un pek göstermediği New England damarını ateşlemişti. Dişlerini gıcırdattı. Bugün mutlaka daha *iyi* bir gün olmalıydı, yoksa kaldıramazdı.

Alçak bir hörgüce benzeyen Naushon Adası açıklarında, tekneyi bir grup deniz kuşunun suya dalıp çıkarak gıda zincirinde kendilerinden küçük avları aradıkları yere doğru döndürdü. Balıkların bulunduğu noktada şekilsiz sarı kabarcıklar oluşuyordu. Havada da balık kokusu vardı. Trout motoru susturdu ve tekne yavaşlayıp durdu.

Gamay Trout'a bir olta uzatıp dümene geçti. Son seferde çok balık tutanın önceliği az tutana bırakması âdettendi. Trout döner koltuğa yerleşip oltasını attı. Yemi suda hareket ettirmek için misinayı dikkatle çekiştiriyordu.

"Zokayı yuttu!" diye bağırdı.

Makarayı sarıp seksen santimlik bir levrek çekti. Balığı ölçtükten sonra denize attı. Az sonra Gamay da yetmiş santimlik bir tane tutmuştu. Balığı yine suya attılar. Bir süre aşağı yukarı aynı boyda balıklar yakaladıktan sonra en az o kadar bereketli başka bir noktaya gittiler.

Yarış bir süre aynı şekilde devam etti ve hava boğucu bir sıcaklığa ulaştığı sırada Trout neredeyse kolunu aşağı çeken bir vuruş hissetti. Eşitlik bozulacak gibiydi nihayet. Cep telefonunun çaldığını fark etmemişti bile. Gamay telefonu kulağına götürüp bir an dinledikten sonra, "Kurt'un seninle konuşması lazımmış," dedi.

Trout deli gibi makarayı çeviriyordu. Devasa balığın gümüşi sırtı hemen yüzeyin altına kadar gelmişti. *Lanet olsun.* Neredeyse balina kadardı. Konsantre olmaya çalıştı.

Omzunun üstünden, "Söyle beklesin," diye bağırdı.

Gamay, "Bekleyemezmiş," dedi. "Joe'yle Türkiye'ye gidiyorlarmış."

Türkiye mi? Trout'un bildiği kadarıyla Austin ve Zavala Newfound land'daydı. O anda kafası karışmış ve balığı unutmuştu. Misina gevşedi. Söylenerek ayağa kalkıp oltayı Gamay'a uzattı ve telefonu aldı.

Austin, "Umarım bir şeyi bölmemişimdir," dedi.

Trout, "Hayır," dedi. Kederli bir şekilde suyun yüzünde oluşan titreşimlere ve balığı son gördüğü noktaya bakıyordu. "Ne oldu Kurt?"

"Okyanus aşırı bir gemi yolculuğunun rotasını bilgisayarda yeniden yaratabilir misin? Zor olduğunu biliyorum."

"Bir denerim. Ama bir tarih lazım bana. O bilgiye ulaşabilirsem akıntıları, hava durumunu ve hızı tahmin edebilirim."

"Aslında elimizde çok az bilgi var. Söz konusu olan bir Fenike gemisi. Yolculuk da aşağı yukarı MÖ 900 yılında filan yapılmış."

Trout'un cesareti kırılacağına merakı artmıştı. "Biraz daha anlat," dedi.

"Özel kuryeyle bir paket yolladım sana. Şimdilerde gelmiş olması lazım. Her şey orada açıklanıyor. Bu iş acil. İlk fırsatta ararım seni. Hoşça kal."

Trout telefonu kapatınca Gamay, "Neymiş?" diye sordu.

Trout, Kurt'un ne istediğini anlattı. Güya bugün balık günü olacaktı. Hasretle deniz kuşlarının üşüştüğü başka bir noktaya baktı. "O balığı kaçırdım maalesef."

Gamay omzuna vurdu. "Gördüm. Tam bir canavardı. Galiba bira ısmarlamak bu sefer bana düştü."

Austin'in yolladığı paket, yuvarlak göle bakan iki yüz yıllık Cape Cod kulübesinin önünde bekliyordu. Trout, Oşinografi Enstitüsü'ne yürüme mesafesindeki bu geniş damlı evde büyümüş ve kurumda çalışan bilim adamları onun çocukluktaki okyanus merakını hep teşvik etmişlerdi.

Gamay'la mutfaktaki masaya oturup, piknik için hazırladıkları salamlı peynirli sandviçleri yiyerek Jefferson dosyasını okudular. Bir noktada Gamay okumayı kesip gözüne düşen koyu kızıl saç lülesini üfledi.

"Bu inanılmaz bir şey!"

Trout, Buzzards Bay birasından bir yudum aldı. "Ne yapabiliriz, diye düşünüyorum. Benim bilgisayarda model yaratma tecrübem daha çok derin deniz jeolojisi üzerine. Sualtı arkeolojisinden deniz biyolojisine geçen sensin. İkimiz bir şeyler yapabiliriz ama yine de yetmez. Yardım lazım."

Gamay gülümseyince hafif ayrık ön dişleri göründü, her nedense bu bozukluk ona yakışıyordu. "Dün gece bazı dedikodular duymamış mıydık?"

Trout, önceki gece yerel bar kuşlarının Gamay'la yaptıkları balık tutma yarısıyla dalga geçişlerini anımsadı. Sonra birinin tanıdık bir isimden söz ettiği aklına geldi. Parmaklarını şıklattı. "Charlie Summers kasabaday mış."

Gamay, Trout'a telefonu uzattı ve o da araştırma gemisi rıhtımını aradı. *Atlantis'in* donanımına bir eklenti yapmakla uğraşan Summers'i bulup sorunu anlattı.

Summers, "Şu an yaptığım işten çok daha ilginç," dedi. "Hemen buluşabilir miyiz?"

Birkaç dakika sonra Troutlar rıhtımda yürüyordu. Çenesi köşeli, tıknaz ve saman sarısı saçları seyrelmeye başlamış bir adam ikisini de hasretle kucakladı.

Summers, araştırma ve eğitim gemileri tasarlama alanında uzmanlaşmış ünlü bir denizcilik mimarıydı. Lüks yatların yapımında da ona sık sık danışanlar olurdu ve ayrıca büyük yelkenli gemilerin denge meselesinde de eksperdi.

Gamay'a göz kırptı. "Bugün balığa gittiğinizi sanıyordum."

Trout sırıtarak, "Yarış haberlerimiz çabuk yayılıyor," dedi.

"Bütün kasabanın dilinde. Balıkçılarla bilim adamları nasıl dedikoducudur bilirsiniz."

Gamay, "Paul bugün neredeyse yeniyordu beni," dedi.

Summers bir kahkaha patlattı. "Sakın bana büyük balık kaçtı demeyin." Gözünde beliren yaşları sildi. "E, şu Fenikeliler meselesi nedir?"

Trout konuyu değiştirme fırsatına balıklama daldı. "Bu sabah NUMA'dan bir telefon aldık. Birisi Columbus öncesi ile ilgili araştırma yapıyor ve geçmişte yapılmış bir yolculuğu örneklemek için yardım istedi. Oldukça garip istekler alırız."

"Hiç de garip değil. Fenike gemilerinin inşası ile ilgili tonlarca kitap okudum. Bir denizcilik mimarı olarak hemen hemen diledikleri yere gidecek kapasiteye sahip olduklarından hiç kuşkum yok."

Gamay, "O zaman bir rota yaratmamıza yardım edebilirsin," dedi.

Summers başını salladı. "Zor olacak. Fenikelilerden kalan ne harita ne de şema var. Denizcilik bilgilerini hayatları pahasına koruyorlarmış." Gamay'ın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini fark edince, "Ama yine de deneyebiliriz," diye ekledi. "Hadi gidip kendimize bir gemi yapalım."

Summers onları geçici ofis olarak kullandığı tuğla binaya götürdü. Bir bilgisayarın başına geçip ekrandaki şematik *Atlantis* diyagramını kaldırdı.

Trout, "Galiba sanal bir gemi yaratacağız," dedi.

Summers sırıtarak, "Hem de en iyisinden," diye cevap verdi. "Onlar hiç batmaz ve isyan diye bir derdin de olmaz." Bir bilgisayar dosyası açtı ve ekranda kare yelkenli bir gemi çizimi belirdi.

Gamay, "Bu bir Fenike gemisi mi?" diye sordu.

"Kapların, heykellerin, örneklerin ve sikkelerin üstündeki resimlere göre yapılmış bir türü. Erken dönem tasarımı. Karinası, yuvarlak gövdesi, kürekleri ve dümenci için yüksek bir oturma yeri var."

Trout, "Biz okyanus aşabilecek türden bir şey arıyoruz," dedi.

Summers arkasına yaslandı. "Gemi tasarımlarını ihtiyaca göre değiştirirlerdi. Kıyı taşımacılığını ve geceleri demirleme aşamasını geçip uzun yolculuklara başlamışlardı. Portekiz'de ve Texas A&M'de araştırma yapan bazı mimarlar için geliştirilen bir yazılım programını kullanacağım. Planı bulunmayan gemilerin seyir yapma özelliklerini test eden ve değer

lcndiren bir sistem yarattılar. Amaç kapsamlı bir görüntü ortaya çıkarmak. Örnek olarak da Avrupa'dan kalkıp Afrika üzerinden Hindistan'a gidip geri dönen Portekiz ticaret gemilerini kullandılar. *İzleyin."*

Summers tekrar masaya eğilip fareyi tıkladı. Ekrana bilgisayarda yaratılmış üç direkli bir gemi görüntüsü gelmişti.

Gamay, "Hayalet gemiye benziyor," diye yorum yaptı.

"Bu sadece temel. Bir enkazdaki bulguları bilgisayara yüklediler. Yazılımı kullanarak geminin omurgasını, yelkenlerini ve direklerini yarattılar. Bu resim de o görüntülerden biri. Geminin gövdesini kuramsal olarak yaratınca, denizde nasıl yol aldığını ve elverişsiz havalardaki durumunu tahmin edebildiler. Sonra da bu matematiksel modeli rüzgâr tünelinde sınama şansı oldu."

Trout, "Sen de aynısını Fenike gemisi için yapabilir misin?" diye sordu.

"Hiç sorun değil. Akdeniz'in batısında ve İsrail açıklarında bulunmuş olan üç Fenike gemisi enkazını kullanacağız. Gemiler diklemesine batmış ve soğuk suda gayet sağlam kalmış. *Titanic'in* fotoğraflarını çeken uzaktan kumandalı aracı, yani *Jason'u* kullanarak bir fotomozaik elde etmiştik. Ben de gemilerin teknik özelliklerini bilgisayarıma aktarmıştım."

Ekrana, gemi inşa mühendislerinin ozalit kopyalarını andıran bir dizi çizim doldu. Geminin yukarıdan, yandan ve önden görünümleri çizilmişti.

Trout, "Planda geminin sadece on altı buçuk metre olduğu belirtilmiş," dedi.

"Bu İsrail gemilerinden alınan bir ortalama. Ben biraz daha uzatacağım. Programı da ona göre ayarladım, geminin boyunun uzamasıyla orantılı olarak diğer bölümlerini de büyütecek."

Keresteleriyle diğer temel elemanlarını gösteren üç boyutlu bir gemi iskeleti ortaya çıktı. Kerestelerin arasındaki boşluklar doldu. Güverteler, kürekler, arma ve yelken şekillendi, pruvaya bir gaga eklendi. Son olarak da ucuna bir at kafası yerleşti.

"İşte! Bir Tarshish gemisi."

Gamay, "Büyüleyici," dedi. "Hem işlevsel hem de zarif."

Summers, "Tahminen altmış metre filan," dedi. "Bu gemi dünyanın her yerine gidebilir."

Trout, "Bu da bizi asıl soruna getiriyor," dedi. "Bu geminin okyanus aşırı rotasını nasıl oluşturacağız?"

Summers dudaklarını büzüp, "Şu Portekiz gemisi için yaptıklarını biz de yapabiliriz. Rüzgâr, akıntı ve hava koşullarını bilmek, geminin olası hızı üstünde çalışmak, geminin modeline göre kaptanın seçeneklerini tahmin etmek ve tarihi olaylara oturtmak gerekiyor."

Gamay derin derin iç geçirdi. "Yapacak çok işimiz var."

Summers saatine göz attı. "Benim de. *Atlantis'in* de üç gün içinde seyre hazır hale gelmesini istiyorlar."

Troutlar Summers'e teşekkür edip tekrar Woods Hole'nin ana caddesine döndüler. Gamay, "Şimdi nereye gitmeliyiz sence?" diye sordu.

"Söylemek zor. Kurt bize sadece bilgi kırıntıları verdi. Pek mutlu olmayacak ama bu meseleyi toparlamak için elimizde yeterli veri olduğunu sanmıyorum. Başka bir yaklaşım gerekiyordur belki de."

Pek çok evli çift gibi Paul'la Gamay da birbirlerinin düşüncelerini tahmin edebilirdi. Konuşmadan anlaşmanın bazen ölüm kalım meselesi haline geldiği NUMA Özel Görevler Ekibi'nde çalışmak bu yeteneklerini iyice keskinleştirmişti.

Gamay, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "Bütün deniz yolculukları karadan başlar. Şu Jefferson dosyasına bir daha bakalım. Belki atladığımız bir şey vardır."

Evde yine mutfak masasının başına geçip dosyayı yarı yarıya paylaşarak okudular ve sonra yarıları değiştiler. İkisi de hemen hemen aynı anda okumayı bitirdi.

Gamay kâğıtları bırakıp, "Aklına ne geldi?" diye sordu.

Trout, "Meriwether Lewis," dedi. "Öldüğünde, bulduğu şeyi Jefferson'a anlatmak için yoldaymış."

"Bu benim de aklıma takıldı." Gamay önündeki kâğıtları karıştırdı. "Jefferson'a göstermek istediği *somut* bir kanıt varmış elinde. Ona ne olduğunu bulmaya çalışalım derim."

"Bu da bir Fenike yolculuğunun rotasını tahmin etmek kadar zor olabilir."

Gamay, "Bize yardımı dokunacak bir bağlantı var," dedi. "Jefferson, Philadelphia'daki Amerikan Felsefe Cemiyeti'nin başkanıydı. Tarihi araştırma gezisinde gerekli olacak bilimlerde çalışması için Lewis'i de oraya yollamıştı. Lewis, Philadelphia'dayken, Jefferson da ikisinin kullanacağı şifre aygıtını geliştirdi."

Trout pek belli etmediği bir heyecanla iri kahverengi gözlerini kırpıştırıp bu ipucuna sarıldı. "Jefferson cemiyet üyelerine Kızılderili diliyle ilgili araştırmasını ve belgelerinin çalındığını yazmıştı. Cemiyette, parşömen haritadaki sözcüklerin Fenike dilinde olduğunu söyleyen bilim adamıyla temas kurmuştu. Enginar dosyası da cemiyette bulundu."

Gamay, "Bu Kevin Bacon'u ya da altı derecelik sapmayı bilmekten daha iyi," dedi. Dosyaya bakıp Felsefe Cemiyeti'nin telefon numarasını ve dosyayı ortaya çıkaran araştırmacının adını buldu. Angela Worth'u arayıp kendini tanıttı ve ertesi gün buluşmak üzere sözleşti.

Gamay telefonu kaparken Trout sırıtarak, "Tatilimizin bittiğinin farkındasın değil mi?" diye sordu.

Gamay, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Zaten balık tutmaktan sıkılmaya başlamıştım galiba."

Trout da bezgin bir tavırla omuz silkti.

"Bense sıkıldığımdan *eminim."*

BÖLÜM

26

Turkuvaz renkli Cessna Citation X uçağı, Paris'te çabucak yakıt aldıktan sonra, saatte beşyüz milin üstünde bir hızla uçarak üç saat içinde İstanbul'a varmıştı. Kuyruğu eğimli uçak Atatürk uluslararası havaalanına indi ve ana terminalden uzak bir noktaya taksi yaptı. Altı yolcusu VIP için ayrılan özel kapıdan girdiler ve kibarca gümrüğe davet edildiler.

Zavala'nın geliştirdi Subvette sualtı aracı önceden NUMA yük uçağıyla gelmiş ve havaalanının deposuna alınmıştı. Zavala yolculuğu nasıl atlattığını anlamak için aracı görmek istiyordu. Austin'e aracın kazı yerine nakledilmesini ayarladıktan sonra taksiyle geleceğini söyledi.

İki tane minibüs transfer için onları bekliyordu. Biri eşyalarını alıp otele götürecek, öteki ise ekibi doğruca kazı alanına ulaştıracaktı. NUMA bilim adamları bir an evvel orada olmak istiyordu. Ekip başkanı eski bir deniz arkeologu olan Martin Hanley'di. Uçuşun okyanus aşırı bölümünde Hanley neden acele ettiklerini açıklamıştı. Kendisi önceden gidip, İstanbul'un henüz Konstantinopolis olarak bilindiği dönemde yapılmış olan limanı görmüştü. Liman Yenikapı'da, yani ince Boğaz'la ayrılan Av

rupa yakasında, yeni bir demiryolu istasyonu yapmak için bölgedeki gecekondular yıkılınca bulunmuştu. Bölgeye Theodosius Limanı adı verilmişti.

Arkeolojik kazı, kentin Avrupa ve Asya yakalarını bağlayacak olan tünelin yapımını geciktirebilirdi. Hanley ile Türk arkeologlar, tüneli kazma telaşıyla bazı önemli bulguların gözden kaçmasından korkuyordu. Hanley bir an önce Washington'a dönüp ekibini toparlamak zorunda kalmıştı.

Amerikan bilim adamları Türk meslektaşları tarafından sıcak bir şekilde karşılandı. Çamurlu kazı alanındaki çalışmalar gece gündüz devam ediyordu.

Hanley, "Burada kalmak istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu. "Şimdiye kadar bir kilise, sekiz tekne, çapalar, halatlar ve eski kent surlarından kalıntılar bulundu. Kim bilir bundan sonra nasıl hazineler keşfedecekler?"

"Teşekkürler. Belki biraz etrafı gezip tekrar geliriz."

Austin bir taksi çevirdi ve Kennedy Caddesi boyunca Boğaz kıyısından gitmeye başladılar. Dizi dizi yük gemisi Karadeniz'le Akdeniz'i bağlayan yoğun Boğaz trafiğinden geçmek için kuyruk olmuş bekliyordu. Austin, Carina'ya dönüp, "Sözünü ettiğin Türk bağlantını **ne** zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Bir yıl kadar oldu. Cemil, Topkapı Sarayı'ndan çalınan bazı Anadolu hazinelerini bulmama yardım etmişti. O da kaçakçı aslında. Ama silah ve uyuşturucu değilmiş. Sigara, alet edevat, vergisi yüksek olan ne varsa."

"Türk mafyasıyla da bağlantısı var mı?"

Carina güldü. "Ben de sordum. Türkiye'de *herkesin* maryada olduğunu söyledi. Benim işimde başarılı oldu ama..." Carina'nın İngilizcesi bir an için yetersiz kaldı. "Nasıl diyorsunuz? Gizemli biriydi."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Sahiden de onunla 'başağı duran taş gözlü kadında buluşmanı mı söyledi?"

"Evet. Böyle bulmaca gibi konuşmayı seviyor. Bazen insanı delirtiyor **bu."**

Austin şoföre Sultanahmet'e gitmesini söyledi. Taksiden inip kalabalık caddede yürümeye başladılar. Austin, "Yanılmıyorsam arkadaşını hemen ayağımızın dibinde bulacağız," dedi.

"Bulmaca gibi konuşmayı seven bir *tek* o değil."

Austin bir büfeye gidip Yerebatan Sarayı için iki giriş bileti aldı. Bir dizi basamakla aşağı indiler. Şehrin sıcağından sonra yüzlerine vuran serin, nemli hava hoşlarına gitmişti.

Yerin altında kurulmuş çok büyük, loş bir mahzendeydiler. İnsanın ilk gözüne çarpan zemindeki koyu yeşil su oluyordu. Sütunların arasında aşağı doğru inen yürüyüş yolları vardı. Sesler mağaradaymış gibi yankı yapıyordu. Zeminde hafif bir klasik müzik çalmaktaydı. Bir sürü yerden *şıp şıp* damlayan suların şapırtısı geliyordu.

Austin, "Sarayın su ihtiyacını temin etmek için Romalılar yapmış bu sarnıçları," dedi. "İnsanlar evlerinin tabanındaki deliklerden balık tutmaya başlayınca Bizanslılar keşfetmiş. Taş hanım da şurada."

Yürüyüş yollarından birini seçip bir platforma indiler. Medusa'nın yüzlerine oyulmuş tabana iki kalın sütun yaslanıyordu. Yüzlerden biri baş aşağıydı. Merakla fotoğraf çeken turist kafileleri önlerinden geçiyordu.

Nihayet hepsi gitti ve geride bir tek onlar geldiğinden beri aynı yerde duran orta yaşlı adam kaldı. Onun da elinde fotoğraf makinesi vardı ama kullanmamıştı. Çoğu Türk'ün üniforması olan koyu renk rahat bir pantolon ve kolları sıvalı beyaz gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Sarnıçta fazla ışık olmadığı halde gözünde pilot gözlüğü vardı.

İngilizceyi hafif bir aksanla konuşarak Carina'ya, "Sizce Romalılar bu kafaları niye böyle garip bir pozisyonda yapmış?" diye sordu.

Carina heykelleri inceledi. "Belki de bir şakadır. Yüzlerden biri dünyaya olması gerektiği şekilde bakıyordur, öteki de olduğu şekilde. Yani tepetaklak."

"Mükemmel. Siz Sinyorina Meehadi misiniz?"

"Cemil?"

Adam gülümseyerek, "Emrinizdeyim," dedi. "Bu da arkadaşınız Bay Austin olmalı."

Austin, Türk'le el sıkıştı. Cemil'in yer altı bağlantıları olduğunu duyunca Damon Runyon karakterinin Türk versiyonuyla karşılaşmayı ummuştu. Oysa bu adam daha çok birinin sevgili dayısına benziyordu.

"Onca iş yaptıktan sonra sizinle tanışmak güzel Sinyora Meehadi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Irak Ulusal Müzesi'nden çalınan bir heykelin ikizini arıyoruz."

Cemil yeni gelen turist grubuna göz atıp yürümelerini önerdi. Sütunların arasında ilerlerken, "Bağdat malları sürekli olarak İstanbul'dan geçiyor," dedi. "Fiyatlar da el yakıyor. Elinizde fotoğraf var mı?"

Austin *Kılavuz* heykelciğini uzattı. "Bu küçük ölçekli bir modeli. Asıl heykel hemen hemen insan boyunda."

Cemil ışıklı bir lup düzeneği çıkarıp heykelciği inceledi. Kıkırdadı. "Umarım buna çok para ödememişsinizdir."

Carina, "Tanıdık mı geldi?" diye sordu.

"Ah evet. Gelin benimle."

Cemil'in peşinden çıkışa gidip yukarıya, gün ışığına çıktılar. Kapalı Çarşı az ötedeydi. Çarşının etrafı, yüzlerce dükkândan, restorandan ve kahveden, bir de han denen eski kervan depolarından oluşan bir labirentti. Dükkân kapılarında dizilmiş, gelip geçen turistlere kibarca laf atan ve onları Türk liralarından kurtarmaya niyetli satıcılar, av bekleyen avcılara benziyordu.

Çarşıkapı Kapı'sından girip üstü kapalı, sıcak ve havasız sokaklarda ilerlediler. Cemil, sanki kişisel bir radarı varmış, gibi sağa sola saparak önden gidiyordu. Çarşının orta kısmında, küçük bir dükkânın önünde durdu.

Dükkânın önünde oturmuş bir Türk gazetesi okuyan ve çay içen altmış yaşlarındaki adama, *"Merhaba"* dedi. Dükkân sahibinin yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. Gazetesini kenara koyup sandalyesinden kalktı ve Cemil'in elini tutup sallamaya başladı.

"Merhaba."

Cemil, "Bu Mehmet," diye açıkladı. "Eski bir dostum."

Mehmet konukları otursun diye rahat minderler getirdi ve herkese çay ikram etti. Cemil'le ikisi Türkçe sohbet ediyorlardı. Birkaç dakika konuştuktan sonra Cemil, Austin'den heykelciği istedi ve Mehmet'e verdi. Dükkâncı minyatür *Kılavuz'a* baktıktan sonra hızla başını salladı. Kollarını açа açа herkesi dükkâna davet etti. Raflarda, yerlerde kilimler, takılar, çay kutuları, eşarplar, kap kaçak ve kırmızı fesler vardı. Mehmet kap kaçak dolu bir rafa yöneldi ve heykelciği onun aynısı olan diğer dört heykelciğin yanına koydu.

Cemil, arkadaşının sözlerini tercüme etti. "Bunları size iyi bir fiyata verebilirmiş. Normalde tanesi sekiz lira ama birden fazla alacaksanız tanesini beşten verecek."

"Mehmet birkaç yıl önce bunlardan birini Amerikalı bir fotoğrafçıya satmış mı, hatırlıyor mu?"

Cemil önce soruyu sonra da yanıtı tercüme etti. "Mehmet Türk'tür. Sattığı her şeyi hatırlar. Fotoğrafçıyı da gayet iyi hatırlıyor. Özellikle de pek satılmayan bu malı aldığı için. Ama kendisi yaşlı, hafızası da artık eskisi kadar iyi değil."

Austin, "Belki yardımı olur," dedi. "Bütün heykelcikleri alacağım."

Heykelleri ince kâğıda saran Mehmet'in yüzü ışıldamıştı. Hepsini bir plastik poşete koyup Carina'ya uzattı.

"Arkadasın bize bunları nereden bulduğunu da söyleyebilir mi?"

Mehmet, heykelcikleri güneyde, annesinin yaşadığı yerden aldığını anlattı. Satıcı bunlara harem ağası diyordu. İşçilik daha iyi olabilirdi ve ayrıntılara pek dikkat edilmemişti ama onları yapan ihtiyarı seviyordu. Yaşlı anasını ziyaret gittiğinde ondan da mal alıyordu, en son da bir ay önce gitmişti. İhtiyar bunları ıssız bir köyde satıyordu.

Austin, "Nerede o köy?" diye sordu.

Cemil, "Fethiye kasabasına bağlı Kayaköy diye bir yer," dedi. 1923'te Lozan Anlaşması imzalanana kadar Rum köyüydü. Sonra Rumlar Yunanistan'a gitti, karşılığında da Yunanistan'da yaşayan Türkler Anadolu'ya geldi. Büyük bir deprem olunca Kayaköy'ü terk ettiler. Şimdi sadece turistler gidiyor."

Austin sanatçının ismini sordu. Mehmet hatırlayacağından emin olduğunu ama belki Austin'le güzel bayanın önce dükkâna bir bakmak isteyeceklerini söyledi. Austin mesajı almıştı. Carina'ya ipek bir eşarp, kendine de fes satın aldı. Aslında kendine saygısı olan hiçbir Türk'ün bu silindirik başlıkları takmadığını biliyordu.

Mehmet'le vedalaştıktan sonra Cemil'in önerisiyle öğle yemeği için Ayasofya civarında hoş, gölgeli bir restorana gittiler. Yemeklerini beklerken Cemil, "Onca yolu boşuna gelmenize üzüldüm," dedi.

Carina, *"Ben* üzülmedim," dedi. "Seninle şahsen tanışma fırsatım oldu ve yaptıkların için çok teşekkür ediyorum. Üstelik daha burada işimiz bitmedi."

"Ama heykellerin sadece turistik şeyler olduğunu gördünüz."

Austin heykelcikleri masaya dizdi. "Bunların yapıldığı köy buradan ne kadar uzakta?"

"Turkuvaz Sahili'nde. Yaklaşık dokuz yüz kilometre. Türkiye gezinizi uzatmayı mı düşünüyorsunuz?"

Austin heykellerden birini eline aldı. "Bunları yapan sanatçıyla konuşmak isterdim."

Carina, "Ben de," dedi. "Gerçek bir modelden esinlenmiş olması mümkün."

"O heykel çok değerli olmalı."

Austin, "Belki öyle, belki değil," dedi.

Cemil, "Tedbirli davranmanızı anlıyorum," diyerek masadan kalktı. "Dalaman uçakla sadece bir buçuk saat. Oradan Kayaköy'e giden yol da fena değil. Şimdi müsaadenizle gitmem lazım, ama bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen haber verin. İstanbul'da çok geniş bir çevrem vardır."

Cemil gittikten birkaç dakika sonra Austin ile Carina da bir taksiye binip otele döndüler. Resepsiyon görevlisi sabah erken saatteki Dalaman uçağında iki kişilik yer ayırttı ve bir de kiralık araba ayarladı. Lobide dururken Carina, "Şimdi ne yapıyoruz Sayın Tur Rehberi?" diye sordu.

Austin biraz düşünüp, "Sanırım kazı alanında bir şeyler yapabilirim," dedi.

Taksiyle kazı alanına döndüler. Austin, Hanley'e gönüllü isteyip istemediğini sordu. O da ikisini de kürek sallayanların yanına yolladı. Tepeden tırnağa Boğaz çamuruna bulanmak Carina'nın pek umurunda değilmiş gibiydi. Ne zaman bir sikke ya da kırık çömlek bulsalar o da okul çocukları gibi heyecanla atılıyordu.

Gece geç vakte kadar çalıştılar ve sonunda NUMA personelini otele götürecek olan minibüs geldi. Sürünerek otele girdiklerinde o kadar yorgundular ki, tüylü koltuklarda oturmuş dergi okuyan iki adamı fark etmediler bile. İki çift gözün asansörlere kadar kendilerini dikkatle takip ettiğinden de haberleri olmadı.

B Ö L Ü M

27

Austin kiralık Renault'u Turkuvaz Sahili anayolundan çıkarıp yılan gibi kıvrıla kıvrıla devam eden yola soktu. Yol, ekili tarlaların, uyuyan köylerin arasından geçerek birkaç kilometre devam etti. Son virajı da dönünce tepenin yamacındaki kalıntıları gördüler.

Aracı bir grup binanın yanına park etti. Terk edilmiş köy turistik alana dönüştürülmüştü. Tur bileti satan adam mütevazı ücreti almak üzere hazır bekliyordu. Onlara köye çıkan yolu gösterip, Renault'un yanına park eden arabayı karşılamaya gitti. Arabada iki adam vardı.

Keçiyolunu tırmanırken bir açık hava lokantasının, hediyelik eşya dükkânının ve birkaç tane işportacının önünden geçtiler. Birkaç dakikalık tırmanışla bütün köyü görebilecekleri bir noktaya varmışlardı.

Yüzlerce çatısız ev güneşin altında kavruluyordu. Boş binaların çimentoları dökülmüş, kaba taş duvarları ortaya çıkmıştı. Birkaç evde asılı çamaşırlar görünüyordu. Yegâne hayat belirtisi ise geviş getirmekte olan şeytani suratlı keçiydi.

Carına, "Bir zamanlar buranın hayat dolu olduğunu hayal etmek güç," dedi. "İnsanların seviştiğini. Kadınların doğum sancıları içinde feryat edişini. Babaların yeni doğan bebekleriyle gururlanışını. Doğum günlerini ve vaftiz edilişlerini kutlayan çocukları. Ölen yaşlılara yas tutanları."

Austin, Carina'nın heyecanlı konuşmasını yarım kulak dinliyordu. İki adam yüz adım kadar geride durmuştu. Birisi keçinin resmini çekiyordu. Austin, yirmili yaşlarda olduklarını tahmin etti, ikisi de siyah pantolon ve kısa kollu beyaz gömlek giymişti. Kolları kaim ve kaslıydı. Keplerinin siperlikleri ve güneş gözlükleri yüzlerini gizliyordu.

Carina keçiyolunda yürümeye devam etmişti. Austin ona yetiştiğinde terk edilmiş kilisenin avlusundaki yaşlı adama doğru yaklaşmaktaydı. Adam, bir ağacın gölgesinde duvara oturmuştu. Mallarını sergilemek için camekân niyetine kullandığı duvarda süslü çanaklar ve tabaklar diziliydi.

Austin adamı selamlayıp, Mehmet'in arkadaşı Salim olup olmadığını sordu.

İhtiyar gülümsedi. "Mehmet Kapalıçarşı'da benim mallarımdan satar."

"Evet, biliyoruz. Sizi nerede bulacağımızı da o söyledi," dedi Carina.

Salim'de belirli bir yaşa gelen Akdeniz erkeklerinde rastlanan Pablo Picasso görünümü vardı. Yanaklarının ve kelleşmiş başının derisi meşe kabuğu rengine dönmüştü ve cildi bebek teni gibi kırışıksızdı. Kuru üzüm gibi kapkara gözlerinde iyi huylu ve bilge birinin bakışları dolanıyordu. Mallarını gösterdi.

"Mehmet size benim hediyelikleri mi anlattı?"

Austin cebinden ***Kılavuz'u*** çıkardı. "Buna benzer bir şey arıyoruz."

Salim, "Ah," dedi, yüzü ışıldamıştı. *"Harem ağası."* Görünmez bir bıçakla yatay bir kesme hareketi yaptı. "Onları artık yapmıyorum. Çünkü kimse almıyor."

Austin bir sonraki sorusunu dikkatle düşündü. "Bu harem ağasının büyükbabası da var mıydı?"

Salim önce hayretle baktı ama sonra dişlerini göstererek güldü. Kocaman bir daire çizer gibi kollarını açtı. *"Büyük.* Kocaman hadım ağası."

"Doğru. *Büyük.* Nerede?"

"Likya mezarında. Anladın?"

Austin yamacın yüksek kısımlarına oyulmuş garip Likya mezarlarını fark etmişti. Girişleri, klasik Roma ya da Grek tapınaklarında olduğu gibi süslü sütunlarla çevriliydi ve üstlerinde üçgen pervazlar vardı.

Salim, yarım yamalak İngilizcesiyle her zaman sanata ilgi duyduğunu anlattı. Gençken eline kâğıt kalem alıp dolaşmaya çıkıyordu. Bir seferinde, köyündekilerin bilmediği bir Likya mezarı keşfetmişti. Mezar denize bakan bir yamaca oyulmuş, yoğun bitki örtüsüyle de gözlerden saklanmıştı. Salim içeri girince bir heykel bulmuştu. Onun çizimini yapmış daha sonra da kilden kalıbını çıkarmıştı.

Carina giderek artan bir heyecanla, "Şimdi nerede o heykel?" diye sordu.

Salim yeri gösterdi. "Deprem." Yamaç denize kaymıştı.

Carina gözle görülür şekilde hayal kırıklığına uğramıştı, ama Austin ısrar etti. Salim'e kıyının bir haritasını gösterip mezarın yerini göstermesini istedi. Salim parmağının ucuyla haritada bir yeri gösterdi.

O sırada Carina, Austin'in koluna yapıştı. "Kurt," dedi. "Bu adamlar dün gece oteldeydi."

Türkler avlunun kenarında durmuş doğrudan Carina'yla Austin'e bakıyordu. Austin de onları lobide gördüğünü hatırlamıştı. Köye gelişleri tesadüf değildi.

"Haklısın," dedi. "İstanbul'dan gelmişler."

Cebinden bir tomar Türk parası çıkarıp Salim'in yanına bıraktı. Sonra seramik bir tabak seçip, verdiği bilgiler için yaşlı adama teşekkür etti

ve kolunu Carina'nın beline doladı. Genç kadına rahat bir tavırla kiliseye doğru yürümesini söyledi.

Boş binaya girip camı çerçevesi kalmamış bir pencerenin dibinde durdular. Austin kenardan bakınca adamların Salim'le konuştuğunu gördü. Yaşlı sanatçı kilisenin bulunduğu tarafı göstermekteydi. Adamlar hemen konuşmayı kesip hızlı ve kararlı adımlarla kiliseye doğru yürümeye başladılar.

Austin, Carina'ya karşı duvardaki pencere boşluğuna tırmanmasını söyledi. Arkasından o da tırmandı ve dışarı çıkıp çakıllı bir yoldan kiliseye bakan tepeye doğru tırmanmaya başladılar.

Carina tepedeki küçük şapele saklandı, Austin ise yüzükoyun yere uzandı. Takipçileri birbirinden ayrılmış ve farklı yönlerde kilisenin etrafını dolanmaya başlamıştı. Sonra tekrar buluşup hararetli bir şekilde tartışmaya başladılar. Konuşmaları bitince de kilisenin önünden ayrılıp ıssız evlerin oluşturduğu labirentte gözden kayboldular.

Austin, Carina'yı şapelden aldı ve yamacın öbür tarafından aşağı indiler. Hareket eden siyah bir karaltı gözlerine çarpınca durdular. Yamacın dibinden adamlardan biri çıkmıştı ve evleri tek tek arıyordu. Austin, Carina'yı bir eşiğe çekti.

Salim'den aldığı tabak hâlâ elindeydi. Eşikten dışarı çıkıp tabağı elinde büktü ve yakındaki bir çatının üstüne doğru frizbi gibi fırlattı. Önce bir şangırtı ardından da koşan ayak sesleri duyuldu.

Austin'le Carina köyü dolanan yoldan ayrılıp taşlı bir keçiyolunu takip ederek ilerlediler. Kenara yakın kalarak köyün girişine doğru yaklaşık üç yüz metre kadar yürüdüler.

Renault'a yaklaşınca, iki adamın kullandığı arabanın hemen yanlarına park edilmiş olduğunu fark ettiler. Austin, Carina'ya beklemesini söyleyip lokantaya gitti. Döndüğünde elinde bir tirbuşon vardı.

Carina yüzünü ekşitip, "Şarap içmenin sırası değil," dedi.

Austin, "Haklısın," diye cevap verdi. Alnındaki teri sildi. "Soğuk bir bira daha iyi olurdu."

Sonra Carina'ya etrafa dikkat etmesini söyleyip arabaların arasında ayakkabısını bağlayacakmış gibi eğildi ve tirbuşonun ucunu öbür arabanın lastiğine sapladı. Kauçuktan elinin üstüne hava gelene kadar zorladı ve tedbir olarak sübap kapağını da açtı.

Carina, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Austin kurt gibi sırıtarak, "Dostlarımızın mesajı iyice anlamasını sağlıyorum," dedi.

Sonra Renault'un direksiyonuna geçip motoru çalıştırdı ve lastikleri öttürerek yola çıktı.

Austin arabayı Grand Prix'e katılmış gibi sürüyordu. Carina'nın haritaya bakarak yaptığı yönlendirmelerle Fethiye'ye gidiyorlardı. Burası da turistik bir sahil kasabasıydı. Fethiye'ye varınca doğruca limana gittiler. Turistleri balık avlamak ve dalmak üzere günlük turlara çıkaran geniş kıçlı ahşap teknelerin önünden geçerek rıhtım boyunca yürüdüler.

Austin yaklaşık on üç buçuk metre uzunluğunda, rıhtıma bağlı ahşap bir teknenin önünde durdu. Bir levhada, *İztuzu'nun,* yani Türklerin verdiği adla Kaplumbağa'nın saatlik veya günlük kiralanabileceği yazıyordu.

Austin kısa iskeleden geçip içeriye seslendi. Kamaradan kırk yaşlarında bir adam çıktı. Dostça bir tebessümle, "Ben Kaptan Mustafa," dedi. "Tekneyi kiralamak mı istiyorsunuz?"

Tekne yeni değildi ama donanımı iyiydi. Metal aksamında pas yoktu ve ahşap kısımlar pırıl pırıl cilalanmıştı. Halatlar düzgünce durulmuştu. Austin, Mustafa'nın usta bir denizci olduğuna hükmetti.

Hâlâ limanda olduğuna göre işe de ihtiyacı var demekti. Salim'e gösterdiği haritayı çıkarıp sahili gösterdi.

"Bizi buraya götürebilir misin kaptan? Biraz dalmak isteyebiliriz."

"Tabii ki. Bütün iyi yerleri bilirim. Ne zaman?"

"Şimdi olsa?"

Austin, Mustafa'nın önerdiği ücreti kabul etti ve tekneye gelmesi için Carina'ya el etti. Mustafa halatları çözdü ve tekneyi rıhtımdan itti. Sonra burnunu körfezin çıkışına çevirdi. Girintili çıkıntılı kıyı boyunca ilerliyorlardı. Tatil köylerini, bir feneri ve yamaçlara yerleşmiş lüks villaları geride bıraktılar. Sonunda her tür yerleşim belirtisi kayboldu.

Mustafa tekneyi yarımay biçimi bir mağaraya yöneltip motoru susturdu. Demir attıktan sonra birkaç eski şnorkel, gözlük ve palet takımı getirdi.

"Yüzmek ister misiniz?"

Austin kayanın açık bir yara gibi oyulmuş olduğu yamacı inceliyordu. "Belki daha sonra," dedi. "Şimdi kıyıya çıkmak istiyorum."

Mustafa omuz silkip şnorkelleri kenara koydu. Yan tarafa bir merdiven astı ve sandalı yanaştırdı. Austin yakındaki kıyıya kadar kürek çekti ve sandalı çakıl taşlı plaja sürdü. Yamaç kıyıdan on adım kadar içeride sert bir açıyla yükseliyordu. Austin ağaç gövdelerine ve çalılara tutunarak lagünün kırk beş metre üstüne kadar tırmandı.

Bir Neandertal'in alnına benzeyen çıkıntıda durup etrafına baktı. Kayada, dev bir keskiyle oyulmuşa benzeyen yaklaşık otuz metrelik bir oyuk oluşmuştu. Austin, mezar ve doğal etkenler yüzünden kayanın gevşediğini ve şiddetli yer sarsıntısıyla koptuğunu tahmin etti. Yamacın dibinde, suda yatan devasa kaya parçaları vardı.

Austin heykelin de düşüp düşmediğini merak etti. Sonra tırmanışını izleyen Carina'ya el salladı ve inmeye başladı. Sıcaktan ve yorgunluktan ter içinde kalmış, üstü başı toz toprak olmuştu. Giyimli olarak suya atlayıp hem kendine hem de üstündekilere çabucak temizlenme imkânı verdi. Yabancı turistlerin gariplikleri Mustafa'yı asla şaşırtmazdı. Motoru çalıştırdı ve teknenin burnunu limana çevirdi.

Austin buzluktan birkaç şişe Türk birası çıkarıp birini Carina'ya uzattı. Carina, "Ee?" dedi.

Austin birasından büyük bir yudum alıp serin içkiyi gırtlağından aşağı gönderdi. "Salim'in haklı olduğunu ve heykelin deprem sırasında mağarada olduğunu varsayacağız. Tonlarca kayanın altında kalıp kalmadığını bilmiyoruz. Onu bulsak bile *Kılavuz* işe yaramayacak hale gelmiş olabilir."

"Yani bütün bunlar boşuna mıydı?"

"Hiç de değil. Daha yakından bir bakmak için sonra tekrar gelmek istiyorum."

Mustafa'ya tekneyi bir gün daha kiralamak istediğini söyledi.

"Yarın olur mu? Biraz dalmak istiyorum da."

Mustafa, "Tabi ki olur," dedi. "Siz bilim adamı mısınız?"

Austin NUMA kimliğini gösterdi. Mustafa bu kurumu hiç duymamıştı ama Austin'in özel bir kimlik taşımasından etkilenmişti. Bu turu yapmak iyi olacaktı. Tekne sahiplerine de hemen kendisine bir yardımcı tutmazlarsa işi bırakacağını söyleyecekti. Austin arka cebinden bir uydu telefonu çıkarıp Zavala'nın numarasını tuşladı. Zavala kazı alanında, Hanley'in Subvette için yeşil ışık yakmasını bekliyordu.

Austin, "Hanley'e sualtı aracının başka bir yere lazım olduğunu söylemen lazım," dedi.

Zavala'ya yerlerini bildirdi ve bir alışveriş listesi verdi. Zavala lojistik işlerini halledebilirse ertesi sabah Dalyan'a uçacağını söyledi.

Karanlık çökerken tekne eski yerine dönmüştü. Austin, Mustafa'dan iyi bir otel tavsiye etmesini istedi. Kaptan da virajlı bir yoldan gidilen, yirmi dakikalık mesafede, Fethiye'nin ormanlık tepelerine yakın bir tatil köyünü önerdi. Otel görevlisi genelde önceden rezervasyon gerektiğini ama çift kişilik yatağı olan bir odalarının boş olduğunu söyledi. Austin nasıl

uyunacağını hiç düşünmemişti. Carina'ya başka bir otele gitmek isteyip istemediğini sordu.

Carına, "Yorgunum," dedi. "Hâlâ jetlekin etkisi altındayım. Odayı tutacağımızı söyle."

Otelin restoranında, denize bakan bir köşede sakin bir akşam yemeği yediler. Şiş kebap ve pilav ısmarlamışlardı. Uzaktan Fethiye'nin ışıkları elmas bir kolye gibi parıldıyordu.

Austin, "Böyle romantik ortamları konuşarak boşa harcamaktan nefret ederim," dedi. "Ama konuşmamız gereken belli şeyler var. Hepsinden önemlisi, şu fedailer o terk edilmiş köyde nasıl izimizi buldular?"

Carina yıldırım çarpmış gibi oldu. *"Baltazar."*

Austin hafifçe gülümsedi. "Onun kuşkulardan uzak biri olduğunu söylemiştin."

"Mutlaka bu işe bulaşmış olmalı. *National Géographie* fotoğrafçısını bir tek ona anlatmıştım. Heykelin taşınmasını da o ayarladı. Saxon da onun hakkında uyarmıştı beni."

"Ama bunların hepsini önceden de biliyorduk. Fikrini değiştiren nedir?"

Carina koltuğunda kıpırdandı. "İstanbul'a gelmeden önce Balta zar'ın temsilcisini aradım ve nereye ve neden gittiğimizi söyledim. Yaptığımız anlaşmada bu da vardı ve o sırada bir sakınca görmemiştim. Baltazar, Bağdat eserlerinin bulunmasını finanse eden kişiydi." Sözlerinin ne anlama geldiğini fark etti. "Yüce Tanrım. Baltazar hep o heykelin peşindeydi. İyi ama *neden?"*

"Biraz geriye gidelim. Diyelim ki hırsızlığın arkasında o vardı. Peki ikizini bulmamızı niye önlemeye çalışsın?"

"Her nedense kimsenin onu görmesini istemiyor belli ki."

"Belki yarından sonra bu nedeni öğreniriz." Austin saatine baktı. "Uyuma düzenimizde sorun olmayacağından emin misin? Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz."

Carina uzanıp Austin'in eline dokundu. "Seni birkaç ömürdür tanıyormuş gibiyim Bay Austin. Bu da bizim gecemiz olsun."

Asansörle odalarına çıktılar ve Carina'nın üstünü rahatça değiştirmesi için Austin balkona çıktı. Carina gelip kolunu beline doladığında denize yansıyan ışıkları seyrediyordu. Genç kadının bedeninin sıcaklığını hissetti. Döndü ve ipeksi bir öpüşle karşılandı. Carina uzun, beyaz, pamuklu bir gecelik giymişti ama ince kumaş yumuşak hatlarını pek gizleyemiyordu.

Austin, "Jetlekine ne oldu?" dedi.

Carina yumuşak ve sakin bir sesle, "Az önce geçti," deyip kollarını Austin'in boynuna doladı.

BÖLÜM

28

Austin bir sesle uyandı ve komodinde titreyen telefonunu kaptı. Yataktan çıkıp, çarşafı Romalı senatörler gibi kaslı bedenine doladı. Cari na'nın ipeksi saçlarının yastığa dağılmış hali, yanık tenli yüzünde beğeni dolu bir tebessüm oluşturdu.

Balkona çıkıp telefonu kulağına götürdü. Zavala, "Kartal Dalaman Havaalanı'na kondu," dedi. "Subvette'nin taşıyıcısı da uçaktan indirildi ve gitmeye hazır."

Austin, "İyi iş çıkardın Joe," dedi. "Bir buçuk saat sonra görüşürüz." Zavala'ya gideceği yeri tarif etti.

"Daha uzun sürebilir Kurt. Yolda bir çekici gelsin diye bekliyorum. Havaalanındaki kiralık arabalar küçük. Şimdi gitmem lazım. Galiba benim araç geliyor."

Austin'in Zavala'nın bu işi de başaracağından hiç kuşkusu yoktu. Tatlı dilli Meksika Amerikalısı imkânsızı yapabilirdi.

Kılavuz

Banyodan akan suyun sesi geliyordu. Telefonla uyanan Carina da sessizce yataktan kalkıp duşa girmişti. Austin, onun kendi kendine şarkı söylediğini duydu.

Carina, "Sırtımı sabunlayacak biri lazım," diye seslendi.

Austin'in bu isteği tekrarlatması gerekmedi. Üstündeki çarşafı bir kenara attı. Duştan sonra birbirlerini kurulayıp giyindiler. Austin kısa bir şortla Don Ho'nun gurur duyacağı türden muhafazakâr bir Havai gömleği giymişti. Carina ise siyah bikinisinin üstüne Afrika güneşi sarısı renginde bol bir giysi geçirmişti. Odaya getirttikleri minik ekmekler, lop yumurta ve kahveden oluşan klasik kahvaltıdan sonra marinaya gittiler.

Austin, Kaptan Mustafa'ya karşı dürüst davranmıştı. Önceki akşam tekneden ayrılmadan önce, Türk hükümetinden izin almadan belirli bir tarihi eseri aramakta olduklarını anlatmıştı. Bulurlarsa onu kendine saklayacak değildi, ama Mustafa'nın neye bulaştığını bilmesini istemişti. Öte yandan, bu ilave risk yüzünden kaptana tatminkâr bir ücret daha verecekti.

Mustafa da resmi kuralları merak etmemesini söylemişti. Austin tekneyi kiralamıştı. Mustafa da nereye isterlerse götürecekti. Ne yaptıkları onları ilgilendirirdi.

Austin, indirme rampası olan tenha bir yere ihtiyacı olduğunu belirtmişti. Mustafa sahibi iflas ettiği için terk edilen bir çekek yeri biliyordu. Tam marinanın karşı kıyısındaydı. Carina, Mustafa ile birlikte tekneyle gidecek ve Austin'le orada buluşacaklardı.

Çekek yerine, ayın karanlık yüzünden daha çok çukuru olan toprak bir yoldan gidiliyordu. Austin bitmemiş teknelerin tahta iskeletlerinin arasından dolanıp çekek rampasını inceledi. Kenarlarındaki asfalt zamanla aşınıp, kırılmıştı asıl rampa nispeten iyi durumdaydı.

Zavala on beş dakika gecikmişti. Austin yolun kenarında durup, arkadaşının bu işi yardımsız halledip halledemeyeceğini merak etti. Sonra

bir motor sesine kulak kabarttı. Kendisinin geldiği yönden bir toz ve tüy bulutu kalkmıştı. Çukurlara gire çıka ilerleyen kamyonun vitesleri durumа isyan ediyor, motoru astımlı gibi öksürüyordu. Araç, tehlikeli bir şekilde yüklenmiş tavuk kafeslerinden yükselen cıyaklamalar arasında, mor bir egzoz dumanı çıkartarak ve hafifçe kayarak durdu.

Zavala kamyondan inip altın dişli, esmer bir Türk olan şoförü tanıştırdı. Gülümseyen adamın uzamış tıraşı yüzünde bayağı koyu bir gölge oluşturuyordu.

Zavala, "Günaydın Kurt," dedi. "Arkadaşım Ahmet'le tanıştırayım."

Austin şoförle tokalaştı ve kamyonun arkasına gitti. Sualtı aracı yeşil plastik bir örtüyle örtülüp sıkıca bağlanmıştı. Zavala eski römorka destek sağlamak için ilave halatlar da kullanmıştı. Eserine gururla bakarak, "Bir çekme mekanizması uydurmak zorunda kaldım," dedi. "Memur işi olarak fena sayılmaz."

Austin gözlerini devirerek, "Hiç fena değil," dedi. Bu uyduruk düzenek, virajlı sahil yolunda epey zor anlar geçirmiş olmalıydı. Milyonlarca dolarlık sualtı araçlarının bir tavuk kamyonunun arkasından sürüklendiğini bilseler, işgüzar NUMA muhasebecileri ne yapardı acaba, diye düşünüyordu.

Ahmet römorkun arkasını rampaya verdi. Motorlu silindirler indirme platformunu kamyondan alıp suya indirdi ve platform iki uzun dubanın üstünde suda kaldı.

Mustafa ile Carina da gelmişlerdi. Mustafa halatı Zavala'ya attı, o da indirme platformuna bağladı. Austin bir tomar Türk parası çıkarıp şoföre uzattı ve yardımları için teşekkür etti, adam da bayağı memnun kalmıştı.

Ahmet, tavuklarını teslim etmek üzere yola koyulmadan önce römorku çekek yerinin bir köşesine bıraktı. Austin ile Zavala kürek çeke

rek sandalla tekneye gittiler ve Mustafa hemen yola koyuldu. Motorlu tekne hızla limandan çıktı ve sualtı aracını çekerek körfeze girdi.

Balıkçı tekneleri ve tur tekneleri iyice azalmıştı, sadece uzaktan görünen birkaç yelkenli kalmıştı. Austin arkadaşlarını kıç güvertedeki tentenin altına topladı. Hep birlikte koyu kahvelerini yudumlarken Zavala'ya terk edilmiş köyden kaçışlarını ve Mustafa'yla yaptıkları anlaşmayı anlattı.

Zavala, "Kısa zamanda çok iş yapmışsınız," dedi.

Austin, "İşin sırrı zamanı iyi kullanmakta," diye cevap verdi.

Yamaçtan kopan kayaların bulunduğu yere yaklaşırken tekne yavaşlamaya başladı. Kaptan yamacın dibine yakın bir noktada demir attı. Austin ile Zavala yüzen platformu sandalla kıyıya götürdüler, sahile çektiler ve üstündeki brandayı açtılar.

Austin, sualtı aracının pırıl pırıl gövdesine baktı. Zavala, rengi dışında üstü açılan Corvette'sinin aynısını yapmış ve sualtında gitmesini sağlayan donanımı eklemişti.

Hayretle başını salladı. "Chevy'nin montaj hattından yeni çıkmışa benziyor Joe," dedi. "İstersen suya indirme işlemleri hakkında beş dakikalık bir kurs ver bana."

"Bir dakikada halledebilirim. Suya inme, Çıkma ve Ulaşım aracının kendi gücü var. Dış kontrol cihazları sancak tarafında. Dubaların üstünde duruyor. Platform dalış seviyesine inince kendi kendine yüzmek için su pompalıyor. Konumlandırma ayarları ise LRT roketleriyle yapılıyor. Güvenlik kıskaçları açılıyor. Ben aracı kullanırım. Sen de ister aşağıda kalırsın ister LRT'yi kullanıp yüzeye çıkarsın."

"Peki sudan çıkış?"

"Aynı işlemler tersine yapılıyor. Uçak gemisine inen bir uçak gibi yaklaşıyorum. Sen aracı platformdaki kıskaçlarla sağlama alıyorsun ve yukarı çıkıyoruz."

Austin, "Sen *bir dâhisin,"* dedi. "Kaçık olsan da bir dâhisin."

"Güvenine teşekkürler. Bu proje için NUMA'ya boşuna masraf yaptırdığım düşünülür diye korkuyordum."

Austin, *Titanic'c* dalış yapan sualtı aracını kastederek, "Tam olarak ALVİN gibi değil," dedi. "Ama eminim ki Pitt onay verecektir." NUMA Direktörü Dirk Pitt değerli otomobil koleksiyonuna çok düşkündü. "Hadi NUMA sualtı filosunun son üyesine bir tur attıralım."

Kayıkla tekneye dönüp dalış takımlarını giydiler. Austin, Zavala'dan bir de sualtı iletişim takımı getirmesini istemişti. Yüzü tamamen örten başlıklarına birer tane Okyanus Teknoloji Sistemleri alıcısı tutturulmuştu.

Mustafa iki adamı kayıkla sualtı platformuna götürdü. Platforma tırmanıp hava tüplerini taktılar. Zavala Subvette'nin direksiyonuna geçti. Koltukları tüplere uyacak şekilde değiştirmişti. Austin de dalış platformunun sancak tarafına yerleştirilmiş olan katlanır koltuğa oturdu. Bataryaya bağlı pompaları çalıştırmak için kumanda panelindeki bir düğmeye bastı. Dubalara su doldu ve platformla sualtı aracı yavaş yavaş yüzeyin altına daldı.

Yüz metre derinliğe inince Austin pompa hareketini tersine çevirip platformu belirli bir noktada sabitledi. Sonra diğer kumandaları kullanarak sualtı aracını LRT'ye tutturan metal kıskaçları açtı. Subvette, diklemesine duran roketlerinden gelen bir vızıltıyla platformun üstünde yükseldi ve üstünde dolanmaya başladı.

Austin de platformu iterek kendini sualtı aracının üst kısmında oturur pozisyona getirdi. Yüzdürücü kompresöründen hava verdi ve yavaşça yolcu koltuğuna doğru inmeye başladı. Zavala kokpit bölümünün tabanında paletler için de yer ayarlamıştı.

Aracı paletlerle kullanmanın imkânsız olacağını bildiği için roket kumandalarını da direksiyona monte etmişti.

Zavala sualtı aracını karaya doğru döndürdü. Aracın koni .şeklindeki yüksek yoğunluklu ikiz farları kayanın çıplak yüzeyini aydınlatıyordu. Kaya, kırk beş derecelik bir açıyla dibe doğru uzanmaktaydı. Yamaçtan kopan kısım, orta boy bir lahanadan, sualtı aracının yanında dev gibi kalanlara kadar çeşitli boylarda parçalara ayrılmıştı.

Zavala, "Sizin *Kılavuz'un* bu parçaların arasında sağlam kalabilmesi için çok sıkı bir ahbap olması lazım," dedi. "Bence bira kutusundan büyük parçası kalmamıştır."

Austin, "İhtiyar dostumuz çıt kırıldım olsa üç bin yıl dayanamazdı," dedi.

Zavala'nın boğulurmuş gibi gülüşü Austin'in kulaklığında yankılandı. "Mantıksız ve gerekçesiz bir iyimserlikle tartışılmaz. Birkaç yüz bin tonluk kaya nedir ki? Şu taş kafalı dostumuzu aramaya nereden başlıyoruz peki?"

Eğimin dibinde ziyafet masası şeklinde düz ve büyük bir kaya yatıyordu. "Bu parçayı başlangıç noktası yapacağız. Sağına doğru git ve kopmuş kayalara paralel olarak yüzeye doğru yükselmeye başla. Sonra da sol tarafını aynı şekilde tararız. Bir yandan da sütun, kemer altı veya üçgen alınlık gibi bir şeyler var mı diye bak."

Zavala Subvette'yi yamacın dibinde ilerletti. Sualtı aracının yaklaşmasıyla ürken balıklar ok gibi kaçışıyor, kovuklara, çatlaklara gizleniyordu. Kayaların dış kenarına gelince Zavala sualtı aracını ağır ağır yükseltmeye başladı. Kaya yüzeyinde ileri geri giderek çim biçer gibi belli bir hizada gidiyordu. Ara sıra dikkatini çeken bir şey görüp aracı döndürerek farlarıyla o noktayı aydınlatmasını sağlıyordu.

Yüzeye yaklaştıkça lacivert sular parıltılı bir yeşile dönüşmeye başlamıştı.

Sualtı aracı yeniden daldı ve bu kez düz kayanın solundan başlayarak tırmanmaya başladı. Austin dibe gömülmüş bir şey gördü, sadece ka

visli ucu dışarıda kalmıştı. Zavala'ya roketleri çalıştırıp gömülü nesnenin etrafını temizlemesini söyledi. Bu teknik, gömülü enkazları arayan hazine avcıları tarafından çok kullanılırdı. Sonunda çökelti bulutları yatıştı ve taş bir sütunun silindirik biçimi ortaya çıktı.

Austin, Zavala'ya, "Kaya boyunca sütunun üstünden dimdik çıkmaya çalış," diye öneride bulundu.

Zavala ileri geri tarama yaptığı alanı daralttı ve araç bulunduğu noktadan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Bir dönüşte farlar çarpık bir açıyla sütun yığınlarına yaslanmış olan üçgen alınlığı aydınlattı. Austin'in araştıran gözleri bir gölgenin üstünde yoğunlaştı. İterek kendini sualtı aracından uzaklaştırdı ve mağaraya benzer deliğe doğru yüzdü. Su geçirmez fenerini mağaranın içine tuttu.

Bir an sonra Zavala Austin'in kahkahasını duydu.

"Hey Joe, yanında kedi maması var mıydı?"

"Abuk sabuk konuşmak nitrojen uyuşması belirtisidir dostum."

"Derinlik yüzünden kendimden geçmiş değilim. Şu an karşımda bronz bir Fenike kedisi duruyor."

Kulaklarından mutlu bir kadın çığlığı duydular. Carina da konuşmayı dinliyordu.

"Buldunuz onu!"

Austin feneri mağaranın içinde gezdirdi. Heykel tabutta yatan bir ceset gibi sırtüstü yatıyordu. Mağaranın içi yaklaşık üç metreye üç metre ebadında ve bir metre yüksekliğindeydi. Austin sürünerek içeri girdi. Heykelin koni biçimindeki şapkası yamulmuş ve kollan kırılmıştı. Ama orijinal heykelin aksine burnu sapasağlamdı.

Austin geri çıktı ve başparmağıyla işaret parmağını halka şeklinde birleştirip uluslararası tamam işaretini verdi.

"Ezilmiş bir bira kutusu olarak gayet iyi durumda. Şimdi onu dışarı çekelim."

"İskele tarafındaki bölmede halatla hava torbaları var."

Austin indirme platformuna yüzüp bölmeden helezon şeklinde sarılmış naylon halatı aldı. Bir ucunu Subvette'nin arka tamponuna bağladı. Dört tane altı açık hava torbasını da halata bağlayıp geri döndü ve halatın diğer ucunu heykelin kaidesine doladı.

Torbaları şişirmek için tüpündeki havayı kullandı, sonra da roketleri ateşlemesi için Zavala'ya işaret verdi. Halat keman yayı gibi gerildi. Heykel beş on santim ilerlemişti. Austin elini boğazına götürerek kesme işareti yapıp tekrar mağaraya yüzdü. Heykelin bacaklarına tutturulmuş olan bronz kedi deliğin kenarına takılmıştı.

Austin kıvrılıp bükülerek heykelin yanından geçip mağaraya girdi. Hava tüpleri kayalara sürtüyordu ve içeride yüzü dışarı bakacak biçimde dönebilmek için bayağı zorlandı. Sonra heykeli itmeye hazırlandı ve Zavala'ya çekmesini söyledi.

Heykel çıkışa doğru biraz daha gidip tekrar durdu. Bu sefer de kırık sol kolunun pürtükleri takılıyordu aynı noktaya. Zavala çekmeyi kesti. Austin kola yer açmak için bıçağını kullandı.

Bir sonraki denemede heykel takıldığı yerden kurtuldu ve Austin ayaklarını mağaranın arka kısmına dayayarak heykeli dışarı doğru itmeye başladı. Heykel yavaş yavaş hapsolduğu yerden kurtuluyordu ama o arada Austin sağ ayağını kıpırdatamadığını fark etti. Mağara duvarının bir bölümü çökmüş ve paletini kıstırmıştı.

Tepesinden dolu gibi yağan çakıl taşlarının arasında geriye doğru uzanıp paletin kayışını kesti. Üstüne başına yağan taşlar yüzünden dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Sonunda ileri doğru hamle edip, son anda heykelin kafasını yakalamayı başardı.

Sualtı aracı Austin'le *Kılavuz'u* mağaradan çekip çıkardığı anda mağara tamamen çökmüştü.

Austin'in çıktığını gören Zavala roketleri ateşledi. Mağaranın girişi kaya yığınlarının arkasında kalmıştı.

Austin elini başına, yumruk kadar bir taşın çarptığı yere götürdü.

"Kurt, iyi misin?"

"Kafatasını bronzdan olsa daha iyi olurdum."

Kafasının zonklamasına aldırmadan heykele doğru yüzdü. Kısmen hava torbaları sayesinde yüzen *Kılavuz* çarpık duruyordu. Zavala sualtı aracına biraz daha güç vererek heykeli indirme platformunun üstüne kadar çekti. Austin de platformun arka tarafına iyice oturmasına yardım etti. Sonra sualtı aracından gelen halatı çözdü. Hava torbaları, platformun heykelin ağırlığıyla batmasını önlüyordu.

Austin kumandaların başına geçti ve indirme platformunu yüzeye yaklaştırmaya hazırlandı. Tam işe koyulacakken keskin kulakları güçlü bir motor vızıltısı algıladı, suyun etkisiyle ses iyice yüksek geliyordu.

İletişim aygıtına, "Carina," dedi. "Ortada tekne var mı?"

"Doğruca üstümüze gelen bir tane var. Çok da hızlı."

Austin soğukkanlı bir şekilde konuşarak, "Dikkatle dinle," dedi. "Kaptana söyle, demiri alsın ve hemen hareket etsin."

Carina, "Sizi bırakamayız," dedi.

"Bize bir şey olmayacak. Siz hareket edin."

Austin'in ses tonu karşı koymayı imkânsız kılıyordu. Carina, Austin'in mesajını Mustafa'ya iletti. Austin kaptanın mırıldanarak cevap verdiğini duydu. Mustafa'nın sözlerine birtakım bağrışmalar karışmıştı. Ardından otomatik bir silahtan çıkan sert takırtılar geldi.

Hat kesilmişti.

Austin **tekrar** Subvette'ye yüzdü. "Işıkları kıs," dedi.

Carina'yı merak ediyordu ama Zavala da o da ani tepki vermemek gerektiğini biliyordu. Ancak eylemsizlik de onlara göre bir şey değildi.

Zavala, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Yukarı çıkıp şu davetsiz misafirlere bir bakalım."

Zavala aracın uzun burnunu kaldırıp roketlere asgari güç verdi. Austin, yüzeyde, Mustafa'nın teknesinin yanında daha küçük bir teknenin siluetini gördü ve Zavala'ya durmasını işaret etti. O anda iletişim hattı açıldı. Yüzeydeki tekneyle yeniden temas halindeydiler.

Güneyli aksanı olan bir ses duyuldu.

"N'aber millet? Kabarcıklarınızı görebiliyorum. Siz niye partiye katılmıyorsunuz?"

Austin, "Tanımadığım kişilerin davetlerine gitmem," dedi. "Sen kimsin?"

"Bayan Mechadi'nin dostuyum. Hadi gelin. Eninde sonunda havanız bitecek zaten."

Zavala belinden küçük bir taş levha çıkarıp üstüne bir soru işareti çizdi.

Austin bir an durup düşündü. Eğer adamın istediğini yaparlarsa kafalarına birer kurşun yiyeceklerdi.

Taş levhayı alıp kalın, büyük harflerle: MOBY DICK? yazdı.

Zavala, Austin'in önerisini anlamış ve muhtemelen midesi kasılmıştı. Önceki mesajı silip AHH! yazdı.

Bu kez Austin ÖNERİN? dedi.

Zavala başını sallayıp AHAB, DAYAN GELİYORUZ, diye yazdı.

Sonra taş levhayı yerine koyup Subvette'yi dibe kadar indirdi. Aracı kendi etrafında döndürüp keskin bir açıyla burnunu havaya dikti. Sualtı aracı roketlerden gelen vızıltıyla birlikte giderek artan bir hızla yükselmeye başladı.

İkisi de yerlerine sıkı sıkı yapışmışlardı.

BÖLÜM

29

Carina, Subvette'nin yükselmeye başlamasından birkaç dakika önce, diğer teknenin dönüp, burnu havada, suda kaydırılan taş gibi dalgaların üstünde hoplaya zıplaya Mustafa'nın teknesine doğru gelmeye başladığını gördü.

Austin'in bulunduğunuz yerden ayrılın mesajını iletmişti. Ama çok geçti. Sürat teknesi iyice yaklaşmıştı. Çarpışmaya birkaç saniye kala sürat teknesi yan döndü ve tekneyi kullanan kişi güçlü içten takma motora geri yol verdi. Araç Mustafa'nın teknesine yandan, Carina'nın bulunduğu noktanın birkaç adım ötesinden bindirdi.

Teknenin güvertesindeki adamlardan biri otomatik silahıyla havaya ateş açtı. Carina'nın elindeki mikrofon güverteye düştü.

Tekdüze zeytin yeşili üniforma giymiş dört adam vardı ve hepsinde kısa namlulu otomatik silahlar bulunuyordu. Pilot tipi güneş gözlükleri ve askeri şapkalarının siperleri yüzlerini gizliyordu. Sadece sımsıkı kapalı dudakları açıktaydı.

Adamların üçü küpeşteden atlayıp Mustafa'nın teknesine çıktı. Sonuneu adam öbür teknede kaldı ve kepini çıkarınca kısa tıraşlı sarışın başı göründü. Carina, *Kılavuz'u* çalma operasyonunu yürüten Ridley'i tanımıştı. Ridley pis pis sırıtıp yapmacıklı bir Minnie Pearl taklidiyle konuştu.

"Merhabalar Bayan Mechadi."

Carina'da ilk şaşkınlığın yerini öfke almıştı. Sert bir tavırla, "Ne işiniz var burada?" diye sordu.

"Buralarda olduğunuzu duyduk da Bayan Mechadi. Çocuklarla bir uğrayalım selam verelim dedik."

"O yapmacık köylü aksanınla bana efelik taslamaya kalkma. Heykelim nerede?"

Ridley sırıtmaya devam ederek küpeştenin üstünden eğilip kabarcıklar çıkan yüzeye baktı. "Yüzen birileri mi var Bayan Mechadi?"

"O kadar merak ettiysen atla da kendin bak." Carina öfkesinin giderek arttığını hissediyor ama buna engel olamıyordu.

Ridley ise, "Benim daha iyi bir fikrim var," diyerek yerdeki mikrofonu almış ve açıp Austin'le konuşmaya başlamıştı.

Yüzeydeki kabarcıkların daha da arttığını görünce Ridley'in sırıtışı iyice arttı. Beline takılı el bombasını kancasından çıkarıp, beysbol topu gibi atmaya hazırlandı. Carina mikrofonu kapmaya çalıştı ama Ridley elinin tersiyle ağzına öyle bir tokat indirdi ki dudağı kanamaya başladı. Öteki adamlar Ridley'in bu vahşi tepkisine gülerken denizdeki turkuvaz rengi titreşimi vaktinde fark edemediler.

Sualtı aracı balina gibi sudan fırladı. Ön tamponu şahmerdan gibi sürat teknesine çarpmıştı.

Sürat teknesi garip bir açıyla havaya fırladı. Direksiyonun başındaki adam bir feryat koparıp kollarını sallayarak yerinden uçtu. Suya düştükten sonra birkaç adım dibe gitti, sonra çırpınarak yüzeye çıkıp yardım etsinler diye haykırmaya başladı. Silahı da elinden kayıp gitmişti.

Sürat teknesine bindiren sualtı aracı geriye doğru zıplayınca Zavala kontrolü kaybetmemeye çalıştı.

Austin yüzeydeki köpüklerin arasında çırpınan bacaklar görmüştü. O arada aşağı doğru inen bir şey fark etti. Kendini kokpitten çıkarıp batmakta olan silahı yakaladı.

Tekrar kokpite indi ve başparmağıyla yüzeyi gösterdi.

Ridley profesyonel askerdi. Çabucak kendini toparlayıp sudaki adamı gösterdi.

"Şu salağı alın!" diye böğürdü.

Adamları silahlarını omuzlarına asıp arkadaşlarına can simidi attılar. Ridley elindeki bombayı her an bir infaz yapabilecekmiş gibi sıkıca kavramıştı. Araba kornasına benzer bir ses duyduğunda, soğuk bakışlarıyla suyu taramaktaydı. Hızla başını çevirdi.

"Ulu Tanrım!" diye soludu.

Ön tamponundan darbe almış üstü açılır, turkuvaz rengi bir Corvet te suları yararak Mustafa'nın teknesine doğru geliyordu. Direksiyonunda Zavala vardı. Austin elindeki silahı ön camın üstüne dayayıp, biraz yukarıya nişan alarak üç beş el ateş etti.

Ridley'in adamları hemen omuzlarındaki silahları indirip yere attı ve sudaki adamı da kendi kaderine terk ederek ellerini havaya kaldırdı. Ridley de ağır ağır ellerini kaldırdı.

Kaptan Mustafa Carina'nın ayağa kalkmasına yardım etmişti, onun ağzından kan fışkırdığını görünce Austin'in dikkati dağıldı. O anda Ridley ellerini başının üstünde birleştirip pimi çekti ve kolunu arkaya saklayıp, el bombasını yaklaşan araca atmaya hazırlandı.

Austin'in gözü tekrar Ridley'e kaydı ve tetikteki parmağı gerildi. Ridley'in bombayı güverteye düşürmesinden korktuğu için duraksadı. Kaptan Mustafa da Ridley'in kolunu fark etmişti. O atış pozisyonu alırken kaptan raftan uzun saplı kancayı kaptı ve ağır sırığı Ridley'in bileğine

indirdi. El bombası Ridley'in elinden kaymış, korkuluğa çarpmış ve gü vertede yuvarlanmaya başlamıştı.

Mustafa ışık hızıyla atılıp bombayı kaptı ve yan taraftan denize fırlattı.

Ridley acı ve öfkeden deliye dönmüştü. Sol eliyle belinden başka bir bomba almaya çalıştı. O anda da Austin'in silahı takırdadı ve Ridley'in göğsünü kalbura çevirdi. Ridley, tam bomba patlarken arka üstü suya devrildi. Tekne patlamayla fışkıran sular yüzünden sırılsıklam olmuştu.

Austin silahın namlusunu öteki iki adama çevirdi.

"Atlayın," diye emretti.

Tenteye doğru yaylım ateşi açtı. Kopan branda parçaları konfeti gibi yağıyordu. Adamlar yan taraftan suya atlayıp öteki arkadaşlarının yanına gittiler. Austin bulundukları yerin birkaç santim ötesine bir salvo daha yaptı.

Kederli üçlü karaya doğru yüzüp kıyıya çıktı ve ormana dalarak gözden kayboldu. Austin sürat teknesinde birkaç delik daha açtıktan sonra dikkatini Carina'ya çevirdi.

Mustafa bir mutfak bezine buz sarıp getirmişti, Carina da bununla başına kompres yapıyordu. Austin onun ciddi bir şekilde yaralanmadığını görünce silahı Mustafa'ya verip önce ateş etmesini, sonra soru sormasını tembih etti.

Zavala Subvette'yi yanaştırdı ve Austin tekneye çıktı. Araç tekrar yüzeyin altına süzülüp, indirme platformunun üstüne kondu. Austin kumanda konsoluna yüzdü ve sualtı aracını yerine sabitleyen kıskaçları taktı. Sonra da dubalardaki suyu boşaltacak pompaları çalıştırdı.

İndirme platformu teknenin yanından yüzeye çıktı, arka tarafındaki heykelin ağırlığıyla yamuk duruyordu. Mustafa silahı Carina'ya verip tekneyi LRT platformuna iyice yanaştırdı. Sonra Austin'le Zavala'ya çekme

halatını attı. Sonra ikisi birden suya kayıp merdivenden tekneye tırmandılar.

Zavala tekneye çıkınca dalgıç kıyafetini çıkarıp ormanlık kıyıya bak tı. "Bu herifler yerimizi nasıl bulmuş?"

Austin gömleğini kaldırıp arka cebindeki uydu telefonunu çıkarttı. "Telefon sinyaliyle saptamış olabilirler. İşi şansa bırakmayalım."

Sonra telefonu elinden geldiğince uzağa fırlatıp suya gömülüşünü izledi. Hızla duruma müdahale ettiği için Mustafa'ya teşekkür edip onu ve teknesini tehlikeye attıkları için ve tentesine hasar verdikleri için özür diledi. Türk önemli olmadığını söyledi ama mümkünse onun için de bir günlük ücret vermelerini istedi. Austin bir atı boğmaya yetecek kadar Türk lirası uzattı.

"Son bir iyilik istiyorum," dedi. "Şimdi rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere gitmemiz lazım."

"O kolay." Kaptan paraları cebine tıkıştırdı. "Birkaç mil uzakta öyle bir yer var."

Yarım saat bile geçmeden Mustafa teknesini sakin bir koya soktu ve kayalık bir uzantının arkasında demir attı. Oralı denizcilerin buraya pek gelmediklerini çünkü koyun girişinde yüzeyin altındaki kayaların tehlikeli olabileceğini söyledi.

Zavala kucağında silahla pruvada oturuyordu. Carina da önceki gün satın aldığı çeşitli malzemelerin torbasını alıp Austin'le birlikte sandala bindi. Austin sandalı indirme platformuna götürdü ve platforma çıktılar.

Carina heykelin üstüne eğildi. Gizleyemediği bir şefkat duygusuyla, "Bunca yıllık uykusundan uyandırdığımız için suçluluk hissediyorum," dedi.

Austin, "Muhtemelen güzel bir hanımın arkadaşlığına itirazı yoktur," diye cevap verdi. "Baksana gülümsüyor."

Kılavuz

Carina heykelin ağzından sarkan kurumuş deniz yosunlarını temizledi. Heykelin yüzü, güçlü bir burnu ve çenesi olan genç bir erkek yüzüydü. O da asıl heykel gibi, üstüne at kafası ile palmiye ağacı kazılmış bir madalyon takmıştı ve belini saran kılt eteği ile ayaklarında sandaletleri vardı. Kollarının kopuk olması ona bir felaket kurbanının grotesk havasını veriyordu.

Carina torbasını açıp iki sünger çıkardı ve birini Austin'e uzattı. Birlikte uğraşarak bronz heykelin her santimini temizlediler. Carina bu sefer de bir fırça, kare şeklinde bir bez ve bir kavanoz sıvı lateks çıkardı. Heykelin yüzüne, madalyonuna ve diğer yerlerine birkaç kat lateks sürüp tülbentle sardı. Sonra kuruyan lateks katmanlarını dikkatle sıyırıp ispirtolu kalemle işaretledi ve çantasına yerleştirdi.

Son kalıbı da aldıktan sonra, "Tamam," dedi.

Austin, "Ya kedi?" diye sordu. "O da ekibin bir parçası."

Carina gülümseyerek, "Kesinlikle haklısın," dedi ve lateks işlemini kedinin yan tarafına ve yarı dönmüş yüzüne de uyguladı.

Kalıp sertleşince onu da aldı. İşi bitmişti ama gitmeye gönülsüz gibiydi.

"Bunu ne yapacağız?" diye sordu.

Austin, "Heykeli götüremeyiz," dedi. "Çok ağır, özel ekipman olmadan taşıyamayız, üstelik ülkeden çıkarmak çok büyük sorun yaratır. Mutlaka birileri görür. Türk yetkilileri de ülkelerindeki tarihi eserleri çalan yabancılara pek iyi gözle bakmaz."

Carina'nın gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı. Heykeli iki yanağından öptü. Bronz alnını okşadı ve sandala döndü. Tekneye çıkınca Austin Mustafa'ya koyun derinliğini sordu. Türk, on beş yirmi metre olduğunu söyledi.

Austin'le Zavala indirme platformuna döndüler ve sırtlarını dayayıp ayaklarıyla heykeli itmeye başladılar. Heykel kenarda bir an sendeler gibi oldu. Son bir hamleyle suya düşürmeyi başardılar. *Kılavuz* sanki denizi özlemiş gibi derinlere gömüldü ve hızla gözden kayboldu.

BÖLÜM

30

Türk sularından binlerce mil uzakta, *Kılavuzun* ikizi yaklaşık otuz santim yüksekliğinde yuvarlak bir kaidenin üzerinde dönüyor, bronz bedenini kutup ışıklarına benzer bir şekilde aydınlatan ışıkların altında kızgın bir tanrı gibi parıldıyordu.

Duvardaki büyük ekranda da *Kılavuz'un* üç boyutlu, hortlak gibi bembeyaz X ışını görüntüsü vardı. Antik heykelin etrafına sıra sıra elektronik alet diziliydi.

Ekrana dönük koltuklarda üç adam oturmaktaydı. Baltazar ortaya kurulmuştu. Sağında bilgisayarlı tomografi uzmanı olan Dr. Morris Gray vardı. Solundaysa Fenike tarihi ve sanatı uzmanı Dr. John Defoe bulunuyordu. Her iki bilim adamı da zamanında, heykel nasıl olsa bulunacak düşüncesiyle işe alınmıştı.

Gray elindeki lazer kalemini ekrana tuttu. "Burada kullandığımız X ışını tekniği hastanelerde kullanılan bilgisayarlı tomografi taramalarında kine benziyor," dedi. "Nesneden fotoğrafik dilimler alıyoruz. Bilgisayar da onları üç boyutlu hale çeviriyor."

Baltazar koltuğuna gömülüp tombul parmaklarını kavuşturmuştu. Bakışları lacivert zemine yansıtılan soluk görüntüye sabitlenmişti. Bu anı yıllardır bekliyordu.

"Peki bu sihirli lambanız bize neler anlatıyor Dr. Gray?" diye kükredi.

Gray hafifçe gülümsedi. Lazer kaleminin kırmızı noktasını ekranın yanında üst üste dizili duran çeşitli panellerden birine taşıdı.

"Her kutu, sondajlardan elde edilen bilgileri gösteriyor. Bu da heykelin metal bileşimini belirtiyor. Bronz, standart yüzde doksan bakır ve yüzde on kalay karışımından yapılmış. Öteki kutular da kalınlığını, genleşme gücünü ve bunun pek uygun olmayacağını ifade ediyor."

Baltazar, "Ya heykelin üstündeki şu karanlık bölgeler ne?" diye sordu.

Defoe, "Heykel artık bilinmeyen mumyalama sistemiyle yapılmış," diye cevap verdi. "Sanatçı kilden bir kalıp yapıp balmumuyla kaplamış, üstüne tekrar kil döşemiş. X ışınları da, balmumuyla gazın kaçmasını, yerlerine erimiş metal dolmasını sağlamak için açılmış olan kanalları ve damarları gösteriyor. Heykel parça parça üretildiği için, aynı zamanda çivi yerlerini ve çekiç izlerini de görüyoruz."

Baltazar, "Hepsi de çok enteresan," dedi. "Fakat heykelin içinde ne var?"

Gray, "X ışınları sadece içinin boş olduğunu gösteriyor," dedi.

"Ya dışı?"

"Biraz daha umut verici." Gray takım elbisesinin ceket cebinden ince bir uzaktan kumanda aygıtı çıkarıp ekrana tuttu. Hayal kayboldu. Bu sefer ekranda heykelin yüzünün yakından alınmış bir görüntüsü vardı. "Dr. Defoe'nin bu bölgeyi incelemesini sağlayacağım."

Defoe gözlerini kısarak yuvarlak çerçeveli gözlük camlarının ardından ekrana baktı. "Hasar yüzünden yaşını tahmin etmek güçleşiyor, ama kaslı bedenine bakarak yirmili yaşlarda olduğunu söylemek mümkün."

Baltazar ender rastlanan romantik yorumlarından birini yaptı. "Daima genç."

"Koni şeklindeki başlığı, resimlerde ve heykellerde gördüğümüz Fenikeli denizcileri hatırlatıyor. Sakalıyla saçı ise beni şaşırttı. Saçı sakalı böyle kat kat olunca daha üst sınıftan bir Fenikeli olması lazım ama kilt eteğiyle sandaletleri basit bir denizci olduğunu gösteriyor."

Baltazar, "Devam et," dedi. Heyecanı giderek arttığı halde donuk ifadesinde herhangi bir değişiklik algılamak mümkün değildi.

Bu kez *Kılavuz'un* boynundaki madalyonun yakın görüntüsü ekrana geldi. Defoe, "Bu madalyonda Fenike sikkesi deseni var," dedi. "At Fenike sembolüdür. Kökleri havada duran palmiye ise bir koloniyi ifade ediyor. Ve şurada işler iyice enteresan bir hal alıyor."

Kırmızı nokta, at kafasıyla palmiye ağacının arasındaki boşluğa, kargacık burgacık şekillerin dizildiği yatay satıra kaymıştı.

Baltazar, "Rünik yazı mı?" diye sordu.

"Sikkelerde böyle figürler görüldüğü zaman genelde bu kanıya varılır. Ancak, bunlar bilinen herhangi bir Fenike yazısına uymuyor. İşaretlerin anlamı yıllarca çözülemedi. Sonra Mount Holyoke Üniversitesi'nden Mark McMenamin adlı bir jeolog şaşırtıcı bir teoriyle ortaya çıktı. Sembolleri bilgisayarda büyüterek incelemeyi önerdi. Şimdi ben de öyle yapacağım."

Ekrandaki semboller daha belirgin ve daha net bir hal aldı.

Baltazar, "Bu tanıdık bir dizilime benziyor," dedi.

"Belki böyle daha iyi olur." Ekrandaki şekiller kıtaların dış hatlarına benzer bir görünüm almıştı.

Baltazar öne eğildi. "İnanılmaz. Bunlar kıtalar!"

"McMenamin de bu sonuca varmıştı. Bir jeolog olarak kıtaların görünümlerini tanımıştı. Mesela, İber Yarımadası'nın Avrupa'yla açı yaparak uzanışını, Kuzey Afrika'nın Akdeniz'i nasıl kuşattığını görebilirsiniz.

Şunun Asya olduğu kesin. Avrupa'nın batısındaki şu birbirine benzer küçük şekiller de Britanya Adaları olmalı. Solda Kuzey Amerika kütlesi var. Güney Amerika ise eksikmiş gibi ya da kuzey parçaya birleşikmiş gibi duruyor. Bilgisayarla büyütünce birçok farklı yorum yapılabilir. Ama eğer McMenamin haklıysa, bu madalyon Fenike kolonilerinin dağılımını ve kapsamını gösteriyor."

Baltazar sırıtarak, "Lanet olası bir dünya haritası," dedi.

"Herhangi bir dünya haritası değil ama. Sözünü ettiğim altın sikkeler MÖ 300'de basılmıştı. Bu heykelin bronzu ise yaklaşık üç bin yıllık ve böylece harita, bilinen en eski dünya haritası oluyor. Daha da önemlisi, ta MÖ 900 yılında, yani heykel yapıldığı sırada Yeni Dünya'ya gelinmiş olduğunu ifade ediyor."

Baltazar damarlarındaki kan akışının hızlandığını hissetti.

"Kuzey Amerika'ya daha yakından bakmak istiyorum," dedi.

Ekrandaki büyütülmüş sembol, şişko bir Meksika kaktüsüne benziyordu. Geniş bir gövdeden bir çift kalın kol çıkmaktaydı.

Baltazar homurdandı. "Şu şekilsiz yumruyu Kuzey Amerika kıtasına benzetmek için biraz fazla hayal gücü gerektiğini kabul etmelisiniz."

Defoe, "Belki yardımı olur," dedi ve bir Kuzey Amerika çizimini sembolün üstüne yerleştirdi. "Gövde, ana kıta oluyor. Soldaki çıkıntı Alaska, sağdaki ise Newfoundland."

"Doğu ve Batı Yarıküreler arasındaki ticaret yollarını gösteren herhangi bir kanıt var mı?"

"Tam olarak var denemez. Fakat Fenikeliler zaten sır saklama eğilimindeydi ve okyanus rotaları akılda tutabilecekleri astronomik okumalara dayalıydı. Ancak heykelin elindeki pusulaya bakacak olursak..." uzaktan kumandayla görüntüye pusulayı getirdi, "...doğu batı ve batı doğu ticaret yollarının anlatıldığını görürüz. Heykelin, pusulanın kuzeyi gösteren ucuna göre pozisyonu ise onun batıya doğru baktığını gösterir."

Baltazar, "Yani Amerikalara doğru," dedi.

"Doğru."

"Orada bir kara tespit edebiliyor musun?"

Defoe başını salladı. "Bu heykel havayolu dergilerinde gördüğünüz haritalar gibi. Bilgi veriyor ama bir pilotun işine yaramaz."

Baltazar, "Kıyıya yaklaştıklarında daha ayrıntılı bir çizim gerekirdi," diye belirtti.

"Bu doğru. Haritaların denizdeki yararı sınırlıdır. Denizcilerin nerede olduklarını saptamak için kullanacağı nirengi noktalarını gösteren bir kıyı haritası gerekir. Kıyıya yaklaşmak için mesafelerden çok yönler önem kazanır."

"Peki böyle bir kıyı haritasına dair herhangi bir ipucu var mı?"

Defoe yine başını salladı. "Seyir esnasında pozisyon belirlemeyi sağlayacak hiçbir şey bulamadım. Ama başka bir şey buldum."

Ekrandaki görüntü bir daha değişti. "Denizcinin kilt eteğini tutan kuşakta bu sembol tekrarlanmış."

Baltazar, "Bir tekneye benziyor," dedi. "Başıyla kıçını ifade eden kaba çizgiler var."

"Bana tanıdık geliyor. Anthony Saxon'un bir kitabında görmüştüm. Kendisi, enteresan teorileri olan amatör bir arkeolog ve kâşiftir."

Baltazar buz gibi bir sesle, "Bay Saxon'un kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Saxon kerameti kendinden menkul bir şovmendir ama bir şeyler de bilir. Bunun Tarshish gemilerini ifade eden bir sembol olduğunu söylüyor. Örneklerine hem Amerika kıtasında hem de Ortadoğu'da rastladığı için de bu iki bölge arasında bir bağlantı kuruyor."

Baltazar, "Budalalar tarafından ortaya atılan yarı pişmiş teorilerle ilgilenmiyorum," dedi. "Bu heykelde Kuzey Amerika'yı işaret eden bir şey bulduysan onu söyle sen."

"Cevap hem evet hem hayır."

Baltazar parladı. "Ben meşgul bir adamım Dr. Defoe. Uzmanlığın için de sana hatırı sayılır bir para ödüyorum. Zamanımı bilmecelerle harcama."

Defoe, Baltazar'ın soğukkanlı duruşunun ardındaki tehdidi algılayıp huzursuz olmuştu. "Özür dilerim," dedi. "Neyi kastettiğimi göstereyim." Uzaktan kumanda cihazının bir tuşuna bastı ve ekranda kavisli çizgilerden oluşan soluk bir ağ belirdi. "Bunun bir topografya haritası olduğunu düşünüyoruz."

"Heykelin neresinde buldunuz bunu?"

Kamera heykelin kaidesindeki kediye kaydı.

"Yani istediğim bilgilerin bir *kedinin* yanına yazıldığını mı söylüyorsunuz bana?"

"O kadar imkânsız bir şey değil. Mısırlılar için kedi familyası kutsaldı. Fenikeliler de dini konularda Mısır etkisi altındaydı."

"Peki bilgisayarda büyütünce ne görünüyor?"

"Bu zaten bilgisayarla büyütülmüş hali."

"Ben bir şey görmüyorum."

"Bundan iyisini yapamıyoruz. Yüzeyin pek çok yeri aşınmış, ancak burada gördüğünüz küçük kısım sağlam kalmış. Bulgularımızı nihai rapora ekleyeceğiz ama, ne kadar uğraşsak da bu metale kazınan bilgiler sonsuza kadar silinip gitmiş."

Dr. Gray, "Ben de hemfikirim bunda," diye araya girdi. "Yeryüzündeki hiçbir teknoloji artık burada olmayan bir şeyi yeniden yaratamaz."

Baltazar belki de başka bir yerdedir, diye düşünüyordu.

"Kaybolduğunu söylediğiniz şu mumyalama tekniği," dedi. "O teknikle bu heykelin kopyasını yapmak mümkün müydü?"

"Heykeltıraş endirekt sistemi kullandıysa, yani balmumunu tamamen bitmiş bir kalıbın üstüne kapladıysa sorun olmazdı."

Baltazar ekrandaki yararsız görüntüye baktı ve sonra yerinden kalktı. "Teşekkürler beyler. Uşağım kapıyı göstersin."

İki adam dışarı çıkınca Baltazar geri dönüp heykelin önünde durdu. Bu işe yaramaz metal parçası uğruna harcadığı zamanı ve parayı düşünüyordu. O donmuş tebessüm sanki kendisiyle alay eder gibiydi. Benoir, Carina'nın heykelin bir kopyasını bulmak üzere Türkiye'ye gittiğini söylemişti. O da adamlarına kadına müdahale etmelerini emretmişti. İşleri şansa bırakacak türden biri değildi. Aynı zamanda orijinal heykele sahip olmanın ona bir avantaj sağlayacağını varsayıyordu.

Karanlık düşünceleri telefonunun vızıltısıyla bölündü. İstanbul'dan arıyorlardı. Başarısızlıkla sonuçlanan saldırı girişiminin ayrıntılarını dinledi. Arayana emirlerinin hâlâ geçerli olduğunu söyleyip telefonu yere çarptı.

Austin'in kedilerden bile fazla cam vardı.

Kedi.

Heykelin ayağının dibindeki bronz kediye baktı. Bakışlarını kaldırınca hayalinde bir Fenikelinin tahrip olmuş yüzünü değil Austin'i görür gibi oldu.

Duvara asılı çeşitli ortaçağ silahlarının bulunduğu yere gitti. Bir gürzü yerinden alıp zincirin ucundaki çivili topuzu döndürmeye başladı. Sonra kamera payandalarının arasına girip gürzün sapını omuz hizasına kaldırıp ve savurdu.

Zincirin ucundaki topuz bir yay çizerek heykele çarpmış ve geri sekmişti. Çarpmayla ayarsız bir gong sesi duyuldu. Gürzün çarptığı noktada bir insan olsa çoktan kanlı bir hamura dönüşmüştü. Oysa heykelin göğsünde bir sürü oyuk açılsa da o huzurlu tebessümü hâlâ duruyordu.

Ağza alınmayacak bir küfür savuran Baltazar gürzü bir kenara fırlattı ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

BÖLÜM

31

Troutlar, rehberli bir tur yapmak üzere kuyruğa girmiş turistlerin yanından hızla geçip bir yan sokağa saptılar ve Bağımsızlık Salonu'nun etrafındaki kuru kalabalıktan uzaklaşarak, Amerikan Felsefe Cemiyeti'nin sakin bir parka bakan, iki katlı tuğla binasına doğru yürümeye devam ettiler.

Angela Worth bir okuma salonunun köşesindeki masasındaydı. Başını kaldırıp baktı ve tek kaşını havaya kaldırdı. Masasına doğru gelen dikkat çekici çift, her zamanki araştırmacılara pek benzemiyordu.

Yaklaşık bir doksan beş boyundaki erkek jilet gibi haki bir pantolon, soluk yeşil bir gömlek ve üstüne mavi yeşil, keten bir bleyzır giymişti. Boynunda da uyumlu renklerde bir papyon vardı. Yanındaki uzun boylu kadın da triatlon yaparken *Vogue* dergisinden fırlamış olabilirdi. Atletik bedenini zeytin yeşili ipekli bir pantolon takım sarıyordu ve kadın adeta yürümüyor da uçuyormuş gibi görünüyordu.

Kadın tam Angela'nın masasının önünde durdu ve elini uzattı.

"Bayan Worth mu? Benim adım Gamay Morgan Trout. Bu da kocam Paul." Gülümseyince ön dişlerinin arasındaki hafif açıklık ortaya çıkmıştı.

Angela ağzı açık kalmış olduğunu fark etti. Kendini toparladı ve tokalaşmak üzere ayağa kalktı.

"Dün aramıştınız, NUMA'dansınız," dedi.

Paul, "Doğru," diye cevap verdi. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler. Umarım rahatsız etmemişizdir."

"Hayır kesinlikle. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gamay, "Anladığımız kadarıyla uzun zamandır kayıp olan Jefferson dosyasını siz bulmuşsunuz," dedi.

"Evet. Siz nereden duydunuz?"

"NSA dosyayı deşifre ettikten sonra Dışişleri Bakanlığı NUMA ile temas kurdu."

Angela NSA'nın kriptoloji müzesindeki arkadaşına ulaşmaya çalışmıştı. Ama Deeg ona geri dönmemişti.

"Dışişleri mi dediniz?"

Gamay, "Evet," dedi.

"Anlamıyorum. Onlar niye ilgileniyor ki?"

Gamay, "Dosyada ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Belgeleri çözmeye çalıştım. Ama ben amatörüm. Sonra da NSA'daki arkadaşıma verdim. Neler oluyor?"

Troutlar bakıştılar.

Gamay, "Daha rahat konuşabileceğimiz bir yer var mı?" dedi.

"Elbette. Benim ofisim var."

Angela'nın ofisi küçük ama düzenliydi. Kendisi masasının başına geçti ve Troutları da iki koltuğa buyur etti. Paul Trout deri bir dosya çantasından bir dosya çıkardı. Dosyayı masaya koydu.

"Bu elimizdeki tek kopya olduğu için size içeriğini özetlememiz gerekiyor. Bulduğunuz belgeler Jefferson'un Meriwether Lewis'le bir inancını paylaştığını gösteriyor. Belgelere göre Jefferson, üç bin yıl kadar önce bir Fenike gemisinin Atlantik'i geçtiğine ve kutsal bir emaneti, muhtemelen de kutsal kitaba ait bir şeyi Kuzey Amerika'ya getirdiğine inanı yormuş. Dışişleri Bakanlığı, doğru olsun ya da olmasın, bu hikâyenin Ortadoğu'da karışıklık yaratmasından endişe ediyor."

Paul ve Gamay dosyanın içeriğini anlatırken Angela dili tutulmuş vaziyette dinliyordu. Kafası karmakarışık olmuştu. Dili damağına yapışmış gibiydi. Gözleri şok kurbanlarınınki gibi camsı bir görünüm almıştı.

Gamay, "Angela," dedi. "İyi misin?"

Angela boğazını temizledi. "Evet iyiyim. Yani galiba." Kendini topladı.

Gamay devam etti.

"Antik çağlarda yapılmış bir yolculuğu ancak belli bir yere kadar araştırabildiğimizi anladık. Ve bize öyle geliyor ki Amerikan Felsefe Cemiyeti bu hikâyenin pek çok ipucunun toplandığı yer. Jefferson cemiyetin başkanıydı. Lewis büyük keşif gezisine burada hazırlanmıştı. Jefferson'a parşömende Fenike yazıları olduğunu söyleyen de üyelerden biriydi. Bağlantılar böylece uzayıp gidiyor."

Angela, "Buna şaşırmadım," dedi. "Birçok insan bu kurumun varlığından dahi habersizdir. Tarihini bir düşünsenize. Kurucusu Franklin. George Washington gibi John Adams, Alexander Hamilton, Thomas Paine, Benjamin Rush ve John Marshall da üyeleri arasında. Dünya çapında üyeleri de var. Lafayette, von Steuben ve Kosciuszko. Sonra Thomas Edison, Robert Frost, George Marshall, Linus Pauling geliyor. Kadınlar da var. Margaret Mead. Elizabeth Agassiz. Bu kütüphanede, Newton'un *Principia'sının* orijinali, Franklin'in denemeleri, Darwin'in *Origin of Species'i* de dahil milyonlarca belge ve kâğıt var. İnsanın soluğu kesiliyor."

Paul, "Koleksiyonun kapsamı hem bir nimet hem de bir lanet," dedi. "Muazzam boyutlardaki entelektüel bir saman yığınında iğne arıyoruz."

"Katalog sistemimiz dünyada bir numaradır. Siz sadece beni doğru şekilde yönlendirin yeter."

Gamay, "Meriwether Lewis," dedi. "Enginar dosyasına göre, Lewis'in Jefferson'a iletmek istediği önemli bir bilgi varmış."

"Sizinle telefonda görüştükten sonra Lewis'le ilgili bazı dosyaları çıkardım. Ölümüyle ilgili bir sürü varsayım var. Kimileri intihar ettiğine düşünmüş. Kimileri de cinayet olduğunu iddia ediyor."

Paul, "Jefferson dosyasının etrafını saran gizemli havaya çok uyuyor," dedi. "Nereden başlıyoruz?"

Angela bir dosya açtı. "Lewis çocukken bile zeki, maceraperest ve yürekliymiş. Orduya katılıp yirmi üç yaşında kıdemli yüzbaşılığa kadar yükselmiş ve yirmi yedi yaşında Jefferson'un özel sekreteri olmuş. Jefferson, Lewis'i atılgan, yürekli ve akıllı buluyormuş. Üç yıl sonra, Lewis'i tarihin en büyük keşif gezilerinden birinin başına getirmiş. Yolculuğa hazırlansın diye de Felsefe Cemiyeti'nde çalışmaya yollamış."

Paul, "Burada Lewis'in bilmesi gereken her şey vardı," dedi.

Angela başını salladı. "Üyeler ona botanik, astronomi, coğrafya ve diğer bilimlerde ders vermişler. Yetenekli bir öğrenciymiş. Keşif gezisi büyük bir başarıyla sonuçlanmış."

Gamay, "Peki geziden sonra ne olmuş?" diye sordu.

"Muhtemelen hayatının en büyük yanlışını yapmış. 1807 yılında Lousiana Bölge valisi olmayı kabul etmiş."

Paul, "Hata mı?" dedi. "Ben olsam bu görevin onun için biçilmiş kaftan olduğunu düşünürdüm."

"Lewis'in yapısı, vahşi ortamlarda yaşamaya daha uygundu. St. Louis, tehlikeli adamlarla, dolandırıcılarla ve servet avcılarıyla dolu bir sınır karakoluydu. Komplolarla, sahtekârlıklarla, entrikalarla boğuşmak zo

randa kalıyordu. Yardımcısı tarafından sürekli olarak engelleniyordu. Ama ölmeden önceki iki buçuk yılı vali olarak geçirmeyi başarmıştı."

Paul, "Karşılaştığı sorunlara bakılırsa fena sayılmaz," dedi.

Angela, "Onu esir alan bir masa başı göreviydi," dedi. "Ama birçok bakımdan bayağı başarılı olmuştu."

Camay, "Washington'a gitmeye karar vermesine yol açan durum neydi?" diye sordu.

"Lewis bir Mandan şefini vatandaşlığa geri almıştı. Beş yüz dolarlık fazladan bir masraf oldu ve federal hükümet bunu reddetti. Bir arazi skandali olduğuna dair söylentiler çıktı. Lewis de bir suçlamayla karşı karşıya olduğunu söyleyip adını tekrar temize çıkarmak için Washington'a dönmesi gerektiğini bildirmişti. Aynı zamanda iletmesi gereken bazı önemli evraklar vardı."

Gamay, "Ölümüyle sonuçlanan gezi hakkında ne biliyorsun?" dedi.

"Baştan sona tutarsızlıkla dolu."

Gamay, "Ne anlamda?" diye sordu.

Angela masasına bir harita yaydı. "Lewis, St. Louis'ten 1809 Ağustos ayının sonunda ayrılmış. Mississippi Nehri'nden aşağı inmiş ve on beş eylülde Tenncssee'deki Pickering Kalesi'ne ulaşmış. Sıcak yüzünden çok yorgunmuş, muhtemelen sıtmaya da yakalanmış. Yolculuk sırasında aklının başında olmadığını ve o yüzden intihar ettiğini söyleyenler var. Başka bir söylentiye göre, ordudan arkadaşlarıyla durmadan içiyormuş. Bu çok komik çünkü kalede ordudan hiç arkadaşı bulunmuyormuş."

Gamay, "Bu söylentileri doğrulayan herhangi bir şey var mı?" dedi.

"İkinci ağızdan anlatılanlar var. Lewis, kaledeyken Başkan Madison'a oldukça aklı başında olduğunu kanıtlayan bir mektup yazmış. Yorgun olduğunu ama artık kendini çok daha iyi hissettiğini bildirmiş. Ve Tennesse ile Virginia üzerinden gelmeyi planladığını anlatmış. Pasifik gezisine ait orijinal belgeleri de getirdiğini ve savaş ilan etmeleri beklenen İngilizlerin eline geçmesini istemediğini yazmış."

Paul, "Sonra ne olmuş?" diye sordu.

Angela, "Kaleye varışından iki hafta sonra," diye devam etti. "Tekrar yola çıkmış. Yanında Pasifik gezisinin belgelerinin bulunduğu iki sandık, bir evrak çantası ile özel ve resmi belgeler götürüyormuş. Gezi tutanakları kırmızı maroken deri kaplı on altı defter tutuyormuş."

Paul, "Onca yolda bu kadar şeyi tek başına taşımak zor olmalı," dedi.

"Hemen hemen imkânsızdı. Eskiden Chickasaw kabilesiyle aracılık eden James Neelly'nin yedek at teklifini de o yüzden kabul etmişti. Yirmi dokuz eylülde kaleden ayrıldılar: Lewis, hizmetkârı Pernia, bir köle ve Neelly."

Gamay, "Bir bölge valisini bu kadarcık bir maiyetle düşünmek zor," diye belirtti.

Angela, "Ben de düşünemiyorum zaten," dedi. "Özellikle de Lewis'in uzun zamandır kayıp olan altın madeni efsanesi varken."

Paul, "Entrika bulutları yoğunlaşıyor," dedi. "Şu madeni anlatsana."

"Lewis'in Pasifik'teki keşif gezisinde bir altın madeni bulduğu söyleniyordu. Bunu birkaç arkadaşına anlatmış ve güya madenin yerini tarif eden bir belge hazırlamıştı, böylece kendisi öldüğü takdirde madenin ülkeye yararı olabilecekti. Altın madeni hikâyesinin epeyce duyulduğundan eminim. Ve Trace bölgesindeki herkes valinin nereden geçeceğini biliyordu."

Gamay, "Bu da onu iyice tehlikeye atmıştır," dedi.

"Trace civarındaki her haydut o haritayı Lewis'ten nasıl alabileceğini düşünmüştür."

Gamay, "Peki Lewis bu tehlikenin farkında değil iniydi?" diye sordu.

"Lewis ıssız yerlerde yolculuk etmenin tehlikelerini bilirdi. Daha önce de tehlikelerle karşılaştığı olmuştu ve yine hallederim diye düşünmüş olmalı."

Gamay, "Ya da," dedi. "Washington'a gitmeyi o kadar çok istiyordu ki bu riske değeceğini düşünmüştü."

Paul, "Belki de tehlike sandığından daha yakınındaydı," dedi. "Mesela Neelly."

Angela, "Yine tutarsızlıklar var," dedi. "Neelly sonradan Lewis'in çıldırdığını söylemiş, ama grup üç günde iki yüz on kilometre yol yapmış."

Paul, "Bir deli için oldukça iyi bir mesafe," diye yorumda bulundu.

Angela da hak verircesine başını salladı.

"Pickering Kalesi'nin komutanı, Neelly'nin Lewis'i içmeye zorladığını gösteren raporlardan huzursuz olmuştu. Lewis'in İspanyol hizmetçisi Pernia da içmesi için baskı yapmıştı. Sonra Neelly iki atı kaybetmiş ve Lewis'e kendisi hayvanları ararken iki hizmetkârıyla yola devam etmesini söylemişti."

Gamay güldü. "Madem Lewis çıldırmıştı ne diye hizmetkârlarla yollamış onu?"

Angela, "Güzel soru," dedi. "Ama ayrılmışlar ve Lewis Grinder's Stand'a doğru Pernia ve köle hizmetkârıyla devam etmiş."

Paul, "Grinder's Stand deyince insanın aklına o koca karışık sandviçlerden satan bir yer geliyor," dedi.

Angela, "Orası sandviççi olsa Lewis için daha iyi olurdu," dedi. "Grinder denen yer iki kulübeden ibaretmiş. Bayan Grinder'lc iki çocuğu ve birkaç köle varmış. Kocası uzaktaymış. Lewis kulübelerden birinde, hizmetkârlar da ahırda kalmış. Bayan Grinder sabah üç sularında iki el tabanca sesi duyduğunu söylemiş ve Lewis'in kendini göğsünden ve başından vurduğunu anlatmış. Ağır yaralı olarak kadının kulübesine gelmiş, su istemiş, yardım istemiş ve birkaç saat sonra da ölmüş. Neelly ertesi gün ortaya çıkmış."

Gamay, "Uyuyor," dedi.

"Hem de **çok.** Bayan Grinder ve hizmetkârlarla **konuşmuş** ve bir hafta sonra da Jefferson'a bir mektup yazıp, Lewis'in hükümetle olan sorunları yüzünden canına kıydığını bildirmiş."

Paul, "O zaman ülkenin yarısının intihar etmesi gerekirdi," dedi. "Çok kuşkulu bir ifade."

"Öyle. Lewis bütün hayatı boyunca ateşli silahlarla haşır neşirmiş. Ama beynini uçurmak isteyince bunu becerememiş. Uzun namlulu bir çakar almazla kendisini göğsünden vurmuş."

Paul, "Karanlık kulübede biri vurmuş herhalde," dedi. "Şu Neelly hakkında ne biliyoruz?"

Angela, "Chickasawlarla sorun çıkınca Neelly arabuluculuktan çıkarılmış. Pickering Kalesi komutanı, onun hem yalancı hem de hırsız olduğunu söylemiş. Neelly bir de Lewis'e borç verdiğini iddia etmiş, oysa Lewis'in yanında yüz yirmi dolar nakit para varmış ve o da ölümünden sonra yok olmuş. Neelly, Lewis'in tabancasına da benim diye sahip çıkmış."

Gamay, "Ya Pernia?" dedi.

"Pernia ya İspanyol ya da Fransız. Birdenbire Lewis'le birlikte s6ya hat ederken ortaya çıkmış. Daha sonra Neelly, onu Lewis'in atıyla birlikte Jefferson'a yollamış. Sandıkları da daha sonra aileye göndereceğini bildirmiş ve belli ki öyle de yapmış. Pernia, Lewis'in annesine gittiğinde kadıncağız onun oğlunun ölümüyle bir alakası olduğuna inanmış."

"Peki soruşturma yapılmış mı?"

"Olayın yegâne görgü tanığı Bayan Grinder hikâyenin üç farklı versiyonunu anlatmış. Komşular kocasının da bu işle bir alakası olduğundan kuşkulanmışlar ama Jefferson intihardı deyince konu büyük ölçüde kapanmış."

"Jefferson'un bulguları tamamen Neelly'nin anlattıklarına dayanıyor dememiş miydin?"

"Zaten en garip olanı da bu ya. Jefferson, Lewis'in çocukken de hastalık hastası olduğunu ilan etmiş, ama onu o zamanlar tanımıyordu ki. Lewis'in bunalıma meyilli olduğunu da söylemiş ama onu Pasifik gezisine yollayan da kendisiydi. Lewis vali olunca bunalımı depreşti demiş, ama bunu gösteren herhangi bir kanıt da yok. Kulaktan dolma bilgilerle, Lewis'in Grinderlerin yerinde delirdiğini açıklamış. Bu da Jefferson'un bizim bildiğimiz titiz karakterine uymuyor."

Paul, "Benim tahminime göre," dedi, "Jefferson intihar hikâyesini işi örtbas etmek için kullandı. Cinayet olduğunu biliyordu ama yapabileceği bir şey yoktu ve Lewis'in kendisine ileteceği belgeleri korumak istiyordu."

"Mümkündür. Yıllar sonra Jefferson Lewis'in cinayete kurban gittiğini söylemiş. Genç köleyle ilgili de bir söylenti var. Doksan beş yaşına kadar yaşamış ve ölüm döşeğindeyken olayın cinayet olduğunu itiraf etmiş fakat isim vermemiş."

Paul konuyu toparladı. "Yani üç tane olası katilimiz var. Neelly, Grinder ve Pernia. Ya da üçü birden yaptı. Pernia en güçlü aday. Sebebi vardı, Lewis ona borç vermişti. Fırsatı da vardı. Tabii bir de başka ihtimal var. İçlerinden biri veya üçü birden başka biri adına çalışıyordu."

Gamay, "Lewis, Monticello'ya önemli bir şey götürüyordu," dedi. "Bu görevi yerine getirmemesi için öldürüldüğünü varsayacağız. Şimdi onun Jefferson'a götürdüğü belgelere ne olmuş, ona odaklanalım."

Paul, "Eğer Lewis tehlikede olduğunu anladıysa," dedi. "Belgeleri üstünde bulundurmazdı."

Gamay, "İşte, yakaladın!" dedi.

"Sağ ol ama neyi yakaladım?"

"Lewis belgeleri başka birine taşıtıyordu. Kimin üstünde değerli bir şey taşıdığından kuşkulanılmazdı?"

Angela güldü. "Köle çocuğun."

Paul, "Çok akıllıyım ben yahu," dedi. "Köle Pernia'nın sandıkları Monticello'ya taşımasına da yardım edecekti. O arada belgeleri Jefferson'a vermenin bir fırsatını bulabilirdi."

"Nedir bu köleler ve Monticello hikâyeleri?"

Angola'nın patronu Helen Woolsey, Angela'nın ofisindeki heyecanlı toplantıyı fark etmişti. Suratında yapay bir tebessümle kapıda dikiliyordu.

Angela hemen ayağa fırladı. "Ah, merhaba Helen. Jefferson'un bütün insanlar eşittir dediği halde köle sahibi olmasını tartışıyorduk."

"Çok enteresan. Beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

"Pardon. Paul ve Gamay Trout. Bu da patronum Helen Woolsey."

El sıkıştılar. Woolsey masanın üstündeki dosyaya göz attı, Jefferson etiketi rahatça görülebiliyordu. "Bu geçen gün bana getirdiğin dosya mı Angela?"

Gamay uzanıp dosyayı aldı ve kucağına koyup ellerini de üstünde kavuşturdu. "Bu bizim dosyamız," dedi. "Angela da Meriwether Lewis'le ilgili araştırmamıza yardımcı oluyordu."

Yarı gerçeğin tümüyle yalan söylemekten daha iyi olacağını tahmin eden Paul, "Gamay'la ben NUMA'da çalışıyoruz," dedi. "Pasifik Okyanusu'nun Birleşik Devletler için önemini gösteren tarihi bir araştırma yürütüyoruz. Lewis'le başlamanın iyi olacağını düşündük, ne de olsa okyanustaki ilk araştırma gezisini o yapmıştı."

Woolsey, "Doğru yere gelmişsiniz," dedi.

Gamay da, "Angela çok yardımcı oldu," diye cevap verdi.

Woolsey kendisinin yapabileceği bir şey olursa haber vermelerini istedi.

Gamay, onun okuma salonunda yürüyüşünü izleyip, "Soğuk balık," dedi.

Angela güldü. "Ben ona Bayan Çokbilmiş derim, ama senin taktığın isim daha hoşuma gitti." Sonra ciddileşti. "Bir şey var. Günler önce Jef

ferson dosyasından ona da vermiştim. Yönetim kuruluna ileteceğini söyledi ama bildiğim kadarıyla hiçbir şey yapmadı."

"Jefferson dosyasını da anında fark etti."

Angela Lewis'le ilgili belgeleri toparlamaya başladı. "Şu köle işini biraz kurcalayacağım. Birkaç saat sonra, Bayan Çokbilmiş ortalıkta değilken tekrar gelebilir misiniz?"

Paul, "Memnuniyetle," dedi.

Angela onların gidişini seyretti. Yepyeni bir enerjiyle doluydu. Lewis dosyasını masasına kilitleyip rutin işlerine döndü. Woolsey, belli ki Tro utları kontrol etmek için tekrar gelene kadar da öyle devam etti. Kadın gidince bilgisayarına geçti.

Klavyede birkaç tuşa dokunup takvimi 1809'a geri döndürdü.

BÖLÜM

32

Zavala, Subvette'yi tepeden tırnağa gözden geçirdikten sonra römorktan indi, ağzı kulaklarına varıyordu. Austin arkadaşının bu halini hayra yordu. Terk edilmiş çekek yerine dönerken Zavala iyimser görünmeye çalışmıştı ama eserine zarar geldiği için üzüldüğü gözlerinden okunuyordu.

"Tank gibi yaptığım için kaportasında hasar yok," dedi. "Tahrik sistemi de iyi durumda ama farlar çarpılmış ve tarayıcılarından bazıları hasar görmüş. Amerika'ya dönene kadar görev dışı kaldı."

Austin elini Zavala'nın omzuna koydu. "İyi bir amaç uğruna yaralandı. O olmasa ölecektik. Her zaman yenisini yapabilir ve bunu da Cıssler araba müzesine bağışlayabilirsin. Galiba vasıtan da geldi."

Çekek yerine bir çekici gelmişti. Austin, sualtı aracını havaalanına nakletmek için Mustafa'dan Ahmet'in tavuk kamyonundan daha uygun bir araç bulmasını istemişti. Kaptan da birkaç telefon görüşmesi yapmış ve işi yapmaya istekli birini bulmuştu. Çekici römorku arkasına bağlarken

Austin yardımları için Mustafa'ya tekrar teşekkür etti. Zavala çekiciye bindi, Austin'le Carina da kiralık arabalarına binip, sahil yolundan Dalaman Havaalanı'na giden aracın peşine düştüler.

Angela ve Carina da Zavala'yla birlikte nakliye uçağında istanbul'a döndüler. Havaalanında ayrıldılar. Zavala geç vakitlere kadar aracı memlekete dönüş yolculuğu için hazırlayacaktı ve havaalanına yakın bir yerde kalmayı planlıyordu. Austin'le Carina ise İstanbul'a geldikleri gece kalmış oldukları otele döndüler. Bu kez aynı odayı paylaştılar.

Ertesi sabah, Austin bir taksiyle Boğaz kazısının yapıldığı yere gitti ve el arabalarını geçirmek için konulmuş kalasa tırmandı. Kazma küreklerle çalışan yüzlerce işçinin arasından geçti.

Hanley sertleşmiş çamurun içine diz çökmüş kırık bir çömleğin parçalarını inceliyordu. Arkeolog ayağa kalkıp çamurlu elini uzattı.

"Seni gördüğüme sevindim Kurt. Marmara'nın aşina çamuruna dönmeye hazır mısın?"

Austin, "Erteleme hakkımı kullanacağım," dedi. Sonra kazı alanındaki faaliyete baktı. "Proje gayet iyi gidiyormuş gibi görünüyor."

Heyecandan Hanley'in yüzü kızarmıştı. "Hayatım boyunca katıldığım en muhteşem kazı bu."

Kurt, "Umarım bana küçük bir iyilikte bulunacak vaktin vardır," dedi.

"Gönüllü çalışmalarınızdan ötürü sana ve o genç hanıma hâlâ borçlu sayılırım. Bu arada Carina nerede?"

"Kendini toparlamaya çalışıyor. Öğle yemeğinde buluşacağız."

"Lütfen iyi dileklerimi ilet. Evet, ne yapabilirim senin için?"

Austin, Kaptan Mustafa'dan ödünç aldığı çadır bezinden çantaya uzanıp ikinci *Kılavuz'un* lateks kalıplarını çıkardı. "Bunların alçı kopyalarını çıkartabilir misin?"

Hanley kalıplardan birini alıp iyice inceledi. "Sorun değil. Sadece kurumaları için birkaç saat gerekir."

"Yemekten sonra uğrarız o zaman."

Hanley içindekilerle birlikte çantayı aldı. "Joe nerede?"

"Sualtı aracına bakıcılık yapıyor. Dalış yaparken bir yere çarptığım için muhtemelen senin işine yaramayacak."

Hanley, "Üzüldüm," dedi. "Kazı alanının çevresini araştırmakta yardımı olacaktı ama, senin de gördüğün gibi alanın büyük kısmı kuru zaten."

Austin yemekten sonra döneceğini söyledi. Bir taksiye binip şoförden Topkapı Sarayı'na gitmesini istedi. Altın Boynuz, Marmara Denizi ve Boğaz'ın kesiştiği noktaya hâkim bir tepeye kurulmuş olan saray, çeşitli yapılardan, avlulardan, pavyonlardan ve parklardan oluşan bir kompleksti. Osmanlı sultanlarıyla maiyetleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun altın çağlarında dört yüz yıl bu sarayda yaşamışlardı.

Sarayın büyük bir kısmı müzeye dönüştürülmüştü. Austin, dünyanın her tarafından gelen turistlerle dolu ağaçlıklı bir parkın içinde bulunan ikiz kulelerin arasından geçti. Değerli taşlardan oluşan bir servete bekçilik eden hazine bölümünü de geride bırakıp, Konyalı Restoran'ın bulunduğu binaya gitti.

Carina avludaki masalardan birine oturmuş güneşle parıldayan suları seyrediyordu. Turkuvaz Sahili'nde giydiği günlük kıyafetlerini çıkarıp uzun etekli, kızıl kahve bir etekle tarçın ve krem karışımı bir bluz giymişti. Austin ise taba rengi spor pantolonunun üstüne her zamanki alacalı Havai gömleklerini değil, daha ağırbaşlı koyu yeşil, yakalı bir tişört giyiyordu.

Bir koltuk çekti. "Sultanlar nerede yaşayacaklarını iyi biliyormuş sahiden. Sarayın konumu muhteşem."

Carina baş döndürücü bir tebessümle gülümsedi. "Evet şahane!"

"Fiyatlar aşırı, yemekler ise beş yıldızın altında. Servis kafeterya tarzı. Ama İstanbul'da manzarasının üstüne yer yoktur. Salata veya kebaplarda başın ağrımaz."

Austin açık büfeden salata almaya gitti. İki tabak yeşil salata ve iki limonatayla döndü.

Carina salatadan küçük bir lokma aldı. "Mükemmel bir tavsiyeymiş. Senin daha önce bulunmadığın herhangi bir yer var mıdır?"

"İşim yüzünden çok seyahat ediyorum."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Demiştim ya, mühendisim."

Carina biçimli kaşlarından birini havaya kaldırdı. "NUMA okyanus çalışmalarıyla tanınıyor. Ama sen ve Joe vaktinizin çoğunu kötü adamlarla çarpışmaya ve sıkıntıdaki hanımları kurtarmaya harcıyorsunuz, teşekkürler."

Austin, "Bir şey değil," dedi. "Aynı zamanda NUMA Özel Görevler Ekibi'nin başkanıyım. Ekipte Joe dışında iki kişi daha var, denizin yüzeyinde, altında ve üstünde meydana gelen ve pek akıntı kategorisinde sayılamayacak gizemli olayları araştırıyorlar."

"Peki geçmiş tecrübenle bu gizemli olaylara ne diyorsun?"

Austin uzakta bekleyen yük gemilerine baktı.

"Olaylara objektif bir gözle bakacak olursak, bir şeyi çok isteyen birinin yoluna çıkan herkesi veya her şeyi bertaraf ettiğini söyleyebilirim. Sübjektif olarak bakarsak, korkarım mevzu bundan biraz daha derin."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsan su altında çok vakit geçirince altıncı hissi kuvvetleniyor. Bu da bana gördüklerimin ardında başka şeyler olduğunu anlatıyor. Bu şiddetin ardında çok kötü bir şey gizli."

Carina gergin bir tebessümle, "Her şey zaten yeterince garip ama bundan sonra ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Yemeğimizin tadını çıkarıp, manzaranın ve güneşin keyfini süreceğiz, sonra da gidip Hanley'in çıkardığı alçı dökümlere bakacağız."

"Sence onlardan bir şey çıkacak mı?"

"Öyle umuyorum. Birisi ikinci heykeli bulmamızı engellemeye çalıştı. Bence Türkiye'de yapabileceğimiz her şeyi yaptık. NUMA uçağı yarın Amerika'ya dönüyor. Memlekette yeniden toparlanabiliriz. Şu Baltazar meselesine daha derinlemesine bakmak istiyorum."

Carina sesini alçaltıp, "Benim de eserleri tura hazırlamam lazım." Alçak sesle, *"Kurt,* arkana bakma. Şu masada oturan galiba teknede bize saldıran adamlardan biri."

"Belki de sinirlerin bozulmuştur."

Austin yerinden kalkıp Carina'nın arkasına geldi. Ellerini onun koltuğuna dayarken çabucak etrafa göz gezdirdi. Austin'in kendisine doğru baktığını gören bir adam, okuyormuş gibi gazetesini kaldırmıştı.

"Haklısın. Bakayım ne derdi varmış."

Carina dehşetle bakarken, Austin adamın masasına doğru yürüdü. Gazetenin üstünden doğruca adamın suratına baktı. "Ce ee!"

Adam gazeteyi indirip homurdandı.

Austin, "İkide bir karşılaşıyoruz," dedi. "Oysa adını bile bilmiyorum henüz."

"Adım Buck. Uzun süre aklında tutman gerekmeyecek. Sen ölüsün Austin."

"Ormandan nasıl kurtuldunuz?"

"Destek istedik."

Austin, adamın iriyarı vücuduna ve asker tıraşına baktı.

"Amerikan aksanı. Yeşil Bereliler mi yoksa Delta Gücü mü?"

Adam gururla gülümseyerek, "İkisi de değil ukala herif," dedi. "Donanma, AYI BALIKLARI."

"Demek ondan öyle iyi yüzüyorsunuz. AYI BALIĞI tanımı yakışırmış. Seni niye attılar peki?"

Austin hassas bir noktaya değinmiş olmalıydı ki adamın tebessümü kayboldu.

"Gereksiz sertlikten."

"Şimdi kime çalışıyorsun?"

"Ölmeni isteyen birine."

"Maalesef patronuna o zevki veremeyeceğim."

Adam keyifle güldü. "Acı çekmeni istiyorlar ama ben işimi çabuk halledeceğim. Söz. Sen Ridley'i öldürünce takım lideri ben oldum. Etrafına baksana."

Austin restoranın bulunduğu avluya bakındı. En son kıyıya doğru yüzerken gördüğü öteki adamları da fark etti. Biri duvar dibinde duruyordu. Üçüncü adam da başka bir masadaydı. Austin'i yemek istermiş gibi bakıyorlardı.

"Bütün Türk yüzme takımını da getirmişsin bakıyorum."

"Bizimle gel. Hanımın işini kolaylaştırmış olursun."

"Onu da çabuk ve rahat bir şekilde mi öldüreceksin?"

Buck başını salladı. "Patronumun onun için başka planları var."

"Seninle sohbet etmek güzeldi Buck. Gidip durumun ümitsizliğini Bayan Mechadi'ye de anlatayım."

Austin masalarına döndü, korkudan Carina donup kalmış gibiydi. Austin, "Doğru tespit," dedi. "Üçü de burada. Benim postu delecekler ama seni canlı istiyorlar."

"Yüce Tanrım! Ne yapacağız?"

"Şimdilik bir şeye kalkışmazlar. Fazla göz önündeyiz. Hadi bir yürüyüşe çıkalım."

Austin, Carina'yı kapıya doğru yürüttü. Adamlar da yüz adım kadar geriden geliyordu. Topkapı Sarayı'nın planını gözünün önüne getirmeye çalıştı, geçici olarak sığınabilecekleri güvenli bir bulmayı düşünüyordu.

Aklına bir fikir gelmişti. Tamamen kurtulamazlardı ama çok kıymetli bir zaman kazanabilirlerdi.

Carina da Austin'in hafifçe tebessüm ettiğini görmüş, arkadaşım delirdi mi diye merak etmeye başlamıştı.

Endişeli bir sesle, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sorulara vakit yok. Sadece ne dersem onu yap."

Carina kimsenin sözüne aldırmayan bağımsız bir kadındı ama Austin onları bu sıkışık durumdan kurtaracak bir yol bulmuş gibi görünüyordu. Onu kibarca kolundan çektiğini fark edip, yetişmek için hızlandı.

Hazine bölümünün önündeki avlu fotoğraf makineli turistlerle doluydu. Bir zamanlar sultanlara kütüphane olarak hizmet veren mermer binanın köşesini dönüp koşmaya başladılar. Süslemeli Saadet Kapı sı'ndan geçip başka bir geniş avluya daldılar. Austin, Carina'yı sağa doğru sürükledi ve bir zamanlar vezirlerin toplandığı açık odaya girdiler. Austin sıra sıra sütunların ve Harem'e giriş için bilet satan gişenin bulunduğu yere bakıyordu.

Şansları yaver gitmişti! Normalde kapıda duran biletçi sigara içmeye gitmiş olmalıydı.

Austin kalabalığı güçlükle yararak Carina'yı girişten geçirdi ve bir kapının önüne geldiler. Kapı kilitli değildi. Austin kapıyı açıp Carina'yı içeri itti ve kendisi de sultanların haremine daldı. Kapıyı arkasından kapattı.

Carina, *"Şimdi* ne yapacağız?" diye sordu. Ani atakları yüzünden nefes nefese kalmıştı. Austin'in de yarası yine zonklamaya başlamıştı. Ellerini kaburgalarına bastırdı. "Bulur bulmaz sana da söylerim," dedi.

BÖLÜM

33

Osmanlı günlerinde olsa, Topkapı haremi yüzleree peçeli güzelle doluyken bu yasak alana girmenin cezası, haremi koruyan Afrikalı hadıma ğalarının jilet gibi keskin palalarıyla verilirdi.

Austin'le Carina uzun avluya girdiğinde ise genç ve yakışıklı tur rehberi konuşmasını kesip keskin bakışlarını onlara dikmişti.

Austin en sevimli sırıtışını takınıp, "Pardon, geciktik," dedi.

Rehberin kaşları çatıldı. Harem turlarının saatlerine titizlikle uyulurdu. Hem bilet gişesinden kimse arayıp iki kişinin sonradan katıldığını söylememişti.

Güvenlik görevlisini aramak için elindeki telsizi açtı.

Carina öne çıkıp genç adama en şirin tebessümüyle baktı. O arada cebinden yüz liralık bir banknot çıkarmıştı. "Bahşiş şimdi mi veriliyor sonra mı?"

Genç adam gülümseyerek telsizini tekrar beline taktı. "Turun sonunda bahşiş verilir ama memnun kaldıysanız."

Carina uzun kirpiklerini kırpıştırırken, "Memnun kalacağımızdan eminim," dedi.

Rehber boğazını temizleyip arkasında bekleyen iki düzine kadar Türk'le bir o kadar yabancıya döndü.

"Bir zamanlar haremde binden fazla cariye, köle, sultan eşi ve sultanın annesi otururdu," diye sözüne devam etti. "Dört yüzden fazla odası olan harem küçük bir şehir gibiydi. Sol tarafınızdaki bölmelerde haremi koruyan Siyahi Hadımlar ve hadımağası kalırdı. Diğer kapılar hazineye ve mabeyne açılıyor. Şu kapıdan girip hadımların kaldığı yerlere bakabilirsiniz."

Rehber aynı konuşmayı Türkçe olarak da tekrarladı ve Fareli Köyün Kavalcısı gibi herkesi peşine takıp hadımların kaldığı bölmelere yöneldi.

Austin'le Carina avluda yalnız kalmışlardı. Austin'in mavi yeşil gözleri kapıları tarıyor, olası bir kaçış rotası çizmeye çalışıyordu. Bir kapının kulpunu denedi. Kapı kilitli değildi. Bu muazzam avlular ve odalar labirentinde peşindekileri atlatabileceğini umuyordu.

Carina, *"Kurt,"* dedi.

Atlı Araba Girişi'nin kapısı açılmıştı. Avluya Buck ve asık suratlı adamları girdiler ve Buck adamlara yayılmalarını işaret etti. Avlarına doğru üç koldan ilerlemeye başladılar.

O sırada rehberle peşindeki grup da avluya dönmüş, fotoğraf makineli turistlerden oluşan bir kalkan yaratmışlardı. Austin ile Carina, avlunun öbür ucundaki antreye doğru giden bir gruba karıştılar.

Austin omzunun üstünden arkaya göz attı. Buck ve adamları kalabalığı omuzlayıp yol açmaya çalışıyordu.

Carina, "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Şimdilik turun tadını çıkarmaya bak, ben *koş* deyince de koşmaya başla."

"Koşayım da *nereye?*"

Austin, "Ben de onu bulmaya çalışıyorum," dedi.

Carina İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Küfrettiğini anlamak için Austin'in tercümana ihtiyacı yoktu. Genç kadının kızgınlığını ümitsiz olmamasına yordu.

Rehber grubu üstü kubbeli, kare şeklinde bir salondan geçiriyordu. Birkaç dakikada bir durup Türkçe ve İngilizce olarak cariyelerin yaşadığı yerleri, harem çocuklarının eğitim gördüğü yerleri ve bu muazzam kompleksin yemeklerinin pişiği yerleri göstermekteydi.

Austin hasretle kaçmalarına imkân verebilecek kapılara ve koridorlara bakıyordu. Carina'yla kalabalıktan kurtulmaları mümkün değildi. Her molada Buck'la arkadaşları biraz daha yaklaşıyordu.

Austin kendini onların yerine koydu. Üç adam onu kalabalığın arasından alabilirdi. Sonra ikisi bıçakla işini bitirir, üçüncüsü de Carina'yı yakalardı.

Buck da öbürleri de eski özel birim üyesiydi. Mutlaka bıçakla dövüş ve saldırı eğitimi de almışlardı. Bir el ağzını kapatır, bir bıçak hızla kaburgalarının arasına saplanıverirdi. Etraftakiler fark edene kadar cinayet çoktan işlenmiş olur ve Austin son nefesini verirdi. Buck'la adamları da karışıklıktan faydalanıp toz olurlardı.

Bir şey yapacaksa bir an evvel yapması lazımdı.

Tur grubu geniş, halı kaplı bir salona geçti. Duvarlarda on yedinci yüzyıldan kalma mavi beyaz çiniler vardı. Dört sütunla taşınan yaldızlı bir sayvanın altındaki platforma altın sırmalı brokar kaplı geniş bir divan yerleştirilmişti. Duvarlar barok, rokoko karışımı tezyinatlarla süslüydü. Kubbeli salonun üst kısmında bulunan vitraylı pencerelerden ışık süzülüyordu.

Rehber taht odası ya da hükümdar odasında olduklarını söyledi. Odanın bir ucunda da, devlet işlerini izleyen veya müzik ve dans gösteri

lerini seyreden cariyelerin, eşlerin ve sultanın annesinin oturması için başka bir platform duruyordu.

Kalabalık dağılmaya, Austin'le Carina'yı koruyan insan duvarını bozmaya başlamıştı. Austin, Buck ve adamlarıyla aralarında sadece birkaç tane turist kaldığını gördü.

Ya şimdi ya da hiç.

Carina'ya kendisine uymasını fısıldadı. Sonra da genç kadınla el ele tutuşup rehberin yanına gitti.

"Acaba turdan ayrılabilir miyiz?" diye sordu. "Karım kendisini pek iyi hissetmiyor. Hamile de."

Rehber Carina'nın incecik bedenine baktı. "Hamile mi?"

Carina utangaç bir tebessümle, "Evet," dedi. "Henüz bir iki aylık."

Carina parmaklarını dümdüz karnına koymuştu. Rehber kızardı ve telaşla kapıyı gösterdi. "Şuradan çıkabilirsiniz."

Ona teşekkür edip çıkışa yöneldiler.

Rehber, "Durun!" diye seslendi. Telsizini dudaklarına götürmüştü. "Size eşlik etsin diye bekçiyi çağırıyorum."

Telsize bir şeyler söyledi. Bekçi bir iki dakikaya kadar geliyordu. O arada gruptan ayrılmamalarını söyledi.

Buck, Austin'in rehberle konuştuğunu görmüştü. Rehber telsizle konuşunca Austin'in yardım çağırmak istediğini sandı.

Adamlarına, "Şu işi halledelim," diye fısıldadı.

Austin, Carina'yı odanın bir o tarafına bir bu tarafına sürüklüyor, adamlarla aralarına mesafe koymaya çalışıyordu. Böyle açık alanda hem saklambaç oynamanın kolay olmadığını öğrenmekteydi.

Üç adam iyice yaklaştılar. Buck o kadar yakınındaydı ki Austin adamın gözlerindeki vahşi parıltıyı görebiliyordu. O anda Buck elini ceketinin içine soktu.

Aynı anda iriyan bekçi de odaya girmiş ve tur rehberi Austin'le Carina'yı göstermişti. Austin asını çekmeye karar verdi.

Buck'la öteki iki adama doğru parmağını uzatıp, avazı çıktığı kadar "PKK! PKK!" diye bağırmaya başladı.

PKK, *Partiya Kerkeren Kurdistan* ya da Kürdistan İşçi Partisi'nin kısaltmasıydı. Bu Marksist Leninist gerilla örgütü, Türkiye'nin güneydoğusunda bağımsız bir Kürt devleti kurmak istiyordu. 1978'den beri Türk hükümetine karşı bir şiddet kampanyası yürütmüş, devlet arazilerine, turistik bölgelere saldırıp binlerce insan öldürmüşlerdi.

Bekçinin cana yakın tavrı kayboldu ve belindeki tabancaya davrandı. Türkiye'de PKK diye bağırmak alevlerin üstüne benzin dökmekle aynı şeydi. Bekçi sonunda silahını çekti.

Buck'un elinde bıçak olduğunu görmüştü. Silahını iki eliyle kavrayıp Türkçe bir şeyler haykırdı. Buck arkasına dönünce göğsüne çevrilmiş namluyla burun buruna geldi. Bıçağı yere atıp ellerini havaya kaldırdı.

Buck'un adamlarından biri tabancasıyla bekçiye nişan alıyordu. Austin adamın karnına bir omuz darbesi indirince silah elinden fırladı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar ve Austin kolunu geriye çekip hız alarak adamın çenesine bir yumruk indirdi.

Taht odası bomboş kalmıştı. Tur rehberi geçitlerden birine dalmış telsiziyle yardım çağırıyordu.

Buck elini ceketinin cebine soktu ve bir tabanca çıkardı. Bu ölümcül bir hata olmuştu. Orta yaşlı bekçi eski bir Türk ordusu mensubuydu. Her ne kadar beli kalınlaşmışsa da aldığı sıkı eğitim iliklerine işlemişti. Austin de ayağa kalkmış Buck'u göstererek bir daha, "PKK" diye bağırmıştı.

Bekçi dönüp soğukkanlılıkla Buck'un vücuduna nişan aldı ve tetiğe bastı. Kurşun Buck'un göğsüne isabet etti ve adamı sultanın divanına doğru fırlattı.

Austin yerinden fırlayıp, olduğu yerde donup kalmış olan Carina'yı kolundan yakaladığı gibi çıkış kapısına doğru koşmaya başladı. Koridor boyunca koşup köşeden döndüler ve köşesinde bir kapı olan küçük bir odaya daldılar. Kapı güneşli bir terasa açılıyordu.

Terasta terk edilmiş köyde peşlerine düşen iki adam durmaktaydı. Austin, Carina'yı korumak için önüne geçti. Adamlar onlara doğru gelirken haremin kapısı ardına kadar açıldı ve Buck'un adamları ellerinde silahlarıyla içeri girdiler. Parlak güneş ışığı gözlerini almış ve Türklerin susturucu takılmış silahlarını çekmek üzere ceketlerine davrandıklarını fark etmemişlerdi. Silahlar aynı anda patladı. Buck'un adamları yere yığıldılar.

Türklerden biri kapıyı kollarken öteki Austin'in kolunu tuttu.

"Gelin," dedi. "Sorun yok. Biz dostuz." Austin'in omzuna dostça vurup Carina'ya göz kırpmıştı.

Öteki adam arkalarını kollamaya devam ediyordu. Bir yandan cep telefonuyla konuşuyor, bir yandan da omzunun üstünden bakıp peşlerinde kimse var mı diye kontrol ediyordu.

İnsanların bulunduğu yere çıkınca Türkler silahlarını gizlediler ve binaların, avluların arasından sarayın çıkış kapısına doğru ilerlediler. Kaldırımın kenarında motoru çalışır vaziyette bekleyen gümüş rengi bir Mercedes duruyordu. Lider konumunda olan Türk arka kapıyı açtı.

Austin'le Carina arka koltuğa bindiler ve içeride birinin daha olduğunu keşfettiler.

Eski dostları Cemil gülümseyerek şoföre talimat verdi. Mercedes saray kompleksinden uzaklaşıp kalabalık İstanbul trafiğine karıştı.

Carina, "Onlar *senin* adamların mıydı?" diye sordu.

"Merak etmeyin. Arkadaşınızın deldiği lastikten ötürü kızgın değiller. Kendi hatalarıydı. Sizi izlemelerini söylemiştim ama fazla yaklaşmışlar."

Austin, "Yeni bir lastik alırım," dedi.

Cemil kıkırdadı. Bir Türk olarak teklifi reddedemeyeceğini açıkladı.

Sonra da, "Adamlarım sizi korkuttuysa özür dilerim," dedi.

Onları Yerebatan Sarayı'nda gördükten sonra bazı rahatsız edici söylentiler kulağına gelmişti. Kente sert bakışlı paralı askerler gelmişti. Dikkat çekmemek için ülkeye silahsız girmişler ve Cemil'in arkadaşı olan yerli bir satıcıdan silah satın almak zorunda kalmışlardı. Daha da fenası, Carina ve Austin'le aynı günde gelmişlerdi ve aynı otelde kalıyorlardı.

Cemil de dostlarına göz kulak olsunlar diye kendi adamlarını göndermişti. Adamları terk edilmiş köyde safdışı kalınca İstanbul'a dönmüş ve Austin'le Carina'nın eşyalarını almaya geleceğini tahmin ederek oteli izlemeye başlamışlardı. Arkeolojik kazı alanından beri Austin'in peşindeydiler ama ikisi birden hareme dalınca izlerini kaybetmişlerdi. Buck'la adamlarının da onları takip ettiğini ve Carina'yla Austin'in kaçmak zorunda kaldığını görmüşlerdi.

Carina, Cemil'in yanağına koca bir öpücük kondurdu. "Sana nasıl teşekkür edeceğim?"

"Tek bir yolu var. Uluslararası yetkililerin dikkatini çekmeme yol açan hatalı bir karar aldım. Bana kefil olabilirseniz durum düzelebilir."

Carina, *"Olmuş bil,"* dedi.

Cemil birden ciddileşti. "Oteliniz artık güvenli sayılmaz. Adamlarım eşyalarınızı toplayacak ve sizi geceyi emniyette geçireceğiniz bir yere götürecek. Türkiye'de birçok dostum var ama insanlar kolayca satın alınıp satılabilir, o yüzden güvenliğinizi sonsuza kadar garanti edemem."

Austin, "Galiba Cemil buradaki havanın artık sağlıklı olmadığını söylüyor," dedi.

Cemil, "Arkadaşınız meseleyi çok doğru ifade etti," dedi. "Benim tavsiyem İstanbul'dan mümkün olduğunca çabuk ayrılmanız."

Austin güzel bir nasihati kulak arkası edeceklerden değildi. Fakat henüz işi bitmemişti. Mercedes onları Boğaz kazısında bıraktı ve iki saat sonra gelip alması kararlaştırıldı.

Hanley depolama laboratuvarı olarak kullanılan kulübedeydi. Alçı kalıplar masanın üstüne yayılmıştı. Koyu gri renkteydiler.

Hanley, "İyice ortaya çıksın diye yükseltileri ve kenarları renklendirdim" diye açıkladı. "Çok enteresan bir şey. Nerede bulduk demiştin?"

Austin, "Bu desenler bir Fenike heykeline kazınmıştı," dedi. "Ülkeye dönünce bir uzmana göstereceğiz."

Hanley, *Kılavuz'un* ayağının dibinden alınan kedi kalıbına baktı. "Evde üç kedim olduğu için buna özellikle bayıldım," dedi.

Austin kedinin dalgalı çizgilerine bakarken, gözü rasgeleymiş gibi durmayan bazı desenleri seçmeye başlamıştı. Kedinin kaburgalarının olduğu kısma büyüteçle baktı. Kedinin hareleri arasında belli belirsiz ters bir Z işareti vardı. Yatay olan diğer desenlerin aksine bu baş aşağı duruyordu.

Büyüteci Carina'ya uzattı ve o da bakıp, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Austin, "Eğer bu bir gemi sembolüyse ya batmış ya da batıyor," dedi. Çizgilere ve kıvrımlara bir daha baktı. "Bence bu sanatsal bir kapris değil. Şu anda bir *haritaya* bakıyoruz. Bu çizgiler bir kıyı şeridini ifade ediyor. Girinti çıkıntılar koylar ve burunlar."

Dijital bir fotoğraf makinesiyle üç ayaklı bir sehpa buldu. Carina heykel parçalarının kalıplarını düşey bir şekilde tuttu. Austin düzinelerce fotoğraf çekip, oradaki dizüstü bilgisayarlardan biriyle NUMA'nın e posta adresine yolladı.

Hanley'le Carina parçaları plastik köpükle sararken, Austin de havaalanındaki Zavala'yı aradı. Zavala onlarla ertesi sabah Birleşik Devletle

re uçmak üzere buluşacağını söyledi. Hasarlı Subvette de kargo uçağına yüklenmişti.

Mercedes valizleriyle birlikte geldi ve Austin'le Carina'yı Boğaz'a bakan küçük bir otele götürdü. Manzaranın tadını çıkaramayacak kadar yorgun oldukları için erkenden odalarına çıktılar ve başlarını yastığa koyar koymaz uyuyakaldılar. Ertesi sabah erkenden uyandıklarında Mercedes onları havaalanına götürmek üzere bekliyordu.

Zavala onları taze yapılmış kahve, güğümüyle uçakta karşıladı.

Bir saat geçmeden Citation havalanmış ve saatte beş yüz mil hızla batıya doğru uçmaya başlamıştı.

Uçak Ege'nin üstünde hızlanırken Zavala, "İstanbul nasıldı?" diye sordu.

Austin, Buck ve çetesiyle Topkapı Sarayı'ndaki karşılaşmalarını ve Cemil'le adamları tarafından kurtarılışlarını anlattı.

Zavala, *"Harem'de* ha!" dedi. "Keşke ben de orada olsaymışım."

Austin, "Ya keşke," diye cevap verdi. "Ateş açtıklarında seni kalkan yapardık."

"Benim aklımdan geçen bu değildi. Ben harem güzel kadınlarla doluyken orada olmayı istemiştim."

Austin'in, kadın düşkünü arkadaşından herhangi bir sempati beklememenin daha iyi olacağını bilmesi gerekirdi.

"Duyduğuma göre bir hadım kadrosu hoşmuş," dedi.

Zavala dizlerini bitiştirdi. "Aman," dedi. "Teşekkürler ama hayır anlamında teşekkürler. En iyisi ben gidip pilotla sohbet edeyim."

Austin ortağının huzursuz oluşuna sırıttı. Ama bu keyifli hali ancak bir an sürdü. Buck'la Ridley ölmüş ve öteki adamları da etkisiz hale getirilmişti ama Austin'in Viktor Baltazar'la ilgili kuşkuları doğruysa, o sert bakışlı adamlarla daha çok karşılaşacaktı.

Daha da beteri o bebek yüzlü katil de hâlâ ortalıktaydı.

BÖLÜM

34

Angela korkuyla ürperdi.

Kürek kemiklerinin ortasında o buz gibi ürpertiyi hissetmesi için bir sebep yoktu. Geç saatlere kadar çalıştığı çok olurdu ve yalnız kalmaktan hiç korkmazdı; çağlar boyu birikmiş bilgelikle kuşatılmakta insanı rahatlatan bir şey vardı.

Bir ses duyar gibi olduğunu düşündü. Emin değildi. Meriwether Lewis belgelerine dalmıştı.

Binada ondan başka sadece patronu vardı. Belki de Helen Woolsey iyi geceler dilemişti.

Angela koltuğunda arkasına yaslandı ve rahat bir nefes aldı. Troutlar dönmeden Woolsey'in binadan ayrılacağını umarak bir bekleme oyunu oynuyordu. Heyecanını zor zapt etmekteydi. Onlara anlatacak çok şeyi vardı.

Kulak kabarttı. Sessizlik. Ama ters bir şey varmış gibiydi.

Kılavuz

Koltuğundan kalkıp sessiz okuma salonunda yürümeye başladı. Karanlık bir koridora girince elektrik düğmesine dokundu. Işık yanmamıştı. Sabahleyin binanın teknisyenine haber vermesi lazımdı. Helen'in kapısından sızan ışığa doğru yürümeye devam etti.

Durup yavaşça kapıyı tıklattı. Cevap gelmedi. Helen ışığı kapatmayı unutmuş olmalıydı. Angela kapıyı açıp ofise girdi ve orta yerde donakaldı.

Woolsey hâlâ masasındaydı, ellerini kucağında kavuşturmuştu, başı ise kırık bir bebek gibi arkaya kaykılmıştı. Ağzı sonuna kadar açılmış, cansız gözleri tavana dikilmişti. Rengi çekilmiş boynunda kırmızımsı mor çürükler görünüyordu.

Angela'nın kafasının içinde sessiz bir çığlık yankılandı. Eliyle ağzını kapatıp öğürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Yavaş yavaş gerileyerek ofisten çıktı. İçinden ön kapıya koşmak geliyordu. Karanlık koridora göz attı, ama hayvani bir içgüdüyle o gölgelerin arasına girmeyi tehlikeli buldu. Girişe doğru gitmek yerine dönüp binanın iç kısımlarına daldı.

Adriano'nun iri gövdesi gölgelerin arasından çıktı. Elektrik düğmesini cebindeki çakıyla halletmiş ve genç kadının paniğe kapılıp kollarına koşmasını beklemişti. Fakat o geri dönüp yuvasına giden bir tavşan gibi aksi yönde koşmaya başlamıştı.

Watcher'i öldürdükten sonra Adriano'nun biti kanlanmıştı. O ölüm kolay olmuştu. Şimdiki mücadele fikri keyfini yerine getirmişti. Öncesinde avlanma süreci yaşanınca öldürmek daha zevkli oluyordu.

Woolsey'in ofisinin önünden geçerken marifetine bir göz attı. Woolsey, uzun süredir Felsefe Cemiyeti'nde olagelen bekçiler zincirinin son halkasıydı. Bekçilik sistemi yüzyıllara dayanıyordu. Bekçiler sessizce dünyada olup bitenleri öğrenecekleri pozisyonlara yerleştirilirlerdi. Tek yap

maları gereken Sır'rın **çözüleceğine** dair en ufak bir ipucu yakaladıklarında haber vermekti.

İki yüzyıl önce, cemiyetin başka bir Bekçi'si Jefferson'un bulguları konusunda uyarıda bulunmuştu. Jefferson'un parşömendeki kelimeleri tercüme etmesini istediği akademik üyelerden biriydi. Jefferson belgelerinin yıkıcılığı onları ele geçirmekle bertaraf edilecek sanılmıştı ama Meriwether Lewis bağlantısı da keşfedilmiş ve bu gevşek ucu halletmek de Louisiana Bölgesi'ndeki suikastçılara düşmüştü.

Woolsey, Bekçi olarak yaptığı ilk uyarının, kendisinin ölümüyle sonuçlanacak bir olaylar zincirini harekete geçireceğini bilmiyordu. Onun görevi, Fenikelilerin Amerika yolculuğu hakkında herhangi bir ciddi araştırma olduğu takdirde rapor vermekti. Jefferson dosyası ile ilgili gelişmeleri sadakatle bildirmişti. Talimatlara uyarak dosyayı bir kuryeyle göndereceği sırada Dışişleri'nden bir temsilci gelip Jefferson belgelerini istemişti. Woolsey öfkeyle asistanını suçlamıştı ama bu olaydan Angola'ya söz etmemesi istenmişti. Troutların Angela'ya ziyaretini rapor etmek üzere aradığında kendi ölüm fermanını da imzalamış oluyordu.

Woolsey'e, Angela'nın geç vakitlere kadar binada kalmasını sağlaması söylenmişti. Adrinano saatler sonra müzeye gelip kütüphaneciyi haklamış ve asistanına tuzak kurmaya çalışıp başaramamıştı.

Sistemli bir şekilde tüm kapıları yoklayarak koridorda yürümeye devam etti. Ofislerin hepsi kilitliydi. Bir dört yol ağzına gelince tazı gibi havayı kokladı.

Klik.

Kapanan kapının sesi belli belirsizdi. Ama avlanırken Adriano'nun sezgileri en üst düzeye çıkardı. Sağa dönüp bir kapıya açılan geçitten geçti ve kapıyı açıp karanlık odaya girdi.

Adriano kütüphaneye daha önce hiç gelmemişti ama planını gayet iyi biliyordu. Angela'nın dosyayı keşfetmesinden sonra binayı incelemek

üzere adamlarını yollamıştı. Kendini bir profesyonel olarak düşünür ve olası cinayet mahalleri hakkında bilgili olmak isterdi.

Bu karanlık odada uzun kütüphanelere dizilmiş binlerce kitap bulunduğunu biliyordu.

Kapının açılıp kapandığını duyduğu sırada Angela iki kütüphanenin arasına sinmişti. Arka taraftaki diğer çıkışa doğru gitmesi gerektiğini biliyordu. Kalp atışlarının kendisini ele vereceğinden de emindi.

Adriano duvardaki düğmeye bastı ve oda pırıl pırıl aydınlandı.

Angela ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp sıranın sonuna, oradan da rafların bittiği yerle duvar arasındaki dar geçide doğru emekledi.

Adriano'nun avcı kulakları ellerle dizlerin yere sürtünmesiyle oluşan hışırtıyı yakalamıştı.

O da geçide doğru yürüdü. Oyalanıyor, arada durup kitaplıkların arasındaki boşlukları kontrol ediyordu. Angela'yı bir saniyede bulabilirdi ama avı uzatmak ve avının dehşetini mümkün olduğunca artırmak istiyordu.

Birkaç arayı kontrol ettikten sonra yerde bir şey gördü ve yakından bakmak üzere rafların arasına girdi. Gördüğü şey bir ayakkabı tekiydi. Öbür teki de biraz ileride duruyordu. Angela sessiz hareket edebilmek için pabuçlarını çıkartmıştı.

Adriano hafifçe kıkırdayıp parmaklarını esnetti.

Sonra çocuğuna seslenen bir anne gibi, "Hadi bana gel Angela," dedi.

Beklemediği bir anda adını duyan Angela ayağa fırlayıp çıkış kapısına doğru koşmaya başladı. Ardından hızlı ayak sesleri geliyordu. Bir el uzanıp bluzundan yakaladı. Angela haykırarak kendini kurtardı. Aslında Adriano mahsus bırakmıştı. Kurbanlarıyla oynamak hoşuna gidiyordu.

Angela kitaplıkların arasına dalıp sırtını bir rafa yapıştırdı.

Adriano da bir sonraki aralıktan döndü ve kitapların üstünden bebeksi yüzü göründü.

"Merhaba," dedi.

Angela dönüp bakınca yuvarlak mavi gözlerle karşılaştı. Bağırmaya çalıştı ama çığlığı boğazına takılıp kaldı.

"Angela."

Bu kez bir kadın sesi adını söylemişti.

Adriano'nun ilk aklına gelen araya girene saldırmak oldu. Sesin kaynağına doğru ilerledi. Yeni geleni çabucak haklayıp kurtulacak ve Angela'ya dönecekti.

Bir köşeden dönünce kapının yanında iki kişi olduğunu gördü. Kızıl saçlı bir kadınla kendisinden bile uzun boylu bir adam. Onu görünce irkilmiş ama çabucak toparlanmışlardı.

Kadın, "Angela nerede?" dedi.

Adriano bir şey söylemedi. Fakat arkadan bir inilti duyuldu. Angela'ydı.

İkilinin kararlı duruşu, boyun eğecek tipler olmadıklarını gösteriyordu. Adam Adriano'ya doğru yürümeye başlamıştı. Kadın ise arkadan dolanıyordu.

Adriano direnişle karşılaşmaya alışık değildi. Durum karmaşık bir hal alıyordu. Adama doğru gidecekmiş gibi yapıp döndü ve çıkış kapısına doğru koşmaya başladı. Bir elektrik düğmesine bastı ve odadan kaçtı.

Gamay, "Angela iyi misin?" diye sordu. "Biz geldik, Troutlar."

Angela, "Dikkatli olun," diye uyardı. "O adam peşimde."

Işıklar yeniden yanmıştı.

Angela koşarak ortaya çıkıp Gamay'ın kollarına atıldı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Paul çabucak odayı araştırdı. Sonra çıkış kapısını açıp koridora baktı. Her taraf sessizdi. Kitapların durduğu odaya döndü. "Gitmiş. Kimdi o pislik?"

Angela, "Bilmiyorum," dedi. "Helen'i öldürmüş. Sonra da benim peşime düştü. Adımı da biliyordu."

Paul, "Ön kapı kilitli değildi," dedi. "Ofisini ararken kaybolmuştuk, sonra da çığlığını duyduk. Patronunu öldürdüğünü mü söyledin?"

Angela cinayetin işlendiği yere gitmek istemediği halde öne düşüp Woolsey'in ofisini gösterdi. Trout ayağıyla kapıyı itip içeri girdi. Masaya gidip kulağını Woolsey'in açık ağzına yaklaştırdı ama kadının soluğunu ne hissedebildi ne de duyabildi. Zaten başının yaptığı açıyı ve boğazındaki morlukları gördükten sonra kadının canlı olmasını beklemiyordu.

Tekrar koridora döndü. Gamay genç kadına sıkıca sarılmıştı. Kocasının yüzündeki ifadeyi görünce cep telefonuyla 911'i aradı. Sonra dışarı çıkıp ön basamakların yanında polisi beklemeye başladılar.

Devriye arabası birkaç dakika içinde göründü. Araçtan iki Philadelphia polis memuru indi ve Troutlarla ve Angela'yla konuştuktan sonra destek istedi. Silahlarını da çekmişlerdi. Biri binanın etrafını dolanırken diğeri içeri girdi.

Adriano kütüphanenin girişinin karşısındaki parkta bir ağacın arkasına gizlenmişti. Gizlendiği yerden çıktı. Polis arabasının kırmızı mavi ışıkları yumuşak hatlı yüzüne vuruyordu. Avını bozan uzun boylu erkekle kızıl saçlı kadına merakla baktı.

O sırada bir araç daha gelmiş ve içinden iki polis daha çıkmıştı.

Adriano yeniden gölgelerin arasına karıştı ve kütüphane bölgesini görünmeden terk etti. Sabırlı bir adamdı. Angela'nın yaşadığı yeri de biliyordu. Ve kadın o gece eve geldiğinde orada bekliyor olacaktı.

BÖLÜM

35

Citation'daki hız ve yükseklik değişimini algıladığında Austin uykuyla uyanıklık arası bir durumdaydı. Gözlerini açıp camdan dışarıya baktı. Washington'un ışıklarını ve kalabalık Virginia banliyölerini tanımıştı.

Carina başını omzuna dayamış uyuyordu. Koluna dokundu. "Geldik."

Genç kadın esneyerek gözünü açtı. "Son hatırladığım Paris'ten hava lanışımız."

"Sergiyle ilgili planlarını anlatıyordun."

"Pardon." Carina uykulu gözlerini ovuşturdu. "Otelime gidip güzel bir gece uykusu çekeceğim. Yarın sabah trenle New York'a gidiyorum. Metropolitan müzesindekilerle açılış hakkında konuşmam lazım."

"Kılavuz olmasa da turu yapacak mısın?"

"Fazla seçeneğim yok. İyi tarafından bakarsak, heykelin çalındığı duyulunca insanlar sergiye daha çok ilgi gösterebilir."

Austin babalık ediyormuş gibi görünmemesini sağlayacak kelimeleri bulmaya çalıştı. "Son olaylardan sonra sence tek başına yolculuk etmek iyi fikir mi?"

Carina, Austin'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Sağol Kurt, ama planlarımı bilen fazla kişi yok." Tekrar esnedi. "Yine de tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?"

Austin gergin bir tebessümle gülümsedi. Carina'yı korkutmak istemiyordu ama sırtına bir nişan tahtası çizildiğini de algılaması lazımdı.

"Dostumuz Buck seni kaçıracaklarını söylemişti. Patronlarının eli kolu uzun. Türkiye'de bunu gördük."

Carina inatçı çenesini gururla havaya dikti. "Hayatımın kalanını bir dolaba gizlenerek geçirecek değilim."

"Sana hak vermiyor değilim. Sadece bir orta yol önereceğim. Bu gece kayıkhanede kal. Şahane Thai yemekleri getirtirim. Sonra bir güzel uyu ve sabaha da güzel başla."

Carina hiç duraksamadan, "Bu hoşuma gider işte," dedi.

Pilot uçağın Dulles Havaalanı için alçalmaya başladığını ve on beş dakika içinde yere inmiş olacaklarını anons etti. Austin koridordan baktı. Zavala ölü gibi uyuyordu. Çivili bir yatakta bile uyuyabilir ve bir anda uyanıp eyleme geçmeye hazır olurdu.

Austin, Zavala'nın cebinden cep telefonunu alıp Troutları aradı. Telefonu Paul açtı. Austin, Türkiye'den döndüğünü söyledi ve Jefferson dosyasını alıp almadıklarını sordu.

Paul, "Dosyayı okuduk," dedi. "Bilgisayarda güzel bir Tarshish gemisi de yarattık ama rota belirlemek için biraz daha bilgiye ihtiyacımız var. Fakat bilmen gereken bir şey var Kurt. Amerikan Felsefe Cemiyeti'ne kadar iz sürdük ve tam bir yılan çukuruna düştük."

"Saygın bir bilgi kurumunu engerek yuvası olarak düşünemiyorum."

"Zaman değişti. Biz kütüphaneye gittikten kısa bir süre sonra bir kütüphaneci öldürüldü. Gamay'la yetişip o katili kaçırtmasak asistanı da aynı akıbete uğrayacaktı."

"Adamı görebildiniz mi?"

"Evet. İri bir herif, bebeksi bir yüzü ve yusyuvarlak mavi gözleri var."

"O beyefendiyle tanışıyoruz. Asistanın durumu iyi mi?"

"Hâlâ biraz titriyor. Polise ifade verdikten sonra Philadelphia dışına çıkması için ikna ettik. Evine uğramak istedi. Ama doğruca Georgetown'a gelmesinde ısrar ettik. Gamay üstüne iyi kötü idare edecek bir şeyler ayarladı."

"Onunla tanışmak isterim. Yarın yedi uygun mu?"

"Kahveyle kurabiyeleri biz getiririz. İstanbul'da neler yaptığını anlatmadın."

"Türkiye'yi de yılanlar sarmıştı. Sabaha görüşürüz."

Uçağın iniş takımları piste konunca Zavala derin uykusundan uyandı. Pencereden dışarı baktı. "Bu kadar çabuk mu geldik?"

Austin cep telefonunu geri verdi. "Atlantik'i rüyanda geçtin."

Zavala yanaklarını şişirdi. "Sayende hadımlarla ilgili kâbuslar görüyordum."

Uçak diğer uçakların bulunduğu yerden uzakta bulunan özel NUMA hangarına taksi yaptı. Üç yolcu uçaktan inip çantalarıyla alçı kalıpları NUMA araç parkından gelen Cherokee jipe yüklediler. Austin, Zavala'yı bıraktıktan sonra Thai yemekleri ısmarladı ve kayıkhaneye doğru devam etti.

Akşam yemeğini terasta yediler, fonda Austin'in modern caz koleksiyonundan parçalar çalıyordu. John Coltrane ve Oscar Peterson nameleri eşliğinde konyaklarını yudumladılar ve o gece *Kılavuz'u* kuşatan esrar perdesini tartışmamak konusunda anlaştılar. Onun yerine işlerini anlattılar. Carina, her NUMA macerasına kendi başına gelen ilginç bir olayla karşılık verdi.

Sonunda konyakla saatler süren yolculuğun etkisi birleşti ve Carina'nın başı düşmeye başladı. Austin, onu Victoria tarzı kuledeki yatak odasına götürdü ve kendisini uyku tutmadığı için çalışma odasına indi.

Rahat bir deri koltuğa gömülüp, kristal küreye bakarmış gibi kadehinde ki amber rengi sıvıyı seyretmeye başladı. Petrol platformundaki SOS çağrısından başlayarak, tüm gelişmeleri bir daha gözden geçiriyordu.

Bu düşüncelerin zihninde Rembrant berraklığında bir resim oluşturacağını umuyordu ama tek ortaya çıkan bir Jackson Pollock soyutu oldu. Koltuğundan kalkıp kütüphanelerden birinin önüne gitti ve Anthony Sa xon'un kitabını buldu. Tekrar koltuğuna yerleşip okumaya başladı.

Anthony Saxon gerçek bir maceraperestti. Güney Amerika kalıntılarını bulabilmek için balta girmemiş ormanlara dalmıştı. Göçebe çöl kabilelerinin elinden zor kurtulmuştu. Sayısız tozlu mezarı araştırmış, sayısız mumyayla tanış olmuştu. Yazdıklarının sadece onda biri bile doğruysa, Saxon, Hiram Bingham, Stanley ve Livingstone gibi ünlü kâşiflerle ve In diana Jones'le aynı hamurdan yoğrulmuştu.

Birkaç yıl önce de en büyük macerası olabilecek bir işe sıvanmıştı. Bir Fenike gemisinin benzeriyle Kızıldeniz'den Kuzey Amerika sahiline seyir yapmayı planlıyordu. Pasifik Okyanusu'nu geçerse, Ophir'in, yani Hz. Süleyman'ın efsanevi madenlerinin Amerika kıtasında olduğu teorisini kanıtlamış olacaktı. Fakat gemisi kıyıda bağlıyken, bir gece sebebi bilinemeyen bir yangınla kül olmuştu.

Saxon, Ophir'in tek bir yer olmadığına, Süleyman'ın zenginliğinin çeşitli kaynaklarını anlatan bir kod adı olduğuna inanıyordu. Süleyman'ın Fenikeli amiral Hiram komutasında iki filosu bulunduğunu ileri sürüyordu. Filolardan biri Kızıldeniz'de bırakılmıştı. Öteki filo ise Cebelitarık Boğazı'nı geçip Atlantik'i aşmıştı.

Saxon bir Peru kalıntısında, Lübnan ve Suriye'deki tabletlerde de rastlanan garip bir kabartma bulmuştu. Bu kabartmaya Tarshish sembolü demiş ve, "Ophir"in sembolü olabileceğini iddia etmişti. Kitabında bu kabartmanın çeşitli fotoğrafları da yer alıyordu.

Austin resimlere baktı.

Sembol, her iki ucunda sırt sırta vermiş Z'ler bulunan yatay bir çizgiydi, ***Ktlavuz'un*** kilt eteğine ve bronz kedinin yan tarafına işlenmiş işarete benziyordu.

Süleyman ve Ophir araştırmasını sürdürürken Saxon'un girip çıkmadığı delik kalmamıştı. Sonra, "Görünüş" adı verilen bölümde Saba Mcli kesi'ni arama fikrine nasıl ulaştığını anlatıyordu. Süleyman'a Saba kadar yakın başka biri daha yoktu. Belki de yatak sohbetleri yapıyorlardı. Bu sefer de Ophir'i bırakıp Saba Melikesi'nin mezarını aramaya koyulmuştu.

Saba Melikesi'nin peşinde yıllarca koşmuş, binlerce kilometre yol yapmıştı. Ölü melikeye meftun olmuştu. Melikenin bazı uzmanların ileri sürdüğü gibi bir efsane değil gerçek olduğuna inanıyordu. Esmerdi ve muhtemelen Yemen civarındandı. Süleyman ve Saba efsanesini de kitabında anlatıyordu. Süleyman'ın bilgeliği ile ilgili duyduklarından meraka kapılan Saba, onu görmeye gitmişti. Birbirlerine karşı duydukları tutku meyve vermiş, bir çocukları olmuştu. Sonunda, Saba kendi krallığını yönetmek üzere ülkesine dönmüştü. Oğulları Etiyopya kralı olmak üzere yetiştiriliyordu.

Austin, Etiyopya'yla bağları olan bir esmer güzeli, diye düşündü. Sonra bakışları kuledeki odaya çıkan basamaklara çevrildi.

Bir saat sonra son bölümü de bitirip kitabı bıraktı. Kapıları kontrol edip ışıkları söndürdü ve döner merdivenden sessizce yukarı çıktı. Soyunup, Carina'yı uyandırmadan örtülerin arasına kaydı ve kolunu korumak istercesine Carina'nın sıcak bedenine sarıp uykuya daldı.

Ertesi sabah Carina'nın sesiyle uyandı. Kahveyi hazırlamış olan Carina telefonda tren rezervasyonunu ve Metropolitan Sanat Müzesi'ndeki randevularını ayarlıyordu. Duş yapıp, giyinip kahvaltılarını ettikten sonra Austin, Carina'yı gara götürdü. Carina, Austin'i dudaklarından öpüp ak

şama Washington'a döneceğini söyledi. Treni New York'tan hareket edince arayacaktı.

Austin gardan NUMA binasına geçti. Yeraltı garajından asansörle on beşinci kata çıkıp bir koridoru geçti ve büyük, loş bir salona girdi. Kavisli geniş duvarda, NUMASat için veri toplayan bilgisayarların ekranları parlıyordu.

Her şeyi gören bu sistem, NUMA'daki edebiyata düşkün zihinler arasında, "Sauron'un Gözü" lakabıyla anılmayı hakkediyordu. Gözden sorumlu olan Jack Wilmut ise Tolkien masallarındaki ürkütücü karakterlerle arada bir bağlantı bulamıyordu. Wilmut yumuşak tabiatlı, kırk yaşlarında bir adamdı ve salonun ortasındaki karmaşık konsoldan NUMASat sistemini idare ediyordu.

Konsolun her iki yanında daha küçük bilgisayar sistemleri vardı. Uydu çözücüler, dünyanın dörtbir tarafındaki bilim adamlarından, üniversitelerden ve okyanusla ilgili kurumlardan gelen soruları döküyordu.

Austin, konu saç olunca Einstein, Beethoven, Mark Twain gibi dâhilerin niye eksantrik bir tavır takındıklarını merak ediyordu. Süpermen'in düşmanı Lex Luthor da öyleydi. NUMA'nın sakallı bilgisayar büyücüsü Hiram Yeager de. Kırk yaşlarında tombulca bir erkek olan Wilmut da seyrelen uzun saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı.

Austin, Wilmut'un arkasına geldi ve en boğuk sesiyle, "Selam sana her şeyi gören Sauron," dedi.

Wilmut koltuğuyla dönüp keyifle sırıttı.

"Selam ölümlü. Seni bekliyordum."

Austin, "Sauron'un Gözü her şeyi görür, her şeyi bilir," diye yanıt verdi.

Wilmut, "Maalesef hayır," dedi. "Türkiye'den yolladığın resimleri aldım. Bir koltuk çek de nasıl yardım edebileceğimi anlat bakalım."

Austin döner koltuklardan birine çöktü. "Fotoğraflarda antik bir heykelin alçı kopyasındaki işaretler görünüyor. Bence o eğri büğrü çizgiler bir haritanın dış hatları. Muhtemelen de Doğu Sahili'nde bir yeri gösteriyor. Resimleri uydu görüntüleriyle karşılaştırabilir miyiz diyordum."

Wilmut yanıt olarak faresini tıkladı. Dikdörtgen bir kutunun içinde Austin'in *Ktlavuz'un* kedisinden çektiği görüntüler belirdi. Görüntü orijinal fotoğraftan daha netti. Wilmut, "Fotoğrafı takviye ettim," diye açıkladı. "Gri bölgeleri, bulanık çizgiler ve lüzumsuz şeyleri attım. Net hatlarla mukayese etmek daha kolay olur."

Austin işaret parmağıyla ekrana dokundu. "Şu sembol batık bir gemiyi ifade ediyor olabilir. Sorun şu ki, bu karenin bir mil mi, yoksa on mil mi, hatta yüz mil mi olduğundan haberim yok."

Wilmut, "Görüntü parmak izi gibidir," dedi. "İzler, Galton ayrıntıları denen noktalarla mukayese edilir. Senin izlerinle en küçük ayrıntılar bile karşılaştırılır. Bu vakada yükseltilere, adalara, çatallanmalara bakılacak. İlkel haritadaki belli noktaların uydu fotoğraflarıyla uyumunu ortaya çıkaracak bir algoritma yarattım. NUMASat bilgisayarıyla her olasılığı tek tek deneyeceğim. Biraz vakit alacak."

Austin, toplantıda olacağını ama bir şey çıkarsa hemen haber vermesini söyleyip asansöre bindi ve başka bir kata indi. Koridorda Zavala ile karşılaştılar ve toplantı salonuna birlikte girdiler. Duvarlarda seyir halindeki gemilerin resimleri asılıydı. Salonun ortasında, zemindeki mavi halının üstünde yüzüyormuş gibi görünen uzun, meşe bir toplantı masası bulunuyordu.

Troutlarla, Austin'in Angela Worth olduğunu tahmin ettiği ciddi bakışlı genç bir kadın masada oturmaktaydı. Angela hâlâ şokta gibiydi. Birkaç saat içinde Troutlarla tanışmış, patronu öldürülmüş ve hayatına kast edilmişti. Sadece olağanüstü başarılarını duymuş olduğu NUMA'nın tam ortasında hâlâ bu olayların etkisi altındaydı.

Sonra da kapı açılmış ve içeriye macera romanlarından fırlamış gibi görünen iki adam girmişti. Delici mavi yeşil gözler ilginç beyaz saçları olan kapı gibi adam gelip kendisini ve yakışıklı esmer arkadaşını tanıt mıştı. Angola'nın sahiden nutku tutulmuş vaziyetteydi.

Adamlar da oturdular ve Paul bilgisayarda yaratılan Tarshish gemisinin kopyalarını verdi. "Kuzey Amerika yolculuğunu bu tür bir geminin yaptığını düşünüyoruz. Okyanus aşırı rotayı oluşturamayınca başka bir yola saptık. Felsefe Cemiyeti ile ilgili bir dizi bağlantı olduğunu fark edip onların peşine düştük. Angela'yla da o vesileyle tanıştık."

Austin, genç kadını rahatlatan cana yakın bir tebessümle, "Jefferson dosyasını bulduğunuz için sizi tebrik ederim," dedi.

Angela, "Teşekkürler," dedi. "Sadece şanstı, gerçekten."

Gamay, "Angela işi şanstan çok ileriye götürmüş," diye araya girdi. "Lütfen bulduğun diğer şeyleri de Kurt'la Joe'ye anlatır mısın?"

"Meriwether Lewis'in bazı hayati bilgileri Thomas Jefferson'a ulaştırmasın diye öldürüldüğünü düşünüyoruz."

Austin, "Bu sonuca nasıl vardığınızı bilmek isterdim," dedi.

Angela eski, deri bir evrak çantasından bir dosya çıkardı.

"Lewis'in genç kölesi Zeb hakkında bir şeyler bulmak için biraz dosya karıştırdım. Kayıtlara göre, Lewis'in ölümünden birkaç hafta sonra Monticello'ya gelmiş. Muhtemelen, Monticello'ya Lewis'in ölüm haberini götüren Neelly adındaki adamla birlikte yolculuk etmiş. Lewis'in eşyalarını taşımak için yardıma ihtiyacı olan Neelly köleyi de yanına almış. Ben de sonra Zeb'e ne olduğunu merak ettim."

Austin, "O günlerde köle de Lewis'in malı olarak düşünülmüş olmalı," dedi.

"Ben de öyle düşündüm. Diğer mallarla birlikte Lewis'in ailesine devredilmiş olmalıydı. Bir önseziyle Monticello'nun köle nüfusunu inceledim. Ve oldukça enteresan bir şey buldum."

Austin'e kölelerin isimlerinin, cinsiyetlerinin, yaşlarının ve görevleri nin yazılı olduğu bir liste uzattı. Austin listeyi inceleyip yorum yapmadan diğerlerine aktaki.

Gamay, "Zeb *azat edilmiş* köle olarak geçiyor," dedi. "Ev işlerinde görevlendirilmiş."

Austin, "On sekiz yaşında nasıl özgür kalabilmiş?" diye sordu.

Angela, "Bence ödüllendirilmiş," dedi.

Austin, "Mantıklı geliyor," diye yanıt verdi. "Hizmetinden ötürü Jefferson onu böyle mükâfatlandırmış olmalı."

Gamay, "Lewis belgeleri," dedi. "Bahse girerim ki Jefferson'a onları getirmişti."

Austin, Angela'ya, "Sonra ne olmuş ona, biliyor musunuz?" diye sordu.

"Monticello'da kalıp evdeki görevine devam etmiş. Yıllar sonra listeden adı silinmiş ama hikâye burada bitmiyor."

Eski bir gazete kupürünün kopyasını çıkardı.

Gamay haberi okudu. "Bizim özgür köle mi?" diye sordu.

Angela, "Başkan Jefferson için çalıştığını yazıyor," dedi.

Gamay kâğıdı Paul'a uzattı. "Bu bir dinamit. Doksanlı yaşlarda ve ölmeden hemen önce bir mülakat yapılmış. Ölüm döşeğindeyken Meriwether Lewis'in öldürüldüğünü beyan etmiş."

Austin, "Peki bunu Jefferson'a da söylemiş olma ihtimali var mı?" dedi.

Paul, "Biz Jefferson'un başından beri olayın cinayet olduğunu bildiğine ama eski dostunun ününe gölge düşürmek pahasına da olsa intihar hikâyesini ortaya attığına inanıyoruz," dedi.

Austin, "Jefferson böyle numaralara yabancı değildi ama iyi bir sebebi olmalı," dedi.

Paul gemi çizimini aldı. "Bize göre, bunu bildiği gerçeğine dikkat çekmek istemiyordu."

Gamay, "Bence bundan sonraki adımımız belli," dedi. "Monticello'ya gidip Zeb hakkında bir .şeyler daha öğrenmeye çalışmak."

Telefonla arandığında Austin de bu teklife katıldığını söylemek üzereydi. Arayan Wilmut'tu.

Heyecanlı bir sesle, "Onu *buldum,"* dedi.

"Geminin pozisyonunu mu buldun?"

"Daha da iyisi Kurt. *Gemiyi* buldum."

BÖLÜM

36

Austin tek direkli küçük yelkenlisinin güvertesinde durup Chesapeake Körfezi'ni seyretti. Körfezi gayet iyi tanırdı. Kendi yaptığı yedi buçuk metre uzunluğunda, su kesimi dar tekneyle girip çıkmadığı koy kalmamış gibiydi. Tekne geniş karınlı olduğu halde şaşılacak kadar hızlı ve kıvraktı, 0 yüzden de, "kedi gibi çevik" manasında, "catboat," diye ün kazanmıştı. Austin hız yapmayı seviyordu ve rüzgârlı bir havada yelken yapmak gibisi yoktu.

Ama bugün olmazdı. Austin yelkenliden indi ve park yerine yürüdü. Zavala'nın eşyaları cipin bagajından indirmesine yardım etti. NUMA'daki toplantıdan sonra bazı donanımlarını alıp Annapolis'in güneyindeki çekek yerine gelmişlerdi. Austin önceden çekek yerinin müdürünü arayıp altı metrelik fiberglas sürat teknesini ayarlamasını istemişti.

Zavala dalış takımlarının olduğu torbaları yüklendi. Austin de iki plastik sandığı aldı. Ekipmanı tahta iskeleden çektiler, takımlarını da güverteye koydular. Sonra halatları çözüp körfezin güneyine doğru yola koyuldular. Zavala dümenin başındaydı. Austin ise deniz haritasını ve GPS aletini inceliyordu.

Kılavuz

Chesapeake Körfezi, Birleşik Devletler'in en büyük haliciydi. Susquehanna Nehri'nin körfeze döküldüğü Maryland'daki Havre de Grace'den, Virginia Norfolk'a kadar iki yüz mil uzanıyordu. Enlemesine olarak da Potomac Nehri'nin yakınlarından başlayıp Maryland Aberdeen'e dört mil kadar yaklaşıyordu.

Zavala güneşten parlayan denize baktı. Motorun sesini bastırmak için sesini yükselterek, "Chesapeake'nin dibindeki enkaz sayısı kaçtır?" diye sordu.

Austin haritadan başını kaldırıp, "Son sayıma göre bin sekiz yüz civarında," dedi. "On altıncı yüzyıldan kalma Tangier Adası batığı da var, çarpışma sonucunda batan *Cuyahoga* adlı Sahil Koruma botu da. Ama NUMA'daki tarihçi uydunun saptadığı hedefin ne olduğunu bilmiyor."

"Ne tür bir derinlikten söz ediyoruz?"

Austin, "Chesapeake çoğu yerde sığdır," diye cevap verdi. "Ortalaması altı buçuk metre filan, ama altmış metreye varan çukurları da var." Parmağıyla haritaya vurdu. "Görünüşe bakılırsa hedefimiz o derin çukurlardan birine gömülmüş."

Sürat teknesi dalgaların üstünde kayarak, istiridye avcılarının ve yelkenlilerin yanından geçerek güneye doğru gitmeye devam etti. Chesapeake'nin ortasından geçen Intercoastal su geçidinde her iki yönde sürekli aynı şekilde akan bir trafik vardı.

Çekek yerinden ayrılalı bir saat olmadan Austin GPS'e bir daha baktı ve Zavala'ya işaret verdi. Zavala gaz kolunu geri çekti ve tekneyi Austin'in parmağıyla gösterdiği tarafa döndürdü. Dalış yapacakları yere gelince Austin parmağıyla denizin dibini göstererek, *"Burası,"* diye bağırdı.

Tekne suları yararak durdu ve Zavala motoru kapattı. Austin de GPC cihazını kenara koyup yandan demiri attı. Küçük bir adanın birkaç yüz metre açığında demirlemişlerdi. Teknenin derinlik sayacı gövdenin altındaki suyun on dört metre derinliğinde olduğunu gösteriyordu. Austin'le Zavala, Wilmut'un vermiş olduğu uydu fotoğrafını incelediler. Bir geminin dış hatları gayet net algılanıyordu. Hemen altlarında olmalıydı.

Austin plastik sandıklardan birini açıp uzaktan yönetilen bir SeaBo tix aracı çıkardı. Araç ebat ve görünüm olarak madeni bir elektrik süpürgesini andırıyordu. NUMA'da uzaktan yönetilen araba büyüklüğünde araçlar da vardı ve Austin o gelişmiş cihazlardan bir dizi talep edebilirdi ama hızlı hareket etmek istemişti. Kolayca taşınan bu portatif cihazı, fazla zaman gerektiren manyetometrelere veya yandan taramalı sonar cihazlarına tercih etmişti.

Parlak kırmızı muhafazanın bir ucunda yüksek çözünürlüklü renkli bir kamerayla halojen ışıklar vardı. Öbür ucunda ise bir çift güçlü roket bulunuyordu. Uzaktan yönetilen araçta ayrıca, iki yana dönmesini sağlayan yan roketlerle aşağı yukarı çevrilmesini sağlayan dikey roket vardı. Aracın iki yanındaki metal çerçeveler hem sap görevi yapıyor hem de muhafazayı koruyordu.

Zavala da öteki plastik sandığın kapağını açmıştı. Bunda da uzaktan yönetilen aracın on altı santimlik televizyon ekranı ve kumandaları bulunuyordu. Zavala yetenekli bir pilottu ve tek çubuktan oluşan kumandayı kullanmak kolaydı. Austin'le birlikte doksan metre uzunluğundaki göbek bağını araca ve kumanda kutusuna bağladılar. Austin muhafazanın üstündeki saptan tutarak aracı kaldırdı ve suya bıraktı. Zavala kumanda koluna alışmak için bir iki hızlı manevra yaptı. Sonra da aracı dibe doğru yöneltip roketlere güç verdi.

Araç kırk metreye kolayca daldı. Zavala dengeyi ayarladı ve televizyon ekranını kontrol etti. İki koni far çamurlu dibi aydınlatıyordu. Enkazdan eser yoktu. Aracı çimen biçermiş gibi paralel hareketlerle ileri geri götürüp getirdi. Enkaz hâlâ görünmemişti.

Omzunun üstünden ekrana bakmakta olan Austin'e dönüp, "Umarım hedefimiz NUMA'nın hayal ürünü değildir," dedi.

Austin, "Mümkün değil," dedi. "Sancağa doğru yeni bir araştırma rotası dene. Araları fazla açma."

Zavala yan roketleri çalıştırıp mini aygıtı sağa doğru çevirdi. Yedi buçuk metrelik paralel taramalar yaptı. Bu çalışmanın ortalarında, uzaktan kumandalı aracın farları dipte uzanan karanlık, kavisli bir hat yakaladı.

Zavala aracı biraz yükseltti. "Bu ya bir deniz yılanının kaburgası ya da bir geminin."

Ekrandaki görüntü Austin sırıtmasına yol açtı.

"Kendimize bir gemi batığı bulduğumuzu söyleyebilirim," dedi. "Hatırlat da Sauron'un Gözü'ne bir Hobbit kurban edeyim."

Zavala araca güç vererek buldukları nesnenin üstünde ilerlemesini sağladı. Gemi kaburgasının bir kısmı daha göründü. Batığın dış hatları da seçilebiliyordu. Sualtı aracı pruva kısmına yaklaştıkça kerestelerin boyu küçülmekteydi.

Zavala, "Tahtalar gayet iyi durumda," dedi. "Sadece üst uçları yanmış."

"Batma sebebi bu olabilir. Yanarak batmış."

"Sence uzunluğu ne kadar?"

Austin gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kırk beş metre kadar. Belki daha uzun. Şu sağdan çıkan şey ne?"

Zavala aracı çabucak döndürdü. Işıklar, bir hayvanın burnuna benzer uzun bir tahta parçasını aydınlattı. Başın geri kalan kısmı tanınmayacak kadar yanmıştı.

Zavala, "Kocaman bir oyuncak atın parçası gibi görünüyor," dedi.

Austin'in kalp atışları hızlanmıştı. Torbasına uzanıp şeffaf plastikten su geçirmez bir dosya çıkardı. Dosyanın içinde Troutların verdiği bilgisayarda yapılmış gemi çizimi vardı. Resmi ekrana yaklaştırdı. Ekrandaki at burnuyla resimdeki hemen hemen aynıydı.

"Bir daha tahmin yürüt amigo. İki bin yıldan uzun bir süre sonra bir Fenike Tarshish gemisi gören ilk kişiler olabiliriz."

Zavala'nın yüzü aydınlandı. "Bu hanımı yüzdüğü zamanlarda bir kerecik görebilmek için bir kasa *anejo* tekila verirdim."

Sualtı aracını ağır ağır enkazın iskele tarafı boyunca ilerletti.

Austin gövdenin tam ortasında uzanan koyu yuvarlak bir şekil görmüştü. Eliyle ekrana vurarak, "Bu nedir?" diye sordu.

Zavala aracı dikkatle birkaç santim daha ilerletti.

Farlar, kısmen deniz yosunlarıyla kaplanmış metal bir ızgarayı aydınlattı. Zavala aracı döndürdü ve nesnenin etrafındaki kumları temizlemek için roketleri çalıştırdı.

Austin, "Bir dalgıç başlığı," dedi.

"Fenikelilerin zeki olduğunu biliyordum ama dalış da yaptıklarını bilmiyordum."

"Yapmıyorlardı. Biri batığa bizden önce ulaşmış ve görünüşe bakılırsa hâlâ da orada."

Zavala aracı biraz yükselterek başlığın iyice görünmesini sağladı. Austin de dalış takımlarını güverteye yayıyordu. Mayoyla kalana kadar soyundu ve neopren dalgıç giysisini, çizmelerini, eldivenlerini giyip başlığını taktı. Paletleri de ayağına geçirdi. Ağırlık kemeriyle hava tüplerini takmasına Zavala yardım etti. Austin çabucak donanım kontrolü yapıp regülatörünü denedi. Sonra maskeyi gözlerine indirdi ve ağızlığı dişlerinin arasına kıstırdı. Küpeşteye oturup sırtüstü denize daldı.

Birkaç metreyi bir kabarcık bulutuyla birlikte indi. Derisiyle tulumu arasındaki soğuk su, kendi vücut ısısına yükselene kadar ürperdi. Sonra kaslı bacaklarıyla güçlü hamleler yaparak, kararan suların içinden sualtı aracının gümüşi yeşil ışıklarına doğru inmeye başladı.

Austin doğrudan sualtı aracının üstüne inmişti. Sonra uzaktan kumandalı aracın kamera camlarının önüne geçip başparmağını yukarı kaldırarak tamam işareti verdi. Zavala da başını sallar gibi aracı oynattı. Austin geri dönüp gemi omurgasına doğru yüzdü. Tahtaların yanmış olduğu kesindi.

Tam dalgıç başlığına gidecekken yakında duran dörtgen şeklinde bir obje fark etti. Taş ya da kilden yapılmış bir tablete benzeyen nesneyi aldı,

yirmi santime yirmi santimlik bir kare gibiydi, kalınlığı da beş altı santim kadardı. Bir yüzeyine çizikler yapılmıştı.

Tableti yüzdürme tankına bağlı torbaya attı ve bütün dikkatini başlığa yöneltti. Dibindeki yosunları temizledi. Başlık hâlâ bir göğüslüğe takılı duruyordu. Austin çamurları eşeledi. Göğüslüğün dış kenarında saçak saçak olmuş kumaş parçaları görülüyordu.

Austin ürperdiğini hissetti, bunun sebebi de sadece suyun soğukluğu değildi.

Kendi başlığına takılı su geçirmez feneri çıkarıp yaktı ve batık başlığın kafesli ön yüzüne tuttu. Bir insan kafatasındaki boş göz çukurları ona bakıyordu.

Austin ne yapacağını düşündü. Denizi iyi bilen çoğu erkek gibi o da sualtı mezarlarına büyük saygı duyardı. Yüzeye çıkıp bulduğu cesedi yetkililere haber verebilirdi. Ama polis dalgıçlarının ağır elleriyle, gemi batığının açığa çıkarabileceği sırları tahrip etme olasılığı yüksekti.

Kollarını başlığa sarıp dikkatle kaldırdı. Kafatası dibe düşmüş ve diklemesine kalmıştı. Austin ölen dalgıcın hâlâ gülümsediğini düşünerek kendini rahatlattı.

Tüyler ürpertici göz çukurlarına bakmamaya çalışarak bir keseden hava yastığını çıkardı. Torbanın iplerini başlığın kenarına bağlayıp, hava tüpünü kullanarak yastığı şişirdi. Kendi yüzdürme yastığını da şişirip başlığı yakaladı ve ağır ağır yüzeye doğru yükselmeye başladı.

Zavala, bu ilkel kurtarma operasyonunu sualtı aracının ekranından izlemişti. Austin'in başının yüzeye çıktığını görünce halat attı. Austin halatı batmasın diye başlığa bağladı. Sonra Zavala'ya hava tüpünü, ağırlık kemerini ve paletlerini uzatıp merdivenden tekneye tırmandı.

Sırtlarını bir kirişe dayayıp başlığı güverteye çektiler.

Austin kendi başlığını çıkarıp güvertedeki başlığın yanına diz çöktü. "Eski bir model," dedi. "Muhtemelen yıllardır buradaymış."

Zavala, kulak ve yüz koruyucularına tutturulmuş hava hortumunu inceledi. Sonra parmaklarını metal kubbede gezdirdi. "İşçilik inanılmaz. Pirinç ve bakırdan yapılmış." Başlığı ve ona tutturulmuş olan göğüslüğü kaldırmaya çalıştı. "Bu bebek en az yirmi beş kilo vardır. Bunu takan kişi herhalde kaya gibi sağlammış."

Austin, "Yeterince sağlam değilmiş," dedi.

Zavala yan taraftan denize bir göz atıp, "Ben de bundan kuşkulanıyorum," dedi. "Kimdi acaba?"

Austin metalin kavisli yüzeyini kazıyıp göğüslüğün önüne işlenmiş yazıları ortaya çıkardı. Başlık Boston'daki MORSE DALIŞ EKİPMANLARI ŞİRKETİ tarafından üretilmişti. Üretici adının altında bir de seri numarası yer alıyordu.

"Belki bundan bir şey çıkar."

Cep telefonuyla NUMA'nın denizcilik tarihi bölümünü aradı. Adının Jennifer olduğunu söyleyen araştırmacıya kendini tanıttı ve üreticinin plakasından okuduğu bilgileri aktardı. Jennifer bağlantı kayışlarındaki numaraları da istedi ve bir araştırıp Austin'i arayacağını söyledi.

Zavala o arada sualtı aracını yüzeye getirmişti. Aracı sudan çıkardı ve Austin göbek bağını roda edip düzgünce güverteye yığdı. Kendi torbasını da bu sırada fark etti. Torbayı açıp tableti aldı. Suyun altında yeşilimsi gri bir renk almıştı ama kurudukça kahverengine dönüyordu. Bir yüzünde yaklaşık bir santim derinliğinde enteresan çizikler vardı. Austin tableti Zavala'ya uzattı.

"Bunu başlığın yanında buldum. Çizgilerin doğal dokusu olduğunu sanmıştım ama şimdi pek emin değilim."

Zavala tableti sağa sola eğerek yüzeyine vuran ışığa baktı. "Bu çizgiler doğal olamayacak kadar muntazam ve derin," dedi. "Paralel olanların arası eşit. Kesinlikle insan işi. Senin Fenikeli ne âlemdeydi?"

"Oldukça köhnemiş." Tableti geri alıp torbaya koydu.

Sualtı araştırma aracının gemi enkazının üstünden geçerken aldığı görüntüleri bir daha inceleyip, uzunluğu hakkında yeni bir tahminde bulundular. Daldıktan sonra Austin altmış metreden uzun olduğuna karar vermişti zaten.

Zavala, "Kesin olan tek şey var," dedi. "Kürekle giden bir gemi değil."

Austin'in cep telefonu çaldı.

NUMA araştırmacısı Jennifer, "Gerçek bir ödül yakalamışsın gibi görünüyor," dedi. "Bulduğun şey, on iki civatalı, dört ışıklı donanma tipi MK başlığı. Morse de, İç Savaş döneminde başlık tasarımlarıyla uğraşmaya başlamış olan Boston menşeli bir pirinç şirketi."

Austin, "Bu başlık çok daha yeni görünüyor," dedi.

"Öyle zaten. Senin başlık 1944'te yapılmış. MK modeli yüzyılın başında üretilmeye başlamış. Yıllar içinde geliştirilmiş. Donanma İkinci Dünya Savaşı sırasında denizaltı aramalarında çok kullanmış."

"Yani en son savaş döneminde mi kullanılıyormuş?"

"Şart değil. Eskiden kalmış birkaç tane vardır sağda solda. Durumu iyiyse koleksiyonculara iyi bir paraya satılabilir."

Austin, "Sahibini bilmememiz çok kötü," dedi.

"Dalgıcın kim olduğunu söyleyemem ama donanmanın kayıtlarına da baktım ve savaşta kimin kullanmış olduğunu buldum. Chester Hutc hins adında bir donanma dalgıcı. Donanma kayıtlarında, başlığı savaştan sonra satın aldığı yazıyor. Yaşadığı yer de Havre de Grace, Maryland olarak kaydedilmiş."

Austin, Susquehanna Nehri'nin ağzına yakın bu sahil kasabasını bilirdi. "Orayı biliyorum. Teşekkürler. Belki akrabaları hâlâ orada yaşıyordur."

"En azından biri yaşıyor. Bayan Chester Hutchins diye biri. Kalemin var mı?"

Austin yedek parça kutusundan bir tükenmezkalem buldu ve haritanın kenarına numarayı kaydetti. Jennifer'e bir daha teşekkür edip öğrendiklerini Zavala'ya anlattı.

Zavala, "Sağlam bir ipucuna benziyor," dedi.

"Hiç yoktan iyidir." Austin numarayı çevirdi. Bir kadın açtı. Austin duraksadı. Kimseye kalp krizi geçirtmek istemiyordu. Fakat haberi vermenin yumuşak bir yolu da yoktu.

Kadına Chester Hutchins'in akrabası olup olmadığını sordu.

"Öyleyim. Yani, öyleydim. Kendisi öleli çok zaman oldu. Kiminle görüşüyorum acaba?"

"Adım Kurt Austin. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nde çalışıyorum. Bugün bir arkadaşımla Chesapeake'de bir batığa dalıyorduk ve bir dalgıç başlığı bulduk. İzi kocanıza kadar uzanıyor."

Kadın, "Yüce Tanrım," dedi. "Onca zaman sonra."

"Başlığı size getirmemizi ister miydiniz Bayan Hutchins?"

"Lütfen, evet. Adresimi vereyim."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Austin telefonu kapadı.

Zavala görüşmeyi dinlemişti. "Ee?" dedi.

Austin başparmağıyla işaret parmağını halka haline getirip sırıtarak, "Bingo," dedi.

B Ö L Ü M

37

Carina bulutların üstünde vuruyormuş gibiydi.

Metropolitan Sanat Müzesi'nin bahçeli kafesinde sergi organizatörlerinden ikisiyle yediği öğle yemeği beklediğinden çok daha iyi geçmişti. İşler yoluna giriyordu. *Nihayet.*

Organizatörler, *Kılavuz'un* çalınması haberinin iyice duyurulması fikrine balıklama dalmışlardı, onlar da bunun müzeye daha çok insan çekeceğini düşünüyorlardı. Carina heykeli bulmak için yaptığı uzun araştırmaları, ilk çalma girişimini ve sonraki başarılı girişimi anlatırken heyecanlarına zor hâkim olmuşlardı.

Çeşitli fikirlerle tenis topu gibi oynuyor, elektronik ajandalarına notlar alıyorlardı.

Kılavuz'a ayrı bir oda tahsis edeceklerdi. Sergi içinde sergi yapacak, odaya heykelin Suriye'deki kazıda bulunuşunu gösteren *National Geog raphic* fotoğraflarını dolduracaklardı. Ayrıca Irak müzesinden, Mısır piramitlerinden de resimler olacaktı. Tabi ro ro gemisinden ve Smithsoni an'dan da. Yani bilmecenin bütün parçaları bir araya getirilecekti. Hepsi

nin ortasında da heykele ayrılmış olan boş kaide duracak, salona iyice gizemli bir hava verecekti.

Serginin teması da doğal olarak *Kayıp* olacaktı.

Şov, müze için tam bir bomba olacaktı.

Carina asansörle çatıdaki kareden inerken kendi kendine gülümsü yordu. Şu Amerikalılar. Global ekonomide rekabet güçlükleri yaşıyor olabilirlerdi ama havayı bile satabilme yeteneklerini kaybetmemişlerdi.

Amerikalıları düşününce Austin'i arayacağını hatırladı.

Müzenin ilginç sergilerini keşfe çıkmak niyetindeydi ama saatine bir göz atınca yemekli toplantının düşündüğünden uzun sürmüş olduğunu fark etti.

Büyük Salon'dan hızla geçip ana girişe gitti. Beşinci Cadde'ye inen geniş basamakların tepesinde, yüksek sütunların altında durup cep telefonunu bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Sonra Austin'in telefonunu Türkiye'de denize attığını hatırlayıp durdu.

Bilinmeyen numaralar servisinden NUMA'nın santral numarasını istedi. Telefona bant kaydı değil de canlı biri cevap verince sevindi. Amiral Sandecker otomatik bant kayıtlarından nefret ettiği için NUMA belki de Washington'da hâlâ canlı telefon santralı kullanan yegâne kuruluş olarak kalmıştı.

Austin'in telesekreterine mesaj bırakıp Penn İstasyonu'na gitmek için taksiye binmek üzere olduğunu veya trenden ya da vardığında Washington'dan arayacağını söyledi. Aynı mesajı kayıkhaneye de bıraktı. Buluşamazlarsa taksiyle oteline gidip Austin'in aramasını bekleyecekti.

Carina telefon konuşmalarını yaparken, müzenin ana girişine yakın bir yere park etmiş olan bir Sarı Taksi'nin ön koltuğundan tüm hareketleri izlenmekteydi.

Gözlerini hedefinden ayırmayan şoför bir el telsiziyle konuştu.

"Yolcuyu Met'ten alıyorum."

Carina telefonunu çantasına koyup basamaklardan inmeye başlamıştı.

Taksi ağır ağır ilerledi ve şoför araeın boş olduğunu gösteren lambayı yaktı. Gayet iyi bir zamanlamayla gelip tam Carina'nın önünde durmuştu.

Carina ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

Kapıyı açıp arkaya oturdu. Şoför omzunun üstünden, "Nereye bayan?" diye sordu.

"Penn İstasyonu'na lütfen."

Şoför başını sallayıp ön kısmı ayıran plastik bölmeyi kapattı. Araç kaldırım kenarından ayrılıp Beşinci Cadde'nin yoğun trafiğine karıştı. Carina camdan dışarıdaki manzaraya bakıyordu. New York en sevdiği kentlerden biriydi. Şehrin enerjisine, kültürüne, gücüne ve sınırsız insan mozaiğine bayılıyordu.

Bazen belli bir yere ait olmadığı için üzülürdü. Hem Avrupalı, hem Afrikalıydı, her iki kıtayla da ilişkisi vardı. Yaşadığı ve çalıştığı yer Paris'ti ama zamanı daha çok yollarda geçiyordu. Yine Austin'in kayıkhanesinde kalmayı dört gözle bekliyordu. O korkusuz ve yakışıklı Amerikalıdan hoşlanıyor ve onun dünyayı dört dönmekle evi arasında kurduğu dengeye imreniyordu. Bu iki ayrı dünyadan en iyi şekilde nasıl yararlandığını ona sormak niyetindeydi.

Carina, arabaya ağır parfümler sürmüş bir kadın binmiş gibi tatlımsı bir koku algıladı. Koku başını döndürüyordu. Camı açmaya çalıştı ama pencere kolu çalışmıyordu. Koku giderek artmaktaydı. Boğulacakmış gibi oldu. Yana kayıp öbür camı açmaya çalıştı. O da kıpırdamıyordu.

Başı iyice dönmeye başlamıştı. Temiz hava almazsa bayılacaktı. Şoförün dikkatini çekmek için aradaki bölmeye vurdu. Şoför oralı olmadı. Carina, adamın kimliğine göz attı ve fotoğraftaki resme benzemediğini düşündü. Kalp atışları hızlanmış ve soğuk terler dökmeye başlamıştı.

Buradan... çık... malıyım.

Plastik ayıracı yumruklamaya başladı. Şoför dikiz aynasından arkaya baktı. Carina gözlerini görmüştü. Umursamaz bir ifadeyle bakıyorlardı. Aynadaki görüntü bulanıklaşmaya başladı.

Kollan kurşun gibi ağırlaşmıştı. Yumruklarını kaldıracak takati kalmamıştı. Arka koltuğa uzanıp gözlerini kapattı ve kendinden geçti.

Şoför dikiz aynasından bir daha baktı. Carina'nın bayıldığına emin olunca arka koltuğa gaz veren düğmeyi kapattı. Beşinci Cadde'den çıkıp Hudson Nehri'ne doğru ilerlemeye başladı.

Dakikalar sonra, taksiyi çitlerle çevrili bir arazinin girişindeki bekçi kulübesine yanaştırdı. Bekçi elini sallayarak nehir kıyısındaki helikopter pistini işaret etti. Pervaneleri ağır ağır dönmekte olan helikopterin yanında sert ifadeli iki adam bekliyordu.

Taksi helikopterin yakınına park etti. Adamlar arka kapıları açıp Carina'nın baygın bedenini çıkardılar ve helikoptere bindirdiler.

Bir tanesi pilot mahalline geçti, diğeri de elinde bir teneke kutuyla Carina'nın yanına oturdu. Ayılacak gibi olursa tekrar gaz verecekti.

Pervaneler hızlanıp görünmez oldu. Helikopter şöyle bir sallandıktan sonra yükselmeye başladı. Birkaç dakika içinde gökyüzünde bir leke haline gelmişti bile.

BÖLÜM

38

Gamay el kitabından alıntı yaparak, "Başka hiçbir yerde mutlu olmuyorum," dedi. "Jefferson Monticello sevgisi konusunda gayet netmiş."

"Onu suçlayabilir misin?" Paul arabanın ön camından, uzaktan yeşil Virgina kırsalına bakan tepedeki o aşina sütunlu girişi ve kubbeli binayı gösteriyordu.

Troutlar, Humvee'leriyle tadını çıkardıkları tali yol yarışlarından biri nedeniyle Jefferson'un bu inziva evine geleli en az bir yıl olmuştu. Genelde aracı Paul kullanırdı. Gamay harita okuyarak yolları bulur ve el kitaplarını karıştırıp o yörenin az bilinen özelliklerini anlatırdı. Hem de *ad na useam,* yani bıktırana kadar.

Angela, "İşte!" dedi.

Trout'un ödü patlamıştı. Arkada oturan Angela seyahat ıvır zıvırları konusunda Gamay'dan da beterdi. O sabah Georgetown'dan çıktıklarından beri iki kadın hiç durmadan Jefferson ve Monticello'yla ilgili gerçekleri ve söylentileri anlatıyorlardı.

Paul, genç kadının yine geçmişten bir şey anlatmasını önlemek için, "Çok geç," dedi. "Geldik bile."

Angela, "Ama bu önemli," dedi. Burnunu Thomas Jefferson'un Hayatı ve Dönemleri adlı karton kapaklı kalın kitaba gömmüştü. "Jefferson belgelerinin nehirden Monticello'ya götürülürken çalmışı hakkında."

Troutların kulakları dikilmişti. "Devam et."

Angela'nın teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu zaten. "Jefferson, dostu Dr. Benjamin Barton'a Kızılderili sözcüklerinin kayboluşunu yazmış. Barton doğa bilimcisi ve Felsefe Cemiyeti'nin üyesiymiş. Jefferson hırsızlığı 'Telafisi imkânsız bir felaket' olarak nitelemiş. Otuz yıl boyunca elli tane ayrı Kızılderili dilini derlemiş ama Lewis'in getirdiği malzemeyi henüz yeterince hazmetmediği için hiçbirini bastırmamış. Kızılderili sözcüklerinden bazılarının Rusçayla ortak olduğunu düşünüyormuş. Nehirden bulabildiği bazı sayfalarda Lcwis'in toparladığı *Pani* Kızılderili sözcükleriyle başka bir dilden birkaç örnek varmış. Bunu kendi el yazısıyla yazmış, burada görüyorum ama bulduklarının hangi dilden olduğunu belirtmemiş."

Gamay, 'Acaba o örnekler Fenike haritası olarak tanımlanan kâğıt takilere uyuyor muydu?" diye sordu.

Paul, "Olabilir," dedi. "Belki Jefferson Lewis'e yazmış ve haritadaki Fenike sözcüklerinden bahsetmiştir. Lewis de seyahatlerinde derlediği ama Jefferson'a vermediği diğer sözcüklerle aralarında benzerlik olduğunu görmüştür."

Gamay, "Onları ne diye kendine saklamış olsun ki?" dedi.

"Önemli olduklarını anlamamıştır. Eski patronundan mektubu alınca da her şeyi bırakıp Jefferson'a bir şey göstermek üzere Monticello'ya hareket etmiştir."

Gamay, "O zaman harita çok önemli demektir," dedi. "Hem Fenike bağlantısını sağlıyor hem de Ophir'in yerini gösteriyor."

Paul başını sallayarak, "Cazip bir fikir ama daha fazla bilgi olmadan işe yaramaz," dedi. "Bir pusula gülü. Mesafe ölçümü. Nirengi noktaları. Bu tür veriler işe yarar."

Angela evrak çantasını açıp Jefferson dosyasını karıştırdı ve eğri büğrü çizgilerle, noktalarla ve Fenike kelimeleriyle dolu sayfayı çıkardı.

Kâğıdı havada salladı. "Hepimiz bu haritanın bazı kısımlarının eksik olduğunda hemfikiriz," dedi.

Paul, "Doğru," dedi. "Sanki daha büyük bir çizimin parçasıymış gibi duruyor."

Gamay iyiee heyecanlanmıştı. "Bu doğruysa, belki de Lewis, Jefferson'a haritanın diğer parçasını götürüyordu. Lcwis'in Pasifik keşif gezisinde bir altın madeni bulduğu iddia ediliyordu ya."

Angela, "Vay canına!" dedi. "Eğer o genç köle tahmin ettiğimiz şeyi yaptıysa Jefferson, Ophir madeninin yerini *biliyordu* demek ki."

Paul sırıtarak, "Bir saniye dur," dedi. "Sende yanlış bir izlenim uyandırmış olabiliriz. Gamay'la birlikte fikir jimnastiği yapmayı severiz ama aslında bilim adamı olduğumuzu unutamayız. Bu da sadece gerçekleri baz alacağımız anlamına gelir. Şu anda kanıtlanmamış varsayımlara dayalı tahminler yürütüyoruz."

Angela'nın süngüsü düşmüş gibiydi. Gamay genç araştırmacıyı neşelendirmeye çalıştı. "Cevap bekleyen birçok soru olsa da, heyecan verici bir fikir olduğunu kabul etmelisin Paul."

Paul, "Akla yatkın olduğunu ilk ben kabul ediyorum zaten," dedi. "Belki burada cevapları da bulmaya başlarız."

Humvee'yi Monticello'nun ana girişinin bir kilometre kadar güneyinde kalan, iki buçuk katlı, beyaz ahşap kaplamalı Jefferson Kütüphanesi'nin park yerine soktu. Lobiye gidip resepsiyon görevlisine isimlerini verdiler ve telefonda konuştukları arşiv memurunu sordular. Birkaç dakika sonra taba rengi takım giymiş uzun boylu bir adam lobiyi geçerek yanlarına geldi ve elini uzattı.

Geniş bir tebessümle, "Tanıştığımıza sevindim," dedi. Hafif bir Virginia aksanıyla konuşuyordu. "Adım Charles Emerson. Sizin konuştuğunuz

arşiv memuru Jason Parker talebinizi bana iletti. Jefferson Kütüphanesi'ne hoş geldiniz."

Emerson boğuk sesli ve kibar tavırlı Güneyli beyefendiydi. Esmer teninde, göz kenarlarındaki gülme kırışıkları dışında çizgi yoktu. Takım elbisesinin içinde, egzersizin yararlarına inanan birinin güçlü fiziği olduğu belliydi, ama çelik grisi saçları da altmışlı yaşlarda olduğunu göstermekteydi.

Gamay, Paul ile Angela'yı tanıştırdı. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

"Hiç sorun değil. Jason, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nden olduğunuzu söylemişti galiba?"

"Paul'la ben NUMA'da çalışıyoruz. Bayan Worth ise Amerikan Felsefe Cemiyeti'nde araştırmacı."

Emerson tek kaşını kaldırdı. *"Onur duydum.* NUMA'nın başarılarını herkes biliyor. Felsefe Cemiyeti de ülkemizin bilim mücevherlerinden biri."

Angela lobiye bakınarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Sizin kütüphaneniz de çok etkileyici."

Emerson, "Binamızla çok gurur duyarız," dedi. "İnşası beş buçuk milyon dolara mal oldu ve 2002'de açıldı. Yirmi sekiz bin cilt kitap, her türlü yayın alacak yerimiz ve multimedya alanlarımız var. Bir tur yapalım."

Emerson kütüphanenin okuma ve araştırma bölümlerini gösterdikten sonra grubu geniş ofisine götürdü. Misafirlerini oturttuktan sonra kendisi de koca meşe masasının başına geçti.

"NUMA için nasıl yararlı olabileceğimizi tam kestiremiyorum," dedi. "Virginia tepeleri okyanustan epey uzakta."

Gamay gülümseyerek, "Fark ettik," dedi. "Ama zannettiğinizden çok daha fazlasını yapabilirsiniz. Meriwether Lewis, Thomas Jefferson'un emriyle Pasifik Okyanusu'nda bir keşif gezisi yapmıştı."

Emerson bu açıklamayı fazla geniş bulduysa da belli etmedi. Düşünceli bir tavırla, "Meriwether Lewis," dedi. "Hayran olunacak bir kişi."

Angela kendini tutamadı. "Aslında, biz daha çok kölesiyle ilgileniyoruz. Zeb Moses diye genç bir adam, öldüğü zaman Lewis'in yanındaydı."

"Jason telefonda da Zeb'i sorduğunuzdan söz etmişti. Zaten talebinizi o yüzden bana iletti. Zeb şaşırtıcı biriydi. Köle olarak doğmuştu. Neredeyse bütün ömrü boyunca da Monticello'da çalıştı. Doksanlarında öldü ve köleliğin kaldırılışına dair yasayı okuma fırsatı oldu."

Paul, "Onun hakkında epey bilginiz varmış gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Emerson gülümsedi. "Bilgim olması lazım. Zeb Moses benim atamdı."

Paul, "Harika bir tesadüf," dedi. "Tam da kafamızı kurcalayan soruları soracak kişiyi bulmuşuz."

"Elimden geleni yaparım. Buyurun sorun."

"Zeb'in Monticello'ya gelişinden kısa bir zaman sonra nasıl azat edildiğini biliyor musunuz?"

Derin düşüncelere daldığı zaman Paul'un başını hafifçe yana eğip, sanki görünmez gözlük camlarının üstünden bakıyormuş gibi kocaman kahverengi gözlerini kırpıştırmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bu yanıltıcı bir özellikti ve bazen karşısındakilerin savunmaya geçmesine neden olurdu. Emerson da bir istisna olmadı.

Bir an için o sevimli tavrını yitirir gibi oldu. Geniş tebessümü kısmen silindi.

"Dediğim gibi, atam oldukça enteresan bir kişiydi. Azat edildiğini nereden öğrendiniz?"

Paul, "Monticello veritabanına baktık," dedi. "Jefferson kendi el yazısıyla Zeb'in adının yanına 'özgür' yazmış."

Emerson, "Eh, Jefferson bazı köleleri özgür bırakmıştı," dedi.

Angela, "Ama çok değil," dedi. "Jefferson köleliğe karşıydı ama sizin web sitenizde daima en az iki yüz kölesi olduğu yazılı. Yüzden fazlasını satmış, seksen beşini ailesine devretmiş. Sadece beş tanesini vasiyetinde

özgür kılmış ve sizin atanız da dahil üçünü kendisi hayattayken özgür bırakmış."

Emerson güldü. "Hatırlatın da sizinle asla entelektüel bir düelloya girmeyeyim genç bayan. Kesinlikle haklısınız. Fakat sonuçta, maalesef yeterince olmasa da, köleleri azat ettiğini gösteriyor bu da."

Paul, "O zaman benim soruma dönüyoruz," dedi. "Zeb neden azat edildi ve Monticello'ya gelir gelmez ev içinde görevlendirildi?"

Emerson arkasına yaslanıp parmaklarını birleştirdi. "Hiçbir fikrim yok. Sizlerin var mı?"

Paul, Angela'ya döndü. Bilimsellik konusunda ders verişini telafi etmek istiyordu. "Bayan Worth açıklayabilir."

Angela hemen lafa daldı. "Lewis'in çok önemli bazı bilgileri Jefferson'a ulaştırmak üzere gizli görevde olduğuna inanıyoruz. Ve bu yüzden öldürüldü, ama Zeb Moses bu misyonu tamamlamak için Monticello'ya kadar geldi. Jefferson da ödül olarak Zeb'e bir iş ve özgürlük verdi."

Emerson kabalık etmeden kuşkularını ortaya serecek bir baş hareketi yapıp, "Bu sadece bir öykü," dedi. "Genç Zeb'e nasıl bir bilgi emanet edilebilirdi ki?"

Gamay ellerini tam olarak açmak istemiyordu. O yüzden Angela cevap veremeden araya girdi. "Bir harita olduğunu sanıyoruz."

"Neyin haritası?"

"Hiçbir fikrimiz yok."

Emerson, "Bu benim için yepyeni bir bilgi," dedi. "Ama ilgileneceğimi söyleyebilirim. Sahiden merakımı uyandırdınız. Zeb'in casusluk işlerine bulaşmış olacağı hiç aklıma gelmezdi doğrusu." Saatine göz atıp yerinden kalktı. "Bu enteresan konuşmayı kısa kestiğimiz için affınızı rica ediyorum, ama bağış yapmak isteyen biriyle randevum var."

Paul, "Kesinlikle anlıyoruz," dedi. "Zamanınızı aldığımız için biz özür dileriz."

Emerson konuklarını kapıya doğru geçirirken, "Hiç sorun değil," dedi.

Emerson konuyu kapamış olabilirdi ama Angela kapamamıştı.

"Ah, neredeyse unutuyordum Bay Emerson," dedi. "Jefferson'un Enginar Derneği'ni hiç duymuş muydunuz?"

Emerson eli kapının tokmağındayken durdu. "Hayır," dedi. "Hiç duymamıştım. Bahçecilikle ilgili bir şey miydi?"

Angela omuz silkerek, "Olabilir," dedi.

"Bu konuya da bakacağım."

Konukları Humvee'ye binip uzaklaşırken Emerson binanın girişinden seyrediyordu.

Sonra hızla ofisine döndü ve telefonda bir numara tuşladı.

Bir erkek sesi cevap verdi. Kuru ve sert bir sesti. "Günaydın Charles. Nasılsın bugün?"

"Daha iyi de olmuştum. Dün arayıp Zeb Moses'i soranlar kütüphaneden az önce ayrıldı. NUMA'dan bir çiftle Felsefe Cemiyeti'nden genç bir hanım."

"Onları atlatmak için iyi gelişmiş konuşma becerilerini kullandığını tahmin ediyorum."

"Genç hanım Enginar Derneği'ni sorana kadar iyi idare ettiğimi sanıyordum."

Birkaç saniye karşı taraftan ses gelmedi, sonra o soğuk kuru ses, "Ötekileri de bir toplantıya çağırsak iyi olacak," dedi.

Emerson, "Ben hallederim," diye cevap verdi.

Telefonu kapatıp bir an boşluğa daldı, sonra dikkatini toparladı ve ezbere bildiği listenin ilk numarasını aradı.

Telefonun açılmasını beklerken zihninde bir görüntü canlanmıştı. Bu çözülmeye başlamış devasa bir yumağın görüntüsüydii.

Monticello'yu geride bırakırken Paul, "İlk izlenimler," dedi.

Gamay, "Kibar ama yeterince samimi değil," dedi.

Angela da aynı fikirdeydi. "Bir şeyler saklıyor."

Paul, "Enginar Derneği'nden söz ettiğin sırada onu izliyordum," dedi. "Tam gözüne fener tutulmuş geyik gibi oldu."

Gamay, "Ben de fark ettim," dedi. "Angela'nın sorusu kesinlikle ilgisini çekti. Belki şu küçük derneği biraz daha eşelemeliyiz. Enginar konusunda uzman tanıdığı olan var mı?"

Angela cevap verdi. "Enginarlar üzerine bir kitap arayan birini tanıyorum. Onu bir arayayım."

Stocker evdeydi ve Angela'nın sesini duyduğuna sevinmişti. "Sen iyi misin?" dedi. "Kütüphanedeki cinayeti duyunca evinden ulaşmaya çalıştım sana."

"İyiyim. Sonra anlatırım. Senden bir iyilik istemem lazım. Araştırmanı yaparken hiç Enginar Cemiyeti diye bir şeyden söz edildiğini duydun mu?"

"Jefferson'un gizli kulübünü mü?"

"Evet o. Ne biliyorsun hakkında?"

"Virginia Üniversitesi'ndeki gizli kulüplerden söz eden bir makalede görmüştüm. Çok önemli gelmediği için peşine düşmedim."

"Makaleyi kimin yazdığını biliyor musun?"

"UVA'dan bir profesör. Adını ve telefon numarasını vereyim sana."

Angela bilgileri not alıp Stocker'i sonra arayacağını söyledi ve öğrendiklerini Troutlara aktardı. Gamay hiç vakit kaybetmeden profesörü aradı.

Telefonu kapattıktan sonra, "İyi haber," dedi. "Profesör iki ders arasında bizimle görüşecek ama acele etmemiz lazım."

Trout gaz pedalına yüklendi ve geniş gövdeli araç hızlandı.

"Şimdiki durağımız Virginia Üniversitesi."

BÖLÜM

39

Ölen dalgıcın dul eşi, bir zamanlar bakımlıyken güzel olduğu anlaşılan üç katlı, kare biçiminde bir evde yaşıyordu. Evin eski sarı badanası yer yer dökülmeye başlamıştı. Panjurlar sarkmıştı. Ama ön bahçenin yeni biçilmiş çimleri ve fıskiyenin etrafındaki düzgün çiçek tarhları, genel bakımsızlık havasını değiştiriyordu.

Austin ön kapının zilini çaldı. Bir ses duyamayınca bu sefer kapıya vurdu. Kimse cevap vermedi. Austin kapıyı kırmadan vurabileceği kadar hızla bir daha şansını denedi.

"Geliyorum!" Evin bir köşesinden beyaz saçlı bir kadın çıkmıştı. Parlak bir tebessümle, "Kusura bakmayın," dedi. "Dışarıda, bahçedeydim."

Austin, "Bayan Hutehins?" dedi.

"Thelma deyin."

Ellerindeki toprakları temizleyip önce Austin'le sonra da Zavala'yla tokalaştı. Avucu nasır tutmuştu ve tokalaşması şaşırtıcı bir biçimde güçlüydü.

Austin'le Zavala kendilerini tanıttılar.

Kadın parlak mavi gözlerini kıstı. Gülerek, "Telefonda böyle yakışıklı olduğunuzu söylememiştiniz," dedi. "Ben de çamur içinde kart bir horoz gelecek sanmıştım. Demek Hutch'un başlığını buldunuz?"

Austin evin önünde park edilmiş Cherokee'yi gösterdi. "Cipin arkasında."

Thelma kararlı adımlarla araca doğru gidip bagaj kapağını açtı. Yosunlar temizlendiği için pirinç ve bakır güneşin altında parlıyordu.

Thelma başlığın üstünü okşadı. "Evet bu Hutch'ın kafasına geçirdiği kova," dedi gözündeki bir damla yaşı silerken. "Kendisi de hâlâ orada mı?"

Austin sırıtan kurukafayı hatırladı. "Maalesef öyle. Sahil Güvenlik'e haber vermemizi ister misiniz, defin töreni için kalıntıları çıkarabilirler?" Thelma, "Bırakalım ihtiyar su tavuğu orada kalsın," dedi. "Kemiklerini toprağa gömecekler. Bundan nefret ederdi. Ondan sonra iki kocam daha oldu, ikisi de iyi insanlardı ama Huteh ilkti ve en iyileri oydu. Ona bunu yapamam. Hadi şunu çıkarıp kendi cenaze törenimizi kendimiz yapalım."

Austin, Zavala'ya şaşkın bir bakış fırlattı. Thelma Hutchins beklediği gibi kırılgan bir ihtiyar hanım çıkmamıştı. Uzun boyluydu ve yaşlılıkla gelen hafif kambur dışında dimdik duruyordu. Austin'le Zavala'yı solmuş bir CINZANO şemsiyesinin altındaki tahta masaya götürürken gayet canlı yürüyordu. Onları oturtup hemen geleceğini söyledi.

Ev arka taraftan daha da kötü görünüyordu ama arka bahçe de yemyeşildi. Her yerde çiçek tarhları ve bir vejetaryen ordusunu besleyecek büyüklükte sağlıklı sebzeler yetiştirilen meyve bahçesi vardı. Tembel bir Labrador av köpeği gelip salyalarını Austin'in dizine bulaştırdı.

Thelma üç tane bira şişesiyle geri geldi ve ucuz marka yüzünden özür diledi.

"Emekli maaşımı artırdıkları zaman Stella Artois içmeye başlayacağım. Şimdilik bu panter sidiği işimi görüyor." Köpeğe göz attı. "Lush'la tanışmışsınız bakıyorum." Sonra bir kaba biraz bira koydu ve köpek koşarak gelip

köpüren sıvının üstüne atladı. Thelma şişesini kaldırdı. "Hutch'a. İhtiyar korsanı yıllar sonra birinin bulacağını biliyordum."

Şişeleri tokuşturup birer yudum içtiler.

Austin, "Kocanız öleli ne kadar oldu?" diye sordu.

"İlk kocam." Thelma koca bir yudum daha bira devirip dudaklarını büzdü. "Hutch 1973 baharında ortadan kaybolmuştu. Nerede buldunuz onu?"

Austin yanında getirdiği haritayı açıp kalemle çizilmiş X işaretini gösterdi.

Thelma, "Lanet olsun!" dedi. "Batık hazinenin olduğunu düşündüğüm yerden millerce uzakta."

Zavala, "Batık hazine mi?" diye sordu.

"Hutch öyle derdi, budala. O yüzden öldü."

Austin, "Olanları bize anlatabilir misiniz?" dedi.

Kadının gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. "Kocam körfezde doğup büyümüştü. İkinci Dünya Savaşı'nda donanmaya yazılıp dalgıç olmuştu. Duyduğum kadarıyla gayet de iyiymiş. Savaş bitince kendi dalış takımlarını satın aldı. Evlendik ve işi unutmamak için ara sıra ticari dalışlar yaptı. Çoğunlukla bir balıkçı teknesiyle çıkardı, batığı da öyle bulmuştu. Ağa takılmış. O batığa iyice kafayı takmıştı."

Austin, "Neden acaba Thelma?" diye sordu.

"Hutch bölgedeki tüm batıkları bilirdi. Bir kısmına dalmıştı. Amatör bir tarihçiydi. Bir dizi araştırma yapmıştı. Ama o bölgede hiçbir batık kayıtlı değildi."

Zavala, "Batığın yerini size hiç söylemedi mi?" dedi.

"Kocam Chesapeake istiridyesi kadar sıkı ağızlıydı. Tam anlamıyla eski kafalıydı. Kadınların doğuştan dedikoducu olduğuna inanırdı. Benim için biraz altın çıkarınca söyleyeceğini iddia ederdi."

Austin, "Batıkta altın olduğunu nereden çıkarmıştı?" dedi.

"Bir zamanlar buralarda bir sürü altın madeni olduğunu pek bilen yoktur. Maryland'da. Virginia'da. Ta Pennsylvania'ya kadar."

"Şaşırtıcı değil. Ben de Chesapeake bölgesinin başlıca altın kaynağı olduğunu daha geçen yıl öğrendim." Konuşan Austin'di. "Maryland'da Allın Madeni diye bir kafe gördüm ve anladım ki yakınlardaki eski bir maden yüzünden bu ad verilmiş."

Zavala, "Kocanız bu altınlardan bir kısmının gemide olduğunu mu tahmin ediyordu?" dedi.

"Sadece tahmin değildi yakışıklı." Thelma boynundaki zincire dokundu. Zincirin ucundaki altın madalyonda bir at kafası vardı. "Bunu ilk dalışında bulmuştu. Daha fazlasının olduğuna söz vererek bana hediye etti." Derin derin iç geçirdi. "Ah, Hutch," dedi. "Sen bütün hazinelerden değerliydin."

Austin, "Anılarınızı canlandırdığımız için özür dileriz," dedi.

Parlak tebessüm geri döndü. "Üzülme Kurt. Ben özür dilerim keyfim kaçtığı için."

Zavala'nın bir sorusu vardı. "Kurt'la ben başlığı sudan çıkarırken epey zorlandık. Göğüslük de takılınca iyice ağırlaşıyor. Kocanız tek başına bunlarla nasıl dalıp çıkabiliyordu?"

"Ah, yalnız değildi ki. Batığı bulduğunda Tom Lowry adında bir tayfayla birlikteydi, o yüzden sırrını ona da söylemişti. Tom da onun dalış yardımcısı oldu. Hutch ne bulursa yarı yarıya paylaşmaya söz vermişti."

Austin, "Bu Tom hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

Thelma, "Batık onu da öldürdü," dedi. "Sahil Koruma aşağıda Hutch'ın başının derde girdiğini tahmin etti. Belki hava hortumu bir yere takılmıştı. Tom öküz kadar güçlüydü ama altı kutu birayı devirince ne hale geldiğini tahmin edersiniz. Hutch'a çok bağlıydı. Bence o da hiçbir şey düşünmeden suya atladı, ama bir şey yapamadan boğulup gitti."

Austin, "Peki Sahil Koruma tekneyi enkazın üstünde demirli olarak bulmadı mı?" dedi.

"Fırtına kopmuştu. Demir taramış ve tekne sürüklenip gitmiş. Tom'un cesediyle tekne dalış noktasından millerce uzakta bulundu. Tekneyi Hutch'un arkadaşlarından birine sattım, sonra da onunla evlendim."

"Hazineden kimseye söz ettiniz mi?'!

Thelma şiddetle başını salladı. "Sahil Koruma'ya bile söylemedim. Uğursuz batık zaten iki kişiyi öldürmüştü. Ne kendimi ne de kasabadaki başka bir kadını bir daha dul bırakmak istemedim."

Zavala, "Hutch kaç kez dalmıştı?" diye sordu.

"İki kere gitmişti." Thelma boynundaki zincire bir daha dokundu. "İlk gidişinde madalyonu buldu. İkinci sefer de o kabı bulmuş olmalı."

Austin birasını masaya bıraktı. "Hangi kabı Thelma?"

"Kilden yapılmış eski bir şey. Bir tür yeşilimsi gri renkte. Ağzı mühürlü. Teknedeki dolaplardan birinde buldum, herhalde Tom'la Hutch koymuşlardı oraya. Hâlâ mühürlü duruyordu. İçinde altın olamayacak kadar hafifti ama zaten açmayı hiç istemedim. Pandora'nın Kutusu gibi, onu açarsam başımıza başka kötü şeyler de gelir diye düşündüm."

Austin, "Peki onu görebilir miyiz?" dedi.

Thelma utanmış gibiydi. "Keşke daha önce gelseydiniz. Birkaç gün önce uğrayan birine verdim. Dediğine göre bir kitap yazıyormuş ve kasabada Hutch'la batığı hakkında bazı söylentiler duymuş. Ona çanaktan bahsedince ödünç alıp röntgenini çektirmek istedi. Ben de alabileceğini söyledim."

Austin, "Adamın adı Saxon muydu?" dedi.

"Doğru. Tony Saxon. Hoş biriydi ama sizler kadar yakışıklı değildi. Onu tanıyor musunuz?"

Austin kederli bir tebessümle, "Biraz," dedi. "Nerede kaldığını söylemiş miydi?"

Kadın bir an düşündükten sonra, "Yok," dedi. "Değerli bir şeyi yitirmiş olmadım değil mi? Bu evin epeyce bakıma ihtiyacı var da."

Austin, "Muhtemelen hayır," dedi. "Fakat başlık sizindir ve epeyce para eder."

"Yani bu köhne evi tamir ettirip boyatabilir miyim?"

Austin, "Hatta üstüne birkaç kasa Stella Artois bile alabilirsiniz," dedi.

Kutlamak için birer bira daha içme teklifini geri çevirdi. Zavala'yla başlığı cipten alıp oturma odasına bıraktılar. Austin, Thelma'ya denizcilik malzemelerinden anlayan bir uzmanla konuşmasını sağlayacağını söyledi. Kadın ikisini de yanaklarından gagalar gibi öperek teşekkür etti.

Austin tam cipe binerken ön camda sileceğe sarılmış bir kâğıt olduğunu gördü. Kâğıdı alıp açtı ve tükenmezle yazılmış notu okudu.

Sevgili Kurt. Amfora için kusura bakma. Saat 18.00'e kadar Tidewater Grill'de olacağım. İçkiler benden. AS.

Austin notu Zavala'ya uzattı, o da okuyup gülümsedi.

Cipe binerken, "İçkileri arkadaşın ısmarlıyormuş," dedi. "Bundan iyisi can sağlığı."

Austin direksiyonun başına geçip sahile doğru gitmeye başladı. Gelirken kasabada Tidewater'm tabelasını görmüştü ve körfeze bakan restoranı nasıl bulacağını biliyordu. Zavala'yla birlikte içeri girdiklerinde Saxon'u barmenle balıkçılık üzerine sıkı bir tartışmaya girmiş vaziyette buldular. Austin'i gören Saxon gülümseyip kendini Zavala'ya tanıttı. Sonra da yerli üretim açık bira içmeyi teklif etti. Koca bira bardaklarını alıp köşedeki bir masaya yerleştiler.

Austin kaybetmeyi sevmezdi ama kaybedince de sinirlenmezdi. Bira bardağını kaldırıp, "Tebrikler Saxon," dedi. Nasıl basardın bunu?"

Saxon birasından bir yudum alıp bıyığına bulaşan köpüğü sildi.

"Ayakkabı derisi ve şansla," dedi. "Bu bölgeye odaklanmaya niyet etmiştim. Fenike modeli teknem yakılınca dikkatimi Kuzey Amerika'nın batı sahilinden doğuya çevirdim."

Austin, "Niye kundaklama olduğunu düşünüyorsun?" dedi.

"Yangından birkaç gün önce bir borsa simsarı tekneyi satın almayı teklif etti. Ben de Fenike modeli teknenin bilimsel bir proje olduğunu ve satılık olmadığını söyledim. O hafta içinde tekne yanıp kül oldu."

"Almak isteyen kimdi?"

"Kendisiyle *Kılavuz* heykelinin önünde tanışmıştın. Viktor Baltazar."

Austin, Baltazar Smithsonian'ın deposuna girince Saxon'un gözünde beliren öfkeli bakışı hatırladı.

"Peki Chesapeake'ye kadar nasıl ulaştın, anlatsana."

"Altın madenleri yüzünden Chesapeake bölgesinin Ophir için bir olasılık olduğu hep aklımın bir köşesindeydi. Susquehanna da ilgimi çekiyordu. Birkaç yıl önce, Pennsylvania Mechanicsburg'da, üstlerinde muhtemelen Fenike yazıları olan bazı tabletler bulunmuştu."

"Thelma Hutchins'i nasıl buldun?"

"Kılavuz çalındıktan sonra yıkılmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ben de buraya gelip dalış dükkânlarına ve tarihle ilgilenen derneklere dadandım. Thelma'nın kocası ya da daha büyük bir olasılıkla tayfası, birilerine bir şeyler anlatmış olabilirdi. Ben de Thelma'nın adını duydum ve peşine düştüm. Amforayı alabileceğimi söyledi. Belli ki cazibeme karşı koyamadı."

Austin, "Mutlaka öyledir," dedi. "Bizi nasıl buldun peki?"

"Eğer NUMA kuşku uyandırmak istemiyorsa, araçlarını o güzelim turkuvazdan daha az dikkat çeken bir renge boyamalı. Geç bir kahvaltı için yola koyulmuştum ve arabanızı gördüm. Çekek yerine kadar peşinizden geldim, dalış takımlarını indirişinizi, arabanızı park edişinizi izledim. Sonra da Thelma'nın evine kadar takip ettim. Şimdi, ben bir soru sorabilir miyim? Siz batığı nasıl öğrendiniz?"

Austin, Saxon'a *Kılavuz'un* Türkiye'deki kopyasını ve heykele çizilmiş olan haritayı anlattı.

Saxon bir kahkaha attı. "Lanet olası bir kedi! Heykelin tek olmadığından hep kuşkulanmıştım. Muhtemelen bir tapınağı koruyan bir çiftti."

Austin, Nickerson'la yaptığı konuşmayı hatırlayıp, "Süleyman Tapınağı mı?" diye sordu.

Saxon kaşlarını çatarak, "Mümkündür," dedi. "Orijinal heykeli çalanların batığın peşine niye düşmediğini merak ediyorum."

Austin, "Belki de bizim kadar zeki değillerdir," dedi. "Amforayı almışsın. Ne yapacaksın onu?"

"Mührünü açtım. İçindekileri inceliyorum."

"Hiç vakit kaybetmemişsin. Ne vardı içinde?"

"Cevap sana bağlı Kurt. Bir anlaşma yapabiliriz diye umuyorum. Ben NUMA'nın kaynaklarını kullanabileyim. Ne altınla ne hazineyle işim yok. Sadece bilgi istiyorum. En büyük isteğim de Saba Melikesi'ni bulmak. O hanıma kafayı taktığımı itiraf edebilirim."

Austin ciddi bir ifadeyle düşündü ve Zavala'ya döndü. "Sence bu kaypak şahısla bir anlaşma yapabilir iniyiz?"

"Eh Kurt, benim aşk konusunda ne kadar hassas olduğumu bilirsin. Bence olur."

Austin zaten kararını çoktan vermişti. Saxon'un tecrübeleri karşılığında NUMA'nın yardımı küçük bir bedel olacaktı. Adamın zekâsını ve azmini teslim ediyordu.

Bakışlarını Saxon'a dikti. "İki şartla ben de olur vereceğim."

Saxon somurttu. "İlk şartın ne?"

"Amforada ne bulduğunu söyleyeceksin."

Saxon, "Bir papirüs buldum," dedi. "İkinci şart?"

"Daha birinci şart yerine gelmedi."

"Pes yani Austin! Çaresiz birini kullanmaktan çekinmiyorsun." Bunu diyen Saxon bıyığının uçlarını burdu.

Sonra sırıtarak barmene seslendi ve üç parmağını havaya kaldırdı.

B Ö L Ü M

40

Baltazar'ın uşağı koyu renk ahşap duvarlı koridoru geçip kalın meşe bir kapının önünde durdu. Tek eliyle taşıdığı tepsiyi dengeleyip, öbür eliyle yavaşça kapıyı tıklattı. Kimse cevap vermedi. Uşağın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oynaştı. Carina'nın odada olduğunu biliyordu çünkü helikopterden baygın vaziyette alıp buraya taşıyan kendisiydi.

Uşak cebinden bir anahtar çıkarıp kilitte döndürdü ve kapıyı açtı.

Carina, eşiğin karşısında duruyordu ve kızgınlıktan yüzü allak bul laktı. Başlıksız, ağır pirinç masa lambasını iki eliyle dövüş sopası gibi sımsıkı kavramıştı. Lambayı karşısına çıkacak ilk kişinin kafasına indirmeye hazırdı. Ama tepside zarif bir porselen çaydanlık ve fincan getirecek birini düşünmemişti.

Lambayı indirmeden, "Kim soydu beni?" diye buyurdu.

Uşak, "Ev personelinden bir hanım," dedi. Giysileriniz yıkandı. Bay Baltazar o arada temiz giysilerle daha rahat edeceğinizi düşündü."

"Bay Baltazar'a derhal kendi giysilerimi istediğimi söyleyebilirsin."

Uşak, "Kendiniz de söyleyebilirsiniz," dedi. "Bahçede sizi bekliyor. Acele etmesin dedi. Kendinizi iyi hissedince inersiniz. Tepsiyi bırakabilir miyim?"

Carina, adama ters ters baktı, ama geri çekilip yatak odasına girmesine izin verdi. Adam tepsiyi bir sehpaya bıraktı. Gözünü lambadan ayırmadan odadan çıktı ve kapıyı açık bıraktı.

Carina dakikalar önce uyanmış, ve kendini yabancı bir yatakta bulmuştu. Taksideki tatlımsı kokuyu hatırladı. Üstündeki örtüleri atınca sadece iç çamaşırlarıyla olduğunu fark etti. Kalkıp lüks yatak odasında kıyafetlerini aradı. Tek bulabildiği bir dolaba asılmış olan uzun, beyaz, yakası açık pamuklu giysi oldu.

Onu elinde tutarak etrafına bakındı. Penceredeki parmaklıklar dışında, lüks bir otelin odasına benziyordu. Kapıya vurulduğunu duyduğunda pencerelerin birinden düzgün biçilmiş çimenliğe bakıyordu. Memen elbiseyi üstüne geçirip lambayı kaptı.

Uşak gidince o da koridora çıkıp adamın başka bir koridorda kaybolduğunu izledi. Sonra odaya girip kapıyı çarptı. Sinirden elleri titriyordu. Lambayı bırakıp tüylü bir koltuğa oturdu ve ağlamaya başladı.

Ona uşağa saldıracak cesareti veren öfke geçmişti. Gözlerini silip banyoya gitti ve yüzünü yıkayıp, darmadağın olan saçlarını taradı. Çayından büyük bir yudum alıp koridora çıktı, uşağın gittiği yönü izleyerek kapıları açık duran verandaya ulaştı. Parlak gün ışığına çıkıp etrafa bakındı. Bir iç bahçedeydi. Ortasındaki çıplak kadının etrafında yine çıplak çocuk melekler olan fıskiyeli bir çeşmede sular fokurduyordu. Ama Carina'nın gözleri, çeşmenin etrafındaki tarhlarda çiçek budayan Baltazar'a kaydı.

Baltazar rahat beyaz bir pantolonla siyah kısa kollu tişört giymişti. Ayaklarında da ipli sandaletler vardı. Carina bahçeye girerken gülümsedi ve elindeki buketi vermek üzere yanına geldi.

Carina kollarını kavuşturdu. "Sizin çiçeklerinizi istemiyorum. Neredeyim?"

Baltazar buketi indirip mermer banklardan birine bıraktı. "Konu ğumsunuz Bayan Meehadi."

"Konuğunuz olmak da istemiyorum. Beni derhal serbest bırakın."

Baltazar gülümsemeyi sürdürerek, nadir bir tür yakalamış kelebek koleksiyoncusu gibi bakıyordu Carina'ya. "Buyurgan. Talepkâr. Mekada soyundan da bunu beklerdim zaten."

Cevap Carina'nın kafasını karıştırmıştı. Kızgınlığının yerini şaşkınlık aldı.

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Bir teklifte bulunacağım." İki kişilik servis hazırlanmış yuvarlak mermer masayı gösterdi. "Birer içki içip bir şeyler atıştırmak için bana katılırsanız hikâyeyi anlatacağım."

Carina bahçeye bir göz attı. Siyah üniformalı birtakım adamlar muhtemelen avluya açılan kapının yanında bekliyordu. Kaçmak imkânsızdı. Zaten buradan çıkmayı başarsa sonra ne yapacaktı? Nerede olduğunu bile bilmiyordu ki. Vakit kazanmaya çalışmak daha iyiydi. Yürüyüp masanın başına geldi ve dimdik oturdu.

Uşak aniden elinde bir sürahiyle ortaya çıkıp su bardaklarını doldurdu. Arkadan birkaç yiyecek ikram edildi. Carina, Baltazar'ın ev sahipliğini kabullenmektense onları yememeyi tercih ederdi ama acıktığını fark etmişti. Önüne konan her şeyi yemeye başladı, ne de olsa gücünü koruması lazımdı. Ama pembe şaraba elini sürmedi. Başına geleceklerle mücadele edebilmek için zihninin berrak kalmasını istiyordu.

Baltazar düşüncelerini okuyormuş gibiydi. Keskin zekâsıyla yemek boyunca yediklerini beğenip beğenmediğini sormak dışında bir şey söylememeyi akıl etmişti. Carina iyice doyunca suyunu da içti ve tabağını ileri itti.

"Teklifin bana düşen kısmını yerine getirdim," dedi.

"Evet getirdiniz." Baltazar başını salladı. "Şimdi sıra bende. Hikâye üç bin yıl önce Süleyman'la başlamıştı."

"Hz. Süleyman mı?"

"Tek ve birieik olan. İsrail olarak bildiğimiz toprakların kralı Da vid'in oğlu. Mukaddes Kitap'ta belirtildiğine göre, bir ülkenin melikesi olan Saba, Süleyman'ı ziyarete gider. Süleyman'ın bilgeliğini duyup merak etmiştir. Onu görünce sadece bilgeliğinden değil servetinden de etkilenir. Birbirlerine vurulurlar. Hatta Süleyman birtakım erotik şiirler kaleme alır, kimileri bu şiirlerin, en azından kısmen Saba'ya yazıldığına inanıyor."

Carina, "Song of Songs,"[(.)] dedi.

"Doğru. Şiirlerde geçen kadın kendini şöyle tanıtır: 'Ben siyah ama çok güzelim, Kudüs'ün kızları'."

Carina, "Demek ki Afrika'dan gelmiş," dedi.

"Öyle görünüyor. İncil'de bir kere geçiyor. Kuran'da ise hikâye genişliyor ve önce Arap, sonra da ortaçağ tarihçileri ipuçlarını takip ediyorlar. Saba ve Süleyman evleniyor; melike Süleyman'a bir erkek evlat veriyor ve sonra ülkesine dönüyor. Süleyman'ın birçok karısı, cariyesi ve çocuğu oluyor. Saba da daha güçlü ve zengin bir kadın haline geliyor."

"Peki oğlu?"

"Efsaneye göre o da Afrika'ya dönüp kral oluyor."

Carina, "Çok güzel bir peri masalı," dedi. *"Şimdi* konukseverliğinize son verip buradan ayrılabilir miyim?"

Baltazar, "Ama bu daha hikâyenin birinci kısmı," dedi. "Süleyman'la Saba'nın hizmetçisi arasındaki ilişkiden de bir oğul dünyaya geliyor. Kendisi genç yaşta ölüyor ama soyu devam ediyor. Geride kalanlar Kıbrıs'a taşınıp gemi inşa işi kuruyor ve Dördüncü Haçlı seferini yapanlarla temas kuruyorlar. Konstantinopolis yağmasından sonra da Batı Avrupa'ya göç edip bir İspanyol adı alıyorlar."

Carina, "Baltazar," dedi.

[(.)] **Şarkıların Şarkısı.**

"Doğru. Maalesef Baltazarların son erkek veliahdı benim. Ben ölünce aile de benimle birlikte sona erecek."

İnşallah **uzun** sürmez diye düşünen Carina bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde güldü. "Yani Süleyman'ın soyundan geldiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet Bayan Mechadi. Ve siz de öylesiniz."

"Düşündüğümden de delisiniz Baltazar."

"Deliliğim hakkında bir yargıya varmadan önce beni dinleyin. Süleyman'la Saba'nın oğlu Etiyopya kralı olmuştu. Ailesi yüzyıllarca hüküm sürdü."

"Ben İtalya'da doğdum, ama annem Etiyopya kralı Menelik'i anlatmıştı. Buna ne dersiniz?"

"O zaman *Kebra Nagast'ı* duymuş olmalısınız. Yani Saba ile Menelik'i anlatan kutsal yazıtları."

Carina'nın özgüveni sarsılır gibi oldu. "İsmini duydum ama hiç okumadım. Roma Katoliği olarak yetiştirildim."

"Kebra Nagast'ın MS üçüncü yüzyılda Konstantinopolis'teki Ayasofya kütüphanesinde bulunduğu tahmin ediliyor. Sonradan kaleme alınmış olabilir ama bu önemli değil. Okumuş olsaydınız, kitapta Süleyman'la Mekada'nın, yani Melike Saba'nın hikâyesinin anlatıldığını bilirdiniz. Mechadi adını isim bilimcilere sordum. Aile adınızın *Mekada'dan* geldiğini onlar da doğruladı."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz! Adı İsa ve Christian olan her çocuk da Mesih'le akraba olduğunu iddia edebilir."

"Bir şey dışında size hak verebilirim. *Kılavuz'un* başında içki içerken kullandığınız kadehte DNA örnekleriniz vardı. Üç ayrı laboratuvarda incelettim ki bir şüphe kalmasın. Hem sizin DNA'nızda hem de benimkinde aynı DNA bulunuyor. Bunun Süleyman'a kadar dayandığına inanıyorum. Siz Saba'nın soyundan geliyorsunuz. Ben de onun hizmetçisinden.

Laboratuvar sonuçlarını odanıza yollayacağım, kendiniz de inceleyebilirsiniz."

"Laboratuvar raporları sahte olabilir."

"Bu doğru. Ama bunlar sahte değil." Tekrar gülümsedi. "O yüzden bunu mahpusluk olarak algılamayın. Daha ziyade bir aile buluşması diyelim. İlk tanıştığımızda benimle akşam yemeği yemekten memnun olacağınızı söylemiştiniz. Akşam altıda yemeğimizi yiyeceğiz."

Baltazar uzaklaşırken Carina arkasından seslendi. "Durun!"

Baltazar emir almaya alışık değildi. Dönüp baktığında yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Evet Bayan Mechadi?"

Carina cesaretini topladı. Eğer Baltazar onun bir melikenin soyundan geldiğine inanıyorsa o da öyle davranacaktı. "Bu giysiden hoşlanmadım. Kendi kıyafetlerimi istiyorum."

Baltazar başını salladı. "Odanıza göndertirim."

Sonra yürüyüp uzaklaştı ve eve açılan kapılardan birinde gözden kayboldu.

Carina afallamış bir şekilde, ne yapacağını bilmeden öylece durdu. O sırada uşak ortaya çıktı ve tabakları toplarken, "Bay Baltazar odanıza dönebileceğinizi söyledi," dedi.

Burada esir tutulduğunun hatırlatılması Carina'nın trans halinden çıkmasını sağlayan bir şok etkisi yaptı.

Topuklarının üstünde dönüp hızla kapıya gitti, koridoru geçerek odasına geldi. Kısa süre önce hapishane gibi görünen yer şimdi güvenli bir cennet gibi geliyordu.

Kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Böyle yaparak başka bir yere transfer olabilirmiş gibi gözlerini sımsıkı yumdu.

O iğrenç yılanla aynı kanı taşımasına imkân yoktu.

Sadece varlığı bile Carina'yı hem tiksindiriyor hem korkutuyordu.

Fakat daha da korkunç olan hikâyenin doğru olması ihtimaliydi.

BÖLÜM

41

Profesör MeCullough, konuklarını Virginia Üniversitesi'nin kubbeli binasının basamaklarında karşıladı. Kırmızı tuğla yapı, Monticello'yu ve Roma'daki Pantheon'u anımsatan Jefferson çizimlerine göre inşa edilmişti. Profesör, kenarları ağaçlı, sütunları kocaman, kat kat çimenliğe uzanan avluda gezinmeyi önerdi.

"Etik dersime girmeden önce yirmi dakikamı ayırabilirim," diyen profesör iriyarı, tıknaz bir adamdı, tümüyle grileşmiş sakalı İspanyol yosununu andırıyordu. Yanakları elma gibi kıpkırmızıydı ve bir akademisyenden çok eski bir tayfaya yakışacak şekilde yalpalayarak yürüyordu. "İtiraf etmeliyim ki arayıp da Enginar Derneği'ni sorunca beni bayağı meraklandırdınız."

Gamay, "Belli ki bu konu bir muamma," dedi, o sırada yeşilliklere bakan pavyonları geçiyorlardı.

MeCullough adımını atacakken durdu. Başını sallayarak, "Bu bir muamma gerçekten de," dedi. "Gizli bir cemiyete ait olmanın etik kuralları üstüne bir yazı hazırlarken öğrendim ben de."

Paul, "Konu başlığınız ilginçmiş," dedi.

"Bence de. Dünyanın etik değerlerinizi sorgulaması için ille de bir komplonun parçası olmanız gerekmiyor. *Masum* örgütlere üye olmak bile istenmeyen durumlar yaratabilir. Ayrıcalıklı olmak. Biz ve diğerleri diye düşünmek. Garip törenler ve semboller. Seçkincilik. Üyeler arasında *quid pro quo,* yani bedel olarak verilen tavizler. Gerçeği sadece kendilerinin bildiğine inanmak. Birçoğunun sadece erkekler için oluşu. Mesela Polonya gibi bazı ülkeler gizli cemiyetleri yasaklamıştır. Yelpazenin bir ucunda üniversite öğrenci birliği varsa, öbür ucunda da Nazizm karşınıza çıkıyor."

Paul, "Gizli derneklerle ilgilenmenize yol açan neydi?" diye sordu.

McCullough yürümeye devam etti. "Virginia Üniversitesi gizli dernekleriyle ünlüdür. Kampusta neredeyse iki düzine gizli derneğimiz var. Ve bunlar benim *bilebildiklerim."*

Bitmek bilmez bir gizli bilgi kaynağına sahipmiş gibi görünen Angela, "Yedi Derneği hakkında bir şeyler okumuştum," dedi.

"Ah evet. Yediler o kadar gizli hareket eder ki, birinin üye olduğunu ancak ölüp de kampus yayınlarında cenaze ilanı çıkınca anlarız. Mezarına yedi rakamı şeklinde siyah manolyalardan yapılmış bir çelenk bırakılır. Üniversitenin şapel kulesindeki çan yedi dakika boyunca her yedi saniyede bir yedinci bozuk akorda çalınır."

Gamay, "Jefferson da bu gruplardan birine üye miydi?" diye sordu.

"William ve Mary'e katılınca Düz Şapka Derneği'ne de üye olmuştu. Sonradan Düz Şapka Kulübü oldu."

Gamay, "Alışılmadık bir isim," dedi.

"Eski günlerde öğrenciler sürekli kep takardı, sadece mezun olurken değil."

Angela, "Harry Potter gibi," dedi.

McCullough bu benzetmeye güldü. "Bildiğim kadarıyla Hogwartlarla ilişkileri yok ama Düz Şapkaların da gizli bir tanışma töreni olurdu. Dü

zenli olarak toplanıp konuşurlardı. Jefferson kendi sözleriyle, derneğin 'yararlı bir amacı' olmadığını itiraf etmişti."

Gamay profesörü tekrar konuya döndürdü.

"Bize Enginar Derneği hakkında bildiklerinizi anlatabilir misiniz?"

"Konudan saptığım için kusura bakmayın. Çalışmam için üniversite kütüphanesinde araştırma yaparken eski bir gazete makalesine rastladım. Bir muhabir, eski başkanla mülakat yapmak umuduyla köşke doğru çıkarken, John Adams'ı Monticcllo'nun önünde at arabasından inerken gördüğünü iddia ediyordu.

Paul, "Yani Amerika'nın kurucuları yeniden mi birleşiyormuş?" diye sordu.

"Gazeteci gözlerine inanamamış. Köşkün kapısına gidip bizzat Jefferson'la konuşmuş. Jefferson yanıldığını söylemiş. Yöreden bir çiftlik sahibinin yeni rekolteyi konuşmak üzere geldiğini iddia etmiş. Gazeteci hangi ürün diye sorunca da Jefferson gülümseyip 'Enginar' demiş. Adam da bu konuşmayı yazıp, Jefferson'un arkadaşının tıpkı Adams'a *benzediğini* belirtmiş."

Angela, "Enginar Derneği'nin varlığını ilk kim ileri sürmüştü?" dedi.

"Galiba suçlu *benim."* McCullough'un kırmızı suratında koyunumsu bir ifade belirmişti.

Gamay, "Anlamadım," dedi.

"Ya öyleyse, diye bir deneme yaptım. Yani, ya söylendiği gibi bir toplantı olduysa? Kurucular niye yeniden toplanıyordu? O zamanlar seyahat etmek kolay değildi. Bir üniversite yayını için bu hikâyeye dayalı ve Virginia Üniversitesi'nin gizli cemiyetlere olan merakını vurgulayan esprili bir makale yazdım. Geçen hafta yazar dostunuz arayana kadar neredeyse unutup gitmiştim o yazıyı. Amerikan Felsefe Cemiyeti'nde Jefferson'un enginarlar hakkındaki bir yazısını bulmuş. Google'de araştırma yaparken de benim adıma ulaşmış."

Camay, "Angela da Felsefe Cemiyeti'nde çalışıyor," dedi. "O belgeleri bulan kişi o."

McCullough, "Ne tesadüf," dedi. Bay Nickerson'a da aynı şeyi söyledim."

Gamay, "Bay Nickerson kim?" diye sordu.

"Dışişleri Bakanlığı'ndan olduğunu söyledi. Jefferson tarihçesine meraklıymış ve makalemi okuyup başka neler bildiğimi merak etmiş. Araştırma yapacaktı ama beni bir daha aramadı. Geçen hafta Stocker aradı. Sonra da siz." Saatine baktı. "Hay aksi. Çok enteresan bir konu ama neredeyse ders vakti gelmiş."

Paul bir kartını uzattı. "Eğer aklınıza başka bir şey gelirse lütfen bizi arayın."

"Ararım."

Gamay, "Yardımlarınıza teşekkürler," dedi. "Sizi daha fazla tutmayalım."

McCullough hepsiyle tokalaştı ve sınıfına gitti.

Paul, profesörün çimenliği geçişini izliyordu.

"Kurt bize Woods Hole'ye yolladığı dosyada, Dışişleri'nden Nickerson diye birinin Fenike bilmecesiyle ilgilenmesini istediğini yazmıştı. Potomac Nehri'nde eski bir yatta konuşmuşlar."

"Adını ben de hatırladım. Sence aynı kişi mi?"

Paul omuz silkip cep telefonunun kapağını açtı. Telefon rehberinden bir okyanus yetki meselesinde işbirliği yaptığı Dışişleri mensubunun numarasını buldu. Birkaç saniye sonra telefonu kapamıştı.

"Nickerson müsteşarmış. Sisli Bodrum'daki dostum şahsen tanımıyor ama Nickerson'un içeriden biri olduğunu ve kurtarıcı olduğunu söyledi. Onu parlak ama eksantrik bulurlarmış ve Potomac Nehri'nde antika bir yatta yaşıyormuş. Marinanın adını da verdi ama yatınkini söylemedi. Eve dönerken oraya da bir uğramaya ne dersiniz?"

Angela, "Teknenin adını da bilsek daha kolay olmaz mıydı?" dedi.

Paul, "İşleri kolay yoldan yapmayı sevseydik NUMA'da çalışmazdık," dedi.

Nickerson'un yatını bulmak Troutların tahmin ettiğinden zor oldu.

Eski olarak tanımlanabilecek birkaç tane tekne vardı ama antika tarifine sadece *Tatlı Kadın* adındaki beyaz gövdeli motor yat uyuyordu.

Paul dört çekerli araçtan inip teknenin yanına gitti. Güverte bomboştu ve teknede hiçbir hayat belirtisi yoktu. Tahta iskeleden tırmanıp yata çıktı ve birkaç kere merhaba diye seslendi.

Yattan kimse karşılık vermedi ama bitişikteki kamaralı tekneden bir erkek başı uzandı.

"Nick teknede değil," dedi. "Bir süre önce ayrıldı."

Paul, ona teşekkür edip arabaya döndü. Yola çıkarken teknenin adına bir daha göz attı ve kıç tarafta bir bölümün, gövdenin geri kalanına göre daha beyaz olduğunu fark etti. Tekrar Nickerson'un komşusuna gidip yatın adının değişip değişmediğini sordu.

Adam, "Aslında değişti," dedi.

Birkaç dakika sonra Paul direksiyon başına geçmişti. "Nickerson yok," dedi.

Gamay, "Teknenin adını kontrol ettiğini gördüm," dedi.

"Sırf meraktan. Nickerson'un komşusu yatın eski adının *Devedikeni* olduğunu söyledi."

Angela'nın kulakları dikilmişti. "Emin misin?"

"Evet. Niye?"

"Enginarlar."

"Yine mi?"

"Yazar dostum için dosyaları karıştırırken görmüştüm. Yuvarlak enginar bir *devedikeni."*

BÖLÜM

42

Saxon körfez kıyısındaki kiralık kulübesinin kilidini açıp ışıkları yaktı. Dişlerini ortaya seren bir tebessümle, "Saxon arkeolojik koruma laboratuvarına hoş geldiniz," dedi.

Küf kokulu oturma odasındaki koltuklarla kanepe duvar diplerine itilmiş, bir plastik çöp bidonuyla katlanır iki adet piknik masasına yer açılmıştı. Masaların üstünde, kontrplak levhalar arasında duran kalın kâğıt tomarları vardı.

Amfora da iki parça halinde kanepede duruyordu. İki ucuna doğru incelen çömleğin yeşil alacalı yüzeyi korozyon yüzünden delik deşik olmuştu. Mühürlü başlığı boyun kısmından itibaren kopmuş ayrı olarak durmaktaydı. Austin masadan bir testere alıp, dişlerinin arasında kalmış yeşilimsi tozu inceledi.

"En kıymetli aletlerle çalıştığını görüyorum."

Saxon, "Aslında ev malzemeleri satan Home Depot'dan satın aldım," dedi. Utanmış görünüyordu. "Benim bir Vandal olduğumu düşündüğünü biliyorum. Fakat tarihi eserleri en ilkel koşullarda bile muhafaza etme

deneyimine sahibim ve sorular soracak meraklı birine bulaşmak istemedim. Risk vardı ama amforada ne olduğunu anlamak için beklemek zorunda kalsam başım derde girecekti. Çok dikkatli davrandım."

Austin testereyi yerine bırakırken, "Ben de olsam aynı şeyi yapabilirdim," dedi. "Umarım bana sabrın öldüğünü ama operasyonun başarılı olduğunu söylersin."

Saxon kollarını iki yana açtı. "Antik Fenike tanrıları gülümsedi bana. En çılgın hayallerimin bile ötesinde bir başarı elde ettim. Amforanın içinde hemen hemen hiç bozulmamış bir papirüs rulosu vardı."

Zavala, "Onca zamandır suyun altındaymış," dedi. "Ne durumdaydı kim bilir?"

"Papirüs en iyi Mısır çölleri gibi kuru ortamlarda saklanır ama amfora sıkıca mühürlenmiş ve papirüs de deri bir keseye konmuştu. En iyi durumda olmasını umuyorum."

Austin çöp bidonunun kapağını kaldırdı. "Bir teknoloji harikası daha mı?"

"O benim ultrasonik nemlendirme odam. Papirüsler yırtılmadan açılmayacak kadar gevrekleşmişti ve nemlendirilmeleri lazımdı. Ben de kabın dibine su doldurdum, üstüne de delikler açtığım başka bir plastik kap yerleştirdim ve kapağı sıkıca kapattım."

"Bu zamazingo sahiden işe yarar mı?"

"Teorik olarak evet. Bakıp görmemiz lazım." Saxon masalarda duran kontrplak sandviçlere baktı.

Austin, "Herhalde bu da süper ötesi iyonik kurutma aletindir," dedi.

"Nemlenen rulolar açılacak hale gelince, müsvedde kâğıtlarıyla Gore tex'lerin arasına koydum ki nemleri gitsin. Kontrplakların ağırlığıyla da sayfalar düzleşsin."

Austin, "Papirüslerde yazılı bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Işık papirüsü karartabilir, o yüzden hava kararınca açtım. Fenerle bir göz atma fırsatım oldu. Yüzeydeki lekeler yüzünden çoğu yazı okunmaz halde. Kuruyunca biraz daha netleşeceğini umuyorum."

Zavala, "Ne kadar zaman sonra bakabiliriz?" dedi.

"Artık hazır olmaları lazım. Yani *teorik* olarak."

Austin kendini tutamayıp güldü. "Bay Saxon NUMA'ya cuk oturacak Joe."

Zavala, "Bence de," dedi. "Kendisi yaratıcı, becerikli, doğaçlama yapmaktan çekinmeyen ve CYA sanatında gayet başarılı bir kişi."

Saxon, "Pardon?" dedi.

Zavala, "Kıçını kurtarmanın İspanyolcası," diye açıklama yaptı.

Saxon sessiz filmlerdeki kötü kahramanlar gibi bıyık burdu. "Bu durumda yanımda olmanıza seviniyorum. Eğer işleri berbat edersem suçu paylaşabiliriz." Ayaklı lambaları yaktı. "Beyler, Fenikelilerin daha Columbus doğmadan yüzyıllar önce Kuzey Amerika'ya geldiklerini kanıtlamak üzereyiz."

Austin parmaklarını kontrplağın altına soktu. "Açalım mı?"

Üstteki kontrplağı dikkatle kaldırıp kenara koydular, sonra da Gore Tex ve karalama kâğıtlarını kaldırdılar. Papirüs yaklaşık dört buçuk metre uzunluğundaydı ve yaklaşık otuz santim yüksekliğinde elli santim genişliğinde ayrı parçalardan oluşuyordu.

Kenarları pürtüklü sayfalar şaşırtıcı bir şekilde sağlam kalmıştı. Papirüsün kahverengi alacalı yüzeyinin büyük kısmında lekeler vardı. Metin yer yer okunabiliyordu ama yazıların çoğu lekelerin altında kalıyordu.

Saxon doğum gününde hediye olarak bir çift çorap almış bir çocuk gibiydi. *"Lanet olsun!* Küflenmiş."

Tam gaz giden neşesi gerçekçilik duvarına çarpıp parçalanmıştı. Donuk gözlerle papirüse baktıktan sonra bir pencerenin önüne gidip körfezi seyretmeye başladı. Austin, Saxon'un dağılmasına izin vermek niyetinde değildi. Küçük mutfağa gidip üç bardağa su koydu. Sonra gelip birini Zavala'ya, birini Saxon'a verdi ve kendininkini havaya kaldırdı.

"Bu papirüsü Davy Jones'in dolabından getirmek için hayatını kaybeden adama kadeh kaldırmamıştık."

Saxon mesajı almıştı. Enkazı bulup amforayı çıkaran dalgıcın kaderi yanında onun hayal kırıklığı hiç kalırdı. Bardağını tokuştururken, "Hutch'a ve güzel duluna," dedi.

Austin, **Saxon'a** odaklanmasını önerdi. "Yazıları şimdilik unut," dedi. "Bize papirüsün fiziksel niteliklerinden söz et."

Saxon bir büyüteç alıp incelemeye başladı.

"Papirüs, Nil bölgesinde yetişen dev kamışlardan yapılmış," diye açıklamaya başladı. "Bu yapraklar en iyi kalite, muhtemelen bitkinin özüne en yakın tabakalardan kesilmiş, dövülmüş ve çapraz şeritler haline getirilmiş. Mürekkep de en iyi kalite. Zamk ise nişasta bazlı. Toz boya ve sakız kullanmışlar ve yazılara bu sürekliliği kazandıran kamış kalemle yazmışlar."

Austin, "Şimdi de metinden bahset," dedi. "Kesinlikle Fenike mi?"

Saxon papirüsü soğukkanlılıkla değerlendirdi. "Hiç kuşku yok. Fenikelilerin yirmi iki harflik alfabesi, başlı başına kültürlerinin dünyaya yaptığı en büyük katkıydı. Zaten alfabe kelimesi de ilk iki harfinin kombinasyonundan oluşuyor. Arapça, İbranice, Latince, Yunanca ve sonunda da İngilizce hep Fenike diline dayanıyor. Sağdan sola doğru ve kesintisiz yazıyorlardı çünkü bütün ünsüzleri kullanıyorlardı. Dikine bölme işaretleri de kelimeleri ve cümleleri bölmek için kullandıkları noktalama işaretleriydi."

Austin, "Okuyamadığımızı bir an için unut," dedi. "Okuyabildiğin kadarını okumaya çalış. Rosetta taşında bile bazı metinler okunmuyor."

Saxon, "Sen motivasyon terapisi yapmalıymışsın," dedi.

Spiral ciltli bir not defteriyle kalem alıp papirüsün bir başına eğildi. Dudaklarını yalayarak defterine bir şeyler karalamaya başladı ve sonraki metne geçti. Arada tek bir kelimeyi veya birkaç satırı ayrıca yazıyordu. Bir yandan da kendi kendine mırıldanmaktaydı.

Sonunda gözlerinde zafer parıltılarıyla doğruldu.

"Seni öpebilirim ihtiyar delikanlı!"

"Bıyığı olanlara kendimi öptürmemek gibi bir alışkanlığım vardır. İster kadın olsun ister erkek," diyen Austin, "Lütfen ne dediğini bize de anlat," diye rica etti.

Saxon not defterine vurdu. "İlk kısım Menelik tarafından yazılmış, kendini Hz. Süleyman'ın sevgili oğlu olarak tanıtıyor. Ve misyonundan söz ediyor."

Austin, "Menelik, Saba'nın da oğluydu," dedi.

"Adının geçmemesine şaşmamak lazım. Süleyman'ın pek çok karısı ve kız arkadaşı vardı." Saxon metindeki birkaç satırı gösterdi. "Burada da kendisine güvenildiği için minnettarlığını anlatıyor. Bu temayı birkaç kez tekrarlamış ki bu da bana oldukça enteresan geldi."

Austin, "Ne bakımdan?" diye sordu.

"Efsaneye göre, Menelik gençken, o ve bir üvey kardeşi, yani Saba'nın hizmetçisinin oğlu, Tapınak'tan Kutsal Metinler kutusunu çalıp Etiyopya'ya, Süleyman krallıkları kurmaya götürmüşler. Kimileri bunun Süleyman'ın bilgisi dahilinde yapıldığını ve yerine bir kopyasının bırakıldığını söyler. Bir hikâyede Menelik'in kutsal emanetle birlikte Etiyopya'da kaybolduğunu anlatır. Başka birinde ise fidye vererek kurtulur. Suçluluk duygusu yüzünden kutsal emaneti geri götürür ve Süleyman da onu affeder."

Austin, "Süleyman da motivasyon terapisi yapmış olmalı," dedi. "Geçmişteki hatasını telafi etmeye çalışan birinden daha güvenilir kim olabilir?"

"Süleyman'ın bilgelikteki ünü hakkıyla elde edilmişti. Papirüste Menelik'in çok değerli bir yük taşıdığına dair metinler de var."

Austin, "Ne olduğunu belirtmiyor mu?" dedi.

"Maalesef hayır. Geri kalanı genel olarak gemi günlüğü. Menelik yazmış, bu da onun kaptan olduğunu gösteriyor. *İskitliler* kelimesinin birkaç kere kullanıldığını da fark ettim. Fenikeliler onları gemilerini koruyan paralı askerler olarak kullanırdı. Bir yerde 'Büyük Deniz' sözü geçi

yor ve bazı hava durumu gözlemleri var ama jurnalin çoğu kısmı küflenmiş."

Austin başını sallayarak, "Şimdi *beni* neşelendirme sırası sende," dedi.

Saxon, "Galiba bunu yapabilirim," diye cevap verdi. Lekesiz birkaç yeri gösterdi. "Buralarda rulo çok sıkı sarılmıştı. Küf işleyememiş. Bu satırlarda karanın göründüğünden söz ediliyor. Kaptan, adeta küçük bir deniz kadar olan uzun bir körfezde ilerlediklerini ve burada artık okyanus kokusu alamadığını yazıyor."

Austin dikkat kesilmişti. "Chesapeake mi?"

"Bu da bir fikir. Gemi, geniş bir nehrin ağzındaki adanın açığında demirlemiş. Suların maviden çok kahverengiye benzediğini söylüyor."

Zavala, "Bugün suyun çamurlu dokusunu fark etmiştim," dedi. "Aberdeen Deneme Alanı yakınlarında bir de adanın önünden geçmiştik."

Plastik poşetin içindeki Chesapeake Körfezi haritası hâlâ Austin'in yanındaydı. Kırışıklarını düzeltip haritayı yere yaydı. Saxon'dan bir ispirtolu kalem alıp Susquehanna'nin ağzındaki Havre de Grace yakınlarına bir X işareti yaptı. "Fenikelilerimizin topuklarını burada serinlettiğini biliyoruz. Peki taşıdıkları şeyi ne yaptılar?"

Saxon, "Belki de bir altın madenine saklamışlardır," dedi.

"Kitabında Ophir'in Kuzey Amerika'da olduğunu söylemişsin. Yani bunu Hz. Süleyman'ın madenine mi sakladılar sence?"

"Süleyman'ın madenini ilk aramaya başladığımda Chesapeake ve Susquehanna civarına odaklanmıştım. 1849'daki büyük California Altın Hücumu olmadan yüz yıl önce Washington'a yürüme mesafesinde çok geniş altın yatakları vardı."

Austin, "Bunu biliyoruz," dedi.

"Thelma Hutchins kocasının da madenlerden haberdar olduğunu söyledi." Bunu diyen Zavala'ydı.

Saxon başını salladı. "Yüzyıl başlarında Potomac boyunca, ta Georgetown'dan Büyük Şelalelere kadar en az altı düzine maden vardı. Mary

land'da, Chesapeake'nin iki yakasında en az elli maden işletiliyordu. Altın, New York'tan Güney Carolina'ya uzanan Piedmont Platosu'ndaki kayalıklarda çıkıyordu."

Austin, "Çok büyük bir alan," dedi.

"Haklısın. Ben önce Fenike temasının kanıtlarını arayarak işe başladım. Maryland'da değil ama daha kuzeyde, Pennsylvania'da buldum. Eyalet başkenti Harrisburg yakınlarında üzerinde Fenike yazıları olan bazı taşların gizli olduğu bir yer bulunmuştu."

Austin, "Ne tür taşlar?" dedi.

"W.W. Strong diye bir adam, Susquehanna Nehir vadisinde, Mechanicsburg yakınlarında dört yüz kadar taş toplamış. Dr. Strong taşlardaki işaretleri Fenike yazıları olarak yorumlamış. Barry Fell ise yazıların Bask dilinde olduğunu düşünüyor. Başkaları da yazı değil doğal çizikler olduğunu ileri sürüyor."

Austin, "Bir dakika," deyip arabasına gitti ve enkazın yanında bulduğu taşla geri geldi. Saxon'un çenesi Adem elmasına kadar düşmüştü.

"Nereden buldun bunu?"

"Batığın yanından çıkardım."

Saxon, "Olağanüstü!" dedi. Taşı Austin'den alıp, camdanmış gibi tuttu ve parmağıyla üstündeki çiziklere dokundu. "Bu *Beth,* yani Fenike dilinde ev sembolü, sonra Grek diline *B* olarak geçti. Bu da batığı Mechanicsburg'a bağlıyor."

Austin körfezdeki batık bölgesine bir X daha koydu ve üçüncüsünü de nehrin ağzına çizdi. Sonra X'leri bir çizgiyle birleştirdi ve ucunu nehre doğru uzattı.

"İz Mechanicsburg'a kadar gitmiyor," dedi.

"Tam değil. Bu bölgeyi yıllarca inceledim. Hem yürüyerek hem araçla dolaştım. Eğer bir şey vaat eden bir yer varsa o da burasıdır."

Harrisburg'un kuzeyindeki bir bölümü içine alan bir daire çizdi. "Çok uzun süre işletilen altın madeni hikâyeleri yüzünden St. Anthony

Kılavuz

Kırsalı her zaman merakımı uyandırmıştır. Hatta bir de Altın madeni Yolu diye bir yol geçiyor. Terk edilmiş kasabalar ve altın madenleri yü zünden adı kötüye çıkmış bu bölgenin. Çok aşırı engebeli bir arazi. Böl genin gelişmeyen birkaç uzantısından biri."

Austin, "Efsaneler bir şey, gerçekler başka bir şey," dedi.

Saxon dikkatini tekrar papirüse yöneltti. "Şurada lekelenmemiş bir yer var, bir tek orada bir madenden söz ediliyor. Etrafındaki sözcükler küften okunmaz olmuş ama atnalı şeklinde bir nehir kıvrımını anlatan bölüm okunuyor." Saxon'un uzun parmağı Susquehanna'nm U biçimindeki kıvrımında dolaştı. "St. Anthony Kırsalı kıvrımın doğusunda." Başını salladı. "Çok büyük bir bölge. Hiçbir şey bulamadan yıllarca arayabiliriz."

Austin haritanın poşetinden bir kâğıt parçası çıkarıp haritanın yanına koydu. Kâğıttaki kıvrık çizgi haritadaki nehir kıvrımına uyuyordu. Diğer eğri büğrü çizgiler de nehrin doğusundaki dağlara ve vadilere uymaktaydı. "Bu Süleyman'ın madenini gösteren Fenike haritasının kopyası," dedi. "Bazı Thomas Jefferson belgelerinin arasında bulundu."

"Jefferson mu? Hiç anlamlı gelmedi."

"Zamanla anlam kazanacağını umuyoruz. Haritaya ne diyorsun?"

Saxon kâğıttaki Fenike yazılarını okudu. "Burada madenin *kesinlikle* nehirle ilgili olduğu yazıyor."

Austin, "Fazla heveslenmeden önce, bununla ilgili bir sorundan söz etmem lazım," dedi. "Yöre halkının dediği gibi, Susquehanna bir mil genişliğinde ve bir ayak derinliğindedir. Bol bol tavşan yetişir ve bir sürü de adası vardır. Yani bir Tarshish gemisinin nehir yukarı gitmesine imkân yok."

Saxon, "Ama yük *indirilebilirdi,"* dedi. "Baharda karlar eridiği zaman bir teknenin geçebileceği kadar derinleşiyor."

Austin, "Tehlikeli ama uygun bir tekne olursa mümkün," diye itiraf etti.

Saxon gülümseyerek, "O uygun tekneye Susquehanna Sandığı denir," dedi. "1800'lü yıllarda başlamışlar bunları işletmeye New York Steuben'den nehir aşağı Maryland Port Deposit'e. Temel olarak yirmi üç metre uzunlu

ğunda, beş metre eninde ve büyük dubalar üstünde seyir yapan sallar bunlar'. Baharda karlar eriyip sular yükselince ürünleri pazara naklediyorlar. Yükleri boşaltılıyor, keresteleri de satılıyor ve tayfalar yürüyerek evlerine dönüyorlar Nehir yoluyla aşağı inmek sekiz gün, yürüyerek çıkmak altı gün sürüyor. Demiryolları işlerini elinden almadan önce milyonlarca dolarlık yük taşırlardı."

Zavala, "Basit ama parlak bir buluş," dedi. "Fenikeliler de altın taşımak için aynı tekniği kullanmış olabilir."

Saxon yürekten gelen bir kahkaha patlattı. "Rider Haggard mezarında dönüyordur. O ve dünyanın geri kalanı Süleyman'ın madenlerinin Afrika'da olduğuna inanıyordu."

Zavala hâlâ haritalara bakmaktaydı. "Benim de bir sorum var. Eski haritada işaret edilen bölgeyi de kapsayan bir su akıntısı var."

Saxon'un gözleri Zavala'nın parmağını takip etti. "Hakikaten öyle. Bu işi karıştırıyor."

Austin, "Sadece birazcık," dedi. "Yarın bir su arama operasyonu için Özel Görevler Ekibi'ni toplayalım diyorum. Helikopterle St. Anthony Kırsalı'na ulaşmak bir şey değil. Sabah ilk iş orada olabiliriz."

Saxon, "Harika!" dedi. "Ben de papirüsü tekrar inceleyip gözümden bir şey kaçmış diye bakacağım."

Austin başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini tuttu. "Süleyman bu yadigârı insan gözlerinden saklamak için bayağı uğraşmış."

Zavala meslektaşının sesindeki ciddiyeti algılamıştı. "Galiba bir kaplanı kuyruğundan yakaladığımızı söylemek istedin."

"Bir anlamda öyle. Hadi diyelim ki bu nesneyi bulduk. Ne yapacağız onu?"

Saxon, "Ben bunu hiç düşünmedim," dedi. "Dini kalıtlar insanları birbirine düşürebiliyor."

Austin, Saxon'un kaşlarının kırışmasına yol açan kuru bir sesle, "Benim görüşüme göre," dedi. "Süleyman bunu saklamakla bizim onu aramamızdan çok daha akıllıca bir şey yapmış."

B Ö L Ü M

43

Kapıya hafifçe vurulduğunu duyduğunda Carina yapacak başka bir şey bulamadığından yatağa uzanmış tavanı seyrediyordu. Kalkıp bakınca birinin kapının önüne hasır bir sepet içinde giysilerini bırakmış olduğunu gördü. Yığının üstünde düzgün katlanmış bir kâğıt duruyordu.

Sevgili Bayan Mechadi. Lütfen müsait olunca akşam yemeğinde bana katılın. VB.

Kapıyı kapatırken, "Ne kadar da medeni hakikaten," diye söylendi.

Carina beyaz giysiyi bundan hızlı çıkaramazdı. Kendi kıyafetlerini giymek ona bir tür kontrol duygusu vermişti. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu biliyordu ama yine de kendini daha iyi hissediyordu. Notu bir daha okudu. Baltazar'la bir saniye daha geçirmemeyi tercih ederdi ama kaderinin anahtarının onda olduğunu biliyordu.

Omuzlarını geriye itip bomboş koridordan avluya çıktı. Öteki kanada giderken eşlik etmek için korumalardan biri onu bekliyordu. İspanyol motifleri taşıyan büyük bir yemek salonuna alındı. Soluk bir sıvayla kaplı

duvarların kenarlarında rengârenk tuğlalar vardı ve duvar süsleri asılıydı. Köşelere, uzun kil vazolar yerleştirilmişti.

Uşak ortaya çıktı ve Carina'yı dövme demirden ayakları olan deri kaplı masaya oturttu. Masa iki kişilik hazırlanmış ve süslü kolları olan büyük bir şamdanla aydınlatılmıştı.

Bir dakika sonra resmi bir baloya gidecekmiş gibi giyinmiş olan Baltazar geldi.

O eski sevimli haliyle, "Bayan Mechadi, bana katılmanız ne kadar hoş," dedi.

Carina neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Başka seçeneğim var mıydı?"

"Hepimizin seçenekleri vardır Bayan Mechadi."

Baltazar parmaklarını şıklatınca uşak şarap kadehlerine kaliteli kırmızı İspanyol şarabı koydu. Baltazar sessizce kadeh kaldırdı ve Carina'nın bu hareketi görmezden gelmesine aldırmadı. Carina ise salatasıyla ana yemek olan baharatlı paella'yı yemeye başlamıştı. Meyveli turta tabağını itti ama espresso'sunu yudumladı.

Yemeklerini, artık birbirlerine söyleyecek bir şeyi kalmamış yaşlı bir çift gibi sessizce yemişlerdi. Baltazar yemekle şarabı nasıl bulduğunu sorunca da Carina homurdanmakla yetinmişti.

Baltazar, "Güzel," dedi. Gözlerini Carina'dan ayırmadan ince bir puro çıkarıp yaktı. Başı morumsu bir duman bulutunun arkasında kalınca, "Bir sorum var," dedi. "İlahi kadere inanır mısınız?"

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum."

"Hayat yollarımızın çoğu zaman kendi eylemlerimizle değil *kaderimizle* belirlenmesi kavramından söz ediyorum."

"Alınyazısı sizin bulduğunuz bir felsefe sayılmaz." Carina doğrudan Baltazar'ın gözünün içine baktı. "Ben, *hepimizin* davranışlarımızın sonuçlarından sorumlu olduğumuza inanıyorum. Yüksek bir binanın penceresinden atlarsanız sonuç ölüm olacaktır."

"Çok haklısınız. Hayatlarımızı eylemlerimiz yaratır. Ama ben sizden, beni pencereden atlamaya itecek görünmez güçlerin varlığını düşünmenizi istiyorum."

Carina, "Nereye varmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Kelimelere dökmek çok zor. Göstersem daha iyi olacak."

"Seçeneğim var mı?"

"Bu konuda yok," diyen Baltazar yerinden kalktı. Purosunu bir kül tablasına bastırıp koltuğunu geri çekmek üzere Carina'nın arkasına geldi. Sonra onu portre galerisine götürdü.

"Bunlar atalarımdan bazıları," dedi. "Aile benzerliğini görüyor musunuz?"

Carina geniş salonun duvarlarına asılı düzinelerce resme baktı. Erkeklerin çoğu süslü zırhlar içinde resmedilmişti. Portrelerdeki yüzler sık sık değişse de, kadınlar da dahil çoğunda Baltazar'ın kurt gibi bakışları vardı, sanki yırtıcılıkları genlerle geçiyormuş gibiydi.

Carina, "Evet," dedi. "Belirgin aile karakteristikleri var."

Baltazar on sekizinci yüzyıldan kalma bir yağlıboya kadın portresinin önüne gidip, "Bu güzel genç kadın bir kontesti," dedi. "Çok özel biridir."

Yüzünü portrenin birkaç santim ötesine kadar yaklaştırdı ve her iki yandaki girintilere bastırdı. Carina, adamın resmi öptüğünü sanmıştı. Onun yüzündeki hayret ifadesini gören Baltazar, göz ve tarama cihazlarını anlattı. Sonra Carina'yı merdivenden indirip şifreli kilidi olan çelik kapıya götürdü.

Kapı açıldı. Carina duvarlara dizili camekânları görünce şaşırmıştı. "Kütüphaneye benziyor," dedi.

"Bu odada Baltazarların aile arşivleri durur. Şu ciltlerde iki bin yılı aşkın aile tarihimiz yer alıyor. O zamanların Avrupa ve Asya'sında çevrilen entrikaları içeren bir hazine bu."

Kütüphanenin öbür ucuna gidip başka bir kapı açtı. Duvarda aplik gibi duran meşalelerden birini alıp çakmağıyla tutuşturdu. Meşaleden yayılan ışık, yuvarlak bir odanın kavisli taş duvarlarını aydınlattı. Carina odaya girince kollarını açmış kendisini çağıran heykeli gördü.

"Yüce Tanrım! Bu şey de nedir?"

"Antik bir adak heykeli. Binlerce yıldır ailemdedir."

Carina'nm gözleri heykelin sivri burnuyla çenesinde, şehvetli ağzında dolaştı, meşalenin oynaşan alevleri heykelin hatlarını daha da belir ginleştiriyordu.

"Çok çirkin,"

"Bazı insanlar öyle düşünebilir. Fakat güzellik bakanın gözündedir. Size göstermek istediğim şey o heykel değil; bu cilt."

Baltazar meşaleyi uzun metal bir ayağa yerleştirip sunağa gitti. Mücevher kakmalı sandığın kapağını kaldırıp içindeki tahta kutuyu açtı. Sonra da ciltlenmiş parşömen yapraklarını çıkardı.

Carina ilgi gösterip onu tatmin etmek istemese de merakını yenemedi.

"Çok eski görünüyorlar," dedi.

"Hemen hemen üç bin yıllık. Dili eski Suriye dili. Bu sayfalar FIz. Süleyman zamanında yazılmış."

Carina, "Kim yazmış?" diye sordu.

"Baltazar ailesini kuran kadın. Adı zaman içinde unutulmuş. Kendisinden ve bazı başka kadınlardan 'Kadın rahipler' olarak söz ediyor. Ne yazdığını duymak ister misiniz?"

Carina omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir işim yok."

"İçindekileri yüreğimden tekrarlayabilirim. İlk sayfada kendini tanıtıyor. Süleyman'ın sevdiği cariyelerinden biri olan bir pagan rahibesi. Adını Melqart koydukları bir oğulları olmuş. Daha önce de söylediğim gibi, Süleyman hercai bir erkekmiş. Sonradan Saba'ya vurulmuş."

Carina, "Yani *benim* atama," dedi.

"Doğru. Onların da Menelik adında bir oğlu olmuş. Süleyman rahibeyi Saba'nın hizmetine vermiş. Kadının itaat etmekten başka pek bir şansı yokmuş. Oğlanlar birlikte büyümüş ama Menelik sevilen oğul olarak kalmış. Onlu yaşlarına geldiklerinde, Melqart, annesinin kışkırtmasıyla üvey kardeşi Menelik'i Tapınak'tan çok değerli bir şey çalmak için kandırmış. Sonunda Menelik onu geri getirmiş ve her iki çocuk da babaları tarafından affedilmişler, ama onları Fenike donanmasına yazdırıp, dostu Hiram'a teslim etmiş."

"O çok değerli nesne neymiş?"

"Kutsal Kutu. Daha da önemlisi, On Emir'in aslı da o kutudaymış."

"Musa'nın Dağ'dan indirdiği kil tabletler mi?"

"Hayır. Bunlar altından yapılmış. İncil'de Altın Deri olarak tasvir edilir. Musa onları yok ettiğini söylemiş ama aslında öyle olmamış."

"Ne diye yok etmek istesin ki?"

"Tabletler eski dinler sürekli değişim halindeyken yazılmıştı. Musa insanları kendi vaaz ettiği dine çeviremeden dikkatlerini dağıtacaktı."

"Belli ki tabletler yok edilmemiş."

"Süleyman'ın dönemine kadar saklı kalmış. Onları potansiyel tehlike olarak gördüğü halde bu tür kutsal nesneleri yok etmekten korkuyormuş. Tabletler tekrar çalınacak diye de endişe etmekteymiş. Menelik'e On Emir'i Ophir'e götürüp saklamasını söylemiş. Kadın rahip de Melqart'a gidip altın tabletleri geri getirmesini buyurmuş. Üvey kardeşler dövüşmüşler. Menelik üvey kardeşini öldürüp gemisine el koymuş ve eve dönüp babasına olanları anlatmış. Süleyman da, arkasından kendi aleyhine işler çevirdiğinden ve eski pagan dinini yaymaya çalıştığından kuşkulandığı Melqart'ın annesini sürgüne göndermiş."

"Peki *Kılavuz* nerede işe karışıyor?"

"Kadın rahip muhbirleri sayesinde Süleyman'ın Menelik'in bir çift dökme heykelini yaptırttığını ve bronz heykellere Ophir'in ve tabletlerin

yerini gösteren bir haritayla yazılar kazıldığım duymuş. Parşömene çizilmiş daha ayrıntılı bir harita ise kardeşlerin dövüşü esnasında kaybolmuş."

"Niye ***iki*** heykel'?"

"Süleyman bilge olduğu kadar ihtiyatlıymış da. Heykelleri tapmağının girişine koydurmuş. Yani göz önüne saklamış."

"Ya kadın rahip?"

"Sürgünde, tek oğlunun Menelik'in, yani Saba'nın veledinin eliyle öldürülmüş olması yüzünden öfkeden deliye dönmüş. Süleyman'ın karısı olmanın ve On Emir ile onlardan gelen gücün kendi hakkı olduğuna inanı yormuş. Bu kez de Melqart'ın oğluna hazineyi ele geçirmesi ve Süleyman'la Saba'nın torunlarından intikam alması için emir vermiş. Çocuk başarısız olmuş ama bu talimatları sonraki kuşaklara aktarmış. Yıllar geçtikçe, asıl amaç kimse öğrenmeden tabletleri geri almak haline gelmiş. Sırrın keşfedil memesi için bütün dünyada bir Bekçilik geleneği oluşturulmuş."

"Bütün bunlarda sizin rolünüz ne?"

"Babam da bu görevi bana devretti. Baltazarların sonuncusu olarak yüzyıllar öncesine dayanan bu vaadi yerine getirme görevi benim omuzlarıma düşüyor."

"Demek *buymuş*. Şimdi bir avuç tozdan ibaret olan o kadın rahibin öcünü alacaksınız. Saba'nın torunu olduğuma inandığınıza göre beni de öldürmek niyetindesiniz."

"Öldürmemeyi tercih ederim. Bir teklifim var. Baltazar soyunu sürdürmek istiyorum. İkimizin kanını birleştirmekten daha iyi bir şey olabilir mi?"

Carina'nın mavi gözlerinde afallamış bir ifade belirmişti. "Ciddi olamazsınız. Yani siz benim..."

"Ben aşk birleşmesinden söz etmiyorum. Bunu bir iş teklifi olarak düşünün."

"Sonra sizin o sözde vârisinizi doğurunca beni öldürmeyi de iş mi sayacaksınız?"

"Bu tamamen size bağlı."

"O zaman hemen öldürün beni. Bana dokunduğunuzu düşünmek bile midemi bulandırıyor." Adamdan kurtulmaya çalıştı. Baltazar yolunu kesmek üzere bir adım attı. Carina kaçacak bir yer arayarak geri döndü ve gözü meşalenin oynaşan alevleriyle aydınlanmış olan heykelin yüzüne takıldı.

"Bu heykel. Şimdi hatırladım. Roma'da bir benzerini görmüştüm. Savaşta Kartaca'dan alınmıştı. Romalılar şehre saldırınca Kartacalılar bunun önünde Tanrı Ba'al'a çocuk kurban ediyordu. Sizin kutsal rahibiniz de o yüzden sürgüne gönderilmişti. İnsan kurban ediyordu."

Baltazar, "Süleyman iki yüzlünün biriydi," diye hırladı. "Eski tanrılara tapardı ama rahipleri karşısına dikilince onlara teslim oldu."

"Sizinle ya da iğrenç tanrılarınızla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Beni hemen bırakmanızı istiyorum."

"Bu mümkün değil."

Carina'nın gözünde şeytani bir ışık belirmişti. Meşaleyi durduğu yerden kapıp Baltazar'ın suratına doğru salladı. Baltazar bu meydan okumaya güldü.

"Onu ben senden almadan yerine koy."

"Beni bırakmazsan o harika rahibini yok ederim."

Dönüp sunağın yanına koştu ve meşaleyi sunaktaki parşömenlere yaklaştırdı.

Baltazar'ın eli bir kobra hızıyla hareket etti. Kuru parşömenler tutuşmadan meşaleyi Carina'nın elinden alıp yumruğunu genç kadının suratına indirdi. Carina baygın olarak yere yığıldı.

Baltazar heykele baktı. Çarpık badem gözler parıldıyordu. Heykelin kolları Baltazar'a sarılmak istercesine uzanmıştı.

Baltazar, Carina'nın gevşek vücuduna bir göz atıp tekrar sessiz heykele baktı. Bir şey dinliyormuş gibi başını kaldırdı.

Bir süre sonra da, "Evet," dedi. "Şimdi anladım."

BÖLÜM

44

Austin dalış takımlarının bulunduğu torbayı kayıkhanenin girişine bırakıp çalışma odasına geçti. Telefonunda kırmızı ışık yanıp sönüyordu. İki mesajı vardı. Düğmeye bastı. İlk mesaj Carina'dandı.

"Selam Kurt. Bir buçuk gibi Met'ten ayrılıyorum. Toplantı *çok* başarılı geçti! Sana anlatmak için sabırsızlanıyorum. Umarım bilgisayarda *Kılavuz'dan* bir şeyler çıkmıştır. Şimdi Penn İstasyonu'na gitmek üzere taksiye bineceğim. Akşam üzerine doğru D.C.'de olurum. Yaklaşırken yine ararım. *Ciao."*

Austin duvardaki saate göz attı. On buçuktu. İkinci mesaj başlarken çıkan sinyal sesi kafasını karıştırdı. Belki Carina aramıştı yine. Telefondaki mesaj kısa ve tüyler ürperticiydi.

Metalik bir ses, "İyi akşamlar Bay Austin," dedi. "İtalyan mülkünü size göstermek üzere tutuyoruz. Bu numaradan arayın."

Bir ses değiştirme aygıtı telefondaki sesi robot sesine çevirmişti. Ekranda da arayanın BÖLGE DIŞI olduğu yazıyordu. Austin, Topkapı Sarayı'nda Buck'un söylediklerini hatırladı.

Patronumun onunla ilgili başka planları var.

Carina, Penn İstasyonu'na hiç ulaşamamıştı. Austin dudaklarını büzdü. Carina'nın o gün yaptıklarını zihninden geçiriyor, kayboluşuyla ilgili bir ipucu hatırlamayı umuyordu. Carina, Met'e gideceğinden kimseye söz etmemişti. Austin de müzedekilerle bu sabah konuşup son dakika planları yaptığına kulak misafiri olmuştu.

Austin, Zavala'yı aramak üzere almacı kaldırdı ama eli havada kalakaldı. Telefon çıngıraklı yılana dönüşmüş gibi yerine bırakıp terasa çıktı.

Havada keskin bir koku vardı ama çamur ve çürümüş yosunların nahoş kokusu değildi. Terk edilmiş kurbağaların aşk şarkılarıyla böcek korolarının sesi birbirine karışıyordu. Yarım ayda nehir soluk bir hayalet gibi görünmekteydi. Carina'yla yemek yedikleri ilk gece evin etrafında dolanan kişiyi hatırladı. Nehrin mat parıltısının önünde, o gece dibinde ayak izlerine rastlamış olduğu yüksek meşe ağacının silueti dikiliyordu.

O gece dolanan her kimse dolanmakla yetinmemişti.

Austin evden geçip arabasının yanma gitti. Uzun bahçe yolunu geçip caddeye çıktı ve bir yedi, sekiz kilometre daha gittikten sonra durdu. Torpido gözünden cep telefonunu çıkarıp ezbere bir numara tuşladı.

Boğuk bir ses, "Flagg konuşuyor," dedi.

Austin, "Yardımına ihtiyacım var," dedi. "Evime kadar gelebilir misin? Bir de dezenfekte aleti getir."

Flagg, "Yirmi dakika," deyip telefonu kapattı.

Flagg muhtemelen Langley'deydi. Austin eski meslektaşının nerede oturduğunu bilmiyordu. Belki de CIA karargâhından başka evi yoktu, dünyanın dörtbir yanındaki sorunlarla boğuşmadığı zamanlarda orada kalıyordu.

Austin tekrar kayıkhaneye döndü. Carina'ya gözünün önünden ayrılmaması için ısrar etmediğinden dolayı kendine kızıyordu, hoş etse de işe yarayacağı şüpheliydi. Carina kendi güvenliği söz konusu olunca korkusuz davranıyordu.

Tam yirmi dakika sonra iki araç bahçe yoluna saptı. Flagg bir Yukon'dan indi. Tulum giymiş ince, genç bir adam da, üzerinde böcekle mücadele şirketlerinden birinin adı yazan kapalı bir minibüsten indi.

Tulumlu adam kendini Böcekçi olarak tanıttı. Çalışma odasına alüminyum bir sandık koydu ve kapağını açtı. Sandıktan Buck Rogers'in ışın tabancasına benzeyen bir aygıt çıkarıp, topuklarının etrafında dönerek aygıtın ışıklı ucunu duvarlara tutmaya başladı.

Hızla çalışıp giriş katındaki bütün odaları taradıktan sonra döner merdivenden kuledeki yatak odasına çıktı. Birkaç dakika sonra aşağı döndü ve aletlerini toparlamaya başladı.

"Burada böcek yok," dedi. "Bütün ev temiz."

Austin, "Ya evin dışı?" diye sordu. Çenesiyle terası göstermişti.

Böcekçi işaret parmağıyla sağ şakağına vurdu. "Tüh. Tabii ya."

Terasa gidip birkaç saniye içinde geri geldi.

"Nehir yönünden bir sinyal alıyorum," dedi.

Austin, "Galiba nereden geldiğini biliyorum," dedi. Bir fener alıp Flagg ve Böcekçi ile birlikte teras merdiveninden inerek meşe ağacının dibine gitti. "Birkaç gece önce burada dolanan biri vardı," dedi. "Ağacın altında ayak izleri bulmuştum."

Böcekçi ışın tabancasını dalların arasına doğru tuttu. Aygıtın küçük LCD ekranında sayılar belirmiş ve birtakım elektronik vızıltılar duyulmuştu.

Feneri alıp Flagg'la Austin'den yardım istedi. İkisi birlikte genç adamın en alçak dala tutunarak ağacın ortasına kadar tırmanmasına destek verdiler. Böcekçi bir çakıyla kalın dallardan birinde bir şeyler yaptı sonra aşağı inip fenerle elindekini gösterdi. Avucunda oyun kâğıdı destesi büyüklüğünde plastik bir kutu vardı.

"Bir sanat eseri. Hatta daha bile ileri. Sese hassas. Güneş enerjisiyle çalışıyor. Bu küçük aletle, ister normal telefondan ister cep telefonundan yapılsın tüm görüşmeler tespit edilir ve bir dinleme merkezine aktarılır.

Telefon görüşmeleriniz dünyanın herhangi bir yerine iletilmiş olabilir. Bunu ne yapayım şimdi?"

Flagg böcek arama işlemlerini hiç sesini çıkarmadan izlemişti ama bu sefer bir öneride bulundu. "Ben olsam yerinde bırakırım. Birtakım yanlış bilgiler yollamaya yarayabilir."

Austin, "Bense dinleyenlere iki çift laf etmek istiyordum," dedi ama Flagg'ın teklifinin iyi bir fikir olduğunu biliyordu.

Böcekçi yeniden ağaca tırmandı. Flagg dalların arasından izlerken, "Birisi senin işine burnunu sokmak için bayağı sıkıntıyı göze almış," dedi. "Ben de NUMA'ya geçtikten sonra tek derdinin balıkları saymak olduğunu sanıyordum."

"Okyanustaki bazı balıkların büyüklüğüne inanamazsın. Arkadaşın işini bitirince birkaç bira açayım da olup bitenleri anlatayım sana."

Böcekçi, elektronik cihazı tekrar yerine yerleştirdikten sonra ağaçtan indi. Aletlerini toparlayıp aracına binip gitti. Austin buzdolabından iki şişe Sam Adams çıkardı ve Flagg'la çalışma odasındaki deri koltuklara yerleştiler. Sonraki bir saat boyunca Austin, Flagg'a ro ro gemisindeki korsanlık girişiminden başlayarak her şeyi anlattı.

Flagg'ın normalde ifadesiz olan yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Hz. Süleyman'ın madenleri ha! Seninkiyle kıyaslayınca benim işim posta dağıtmak gibi kaldı." Tekrar ciddileşti. "Hakikaten ağırsiklette güreşiyorsun. Sence hanım arkadaşın şu Baltazar denen herifin elinde midir?"

"Ta başından beri her işte onun parmağı var."

"Ben ne yapabilirim?"

"Baltazar'ın nerelerde vakit geçirdiğini bulmaya çalışsan."

"Hemen ilgileneceğim. Başka?"

"Bekle." Austin telefonu alıp telekonferansa geçirdi ve kendisine bırakılmış olan numarayı tuşladı.

Garip bir ses, "Sizi bekliyorduk," dedi.

"Kent dışındaydım. Şu İtalyan mülkü meselesi nedir?"

"Siz onu Carina Mechadi olarak biliyorsunuz. Kendisi iyi durumda. Şimdilik. Gelecekteki sağlığını garanti edemem."

"Karşılık olarak ne istiyorsunuz?"

"Ne değil. Kim. Onu sizinle takas edebiliriz."

"Garanti?"

"Mükemmel bir dünyada garanti olurdu. Sizinki şimdilik mükemmellikten epey uzak."

"Koşullar nedir?"

"Tam doksan dakika sonra Lincoln Anıtı'nın önünde olun. Kimseyi getirmeyin. Konum saptamaya yarayan araçlardan getirmeye de çalışmayın. Aranacaksınız."

Austin, Flagg'a göz attı. "Orada olacağım."

Hat kesildi.

Flagg, "Bayağı esaslı bir kadın olmalı," deyip koltuğundan kalktı. "Harekete geçsen iyi olur. Ben de Baltazar'ın izini bulmaya çalışayım."

Austin, bağlantı olarak Zavala'yı kullanmasını söyledi. Arkadaşı gittikten sonra telefonu alıp Joe'yi aradı, telefonu dinleyenlere saygılarını sunmamak için kendini zor tutuyordu.

"Selam Joe, Kurt. Yarın seninle buluşamayacağım. Pitt aradı, bu gece buluşmak istedi."

"Çok önemli olmalı."

"Öyle. Sonra ararım seni."

Austin on beş dakika sonra çevre yolundan Washington'a doğru giderken Zavala'yı bir daha aradı.

"Aramanı bekliyordum. Bu gece Pitt'le nasıl buluşacağını anlayamadım. Son duyduğumda Japon Denizi'ndeydi."

"Dolambaçlı işler çevirdiğim için kusura bakma. Birisi konuşmamın her kelimesini dinliyordu."

Austin, Carina'nın durumunu ve kaçıranların emrine itaat etmek niyetinde olduğunu anlattı.

"Sen ne desen kabul ederim Kurt, ama oraya gitmen Carina'ya faydalı olacak mı sahiden?"

"Bilmiyorum. Ona yeterince yaklaşma fırsatı verebilir bana. Madenin yeri hakkında bir ipucuna sahip olmam da avantaj sağlayabilir."

"İşe limon sıkmaktan nefret ederim ama ya sadece postunun peşin deyseler ve pazarlığa yanaşmazlarsa?"

"O ihtimali de ciddiye alıyorum. Ama şansımı deneyeceğim. Bu arada, madeni bulmanı istiyorum. Değiş tokuş edilecek bir kart olabilir. Hız en önemli mesele."

"Helikopteri ayarlayıp Troutlarla konuştum bile. İlk ışıklarla birlikte Saxon'u da alacağız. Sana da iyi şanslar bu arada."

Austin, "Sağol," dedi. "İhtiyacım olacak."

Zavala'ya Flagg'ın kendisiyle temasta olacağını da söyleyip telefonu kapadı. Cipi NUMA'nın yeraltı garajına park edip taksiyle Lincoln Anıtı'na gitti. Doksan dakikanın dolmasına bir dakika kala orada oldu. Taksinin uzaklaşmasından birkaç saniye sonra siyah bir Cadillac Escalade cip kaldırıma yanaştı ve arka kapısı açıldı. Bir adam indi ve Austin'e arka koltuğu gösterdi.

Austin derin bir soluk alıp arabaya bindi. Adam da yanına oturup, Austin'i arkada oturan diğer adamla aralarına sıkıştırdı. Araç anıttan hızla uzaklaşıp akan trafiğe karıştı.

Austin'in solunda oturan adam elini ceketinin içine attı. Austin bir metal parıltısı gördü ama bıçak mı tabanca mı olduğundan emin değildi. Kötü bir karar verdiği için içinden küfür etti. Onu bir yere götürecekleri yoktu. Anında öldürmek niyetindeydiler.

Kendini korumak için kolunu kaldırdı.

O anda ensesine soğuk bir şey değdi ve hafif bir tıslama sesi duyuldu.

Sonra birisi gözlerini karartan bir perde indirdi.

Bedeni gevşedi, gözleri kendiliğinden kapandı ve başı düştü. İki yanındaki adamlar yüzünden devrilmemişti.

Çok geçmeden, başkentin dış semtlerinde hız limitinin izin verdiği son süratle havaalanı yönünde ilerliyorlardı.

BÖLÜM

45

McDonnel Douglas MD 500 hizmet helikopteri, Chesapeake Körfezi'nin üstünde ok gibi giderken turkuvaz rengi gövdesi şafağın yumuşak ışıklarına gömülmüştü. Kumanda Joe Zavala'daydı. Gamay yan koltuktaydı. Paul Trout'un uzun kolu da dalış takımlarının torbalarıyla paylaştığı arka koltuktan sarkıyordu.

Zavala aşağıda renkli baloncukların kaynaştığı yeri göstererek, "Kurt'la batığa daldığımız yer burasıydı," dedi. "Havre de Grace de yaklaşıyor."

Concord Feneri'nin sivri beyaz ucu görüntüye girdi. Arkasından da Susquehanna Nehri'nin ağzındaki demiryolu köprüsünü gördüler.

Zavala kuzeybatı yönünde çamurlu nehir yatağını izleyerek uçmaya devam etti. Susquehanna'nin akıntısı orada yamuk yumuk adalar tarafından kesiliyordu. Her iki kıyıyı da Grant Ormanı'nın eteklerinde uzayan tarım arazileri işgal etmekteydi.

Saatte yüz elli mil hızla uçan araç, Harrisburg'a çabucak vardı. Yoldaki trafik hâlâ sakindi. Capitol kubbesinin yaklaşık on dört kilometre kuzeyinde helikopter doğuya dönüp nehirden uzaklaştı ve bir dağ silsile

sine doğru uçmaya başladı. Sık ormanların, çiftliklerin üstünden geçip sonunda sabah sislerinin arasında alçaldı ve otlarla kaplı bir piste indi.

Pistin kenarında Saxon'un elden düşme Chevy Suburban'ı park edilmişti. Helikopterin kızakları yere değer değmez Saxon motoru çalıştırdı ve tarlada ilerlemeye başladı. Helikopterin yanına gelince durdu ve araçtan indi. Dönen pervanelerin altından geçip Zavala ve Troutlarla hararetli bir şekilde tokalaştı. Bol cepli pantolonu, avcı yeleği ve bir kenarı kıvrık şapkasıyla safariye gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Kurt nerede?" diye sordu.

Zavala, "Beklenmedik bir işi çıktı," dedi. Austin'in işiyle ilgili endişelerini de neşeli bir tebessümle gizlemişti.

Saxon hayal kırıklığı içinde, "Lanet olsun," dedi. "Madeni bulma keyfini yaşayamayacak."

Paul, "Çok emin görünüyorsunuz," dedi.

Saxon, "Joe, şatafatlı açıklamaları sevdiğimi bilir. Benim işimin bir parçası da şovmenliktir," diye itiraf etti. "Ama Saba'nın mezarı üstüne yemin ederim ki maden avucumuzun içinde. Size göstereceğim."

Arabasına gidip bagajı açtı. Yıpranmış valizini çıkardı ve kalın bir kâğıt tomarı aldı.

Zavala, "Bayağı çalışmışsın," dedi.

"Bütün gece araştırma yapmaktan gözlerim bozuldu. Ama değdi doğrusu. Bu ilgilendiğimiz bölgenin topografik haritası. Ve şu şema da kömür madenlerinde kullanılan eski demiryolunu gösteriyor. Joe size bilgi vermiştir muhtemelen, ama beni buralara çeken efsanevi bir altın madeni hakkındaki söylentilerle Kızılderililerin ölülerini gömdükleri mağaralar olmuştu. Şu Altın Madeni Yolu, dağlara doğru uzanıyor ve Altın Madeni denen terk edilmiş bir köye kadar gidiyor."

Trout ıssız pisti kuşatan ormanlara baktı. Beyni derin düşüncelere daldığı zaman hep yaptığı gibi yine kahverengi gözlerini kırpıştırıyordu.

Tipik New England dobralığıyla, "Bilimsel kuşkuculuğumu mazur görün," dedi. "Ama Fenikelilerin dünyanın yarısını aşıp bu güzelim Pennsylvania kırsalında bir altın madeni bulduğuna inanmak çok zor."

Saxon, "Kuşku duymak sağlıklıdır," dedi. "Ama şartları göz önüne almak lazım. Şimdi patikalar, uykulu köyler ve çiftlikler görüyoruz. Ama bir zamanlar bu topraklar yirmi köyde yaşayan en az beş kabile tarafından işgal ediliyordu. 1600'de, Avrupalılar burayı yeniden keşfettiklerinde bu tepelerde ve vadilerde yaşayan yaklaşık yedi bin Susquehannock Kızıl derilisi vardı."

Camay, "İlk temasla ilgili teoriniz ne?" diye sordu.

"Ben bakır aramak için yola çıkan bir Fenike araştırma gemisinin Kızılderili altınlarını duyduğuna inanıyorum. Organizasyon becerileri sayesinde madeni açmak için yerlileri tuttuklarını, altını işlediklerini ve ülkelerine taşımak için kara ve denizde ulaşım yolları açtıklarını düşünüyorum."

Trout başını sallayarak, "Zor ama imkânsız değil," dedi. "Yanlış anlamadıysam bizi madene götürebileceğinizi söylüyorsunuz?"

"Madenin bulunduğunu *tahmin* ettiğim yere götürebilirim. **Arabaya** atlayın da gidelim."

Eşyalarını helikopterden Suburban'a aktardılar. Saxon rüzgârlı kır yolunda ilerledi. Birkaç kilometre sonra da yoldan çıkıp ormana giden bir çift tekerlek izini takip etmeye başladı.

Araç, krater büyüklüğündeki çukurlarda hoplaya zıplaya giderken, "St. Anthony Kırsalı'na hoş geldiniz," dedi. "Burası Pennsylvania'nın yolu olmayan ikinci büyük bölgesi. Appalachian sıradağlarının arasında kalıyor. Birinci ve ikinci dağ silsilesi arasında altı bin hektarlık orman arazisi var."

Gamay, "Ben St. Anthony'nin Kuzey Amerika'ya geldiğini bilmiyordum," dedi.

"Gelmedi ki. Bu isim Anthony Seyfert adındaki misyonere ithafen verilmiş. Yerliler Taşlı Vadi olarak bilir. Şimdilerde mezarlık gibi sessiz ama 1800'lerde yüzlerce erkek ve çocuk kömür madenlerinde çalışırmış.

Demiryolu hatları Rausch Gap köyüne kadar gelmiş ve sonra da Cold Springs bölgesine devam etmiş. Madenler kapanınca da hemen hemen hiç kimse kalmamış."

Zavala, *"Hemen hemen* dedin," dedi.

Saxon başını salladı. "Bazı uyanık girişimciler altın madeni efsanesinden kazanç sağlamanın yolunu bulmuş. Altın Akıntısı diye bir otel kurmuşlar. Turistler otelde kalıp bir mağarada tekne gezisi yapıyormuş, Pennsylvania'da onlardan çok bulunur. Otelin duyurusu da tavayla altın arama fırsatı diye yapılmış."

Gamay, "Peki sahiden altın buluyorlar mıymış?" dedi.

"Turistleri sevindirmeye yetecek kadar. Otelde altın tozlarını koyacak madalyonlar satılıyormuş. Ama demiryolu irtibatı kesilince otel de kapanmış."

Paul, "O altın tozlarının da bir kaynağı olmalı," dedi.

Saxon sırıttı. "Kesinlikle. O yüzden de otelin bütün bu esrarı çözecek anahtar olduğuna inanıyorum."

Zavala, "Nasıl yani?" dedi.

Saxon esrarengiz bir tavırla, *"Görürsünüz,"* diye cevap verdi.

Ormanda daha derinlere dalarken Saxon, Kızılderililerle bölgeye yerleşenler arasındaki savaşları anlattı ve eski maden kamplarının kalıntılarıyla, maden yataklarını işaret eden kuleleri gösterdi. Bir gölün kıyısında yol aniden bitiverdi. Saxon da Suburban'ı durdurdu.

"Altın Akıntısı Otel'e hoş geldiniz," dedi.

Arabadan inip Saxon'un peşinden, göl kıyısına indiler. Gölün cam gibi yüzeyinde neredeyse hiç hareket yoktu.

Zavala, "Otel gölün altında mı?" diye sordu.

Saxon, "Otel vadideydi," dedi. "Bölge terk edilince altın avcıları gelip altının kaynağını aradılar. Beyinlerinden çok da dinamit kullandılar. Doğal bir kümbeti havaya uçurup yakınlardaki bir derenin sularının vadiye dolmasına ve oteli de yutmasına yol açtılar."

Zavala suyun kıyısına kadar gidip göle baktı. Genişliğini bir buçuk, uzunluğunu da üç kilometre olarak tahmin etti, çevresi sık ormanlarla kaplıydı. "Derinliği ne kadar?"

Saxon, "En derin yeri yaklaşık otuz metre," dedi. "Kaynak sularından oluşan bir göl."

Zavala, "Standart dalış yöntemi dalışı planlamak ve plana göre dalmaktır," dedi. "Büyük bir göl. Nereden başlayacağımızı bilen var mı?"

Saxon, "Ben göstereyim," dedi.

Arabasına gidip çantasından üstünde Altın Akıntısı Otel yazan bir dosya aldı ve Zavala'ya sararmış bir broşür uzattı. Otel broşüründe iki katlı taş bir yapının resmi vardı.

Otelden mağara girişine inen merdivene kadar uzanan bir yürüme yolu vardı. Merdivenin dibinde de gezi tekneleri yan yana dizilmişti. Victoria giysileri içindeki insanları delikli tavalarıyla savaklarda altın ararken gösteren bir de çizim yapılmıştı. Zavala broşürden başını kaldırıp göle bakarak yüzeyin altındaki durumu kavramaya çalıştı.

Sonra, "Otel karadayken kimse madeni bulamamış," dedi. "Şimdi suyun altında kolayca bulunacağını düşünmene yol açan ne?"

Saxon, "Aynı soru benim de aklıma geldi," dedi. "Tam umudumu yitirecekken bir dergide bir yazı okudum. Yazıda eski mutfak personelinden biri, mutfakta bir ambar kapağı olduğunu anlatıyordu. Aslında kilit liymiş ama mutfak çalışanları kilidi kırıp aşağının derinliğini anlamak için bir şey atmışlar. Attıkları şeyin dibe çarptığını duyan olmamış. Otel idaresi de kapağa daha sıkı kilit vurmuş, çünkü adamlar bütün çöpleri o bacaya atmaya başlamışlar."

Paul konuştu. "O baca bir madenin havalandırma bacası olabilir."

Saxon bir çizim defteri çıkarıp, broşürden otelin kopyasını çizdiği sayfayı açtı. Hava bacasını iki dikey çizgiyle göstermişti.

"Bence otel madenin üstüne inşa edilmiş," dedi. "Mağara da, tavanı çökmeden önce madenin girişinin bir parçasıydı belki. Mağaranın açıl

ması girişi kapatmış ama altınlı suyun akışını kesmemiş. Eğer bacadan aşağı inersek, madene ulaşabiliriz. Sizce bu yapılabilir mi?"

Zavala bir an çizimi inceledi ve zihninden dalışın tüm aşamalarını kurguladı. Saxon'a, "Baca girişinin genişliği konusunda herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Yazıda bir ölçü verilmemişti."

Zavala dikkatli bir dalgıçtı. İki aşamalı bir plan öneriyordu. Gamay'la ikisi önce mağarayı araştırıp sonra da bacaya bakacaklardı. Gamay Büyük Göller'de pek çok batığa dalmış çok yetenekli bir dalgıçtı ve sonradan deniz arkeologu olmuştu. İkisi de ince yapılı oldukları için belki bacadan sığabilirlerdi.

Paul kauçuk botu şişirirken, dalgıçlar da dalış takımlarını giydiler. Saxon, su geçirmez plastik bir dosyaya koyduğu topografya haritasında otelin yerini işaretlemişti.

Trout küreklere asılıp Gamay'la Zavala'yı gölün belli bir yerine kadar götürdü. Suya ağırlık takılmış bir işaret balonu bıraktılar. Her şey hazırdı. Dalgıçlar botun iki yanından suya devrilip derinliklerde gözden kayboldular. Bir dünyadan ötekine geçişlerini sadece birkaç küçük dalga belli ediyordu.

BÖLÜM

46

Austin soyguna uğradığı duygusuyla uyandı. Aptal gibi Baltazar'la karşılaşana kadar aklının tümüyle başında olacağını ummuştu. Kendisini gafil avlamalarına izin vermişti.

Bir metre kadar ötesinde bir yüz belirdi. Yüzün sağ tarafı sarılıp sarmalanmıştı.

Adam aslında hiç umursamadığını belli eden bir ses tonuyla, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Austin'in başı ağrıyor, dili uyuşuyordu ve görüşü bulanıktı.

"Yolda ezilmiş bir hayvandan daha iyi sayılırım," diye cevap verdi. "Sen kimsin?"

"Bana Silahtar diyebilirsin. Baltazar için çalışıyorum." Austin'e bir bardak berrak sıvı uzattı. Onun duraksadığını görünce dudaklarını yayıp eksik dişlerini ortaya çıkararak sırıttı. "Merak etme. Baltazar ölmeni isteseydi, şimdi papatyaların arasında olurdun. Sana verdikleri kimyasal ilacın etkisini giderecek bu."

Austin sıvıdan bir yudum aldı. Soğuktu ve tadında yapay bir tatlılık vardı. Başının zonklaması azaldı ve gözlerini odaklamayı başarabildi. Bir ordu yatağında yatıyordu. Yeni arkadaşı da katlanan bir koltuktaydı. Geniş, dikdörtgen bir çadırdaydılar. Kırmızı beyaz çizgilerin arasından güneş ışığı sızıyordu.

Austin, "Bütün gece baygın kalmışım," dedi.

"Adamları sinir etmişsin demek ki. Sana bir öküzü devirmeye yetecek kadar mutluluk iksiri vermişler."

Austin bardaktaki sıvıyı bitirip bardağı geri verdi. Adamda profesyonel güreşçilere has kapı gibi bir vücut vardı ve mavi pamuklu tulum giymişti. Koltuğunun yanında da bir çift alüminyum koltuk değneği duruyordu.

Austin, "Suratına ne oldu?" diye sordu.

Solak olan adamın ağzı aşağı doğru sarktı. "Bir şey oldu işte," dedi. "Ayağa kalk."

Kendisi de kalkmak için koltuk değneklerine abandı. Sonra onlara abanarak Austin'in yavaşça yataktan bacaklarını indirmesini ve ayağa kalkmasını bekledi. Austin'in hafifçe başı dönmüştü ama gücünün hızla yerine geldiğini de hissediyordu. Ellerini yumruk yapıp açarak parmaklarını esnetti.

Silahtar bu belli belirsiz hareketi hemen fark etti. "Komik bir şey yapmaya kalkarsan, çadırın önünde iki muhafız bekliyor ve onlar benim gibi dost canlısı değildir. Bay Baltazar da bana onları üstüne salma yetkisi verdi. Anladın mı?"

Austin başını salladı.

Silahtar kapıyı gösterdi. Austin dışarı çıkıp parlak gün ışığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Muhafızlar kapının iki yanında bekliyordu. Giydikleri ortaçağ tunikleri, Austin'e doğrultmuş oldukları otomatik silahlara hiç uymuyordu. İkisinde de, Austin onları sıkıntıdan kurtaracak bir hareket yapsa sevineceklerini gösteren, aldatıcı tembel bir ifade vardı.

Çadır, ağaçlarla çevrili geniş, açık bir alana iki sıra halinde kurulmuş bir düzine düzenekten biriydi. Karşı sıranın ortasında yerden yüksek bir seyir platformu kuruluydu. Platformun üstü ve yanları kapalıydı. Köşeleri de kule şeklinde yapılmıştı. Boğa kafası amblemli flamalar rüzgârla uçuşuyordu.

Çadır dizilerini ayıran yaklaşık on beş metrelik bir açık alan vardı. Alçak bir tahta perde, alanın büyük kısmını uzunlamasına ikiye ayırıyordu. Tahta perdeyle ayrılmış her iki uçta tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş iki adam devasa atların üstünde duruyordu. Dev gibi hayvanlar da güneşte pırıl pırıl yanan zırhlara bürünmüşlerdi.

Ayakta duran biri yeşil mendile benzer bir örtü salladı. Zırhlı adamlar hayvanlarını topuklayıp mızraklarını indirerek birbirlerinin üstüne doğru gitmeye başladılar. Toynakların çarpmasıyla yer sarsılıyordu. İki binici ortada karşılaştılar ve mızrakları şiddetle kalkanlara indi. Mızrakların tahta sapları kırıldı. Adamlar tahta perdenin öbür ucuna gidip atlarını döndürdüler ve bu kez de kılıçlarını çekerek birbirlerine saldırdılar. Austin dövüşün ikinci perdesini göremedi çünkü muhafızları tarafından iki çadırın arasına itilmişti.

Etrafına bakınca tarlalarla ağaçlar gördü. Ağaçların kıyısında kırmızı bir şey parladı. Bu son sürat yaklaşan bir arabaydı. Sürücüsü son anda frene bastı ve Bentley'in ağır tamponu Austin'in dizlerinden birkaç santim ötede durdu.

Kapı ardına kadar açıldı ve Baltazar direksiyonun başından indi. Göğsüne boğa başı işlenmiş tuniğinin altında zırhı parlıyordu. Geniş suratında büyük bir tebessüm vardı. "Sinirleriniz yine çelik gibi Austin," dedi.

"Adamlarınızın verdiği kokteylden sonra biraz ağırlaştım sadece Baltazar."

Baltazar ellerini çırptı. Silahtar deri kaplı iki koltuk getirip karşı karşıya koydu. Baltazar koltuklardan birine oturup diğerine de Austin'i buyur etti.

"Küçük mızrak dövüşümüz hakkında nc düşünüyorsunuz?" dedi.

Austin, Baltazar'ın zırhına ve üzerine giymiş olduğu tuniğe baktı. "Kendimi *Kral Arthur'un Sarayında bir Connecticut Yankee'si* filminin setinde sandım."

Baltazar, "Bunu bir zaman yolculuğu olarak düşünün," dedi. "Buradaki her şeyi tam bir on beşinci yüzyıl Fransız turnuvasındaki gibi tasarladım."

Austin arabaya göz attı. "Bentley'i de mi?"

Baltazar, Austin'in alayını kaş çatarak karşıladı. "Şövalyelik günlerinde bu turnuva erkekleri savaşa hazırlamak ve yüreklilerle yüreksizleri ayırmak için yapılırdı. Ben de burada kendi askerlerim için aynı amaçla yapıyorum. Son derece ciddiye alırım."

"Bir hobiniz olmasına sevindim Baltazar, ama ikimiz de davetinizi niye kabul ettiğimi biliyoruz. Carina Mechadi nerede?"

"Telefonda da söylediğim gibi şimdilik emniyette." Austin'i bir labo ratuvar örneğiymiş gibi süzdü. "Kendinizi feda ettiğinize göre genç kadına çok önem veriyor olmalısınız."

Austin gülümsedi. "Yüzünüzü özlemiştim Baltazar. Böylece bedavaya sizi görmeye gelmiş oldum."

Baltazar aşırı geniş çenesini öne çıkardı. "O zaman konuşalım Bay Austin. Söylemeye değer bir şeyiniz varsa öğrenmek isterim."

"Başlangıç olarak, Carina'yı bırakmanıza değecek bir şey biliyorum diyelim."

"Ah, demek pazarlık edeceğiz. Teklifiniz nedir?"

"Hz. Süleyman'ın altın madeninin yeri."

"Blöf yapıyorsunuz Austin." Baltazar bunu dudak bükerek söylemişti. "Üstelik, orijinal *Kılavuz* ve haritası bende. Ne diye sizinle pazarlık edeyim ki?"

"Çünkü madenin yerini bilseydiniz Carina'yı kaçırmanıza ve beni ele geçirmek için yem olarak kullanmanıza gerek kalmazdı."

"Belki de bunu sinir bozucu bir sineği ezmek için yapmışımdır Austin. Ama sizden hoşlandım. Bana madenden söz edin. Belki bu bilgiyi bir pazarlık malzemesi olarak kullanabilirsiniz."

Austin zor bir karar veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bronz kedideki izler aslında bir haritaydı. Bilgisayarda netleştirince bir Fenike gemi batığının yeri ortaya çıktı. O batıktan kurtarılan amforada da madenin ayrıntılarını gösteren bir papirüs bulunuyordu."

"Ve siz bu enteresan papirüsün yazarını da biliyorsunuz?"

"Adı Menelik, Süleyman'ın oğlu."

"Menelik mi?" Soruyu tıslar gibi sormuştu.

"Evet öyle. Kuzey Amerika'ya kutsal bir emanet getirmiş."

Baltazar'ın tepkisi Austin'in beklediğinden daha sakin olmuştu.

"Bilginizle beni şaşırtma girişiminiz ancak durumu yeterince kavrayamadığınızı ortaya koymaya yaradı. Bu kutsal emanetin ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Belki siz bilgilendirirsiniz beni."

Baltazar gülümsedi. "Saf altın tabletlere yazılmış orijinal On Emir."

"Bunu yutmam Baltazar. Orijinal Emirler *kile* yazılmıştı."

"Sözleriniz cahilliğinizi meydana çıkarıyor. Evamir Aşere'nin hepsi de kilden üç versiyonu olduğu sanılıyordu. Ama aslında *dört* taneydiler. İlkinin tarihi diğerlerinden eskiydi. O versiyon, benim atalarımın pagan inançlarına dayanıyordu ama fazla tartışmaya açık bulundu. Güya imha edildi. Gerçekte ise saklanmış ve Süleyman'a kadar ulaşmıştı. O da altın tabletleri imparatorluğunun en uzak köşesine göndermeye karar verdi."

Austin, "Karun kadar zenginsiniz," dedi. "Birkaç altınınız daha olsa ne fark edecek ki?"

"O tabletler benim ailemin malıdır."

"Pek aile düşkünü birine benzemiyorsunuz Baltazar."

"Tam aksine Austin, bu her şeyden *önce* bir aile meselesi. Etrafınıza bakın, tören haline getirilmiş şiddeti görün ve bu şiddetin Baltazar ailesi

ne kattıklarını düşünün. Biz de dünyadaki hükümetlerden daha kötü değiliz. Sizce Soğuk Savaş bitmeden önce niye o kadar çok çelişki yaşadık? Muazzam askeri altyapı aynen devam etmekle kalmadı, Soğuk Savaş bittikten sonra iyice gelişip güçlendi."

Austin, "Bu da sizin gibi sözde barış ve huzur şirketleri için iyi bir şey," dedi.

"Korku ve gerilim bizim iş alanımızdır."

"Korku ve gerilim olmayınca da kendiniz *yaratırsınız."*

Baltazar, "İnsanların hırslarına müdahale etmemize gerek yok ki," dedi. "Biz olsak da olmasak da birbirlerini öldürecekler. Burada göze çarpmayan çok daha büyük bir fırsat var. Tabletlerin keşfi dünya hükümetlerine ve dinlerine karşı kuşku yaratacak. Her yerde huzursuzluklar çıkacak."

"Ortadoğu'dan başlayarak."

"Başlayacak ama orada kalmayacak."

"Bu da size büyük bir zenginlik ve güç kazandıracak. Peki sonra Baltazar, dünyayı mı istiyorsunuz?"

Baltazar, "James Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi dünyayı ele geçirme hevesinde değilim," dedi. "O kadarına hükmetmek fazla zor olur."

"Peki ne istiyorsunuz o zaman?"

"Dünya güvenlik işinde bir tekel olmak."

"Epeyce rakibiniz var. Bu sözde huzur işinde düzinelerce şirket bulunuyor, tabii dünyadaki orduları saymaya bile gerek yok."

"Tek bir tane kalana kadar onları ya safdışı edeceğiz ya da içimizde eriteceğiz. Barış A.Ş. Güvenlik ordularımız ve maden şirketlerimiz karşılıklı birbirini besleyecek. Sanayileşmiş ülkeler kıymetli ordularını ve donanmalarını muhafaza edebilir. Bizim özel kuvvetlerimiz Afrika, Güney Amerika ve Asya'daki fakir ülkelere doğal kaynakları karşılığında güven

lik sağlayacak. Eşi benzeri olmayan bir mali ve askeri imparatorluk kuracağım."

"İmparatorluklar gelip geçicidir Baltazar."

"Bu yıllarca sürecek. Vârisim olmadığı için belki her şeyimi Adriano'ya bırakırım. O benim için bir oğul gibidir."

"Kötü bir insansınız Baltazar."

"Ben sadece sonu gelmeyen bir sürü küçük savaş isteyen bir işadamıyım. Bir *Barış Baltazarı.* Fakat her şeyden önce tabletleri bulmamız lazım Austin."

"O zaman bir anlaşma yapabiliriz. Madenin yerine karşılık Bayan Mechadi."

Baltazar eldivenli elini kaldırdı. "Henüz değil. Bana bildiklerinizi anlatın. Birini gönderip kontrol ettireceğim."

Austin güldü. "Ben aptal değilim Baltazar. Madenin yerini doğrulattığınız anda beni öldürürsünüz."

"Ne ayıp, ne ayıp. Çok kuşkucu birisiniz. O zaman bir uzlaşma öneriyorum. Şeytani ellerimden kaçmak için bir fırsat. Bir hanım yüzünden buradasınız. Şövalyelik kanunlarına göre onun kahramanısınız ve öyle de davranmak zorundasınız."

Austin cümlenin anlamsızlığını düşünüp Baltazar'ın kaçık olduğuna karar verdi.

Zoraki bir tebessümle Baltazar'a baktı. "Aklınızdan geçen neyse söyleyin."

Baltazar koltuğundan kalktı. *"Göstereceğim.* Arabaya binin."

Baltazar, Austin binsin diye Bentley'in yolcu kapısını açtı ve sonra da direksiyonun başına geçti. Güçlü motoru çalıştırdı ve düz yolda saatte yüz kırk kilometre hızla ilerlemeye başladı.

Birkaç saniye sonra yavaşlayıp frene dokundu ve araba derin bir uçurumun kenarına birkaç metre kala durdu.

Uçurumun iki yakasını birleştiren köprü iç içe geçmiş çelikten yapılmıştı ve yaklaşık on iki metre uzunluğunda, altı metre enindeydi. Korkuluğu yoktu. Ortasında tahta bir çit uzanıyordu. Çit daha yeni dikilmiş gibi tahtaları tazeydi.

Arabadan inip kanyonun başına yürüdüler. Sivri kaya çıkıntılarıyla dolu dik yamaçlar aşağı yukarı doksan metre derinliğindeydi.

Baltazar, "Yerli halk buraya 'Ölüm Çukur' der," dedi. "Köprüyü arazimin iki yakasını birleştirmek için yaptırttım. Geleceğinizi tahmin edince de bazı değişiklikler istedim."

Austin, "Bu kadar zahmete girmeniz gerekmezdi," dedi.

"Hiç zahmet değil. İşte teklifim. Arabama Bayan Mechadi'yi bindirip çukurun öbür tarafına koyacağım." Köprünün ötesindeki yeşil alanı gösterdi. "Ben de, efsanevi canavar rolünde ortada olacağım. Güzel hanım için bir mızrak dövüşü yapacağız."

Austin dönüp arkalarından gelmiş olan iki cipe baktı. "Ya haydutlarınız?"

"Adamlarıma bu yakada kalmalarını emredeceğim."

"Yani kaçmamıza izin vereceksiniz?"

"Size sportmence mücadele etme fırsatı vereceğim, ki şu anda o kadarına bile sahip değilsiniz."

"Ya teklifinizi reddedersem?"

"Genç hanımın dehşet dolu bakışları önünde sizi uçuruma atmak zorunda kalırım."

"Böylesine cömert bir teklifi nasıl geri çevirebilirim ki Baltazar?"

Baltazar çirkin bir şekilde sırıtarak Austin'e arabaya dönmesini işaret etti. Tehlikeli bir hızla mızrak dövüşü yapılan alana döndüler. Baltazar, Austin'i çadırın önünde bıraktı. Silahtar, çadırın kapısının önünde koltuk değneklerine abanmış bekliyordu.

Baltazar, "Adamınız uygun bir şekilde giyinmenizi sağlayacak," dedi. "Sadece zincirli zırh giyip miğfer takacağız. Sizi bütün bir zırhın içine göm

mek şövalyeliğe yaraşmaz. Bir de kalkanınız ve mızrağınız olacak. Atlara zırh giydirilmeyecek ve bu da işleri hızlandıracak. Tilt'te görüşürüz."

Silahtar, Baltazar'ın uzaklaşmasını seyrettikten sonra Austin'e çadıra girmesini söyledi. Zincirli zırhı giymesine yardım etti ve üzerinde amblem olmayan bir tunik uzattı. Zincirli zırhın başlık kısmının önü açıktı. Austin'in yüzü görünüyordu. Silahtar, Austin'in başına örgü bir bere geçirip miğferi başına göre ayarlamaya çalıştı. Biraz büyük gelmişti ama iş görür diyerek geçiştirdi. Austin'in beline de bir kılıç bağlayıp mahmuzlarını taktı. Sonra da uçurtma şeklinde bir kalkan verdi.

Austin'i tepeden tırnağa süzdükten sonra yine eksik dişlerini göstere göstere sırıttı. "Sir Lancelot değilsin ama olmak zorundasın. Otur da sana bazı ipuçları vereyim."

Austin miğferi çıkarıp silahtarın portatif karyolasına oturdu.

"Dikkatle dinle. Baltazar işleri üç hamlede halletmeyi sever. İlk geçişte seninle oynar. Tamamen boş geçer. İkincide şöyle bir yoklar. Muhtemelen kalkanına vurur. Üçüncü seferde de hesabını görür. Mızrağıyla domuz gibi şişler seni. Soracağın bir şey var mı?"

"Nereden AK 47 bulurum söylesene."

Silahtar homurdandı. "İhtiyacın olmaz. Baltazar çelik gövdeli mızrak kullanır. Rakiplerine de mutlaka tahta mızrak verdirir ki zırhına çarpınca kırılsın ve o da kalkanıyla yönünü saptırsın."

"Bu pek şövalyeliğe uymuyor."

"Öyledir. Bu sefer çelik gövdeli mızrak *sende* olacak. Ona daha ağır tahtadan yapılmış Alman tipi mızrak vereceğim. Umarım seni öldürme hırsı yüzünden ağırlığın farklı olduğunu fark etmez."

"Bunu neden yapıyorsun Silahtar?"

Adam elini sargılı yüzüne götürdü. "Hileli mızrağıyla bunu bana o piç yaptı. Doktorlar Quasimodo'ya benzeyeceğimi söylüyor. Bacaklarımdaki ağrıyı dindirecek ilaç daha icat edilmemiş. Beni *unut.* Önemli olan üçüncü geçiş. Mızrağın deriyi ve tahtayı deleceğini düşünerek kalkanına

saldıracaktır. Sen de onun karın bölgesini hedef **al.** En büyük hedef o. Sakın ıskalama."

"Bunu yaparsam sana ne olacak?"

"Bana bir şey olmaz. Her halükârda burada işim bitti. Belki bir bankada iş bulurum."

Muhafızlardan biri kafasını çadıra uzattı. "Vakit geldi."

Çadırın önüne bir cip park etmişti. Silahtar, Austin'i köprüye götürdü, peşlerinden de muhafızların bindiği başka bir araba geliyordu. Köprünün etrafında bir karnaval havası vardı. Geçici olarak dikilmiş direklerde boğa başlı flamalar asılıydı. Mızrak dövüşü yapılacağı Baltazar'ın paralı askerleri arasında duyulmuştu. Her zamanki muhafızlar dışında uçurumun kenarında ortaçağ giysilerine bürünmüş bir sürü adam toplanmış, Austin'in mızraklanışını veya uçurumdan atılışını seyretmeyi bekliyordu.

Austin, "Partiye gideceğimizi söylememiştin," dedi.

"Baltazar seyirci sever." Silahtar römorklarından indirilen kocaman atları gösterdi. "Gri at Baltazar'ın. Bakla kırı olan da senin. Adı Valiant. Baltazar senin bir yaşlı bir beygire binmeni istedi ama ben iyi bir hayvan ayarlamalarını sağladım. Val sağlam ve güvenilir bir attır. Sırtındakini atmaz."

Silahtar arabayı at römorklarının yanına sürdü. Austin araçtan inip atıyla tanışmaya gitti. Hayvan yakından fil gibi kocaman görünüyordu. Austin böğrünü okşayıp kulağına fısıldadı. "Bu sefer benim için galip gel Val. Ben de sana yiyebileceğin kadar şeker vereyim."

At kişneyip başıyla Austin'e dokununca, Austin bunu evet cevabı olarak kabul etti. Dövüşün yapılacağı köprüye bakmaya gitti. İki at yan yana ancak geçebilecekti. Eğerden düştüğü takdirde barınabileceği kadar yer yoktu.

O sırada kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Bentley hızla boğaza doğru geliyordu. Peşinde bir siyah Escalade ile köprüyü de geçti ve kan

yonun yüz metre kadar ötesinde durdu. Baltazar araçtan inip cipin kapısını açtı.

Ondan da beyaz bir elbise giymiş biri indi, yanında iki de muhafız vardı. Bentley'in yolcu koltuğuna bindirilmeden önce kısaca el salladı. Baltazar'la adamları köprüden geri döndüler.

Baltazar aracı Austin'in yanına kadar getirdi. Sonra Bentley'i gösterdi. "Hanımefendin orada. Ben pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi sıra sende."

Austin elini uzattı. "Arabanın anahtarı."

Baltazar kolunun altındaki miğferi kaldırdı. Tepesindeki iki boynuzdan birine bir anahtar asılıydı.

"Alabilirsen al Austin. O kadar da kolaylaştıracak değilim."

Austin, "Bir kâğıtla kalem istiyorum," dedi.

Baltazar emir verdi. Adamlarından biri koşarak arabaya gidip bir not defteriyle kalem getirdi. Austin arabanın üstünü masa niyetine kullanarak bir şeyler yazdı ve bir harita çizdi. Sonra Altın Madeni sözcüklerinin altını çizdi.

Baltazar elini uzattı. Austin ise kâğıdı miğferinin altına yerleştirmişti bile.

"Dediğin gibi Baltazar, o kadar da kolaylaştırmayalım."

Austin, Baltazar'ın adamlarına emredip madenin haritasını aldırabileceğini ve kendisini de uçuruma attırabileceğini biliyordu. Baltazar'ın delice egosunun, adamları için hazırladığı şovu bozacak bir şey yapmasına engel olacağına güvenip bir kumar oynamıştı.

"Yürekliliğini kanıtlama zamanı Austin."

Orman yangını çıkarabilecek kadar ateşli bir bakış fırlattıktan sonra topuklarının üstünde dönüp atına doğru yürümeye başladı. Eğere inanılmaz bir rahatlıkla tırmanmıştı. Baltazar'ın silahtarı atın dizginlerini tutuyordu. Kırmızı kukuletalı bir kostüm giymiş olan iriyarı adamın sırtı Aus

tin'e dönüktü. Sonra dönüp Austin'e baktı ve Austin, Baltazar'ın bebek yüzlü katilini tanıdı. Adriano gülümseyerek Bentley'i gösterdi.

Ne demek istediği açıktı. Austin başaramazsa Carina Adriano'nun olacaktı.

Baltazar atını mahmuzladı. Köprüyü dörtnala geçti ve hayvanı Austin'e bakacak şekilde döndürdü.

Austin de Val'ın yanına gidip kendini eyere çekti. Zincirli zırhın ağırlığına alışık olmadığı için Baltazar kadar çevik davranamamıştı. Silahtar miğferini uzatıp, dar göz deliklerinden dışarıyı görebilmek için başını öne eğmesini söyledi.

Sonra kalkanıyla mızrağını verdi ve nasıl tutacağını gösterdi.

"Mızrak başının yanındaki flamaya bak," dedi. "O sana hedefi gösterir."

"Başka tavsiyen var mı?" Austin'in sesi miğferin içinde yankılanmıştı.

Silahtar, "Evet," dedi. "Bırak atın işini yapsın, üçüncü vuruşu unutma ve bir mucize olsun diye dua et."

Sonra atın böğrüne hafif bir şaplak attı ve dev hayvan ileri atıldı. Austin atı bir dairede yürütmeye çalıştı. Val diz hareketlerine gayet iyi karşılık veriyordu. Ağırlık ve dövüş aletleri Austin'e yabancıydı ama eyerin arkası yüksekti ve bir tür destek sağlıyordu.

Kısa prova bitmek üzereydi.

Lincoln yeşili bir kostüm giymiş olan teşrifatçı trompetini üfledi. Bu hazır ol işaretiydi. Austin atını Baltazar'a doğru çevirdi. İkinci trompet mızrakları indir işaretiydi. Bir saniye sonra da üçüncü nota duyuldu.

Baltazar işaretten önce atını mahmuzlamıştı bile.

Austin de sadece bir saniye sonra harekete geçti.

Atlar, tozu dumana katarak dörtnala koşmaya başladı. İri hayvanlar ve üstlerindeki metal derili yaratıklar fırtına gibi birbirine doğru ilerlerken yerler sarsılıyordu.

BÖLÜM

47

Gamay ile Zavala işaret balonunun ipini *Kılavuz* alarak çaprazlama bacak darbeleriyle hızla dibe indiler. Göl yüzeyinin berraklığı aldatıcıydı. Yeşilimsi kahverengi rengi su derinleştikçe görüşü birkaç metreye indiren bulanık ve tortulu bir hal almıştı. Çorba gibi loşlukta fenerlerinin yarattığı ikiz huzmeler çabucak emiliyor ve dalış giysilerinin parlak sarısı soluyordu.

Dibe birkaç adım kala, çökeltiyi bulandırmamak için biraz yükseldiler. Pusulaya bakıp, karanlığın içinde bir kütlenin gölgesini görene kadar batıya yüzdüler. Fener huzmeleri dikey bir yüzeye çarpıyordu. İki katlı otelin dış yüzeyini saran ıspanağa benzer bitkilerin arasından otel inşaatında kullanılan taşlar seçilebiliyordu. Kafatasındaki göz çukurları gibi boş boş bakan camsız pencerelerde balıklar oynaşmaktaydı.

Zavala'nın sualtı iletişim cihazında bir Ördek Donald sesi cızırdadı.

Gamay, "Konuksever Altın Akıntısı Otel'e hoş geldiniz," demişti.

Zavala da, "Bütün odalarda göl manzarası var," dedi. "Sezon dışındayız herhalde. Ortalıkta kimsecikler yok," diye cevap verdi.

Bina çok büyük olmadığı halde mansart çatısı ve taş yapısıyla, büyüklüğün ötesinde bir heybet arz ediyordu. Geniş ön verandanın üstünde süzüldüler. Sütunlu giriş çökmüştü. Bir zamanlar konukların salıncaklı koltuklarda oturup temiz kır havası aldığı tahta zemin çürümüş, yeşil bir tabakayla kaplanmıştı.

Girişten içeri baktılar. Karanlık adeta delinip geçilemez gibiydi ve otelden yansıyan soğuk hava dalış giysilerinin altına sızıyordu. Binanın arkasına dolandılar. Zavala fenerini otelin arkasındaki tek katlı ek yapıya tuttu.

"Burası mutfak ve hizmet alanı olabilir," dedi.

Gamay, "İyi tahmin," dedi. "Galiba çatıdan uzanan bir ocak bacası görür gibiyim."

Kademeli bir şekilde alçalıp, çimenlerinin yerini tatlı su bitkileri almış olan geniş taş basamaklara doğru indiler. Basamakların dibinde mağarayı gezdiren teknelerin durduğu taş bir iskele vardı. Granitten yapılmış babalar yerinde duruyordu. İki dalgıç açık ağızdan içeri daldılar.

Mağaranın içindeki sarkıt ve dikitler yaşlı bir köpeğin dişleri gibi aşınmış ve sualtı bitkileri bir zamanlar parlak olan renklerini soldurmuş tu. Enteresan kaya oluşumları, yüzyılın başlarında buraya gelen turistlerin seyrettiği garip dünyanın ipuçlarını veriyordu.

Hafif bir akıntıya karşı çeyrek mil kadar yüzdükten sonra mağaranın sonuna ulaştılar. Yol iri kayalarla kesiliyordu. Tavandaki bir oyuk düşen kayaların kaynağıymış gibi görünüyordu. Daha ileri gidemeyince mağaranın girişine döndüler, bu sefer akıntı arkadan geldiği için daha çabuk gitmişlerdi.

Dakikalar sonra mağaradan çıkmış ve otele dönmüşlerdi. Zavala hizmet binasının etrafından dolanıp geniş bir kapı eşiğine geldi. Gamay da hemen arkasında olmak üzere içeri girdi. İçerisi yemek salonu olabilecek kadar büyüktü. Zavala bir kapı bulana kadar duvar boyunca ilerledi ve kapıdan bir odaya girdiler. Fenerleri boş dolapları ve geniş taş evyeleri

aydınlattı. Köşedeki paslı yer belki de dökme demirden ocağın durduğu yerdi. Zeminin her santimetre karesini incelediler. Ambar kapağına benzer bir şey görememişlerdi.

Zavala, "Acaba kandırıldık mı diye düşünüyorum," dedi.

Gamay, "Henüz vazgeçmek için erken," dedi. "Eski mutfak çalışanı bayağı kesin konuşmuş. Bir de şu odaya bakalım."

Bir delikten geçip mutfağın dörtte biri kadar bir odaya girdi. Duvarlarda dizili raflar buranın kiler olarak kullanıldığını gösteriyordu. Yüzündeki maskeyle zemin arasında birkaç santim kalana kadar alçaldı ve kısa bir süre bakındıktan sonra dörtgen biçiminde, yüksek bir bölüm keşfetti. Üzerindeki çökeltiyi sıyırınca rezeler ve paslı bir asma kilit ortaya çıkmıştı.

Zavala tulumundaki D halkasına takılı sugeçirmez torbadan, yaklaşık otuz santim uzunluğunda bir lövye çıkardı. Lövyeyi ambar kapağının kenarından sokup biraz zorlayınca çürümüş kapak paramparça oldu. Zavala fenerini bacaya tuttu. Karanlık sonsuza kadar iniyormuş gibiydi.

Gamay, '"Önce ben' dediğini duyamadım," dedi.

Zavala da, "Sen benden daha incesin," diye cevap verdi.

"Ne şanslıyım."

Gamay'ın gönülsüzlüğü yapmacıktı. Aslında çok gözü pek bir dalgıçtı ve madeni bulan kişi olmak için Zavala'yla bilek güreşi bile yapabilirdi. Aynı zamanda, aşırı dikkatli olması gerektiğini bilecek kadar dalış yapmıştı. Mağara dalgıçlığı olağanüstü soğukkanlılık gerektiriyordu. Her hareket bilinçli ve önceden iyice düşünülmüş olmalıydı.

Zavala ince naylon halatı dolaplardan birinin ayağına, öteki ucunu da lövyesine bağladı. Demir çubuğu bacadan saldı ama on beş metre sonra bile daha dibe değmemişti.

Gamay da bacanın ahşap kaplı yan taraflarını inceliyordu. Tahta yumuşaktı fakat dayanacak gibiydi. Baca girişi yaklaşık bir metre kare kadardı ve sırtında tüpüyle ancak sığacaktı.

Bileğindeki saate baktı. "Giriyorum," dedi.

Çevik bedeniyle girişe doğru süzüldü ve kare şeklindeki delikte gözden kayboldu. Tüpleri kenarlara çarpıp birkaç tahta parçasının kopmasına sebep olmuştu ama baca sağlam kaldı. Zavala, Gamay indikçe soluklaşan ışığı izliyordu.

"Aşağısı neye benziyor?" diye sordu.

"Tıpkı Harikalar Diyarı'ndaki Alice'nin Tavşan Deliği'ne girişi gibi."

"Tavşan var mı peki?"

"Daha hiçbir halt görmedim... hey."

Sessizlik oldu.

Zavala, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiden de öte. Bacadan çıktım. Bir tünelde veya mağaradayım. Aşağı gel. Bacadan çıktıktan sonra on adımlık bir iniş var."

Zavala da delikten içeri kaydı ve bacanın dibindeki odada Gamay'la buluştu.

Gamay, "Herhalde burası öbür mağaranın uzantısı," dedi. "Kayaların yığıldığı yerin arka tarafına geçmiş olduk."

"Otel yönetiminin kızmasına şaşmamak lazım. Demek ki mutfak artıkları akıntıyla o mağaraya sürükleniyordu."

Zavala yine öne geçti. Fenerini mağaranın duvarlarında gezdirerek yüzmeye başladı. Birkaç dakika sonra kaya oluşumları kaybolmuştu.

"Bir madendeyiz," dedi. "Şu keski izlerini görüyor musun?"

"Otel konuklarının tavayla aradığı altının kaynağı burası olabilir."

Zavala feneriyle ilerideki karanlığı araştırdı. *"Bak."*

Soldaki duvarda bir tünel girişi vardı.

Ana mağaradan ayrılıp tüneli araştırmak üzere oraya saptılar. Geçiş aşağı yukarı üç metre yüksekliğinde ve altı metre genişliğindeydi. Başlarının üstündeki tavan kavisliydi. Duvarlara meşaleler konsun diye oyuklar açılmıştı.

Yaklaşık bir yüz metre gittikten sonra tünel sağa kıvrılan başka bir tünelle kesişti. Bir sonraki adımlarına dair kısa ama yoğun bir tartışma

yaptılar. Bir labirente girmiş olabilirlerdi. Bağlantıları olmadığı için hemen kaybolmaları mümkündü. Tüplerindeki sınırlı hava yüzünden yanlış bir karar ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

Zavala, "Sen karar ver," dedi.

"Sağdaki geçidin zemini ötekilerden daha fazla aşınmış. Diyorum ki birkaç yüz metre gidelim bakalım. Bir şey bulamazsak geri döneriz."

Zavala tamam anlamında başparmağıyla işaret parmağını halka yaptı ve geçide daldılar. Hava tüketmemek için konuşmadan yüzüyorlardı. Her ikisi de her palet darbesinin onları tehlikeye biraz daha yaklaştırdığının farkındaydı. Fakat merak tünelin sonuna kadar gitmelerine neden oldu ve elli metre sonra bir açıklığa ulaştılar.

Geçit geniş bir odayla son buluyordu. Işıkları, tavanı ve karşı duvarları görmeye yetmiyordu. Dalışlarının en tehlikeli kısmına gelmişlerdi. Büyük bir açıklıkta yön duygusunu kaybetmek çok kolaydı. Araştırmalarını beş dakikayla sınırlı tutmaya karar verdiler. Gamay, tünelin ağzında kalacaktı. Asıl araştırmayı Zavala yapacaktı. Asla birbirlerinin ışığını göremeyecek kadar uzaklaşmayacaklardı.

Zavala duvar dibinden karanlığa doğru yüzdü.

Gamay, "Bu kadar yeter, ışığını göremez oluyorum," diye uyardı.

Zavala durdu.

"Tamam. Şimdi duvardan içeri doğru yüzüyorum. Yerler düzgün. Bu odada bayağı trafik olmuş. Ama ne için kullanıldığını gösteren bir belirti yok."

Gamay bir uyarı daha yaptı. Zavala da geri dönüp Gamay'ın ışık alanına girdi. Zikzak bir yol izleyerek araştırma sahasını maksimuma çıkarmaya çalıştı.

Gamay, "Daha bir şey göremedin mi?" diye sordu.

"Hay... dur!"

Amorf bir şekle doğru yüzdü.

Gamay, "Görüş alanımın dışına çıkıyorsun," dedi.

Gamay'ın ışığı nokta kadar kalmıştı ve daha ileri gitmek intihar sayılırdı ama Zavala artık duramıyordu.

"Sadece birkaç adım daha."

Sonra bir sessizlik oldu.

"Joe. Seni zar zor görüyorum. İyi misin?"

Zavala'nın heyecanlı sesi duyuldu. "Gamay, bunu görmen lazım. Tüneli belirtmek için fenerini bırak ve benim ışığımı takip et. Sallayacağım."

Gamay ancak tüneli geçip bacadan tırmanacak ve su yüzeyine çıkacak kadar havaları kaldığını tahmin ediyordu. "Fazla vaktimiz yok Joe," dedi.

"Sadece bir dakika sürer."

Gamay ters konuşmayı da bilirdi ama düşüncelerini kendine sakladı. Fenerini yere bırakıp hareket eden ışığa doğru yüzdü. Zavala'yı daire şeklinde, yaklaşık doksan santim yüksekliğinde, iki metre çapında taş bir kürsünün başında buldu. Platformun yüzeyi çürümüş tahtalarla ve san metal parçalarıyla kaplıydı.

"Bu altın mı?" diye sordu.

Zavala sarı metalden bir parça alıp Gamay'ın maskesine yaklaştırdı. "Olabilir. Fakat benim dikkatimi bu çekti."

Tahtaları sıyırıp atınca ortaya otuz santim uzunluğunda yirmi santim eninde metal bir kutu çıkmıştı. Üstündeki kabartma yazıların bir kısmı siyah bir tabakayla kaplanmıştı ama Zavala eldiveniyle silince temizlendi. Zavala İsponyolca bir şeyler mırıldandı.

Gamay ise başını sallıyordu. Sonunda, "Bu *imkânsız,"* dedi.

Ama gördüklerini inkar etmesi mümkün değildi. Kutunun kapağında bir isim vardı:

THOMAS JEFFERSON

BÖLÜM

48

At kontrolden çıkmış bir tank gibi uçuruma doğru koşuyordu. Austin eyerin üstünde kalma mücadelesi vermekteydi. Silahları ve zırhı oldukça ağırlık yapıyordu. Bir ayağı üzengiden kaymıştı. Kafası, üstündeki çelik miğferle birlikte zıp zıp zıplıyordu. Kalkanı aşağı kaymıştı. Uzun mızrağı ise, doğrultmak istediği hedef dışında her yana dönüp duruyordu.

Val'ın toynakları metal köprüde takırdadı. Austin miğferin göz deliklerinden parıldayan bir mızrak ucuyla Baltazar'ın tuniğindeki boğa başını görür gibi oldu. Sonra atlar köprüden çıkıp yeşilliklere ulaştılar.

Austin tuttuğu nefesi bırakıp dizginlere asıldı. Atı yavaşlattı ve uçurumun öbür yakasında soğukkanlılıkla onun perişan halini izlemekte olan Baltazar'a doğru döndürdü. Baltazar miğferini başından çıkarıp göğsünde tuttu.

Sonra, "Güzel dövüştü Austin," diye bağırdı. "Ama her şeyi birden idare etmekte zorlandın galiba."

Seyirciler kahkahalarla güldüler.

Austin de miğferini çıkarıp zincirli eldiveninin tersiyle gözlerine dolan teri sildi. Tam iyileşmemiş olan yarasının acımasına aldırmadan Baltazar'a meydan okudu. "Yeni Bentley'imi düşündüğüm için biraz kafam karıştı."

Baltazar arabanın anahtarını miğferinden alıp başının üzerinde sallandırdı. "Bentley'i garaja sokmadan paçaları sıvama," diye dalga geçti.

Austin de miğferindeki kâğıdı alıp Özgürlük Heykeli'nin meşalesi gibi tuttu. "Sen de altınları bulmadan harcamaya başlama sakın."

Baltazar donuk tebessümünü muhafaza ederek anahtarı tekrar boynuza geçirdi ve miğferi başına yerleştirdi.

Austin eyerin üstünde dönüp Bentley'deki beyazlı figüre baktı. El sallayınca araçtaki figür de el salladı. Bu hareket cesaretini tekrar toplamasına yardım etti. Kâğıdı tekrar yerine koyup çelik tası kafasına geçirdi.

Trompet uyarı çalışını yaptı.

Austin kalkanını eyere dayayarak dengeledi ve mızrağı birkaç kez indirip kaldırarak alışkanlık kazanmaya çalıştı. Başını eğip göz deliklerinden bakınca Baltazar'ın Adriano'yu yanına çağırdığını ve eğilip bir şeyler söylediğini gördü.

İkinci trompet salvosu duyuldu.

Austin mızrağı sol tarafına dayayıp dengeledi, böylece ucunu karşıdan gelecek biniciye doğrultmuş oluyordu.

Trompet üçüncü kez çalındı.

Austin, Val'dan özür dileyerek mahmuzlarıyla hayvanın böğrünü dürttü. Göz deliklerinde Baltazar'ın görüntüsü giderek büyümeye başlamıştı. Austin kalkanın ardında büzüldü, mızrağını da Silahtar'ın önerdiği gibi Baltazar'ın göğsüne doğru tutuyordu. Kalp atışları miğferin içinde buharlı motor gibi sesler çıkarıyordu.

Son saniyede Baltazar mızrağını kaldırdı. Ucu göz deliklerinin altından Austin'in miğferine isabet etti ve çelik tas geriye kaydı.

Köprüyü geçmişlerdi.

Austin atını döndürünce miğferinin köprünün karayla birleştiği yere düştüğünü gördü. Adriano koşup miğferi kaptı. Sonra Baltazar'a uzattı. O da keyifle içindeki kâğıdı aldı. Austin'in yazdıklarını okuyup kâğıdı kiralık katiline verdi. Adriano hemen bir cipe koştu ama arabaya binmeden önce miğferi adamlardan birine uzattı, o da koşup Austin'e verdi.

Baltazar, "Şanssızlık işte Austin," diye seslendi. "Ama hâlâ kadını kurtarabilirsin."

Trompet sesi yüzünden Austin'in Baltazar'a kendini köprüden atmasını teklif ettiği duyulamadı.

Mızraklar insin uyarısı yapıldığında iki adam da miğferlerini ancak takabilmişti.

Silahtar önemli olanın üçüncü hamle olduğunu söylemişti.

Austin, Baltazar'ın mızrak darbesini rahatça atlatmıştı. Üstelik metal gövdeli mızrağı ona bir avantaj sağlıyordu. Bu avantajı kullanmak niyetindeydi. Dişlerini gıcırdatarak başını eğdi.

Trompet bir daha çalındı.

Atlar ileri atıldılar. Baltazar kalkanının ardına öyle bir sinmişti ki sadece miğferindeki boynuzlar görünüyordu. Austin doğrudan kalkanı hedefledi. Baltazar'ın mızrağı Austin'in kalkanının ölü noktasına denk geldi. Silahtar'ın tahmin ettiği gibi, mızrağın sapı kırılmıştı.

Austin'in mızrağı ise Baltazar'ın kalkanını tereyağı gibi delip geçti. Austin daha iyi nişan alabilse, keskin ucu Baltazar'ı şişe geçirecekti. Onun yerine kalkanın köşesine isabet etmiş, deriyle tahta çerçeveyi delmiş ve Baltazar'ın attan devrilmesine neden olmuştu.

Baltazar çelik köprüye çarptıktan sonra kenarda gözden kaybolmuştu.

Austin ancak denizcilerin bileceği bir küfür salladı. Baltazar'a hiçbir sempati duymuyordu. Ama adam anahtarı da birlikte götürmüştü.

Sonra bir daha küfretti ama bu seferki keyiftendi. Çünkü Baltazar'ın miğferindeki boynuzlar köprünün kenarında görünmüştü. Baltazar ken

dini yukarı çekmeye çabalıyordu. Zincir zırhının ve miğferinin ağırlığı yüzünden zorlanıyordu. Kalkanı da hâlâ kolundan sarkmaktaydı.

Austin miğferini çıkarıp mızrağını bir kenara fırlattı. Eğerden aşağı kaydı ve köprüye koştu.

Baltazar bir omzunu yukarı çekebilmişti. Austin'in başına eğildiğini gördü.

"Yardım et," diye yalvardı.

"Belki bu yükünü hafifletir." Austin anahtarı boynuzdan çıkardı.

Austin bir tekmede Baltazar'ı sonsuzluğa göndermek niyetindeydi. Fakat Baltazar'ın adamları liderlerinin attan düşmesinin şokunu atlatmış köprüye doğru koşmaya başlamıştı.

Austin geri döndü ve arabaya doğru atıldı.

Yaklaşınca, Carina'nın olacakları izlemeye dayanamazmış gibi başını kontrol paneline yaslamış olduğunu gördü. Adıyla seslenince yolcu koltuğundaki figür başını kaldırdı. Başörtüsünün altında Baltazar'ın adamlarından birinin pis pis sırıtan tıraşsız yüzü vardı.

Adam başarısız bir kadın sesi taklidiyle, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. Elbisesinin altından silahını çekmeye davrandı ama aniden geriye doğru kaykıldı.

Austin zincirli sağ yumruğunu kaldırıp bütün hıncıyla adamın çenesine indirmişti. Bayılan adamı arabadan dışarı çekti. Direksiyona geçti ve Baltazar anahtarı da değiştirmiş olmasın diye dua etti. Neyse ki araba çalışmıştı.

Köprüden uzaklaşıp tanımadığı bir bölgeye girmemeye karar verdi. Uzaktan gördüğü ormanlar çıkmaz sokak olabilirdi.

Baltazar'ın adamları onu köprüye çekmişti. Şimdi Baltazar, Austin'i yakalamaları için emirler yağdırıyordu. Beş altı adam köprüde ilerlemeye başlamıştı. Austin bırakmış olduğu mızrağı tekrar aldı. Ucunu mızrak dövüşündeymiş gibi doğrulttu ve öylece tuttu. Sonra da direksiyonu kırıp köprüye doğru gitmeye başladı.

Baltazar, Bentley'in hızla üstüne geldiğini görünce kendini tilt perdesinin altına attı ama Austin'in tuttuğu mızrak, adamlarını sofradan süpürülen kırıntılar gibi köprüden temizlemişti.

Austin öteki yakaya geçince mızrağı attı ve gaza yüklendi. Tekerlekler otların üstünde patinaj yaptı ama Austin kıç atan arabaya hâkim olup yola çıkardı ve çadırları arkasında bıraktı.

Dikiz aynasından bakınca peşinde bir cip olduğunu gördü. Birisi telsizle haber vermiş olmalıydı çünkü karşıda da doğruca üstüne gelen başka bir cip vardı. Austin de Bentley'i ona doğru sürüp kornaya asıldı.

Cipin sürücüsü daha ağır olan Bentley'in bu horoz dövüşünü kazanacağını tahmin etmiş olmalıydı. Son saniyede Bentley yana çekildi. Cip arkadan gelen araca kafadan bindirmişti.

Austin, uzaktaki büyük eve doğru giden özel yolu rüzgâr gibi geçti. Bir buçuk kilometre sonra bir kapıya ve bekçi kulübesine ulaşmıştı. Kulübeden bir muhafız fırlayacağını düşünerek arabayı yavaşlattı ama bir zorlukla karşılaşmadan kapıya kadar geldi. Muhtemelen onlara da mızrak dövüşünü izlesinler diye izin verilmişti.

Arabadan inip kulübeye girdi ve çift kanatlı ağır demir kapıyı açan düğmeye bastı.

Kulübeye girerken kulağına motor sesleri gelmişti. Siyah ciplerden oluşan bir konvoy kapıya yaklaşıyordu. Bentley'i kapıdan geçirip tekrar durdu ve kulübeye döndü. Sonra demir kapıyı kapatıp ağır bir sandalye kaptı ve onunla vurarak bütün düğmeleri paramparça edip işe yaramaz hale getirdi.

Konvoy iki yüz metre kadar uzaktaydı şimdi.

Austin bir ağaca tırmanıp kalın bir dalda sürünerek kapının üstünden geçti. Sonra yere atladı. Biraz sersemlemişti ama hemen toparlandı. Koşarak Bentley'e bindi ve gaza sonuna kadar bastı.

Yeşilliklerle ve tarım alanlarıyla sarılı bir yoldan hızla eve doğru gidiyordu. Uzakta tarım siloları görünüyordu. Peşinde kimse yoktu. Bulutsuz gökyüzüne bakınca aklına Baltazar'ın helikopter kullanabileceği geldi.

Parlak kırmızı araba havadan iyi bir hedef olurdu.

Dar bir geçide saptı. Yolun iki yanındaki bol yapraklı ağaçlar üstte birleşerek arabanın yukarıdan görülmesini engelleyecek bir tavan oluşturuyordu.

O sırada park edilmiş bir araç gördü. Koyu renk takım elbise giymiş bir adam çite dayanmış haritaya bakıyordu. Austin yanından ok gibi geçerken bir anlığına adamın yüzünü görebilmişti. Hemen frene asılıp aracı durdurdu ve geri geri gitmeye başladı.

Tekrar durunca, "Merhaba Flagg," dedi.

CIA ajanı koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla bölgeye hiç uymuyordu. Austin'i görünce çarpık bir tebessümle gülümsedi. Düşük gözkapakları nın altındaki gözleri Bentley'e ve Austin'in zincirli zırhına takılmıştı.

"Güzel araba. NUMA bayağı iyi para ödüyor herhalde size. Kıyafetin de pek sıkmış."

Austin, "Hiçbiri benim değil," dedi. "Baltazar'dan ödünç almıştım. Ne yapıyorsun burada?"

"Baltazar'ın buralarda bir yerde evi varmış. Onu arıyordum."

Austin başparmağıyla arkayı gösterdi. "Birkaç kilometre geride. Neredeyiz şu anda?"

"New York'un kuzeyinde. Hanım arkadaşına ne oldu?"

"Carina'ya ulaşamadım. Şöyle sıkı bir grubu ne kadar zamanda toplayabilirsin?"

"Polis daha hızlı davranabilir."

"Yerel jandarmanın Baltazar'ın paralı askerlerine karşı pek şansı olmaz."

Flagg başını sallayıp ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkardı. Bir numara tuşlayıp birkaç dakika konuştuktan sonra telefonu kapadı. "Langley'den hazır bir ekip geliyor. İki saate kadar burada olurlar."

Austin, "İki saat mi?" dedi. "İki yıl olsaydı bari."

Flagg omuz silkip, "Ancak bu kadarını yapabiliyorlar," dedi. "Orada kaç tane kötü adam var demiştin?"

"Baltazar'ı da sayarsak üç düzine kadar."

"Eh, demek ki hemen hemen eşitiz." Bunu söyleyen Flagg arabasının kapısını açtı ve koltuğun altından 9 mm.lik bir Glock tabanca çıkarıp Austin'e uzattı. "Bu yedekti." Göğsüne vurdu. "Benimki burada."

Austin, Flagg'ın yürüyen cephanelik gibi olduğunu hatırlamıştı.

Silahı alıp, "Teşekkürler," dedi. "Atla."

Flagg, Bentley'in yolcu koltuğuna oturdu.

"Lanet olsun Austin," dedi. "Sen şirketten ayrılalı beri hayatımın ne kadar sıkıcı bir hal aldığını fark etmemiştim."

Austin vites kolunu indirdi ve araba hızlı bir U dönüşü yaptı.

Lastikler öterken, "Şapkanı tut," dedi. "Hayat bayağı enteresan olmak üzere."

BÖLÜM

49

Saxon hafif endişeli bir sesle, "Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekmez miydi?" dedi.

Paul, "Merak etme," dedi. "İkisi de çok tecrübeli dalgıçlardır."

Saxon'la işaret balonunun yanındaki kauçuk botta bekliyorlardı. Trout da aslında göründüğü kadar sakin değildi. Saxon'un konuşmasından iki üç dakika önce saatine bakmıştı. Gamay'la Zavala, hele bir de arada dekompresyon için durmak zorunda kalacaklarsa hava tüplerinin sınırlarını bayağı zorlamış olacaklardı. Zihninde feci senaryolar canlanıyordu. Dalgıçların kaybolduğunu veya tüplerinin otelin altındaki bilinmeyen geçitlere takılıp kaldığını hayal ediyordu.

Yüzeyde bir dalgalanma fark ettiğinde bir mavi balıkçılın gölün üzerinde süzülüşünü seyretmekteydi.

Fokurdayan kabarcıkları gösterdi. *"Çıktılar!"*

Küreklerden birini kapıp Saxon'a da aynı şeyi yapmasını söyledi. İlk başın su üstüne çıktığı noktanın birkaç metre ötesine kadar gelmişlerdi. İlk çıkan Gamay'dı. Birkaç saniye sonra da Zavala'nın başı göründü.

Gamay yüzdürücü yastığını söndürüp sırtüstü döndü. Regülatörün ağızlığını dişlerinin arasında tutuyor ve temiz havayı ciğerlerine çekiyordu. Trout, karısına bir halat attı.

"Hey güzelim, biraz gezmeye ne dersin?" dedi.

Gamay bitkin bir sesle, "Bugün aldığım en güzel teklif," dedi.

Zavala da Gamay'ın arkasından halata tutundu. Trout'la Saxon iki yorgun dalgıcı sığlığa kadar arkalarından çektiler. Dalgıçlar tüplerini ve paletlerini çıkarıp kıyıya doğru yürüdüler. Sonra ağırlık kemerlerini de atıp otlara basarak eğimli kıyıya tırmandılar ve dinlenmek için oturdular.

Saxon botu kıyıya çekti. Trout da bir soğutucudan çıkardığı suları dağıttı. Merakını daha fazla bastıramayacaktı. "Bizi merakta bırakmayın. Süleyman'ın madenini buldunuz mu?"

Zavala'nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Gamay'a, "O *senin* kocan," dedi. "Belki de kötü haberi sen versen daha iyi olur."

Gamay içini çekti. "Biri bizden önce davranmış."

Trout, "Altın arayıcıları mı?"

Zavala, "Pek sayılmaz," dedi. Ayağa kalkıp bottaki torbayı almaya gitti. Sonra kurşun ve kalay alaşımından yapılmış kutuyu getirip Trout'a uzattı. "Madende *bunu* bulduk."

Kapağa kabartmayla yazılmış adı okurken nutku tutulmuş olan Paul hızla gözlerini kırpıştırıyordu. Kutuyu Saxon'a uzattı.

Saxon kendini tutamayıp, "Thomas Jefferson!" diye haykırdı. "Bu nasıl olabilir?"

Gamay bacağındaki kılıftan küçük bıçağını alıp Saxon'a verdi. "Neden bize bu onuru bahşetmiyorsun?"

Bütün heyecanına rağmen, Saxon kutuyu açmak için aşırı bir özen gösterdi. Kapak balmumuyla mühürlenmiş olduğu halde kolayca açılmıştı. Birkaç saniye kutuya baktı ve sonra iki tane kare biçiminde parşömen parçası çıkardı. Üzerlerinde çizgiler, X işaretleri ve sıkışık bir el yazısıyla

yazılmış sözcükler olan parşömenler kalın, yağlı kâğıda sarılmıştı. Parşömenleri pürtüklü kenarları birbirine uyacak şekilde yan yana getirdi.

"Fenike haritasının geri kalanı," diye fısıldadı. "Nehri ve körfezi gösteriyor."

Gamay parşömenleri Saxon'un titreyen ellerinden alıp inceledikten sonra yorum yapmadan kocasına verdi.

"Esrar perdesi yoğunlaşıyor," dedi.

Trout da başını sallayarak, *"Bu* esrar perdesi deniz tarağı çorbası kadar yoğun," dedi. "Bu şeyi tam olarak nerede buldunuz?"

Gamay mağaraya dalışlarını ve bacadan inişlerini anlattı. Sonra sözü Zavala alıp mağaradaki tünellerde yaptıkları araştırmayı ve taş platformun üstünde duran kutuyu buldukları geniş odayı anlattı.

Saxon o arada şoktan çıkmış ve tekrar kafa yormaya başlamıştı.

"Büyüleyici," dedi. "Peki altından bir iz var mıydı?"

Gamay, "Görebildiğimiz kadarıyla yoktu," dedi.

Saxon'un gözleri kısıldı. "Yani ya altın *vardı* siz görmediniz ya da maden tükenmiş ve terk edilmişti."

Trout, "Her iki durumda da buldukları şeyin Hz. Süleyman'ın efsanevi altın madeniyle ne alakası var?" dedi. "Burası Ophir miydi değil miydi?"

Saxon, "Hem evet hem hayır," dedi. Trout'un şaşkın ifadesini görünce kıkırdadı. "Bazıları Ophir'in belirli bir yer olmadığına, sultanın altınlarının çeşitli kaynaklarına verilen isim olduğuna inanıyor. Yani bu da onun *bir* sürü madeninden birisi olabilir."

Gamay gölün sakin yüzeyine baktı. "Bir şey saklamak için, değeri kalmadığı için terk edilmiş bir madenden daha iyi bir yer olabilir mi?"

Saxon, "Bu da bizi tekrar Fenike keşif gezisine getiriyor," dedi. "O gezinin amacı kutsal bir emaneti saklamaktı."

Trout, "Bu da akla o emanete ne olduğu sorusunu getiriyor," dedi.

Gamay metal kutuyu aldı. "Belki de Bay Jefferson'a sormalıydık bunu."

Kare biçimindeki parşömenler Saxon'daydi. İşaretleri daha iyi görmek için yukarı kaldırdı ve, *"Bu* çok ilginç," dedi. "Bu parşömen silinip üstüne bir daha yazı yazılmış bana kalırsa."

Trout *"Ne?"* dedi.

"Yani bir kereden fazla kullanılmış. Bizans keşişleri parşömenlerdeki yazıları silip temizlemek için mükemmel yöntemler geliştirmişti, böylece tekrar kullanabiliyorlardı. Fakat bu işlem çok daha eski olmalı. Bakın, ışığa tutunca alttaki soluk yazı görülebiliyor."

Ötekiler de baksın diye parşömenleri verdi.

Trout, "Orijinal mesajı okuyamamamız çok kötü," dedi.

Saxon, "Belki *okuyabiliriz,* " dedi. "Baltimore'deki Walters Sanat Müzesi'nin küratörleri böyle yeniden kullanılmış bir parşömendeki bin yıllık mesajı okumayı başardı geçenlerde. Bununla da aynı şeyi yapabilirler belki. Keşke Austin de burada olup bu harikulade keşfi bizimle paylaşsaydı. Ne zaman dönecekmiş?"

Zavala gölün derinliklerindeyken bile hep Austin'i düşünmüştü. Austin hayatta kalmayı her zaman başarırdı ama o acımasız Baltazar'a teslim olmakla kendini uçuruma atmış oluyordu. Ayağa kalkıp dalış takımlarını toplamaya başlarken, "Yakında," dedi. "Umarım çok yakında."

BÖLÜM

50

Austin'le Flagg Bentley'de motor çalışır vaziyette oturmuş Baltazar'ın malikânesinin girişini inceliyorlardı.

Flagg, "Bir de bu adamlar için dost canlısı değiller demiştin," dedi. "Halbuki bizi bekliyormuş gibi görünüyorlar."

Austin, "Ben de bundan korkuyordum zaten," dedi.

Son bir saati Baltazar'ın malikânesine girecek başka bir yol bulmak için geçirmişlerdi ama karşılarına sık ormanlar ve elektrikli çitler çıkmıştı. Malikânenin etrafından dolanırken toprak yollarda kaybolmuş ve kendilerini yine ön kapının karşısında bulmuşlardı. Kapı sonuna kadar açıktı.

Austin direksiyona yaslandı. "Herhalde fare de kapandaki yemi yutarken böyle hissediyordur," dedi. "Carina *benim* arkadaşım, senin değil. Seninkileri bekleyebiliriz istersen."

Flagg, "Onlar daha ancak yola çıkmıştır," diye dalga geçti. Sonra üçüncü bir tabanca çıkardı. "Yavaş git. Bakalım çalılardan Kızılderililer fırlayacak mı?"

Austin arabayı vitese geçirip çift kanatlı kapılara doğru sürdü. Flagg iki elinde birer tabanca, arkada oturuyordu. Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Yol ormandan çıktı ve Austin aracı mızrak dövüşü alanına doğru sürdü. Çadırların hepsi yerle bir olmuştu. Kumaşlar parçalanmış ve lastik izleriyle dolmuştu. Seyir platformu olduğu gibi duruyordu ama bir ilavesi vardı.

Yaklaşınca Flagg, "Bu da nesi?" diye sordu.

Platformun önünde bir insan figürü asılıydı, çenesi göğsüne değiyor du. Kol ve bacakları çuval gibi sarkmıştı.

Austin, Glock'u sıkıca tutarak biraz daha yaklaştı.

"Ah, lanet olsun."

"Tanıdığın biri mi?"

"Maalesef öyle."

Silahtar'dı. Göğsüne saplanmış mızrakla koleksiyon kelebeği gibi platforma yapıştırılmıştı.

Austin platformu ve dehşet verici manzarasını geride bırakıp horoz dövüşü yaptığı ciple onun çarptığı aracın yanına yaklaştı. Her iki araç da ağır hasar görmüştü.

Flagg, "Ne olmuş burada?" dedi.

Austin, "Araba tokuşturma yarışı," diyerek uçuruma doğru yola devam etti.

Araçlarla ve Baltazar'ın adamlarıyla dolu olan saha şimdi bomboştu. Atlarla römorkları bile gitmişti. Otların arasında ağır vasıtaların bıraktığı lastik izleri seçiliyordu.

Austin, Baltazar'la yaptığı mızrak dövüşünü ve Carina'nın yerine geçen adamla karşılaşmasını anlattı. Sonra arabayı geri döndürüp tekrar izleme platformunun bulunduğu yere gitti. Flagg'a, Silahtar'a bir iyilik borçlu olduğunu söyledi. Mızrağı çıkarıp Silahtar'ı çadır kumaşlarına sardılar. Onu yavaşça platforma bıraktıktan sonra bazı tali yolları araştırdı

lar ve boş bir hangarla bir pist buldular. Bu da Baltazar'ın hızlı kaçışını açıklıyordu.

Eve bir göz atmaya karar verdiler. Austin köşkün özel yoluna saptı. İki katlı malikâne İspanya taşrasından sökülüp getirilmiş gibiydi. Duvarlar açık kahverengi, kaygan taştandı. Kırmızı kiremit damın köşelerinde yuvarlak küpeşteler vardı. Geniş, oymalı kakmalı verandayı kavisli pencereler çevreliyordu.

Austin evin önünde park etti. Hâlâ bir tepki yoktu. Flagg'la birlikte arabadan inip avludan geçerek iki kanatlı, yüksek, koyu ahşap kaplama bir kapıya ulaştılar. Austin kapının kanatlarını açtı. Kimse kafasını uçurmaya çalışmayınca da geniş hole girdi.

Flagg'la birbirlerini kollayarak alt katı oda oda aradılar. Sonra ikinci katı araştırdılar. Balkonlu bir oda buldular. Burası büyük bir masası ve deri koltukları olan bir çalışma odasıydı. Austin balkona çıktı. Etraftaki çimenlik alanlara ve tarlalara göz gezdirdi. Görüş alanında birkaç kargadan başka hareket eden canlı yoktu.

Flagg içeriden, "Hey Austin," diye seslendi. "Dostun bir not bırakmış."

Sehpalardan birinde Baltazar'ın antetli kâğıdı tutturulmuş bir uzaktan kumanda aleti duruyordu. Boğa kafası şeklindeki logonun altında, "Sevgili Austin, lütfen videoyu izle" yazmaktaydı.

Flagg, "Fazla kibar," dedi. "Bubi tuzağı olabilir."

"Sanmam. Baltazar öldürmeden önce işkence etmeyi seviyor."

Flagg'ın yüzünde kuşku ifadesi vardı ama kumandayı alıp ÇALIŞTIR düğmesine bastı.

Duvarın bir bölümü yana kaydı ve ortaya büyük bir televizyon ekranı çıktı. Ekranda Baltazar'ın gülümseyen yüzü belirmişti. Belli ki film bu odada çekilmişti çünkü Baltazar'ın arkasında balkona açılan kapı görünüyordu.

Baltazar, "Selam Austin," dedi. "Bu acele mesaj yüzünden özür dilerim ama ilgilenmem gereken bir aile meselesi çıktı. Bayan Mechadi benimle birlikte. Onun doğruca Süleyman'la Saba'nın soyundan geldiğini bilmiyorsun. Aile görevimi yerine getirmek ve onu Ba'al'a sunmak zorundayım. Aslında onu kendime saklamak istiyordum, ama Ba'al seni bir ceza olarak karşıma çıkararak aile köklerime sadık kalmam gerektiğini hatırlattı. Adriano hayal kırıklığına uğrayacak ama sana epeyce kafayı takmış durumda. Arkanı kollamanı öneririm. Teşekkürler Austin. Seninle dövüşmek bir zevkti." Gülümsedi. "Arabam sende kalabilir. Bende başkaları da var."

Görüntü kayboldu.

Flagg kaşlarını çattı. "Herif sahiden kaçıkmış."

"Maalesef öldüren bir kaçık hem de. Ve Carina elinde. Burayı sen buldun. Acaba gizlendiği başka deliklere de bakabilir misin?"

Flagg başını sallayarak, "Bu kulübeyi bulmak bile bayağı zor oldu," dedi. "Hâlâ üstünde uğraşıyoruz ama bütün o sahte şirketler onu gizliyor. Bu arada Adriano kim?"

"Kâbus yaratığı." Austin elini uzattı. "Telefonunu verir misin?"

Cebinde, "La Cucaracha"nın çaldığını duyduğunda Zavala helikoptere binmek üzereydi. Hemen telefonu kulağına götürdü ve tanıdık bir ses duydu.

"Hâlâ telefonlarını açtığına göre Süleyman'ın akınlarıyla Meksika'ya kaçmadın demek ki."

Zavala sırıttı.

"Sen de hâlâ telefon ettiğine göre Baltazar'ı esprilerinle öldürdün herhalde."

Austin, "Onun gibi bir şey," dedi. "Madeni buldunuz mu?"

"Evet. Altın yoktu Kurt ama madene gizlenmiş başka bir hazine bulduk. Thomas Jefferson'a ait olduğu anlaşılan bir kutudan parşömen haritanın diğer kısmı çıktı."

"Yine *Jefferson* ha. Troutlarla sen o işle uğraşmaya devam edin. Carina hâlâ Baltazar'm elinde. Saxon'la konuşmam lazım."

Zavala telefonu Saxon'a uzattı. Saxon, "Kurt, *inanabiliyor* musun?" dedi.

Austin onun sözünü kesip, "Çok ilginç ama şimdi bunu konuşamam. Baltazar bir mesaj bırakmış. Sana onun sözlerini dinleteceğim. Eğer niyetini anlayabilirsen bana da söylemeni istiyorum."

Austin uzaktan kumandaya bir daha basıp telefonu yaklaştırdı, böylece Saxon, Baltazar'ın ürpertici vedasını duyabilecekti.

Hattın öbür ucunda önce derin bir sessizlik oldu. Sonunda Saxon, "Carina'nın Süleyman'ın soyundan geldiğine mi inanıyormuş?" dedi.

"Belli ki öyleymiş. Şu Ba'al meselesi nedir?"

Kendini çabuk toparlamıştı.

"Carina'yı Ba'al'a sunacağını söylemiş. Bunun tek bir anlamı olabilir. Onu tanrı Ba'al'a *kurban* edecek. Piç! Çok geç olmadan Carina'yı bulmamız lazım."

"Adamı benden uzun süredir tanıyorsun. Carina'yı nereye götürmüş olabilir sence?"

"Tam olarak bilemem."

"Şirketinin paralı askerleri taşıdığı bir gemisi var. Acaba oraya mı götürmüştür?"

"Sanmam. Aile köklerinden filan bahsetmiş. Bence topraktan söz ediyor. İspanya'dan mesela. Haçlı seferlerinden sonra ailesi oraya yerleşmiş. Ama atalarının asıl memleketi Kıbrıs. Yıllarca orada kalıp, orada zengin olmuşlar. Ya İspanya ya da Kıbrıs. Hayatıma bahse girerim."

"Aklını başına topla Saxon. Endişe ettiğim senin *hayatın* değil."

"Pardon. Şey... dur. Teknem yakıldıktan sonra Baltazarlar hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmiştim. Karanlık bir grup. Ama Şövalyeler Teşkilatı ile bir bağları olduğunu saptamıştım. Eskiden Teşkilat'taymışlar ama belli ki sonradan ayrılmışlar veya geri kalan şövalyeler tarafından ko

vulmuşlar. Teşkilat simgesi de bir boğa kalasıdır, aynı zamanda Ba'al'ın görüntülerinden biridir."

Boğa kafası.

Austin, ro ro gemisi korsanlığından sonra Joe'yle yaptıkları helikopter uçuşunu hatırladı. Helikopter bir maden gemisinin üstünde alçalmış ve boğa kafası sembolünü ilk o zaman görmüştü. Geminin adının altında da kayıtlı olduğu liman yazıyordu.

Lefkoşe. Yani Kıbrıs.

"Sağol Saxon. Çok yardımın dokundu. Joe'ye söyle arayacağım."

Austin telefonu kapattı ve konuşmayı Flagg'a özetledi.

Flagg, "Krbrıs," dedi. "Dünyanın öbür ucu."

"Türk kıyılarına yakın. Baltazar'ın o tarafa gideceğini bilsem İstanbul'da kalırdım. Oralarda adamın var mı hiç?"

"Bölgede adada büyümüş bir adamımız var. Ayrıca o bölgede takip ettiğimiz başka konular var. Yani o beyefendiye büyük bir sürpriz yapıp birkaç kişiyi üstüne salabilirim."

"Baltazar çok tehlikeli. Kimsenin aile işlerine karışmasına izin vermez. Kendisi yakalanmadan önce Carina'yı mutlaka öldürür. Adamların onu takip etsin ve ancak mecbur kalırsa harekete geçsin. Ben de o arada bir NUMA uçağı alabilir miyim, ona bakayım. Sadece birkaç saat arayla peşine düşmüş olurum." Austin başını salladı. "Ne yazık ki o arada bile bir sürü bela yaratabilir."

"O yüzden oraya ondan *önce* varman lazım diye düşünüyorum."

Austin şaka kaldıracak halde değildi. "CIA'nın ışınlama işini hallettiğini bilmiyordum."

"Yok o kadar ileri bir şey değil. Karakuş'u düşünüyordum sadece."

Austin, SR 71 uçağına takılan bu lakabı CIA günlerinden biliyordu. Çok yüksek irtifada, çok büyük bir hızla uçabilen uçak, 90'ların sonlarında yerini casus uçaklara ve uydulara bırakmadan önce CIA'nın gizli keşif görevlerinde kullanılıyordu. Efsanevi uçak, okyanus aşırı uçuşları iki saatte tamamlayabiliyordu.

"Ben bütün Karakuş filosu emekliye ayrıldı sanıyordum," dedi.

Flagg, "Öyle duyuruldu," dedi. "Birini acil personel nakilleri için tuttuk."

Austin, "Bu durum da acil olarak nitelenir bence," dedi.

Flagg, "Aklın yolu birdir," diye cevap verdi. Sonra telefonunun kapağını açıp çeşitli bürokratik engellerle uğraşmaya başladı. Bir helikopter sesi duyulduğunda hâlâ konuşuyordu.

Austin balkona koştu ve iki helikopterin malikânenin üstünde alçalarak daireler çizmekte olduğunu gördü.

"Süvariler yetişti," dedi.

"Ben aslında hep Kızılderilileri tutardım ama bu seferlik bir istisna yapacağım çünkü havamdayım. Az önce bir pisliği benzettim. Hiç kolay olmadı ama Karakuş'ta birinci mevki yerin hazır."

Flagg'ın verdiği haber iyiydi ama Austin gerçekçi biriydi. Daha önünde uzun bir yol vardı.

Bakışları sertleşti. Eğer Carina'ya bir şey olursa bedenindeki her bir kası ve siniri tek bir amaca adayacaktı.

Ve o amaç da Baltazar'ı cehenneme göndermek olacaktı.

BÖLÜM

51

Fred Turner barın arkasında çömelmiş bira bardaklarını yerleştiriyordu. Kapının açılıp kapandığını duydu. Kırmızı yüzü asıldı. Herhalde müdavimlerden biri ucuzluk saatini erkene alır umuduyla gelmişti.

"Kapalıyız," diye gürledi.

Kimseden ses çıkmadı. Turner ayağa kalkınca kapının eşiğinde iriyarı bir adamın durduğunu gördü. Yabancının yuvarlak yüz hatları yumuşak ve çocuksuydu. Turner emekli polisti ve polis içgüdüleri bu rahat duruşun arkasında dile getirilmeyen bir tehdit algılamıştı. Kasanın yanında tuttuğu tüfeğe yaklaştı.

Adam etrafına bakınıp, "Buranın adı nereden geliyor?" diye sordu.

Turner bu beklenmedik soru karşısında elinde olmadan güldü. "İnsanlar eski Batı Salonlarına özendiğimi sanıyor ama ben burayı satın aldığımda, bir zamanlar bu civarda altın madenleri olduğunu okuduğumu hatırladım."

"Peki madenlere ne olmuş?"

"Yıllar önce kapanmış. İşe devam etmeye değecek kadar altın bulamaz olmuşlar."

Adam bir an düşündükten sonra, "Teşekkür ederim," dedi ve başka bir yorum yapmadan çıktı. Turner bardakları yerleştirmeye devam etti, kendi kendine barlara giden tuhaf insanlar hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Adriano ise park yerinde oturmuş Austin'in çizdiği haritaya ve yazdıklarına bir daha bakıyordu. Başını kaldırıp ifadesiz bir yüzle düz çatılı, tek katlı eski binanın üstündeki neon yazısına baktı: ALTIN MADENİ KAFE. Sonra kâğıtları paramparça edip arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıkıp Maryland'a dönen yola saptı.

Baltazar'ın mızrak dövüşü yarışmasından ayrıldıktan sonra New York'un kuzeyinden New Jersey'e, oradan da Maryland'a gelmişti. Austin'in tarifleri onu Chesapeake Körfezi yakınlarındaki kırsal bölgeye getirmiş ve birtakım arka yollardan bu Altın Madeni Kafe'ye çıkarmıştı.

Telefonunu alıp direk hattan Baltazar'ı aradı.

"Ee?" Patronu açmıştı telefonu.

Adriano, Baltazar'a Altın Madeni Kafe'yi anlattı. "Austin'in ölmesi çok kötü oldu," dedi. "Ben onu konuşturmasını bilirdim."

Baltazar, "Çok geç," diye hırladı. "Kaçtı. Malikâneden ayrılmak zorunda kaldık. Sen de oraya dönme."

"Ya kadın?"

"O benimle. Austin'le sonra hesaplaşacağız. Sevgili arkadaşına neler yaptığımı anlatırken yüzünün alacağı hali görmek istiyorum."

Adriano, kadınla en son kendisinin konuşacağını umuyordu ama hayal kırıklığını sesine yansıtmadı.

"Benim ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Birkaç güne kadar dönerim. Sen bu arada etrafta oyalan. Dönünce ararım. Yapacak epey işin olacak. NUMA ve onunla ilgili herkesin yok edilmesini istiyorum. Gereken tüm kaynakları sağlayacağım sana."

Adriano telefonu kapatırken gülümsüyordu. Hiç büyük ölçekli öldürme işi olmamıştı ve bu toplu katliamı sabırsızlıkla bekleyecekti.

Hayat güzel, diye düşündü. Ölümse daha bile güzel.

BÖLÜM

52

Gövdesinde boğa kafası logosu bulunan Boeing 737 uçağı Larnaka Uluslararası Havaalanı'na inip özel jetlere ayrılan alana taksi yaptı. Normalde uçakta çalışan teknisyenler o gece evlerine gönderilmişti. Baltazar geliş anını büyük bir dikkatle planlamıştı ve normalden fazla meraklı olmayan hiç kimse, uçağın basamaklarından sedyeyle indirilen şahsı fark edemezdi.

Sedyedeki kişinin gözleriyle burnu dışında tüm yüzü sargılıydı. Beyaz önlük giymiş adamlar sedyeyi beklemekte olan helikoptere aktardılar. Saniyeler sonra Baltazar piste indi ve o da helikoptere bindi. Helikopter kısa süre içinde havalanarak batıya yönelmişti.

Araç, Paphos sahil kenti yakınlarındaki küçük bir piste indi. Sedye görünür görünmez hemen bir ambulans yanaştı. Baltazar'la adamları da bir Mercedes sedanla ambulansın arkasından gidiyorlardı.

İki araçlık konvoy kentin eteklerine ulaşınca bir anayola saptı. Bir süre sonra da anayoldan ayrılıp bir dağ yolundan tırmanmaya başladı. Yol virajlı kısımda iki şeride düştü ve sakin dağ köylerini, insanlar tatille

rini deniz kenarında geçirmeye başlamadan önceki günlerde moda olan terk edilmiş otelleri geride bıraktılar. Ambulansla peşindeki araç yukarılara çıktıkça doğa daha engebeli bir hal alıyor, nüfus yoğunluğu ise azalıyordu. Yolun her iki tarafında sık çam ormanları vardı. Sonunda ambulansla Mercedes, neredeyse otların arasında kaybolmuş bir toprak yola saptılar.

Delik deşik yolda yedi yüz elli metre kadar sarsılarak ilerlediler. Yol hiçbir uyarı olmaksızın aniden bitiverdi. Yıldızlı gökyüzünde iki katlı bir yapının silueti görünüyordu. Baltazar, Mercedes'ten inip serin gece havasını içine çekti. Duyulan yegâne ses, eski Haçlı şatosunun boş çatılarında yankılanan rüzgârın iniltisiydi. Baltazar bir zamanlar atalarına mesken olan şatonun verdiği aidiyet duygusundan güç alarak o eski günlerin havasına girdi.

Bir ara hükümet binayı alıp turistik bir merkez yapmak istemişti. Destekleyenlerden birkaç tanesi ölüm tehditleri alınca plan rafa kaldırılmıştı, ne de olsa şatonun korkutucu tarihi de gayet iyi biliniyordu. Yerli halk arasında çürümekte olan bu binayla ilgili akla hayale sığmaz dehşet öyküleri hâlâ fısıldanırdı.

Baltazar, Ba'al'a son kurban verişinden bu yana şatoya gelmemişti. Binanın sade ve korunaklı mimarisini hatırlıyordu. Aslında bir kale olarak inşa edilmişti. Çatıda kaleyi savunanlara sığınak olan mazgallar vardı. Dümdüz cephede sadece ok atılsın diye açılmış delikler bulunuyordu. Fakat Baltazar en çok Salon'u hatırlamaktaydı.

Birkaç basamak çıkıp girişe ulaştı. Antika bir anahtarı kilitte çevirdi ve kapı gıcırdayarak ardına kadar açıldı. Bomboş odalar sıcağı da soğuğu da geçirmiyordu. Baltazar adamlarına sedyeyi içeri getirmelerini ve içine rahatça bir insanın girebileceği koca şöminenin önüne koymalarını emretti.

Hepsi de kendi güvenlik şirketinden seçilmiş altı adamı vardı. Adamların önemli ortak özellikleri sadakatleri, zalimlikleri ve çenelerini

kapalı tutmalarıydı. Baltazar nöbet yerlerini almalarını söyledi. Yalnız kalır kalmaz da şömine rafının üstündeki birtakım taş kombinasyonlarına bastı. Bu işlemler sonucunda şöminenin arkasında gizli bir kapı açılmıştı.

Bir elektrik fenerini yakıp kapıdan içeri girdi ve taş basamaklardan aşağı indi.

Aşağıdan iğrenç bir koku yükseliyordu. Bu küflü, mezarımsı koku acı ve dehşet dolu anıları canlandırıyor, gazyağı kokusu ise havayı daha da ağırlaştırıyordu. Fakat bunlar Baltazar'a parfüm gibi geliyordu. Duvara tutturulmuş tahta bir meşaleyi yakmak üzere durdu ve eline alıp, kısa geçit boyunca dizilmiş diğer meşaleleri onun aleviyle tutuşturdu. Koridorun sonunda otuz metre çapında yuvarlak bir oda bulunuyordu.

Odanın duvarlarında, aile Kıbrıs'tan kaçmaya mecbur kalmadan önce şatoya gömülmüş Baltazarların yattığı yerleri gösteren plakalar vardı. Tanrı Ba'al'ın yeryüzüne geldiği çeşitli biçimleri gösteren figürler de çepeçevre dizilmişti.

Odanın tam ortasında, Baltazar'ın Amerika'daki köşkünün bodrumunda duran taş heykelin bronz versiyonu duruyordu. Öteki gibi bu da, avuçları yukarı bakacak şekilde kollarını uzatarak oturmuştu. Öbürünün en az altı katı büyüklüğündeki heykel, yaklaşık iki metre yüksekliğinde bir kaidenin üstündeydi. Kaidenin her iki yanında dar basamaklar vardı. Bu büyük heykelinkiyle karşılaştırıldığında, küçük olanın yüzü adeta melek gibi kalıyordu. En çirkin yaratık heykelinden bile daha iğrençti.

Baltazar basamakları tırmandı. Heykelin arkasındaki küçük platforma çıkmıştı. Eskiden rahipler orada durur çaresiz kurbanları daha da korku vermek için bir borudan konuşurlardı. Baltazar aile kitabını çantasından çıkarıp özel olarak onu koymak için yapılmış olan resife yerleştirdi. Kitaptan tören kurallarını okuduktan sonra, oturan heykelin kürek kemiklerinin ortasından çıkan bir kolu kavrayıp aşağı doğru bastırdı. Ağırlıkların ve makaraların işlettiği bir sistemden gelen sürtünme sesiyle

birlikte heykelin tam önündeki yuvarlak çukuru örten kapaklar yanlara doğru kayarak açıldı.

Baltazar kolu kaldırdı. Heykelin kollan dirseklerden itibaren aşağı düştü ve anında kapandı.

Baltazar basamaklardan aşağı inip feneriyle çukuru kontrol etti. Son kullanılışından sonra yeniden gazyağı konmuştu. Bir ara aile serveti tehlikeye düşmüş ve Ba'al'a yeni bir kurban sunmak icap etmişti.

Doğu Avrupalı kimsesiz bir genç kadını bol paralı bir iş vaadiyle kandırıp Kıbrıs'a getirtmişlerdi.

Her şey hazırdı.

Baltazar, Carina'yı almak için geri döndü. Sedyede yatan şekil kımıldanıyordu. Baltazar, güzel, diye düşündü. Carina'nın kendisini bekleyen kaderi görmesini istiyordu. Genç kadını sedyeye bağlayan şeritleri çözüp itfaiyeci usulü omzuna attı.

Carina'dan bir inilti gelmişti. Kendine geliyordu.

Baltazar gülümsedi. Yakında Ba'al'ın sevgi dolu kollarında bulacaktı kendini.

BÖLÜM

53

İç iletişim sisteminde İngiliz Tornado FB avcı uçağını kullanan pilotun sesi duyuldu.

"Güzel Kıbrıs adasına, aşk tanrıçası Afrodit'in doğduğu yere hoş geldiniz."

Austin, pilotun arkasındaki koltukta, normal olarak süpersonik uçağın silah sistem operatörünün oturduğu koltukta oturuyordu. Uçak önce eski Roma kenti Curium yakınlarındaki İngiliz Hava Kuvvetleri üssünün üzerinde bir daire yapıp hızla alçalmaya başladı. Jetin iniş takımları piste değince Austin, pist ışıklarına bakıp daha doksan dakika önce İngiltere'den havalandıklarını düşünerek dünyanın ne kadar küçüldüğüne hayret etti.

Saatler önce bir CIA helikopteriyle Albany'e uçmuştu. Oradan özel bir jetle Maryland'daki Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne gitmişti. Karakuş orada özel bir hangarda gizleniyor ve sadece geceleri uçuyordu.

SR 71 uzun stratejik keşif uçuşları için tasarlanmıştı ve Mach 3.2'den bile yüksek hızla uçabiliyor, yirmi beş bin metre yüksekliğe çıka

biliyordu. Siyahtan ziyade maviye çalan yassı gövdesi, bir buçuk metrelik burun uzantısı hariç otuz metreden uzundu. Uçağın arkasından bir çift köpekbalığı yüzgeci gibi dikine yükselen iki adet dengeleme aygıtı vardı. Güçlü motorlarından bir tanesi bile bir transatlantiği çalıştırabilirdi.

Austin'e et ve yumurtadan oluşan yüksek proteinli bir yemek verilmiş, sağlık kontrolü yapılmış ve uzay araçlarında giyilenlere benzer bir tulum giydirilmişti. Tulumu giydikten sonra, bedenindeki gazlar dışarı atılsın diye saf oksijen soluması gerekmişti. Sonra bir araç onu uçağın bulunduğu hangara götürmüş ve Austin uçakta özel olarak yapılmış yolcu koltuğuna oturmuştu. Uçak havalandıktan yedi dakika sonra bir tankerle buluşmuş ve aradan iki saat bile geçmeden İngiltere'deki Kraliyet Hava Kuvvetleri üssüne inmişti.

Flagg, seyahatin son bacağı için bu avcı uçağını ayarlamıştı, çünkü Kıbrıs'ta İngilizlerin uzun süredir askeri birlikleri bulunduğu için böylesi bir Amerikan uçağıyla gitmekten daha az dikkat çekecekti.

Bir araba piste çıkıp jet durana kadar peşinden geldi. Siyah pantolon, balıkçı yaka kazak giymiş, bere takmış üç adam arabadan inip Austin'i karşıladı.

Grup lideri olan yağız Yunan asıllı Amerikalı kendini George olarak tanıtıp, "İyi geceler Bay Austin," dedi. Kahire ve İstanbul'dan gelecek ajanlarla buluşmak üzere Atina'dan getirtilmişti. Lefkoşe'deki Amerikan elçiliğinde görevli olan ve adayı bilen dördüncü bir adam da durumu araştırmak üzere önden gitmişti.

George, "Silahınız var mı?" diye sordu.

Austin ceketinin önündeki kabarıklığa vurdu. O Maryland'a uçarken Flagg'ın görevlendirdiği bir adam da Austin'in kayıkhanesinden temiz kıyafetlerle Bowen tabancasını alıp Andrews'e ulaştırmıştı.

George gülümsedi. "Bizden ayrılmış birine bunu sormamam gerektiğini bilmeliydim. Ama bunlar da lazım olabilir." Austin'e bir gece görüş gözlüğüyle bere uzattı.

Austin alelacele Land Rover'e atladı. Çıkışa kadar hava kuvvetlerinin bir aracı eskortluk yaptı ve kapıdan geçerken bir nöbetçi elini salladı. Bir süre karanlık otoyolda saatte yüz elli kilometre gibi bir hızla ilerledikten sonra şoför frene bastı ve dağa tırmanan bir yola saptı.

George, Austin'e bir uydu fotoğrafıyla bir de fener verdi. Gayet net olan fotoğrafta, dağ başında, tek bir yolla ulaşılan kare şeklinde bir bina görünüyordu.

George'nin cep telefonu çaldı. Birkaç saniye dinledikten sonra telefonu kapattı. Austin'e döndü. "Şu anda şatoya bir arabayla bir ambulans ulaşmış."

Austin, "Bizim varmamız ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bir saatten az. Bu dağ yollarında fazla hızlı gidilemiyor."

"Bir ölüm kalım meselesi var."

George başını sallayıp şoföre hızlanmasını söyledi. Araç ileri atıldı ve virajları tüyler ürperten bir şekilde almaya başladı.

Gidecekleri yere yaklaşırken George'ye ilerdeki adamından bir telefon daha geldi. Aşağıdan gelen aracı görmüştü ve şoförden kendini tanıtmak üzere selektör yapmasını istiyordu. Şoför birkaç kez selektör yaptı. Saniyeler sonra yolun kenarından birinin fenerle işaret verdiğini gördüler. Araba sağa yanaştı ve George camını indirdi. Diğer aracın camında da bir yüz belirmişti.

Adam, "Sapak yaklaşık elli metre ötede," dedi.

George adamına, "Buradan ötesini yürüyerek gideceğiz," dedi. "Sen yolu göster."

Austin, Land Rover'den inip gece görüş gözlüğünü taktı. Hep birlikte hızlı adımlarla yolun kenarından ilerlemeye başladılar.

Baltazar, Carina'yı basamaklardan yukarı taşıdı ve heykelin kollarına bıraktı.

Carina'yı saatlerdir baygın tutan uyuşturucuların etkisi geçmeye başlamıştı. Burnuna dolan petrol kokusuyla uyandı. Görüşü netleşince Ba'al'ın

iğrenç suratıyla karşılaştı. Elleri ve ayakları bağlanmıştı ama başını oynatabiliyordu. Boynunu döndürüp Baltazar'ın heykelin dibinde durduğunu gördü.

"Çırpınmamanı öneririm Belkıs. Aşağı düşebilirsin."

"Ben Belkıs değilim kaçık budala. Ve beni hemen bırakmanı istiyorum."

Baltazar, "Bu melike azametin seni ele veriyor," dedi. "Saba Melikesi Belkıs'ın torunusun sen. Damarlarında Belkıs'ın kanı dolaşıyor. Tıpkı atanın Süleyman'ı büyülediği gibi sen de beni büyüledin. Ama Ba'al Austin'i göndererek bana ailevi görevimi hatırlattı."

"Sen aptal olduğun kadar delisin de."

Baltazar, "Belki de," dedi.

Ortamdaki malzemeleri resim yapmaya hazırlanan bir ressam gibi gözden geçirdi. Tam duvardan bir meşale almak üzere uzanmışken silah sesine benzeyen sesler duydu.

Austin sapağın kenarında durup bir dizinin üstüne çökmüştü.

İleride bir kibrit parladı ve rüzgâr sigara kokusunu burnuna kadar getirdi. Gece görüş gözlüğünün camından, adamın tekinin bir aşağı bir yukarı volta attığını yeşil bir tonda izliyordu.

George, Austin'in koluna dokundu. Sonra kendisini ve ardından nöbetçiyi gösterdi.

Austin tamam işareti verdi. George iki büklüm olarak hiçbir şeyden kuşkulanmayan nöbetçiye doğru ilerledi. Austin iki figürün birbirine karışmasını seyretti. Sonra bir homurtu duyuldu ve nöbetçi yere yıkıldı. George eliyle diğerlerine işaret verdi.

George baygın nöbetçinin başında ayağa kalkarken, "Kusura bakmayın biraz baştan savma oldu," dedi.

Nöbetçilerden bazıları arkadaşlarının homurtusunu duymuş, koşarak ne olduğuna bakmaya geliyorlardı. Her yönden bağrışmalar duyul

maktaydı. George'un üstüne bir fener tutulmuştu. Işıktan korunmak için ellerini kaldırdı. Austin bir taş fırlatarak George'nin yolun kenarına düşmesini sağladı, çünkü o anda karşı taraftan bir yaylım ateşi başlamıştı.

George tekrar ayağa fırlayıp makineli tabancasıyla kısa bir salvo yaptı. Üstüne tutulan ışık söndü ve acı dolu bir çığlık duyuldu.

Austin şatoya doğru koşmaya başladı, kuru hendeğin üstündeki köprüyü geçti. Kapıyı tutan nöbetçi bağrışlardan, ortalıkta dolanan fener ışıklarından ve silah seslerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Austin'deki gibi gece görüş gözlüğü yoktu. Omuzlarını eğmiş olarak üstüne koşan adamı gördüğünde çok geç olmuştu.

Austin adama bowling topu gibi bindirdi. Nöbetçi arkaya doğru savruldu ve kafası şatonun duvarına çarptı. Baygın bir şekilde yere yığılıp kaldı.

Austin kapıyı açıp şatonun soğuk ortamına daldı. Bowen'i iki eliyle öne uzatarak ilk katı çabucak araştırdı ve büyük şömineli odayı buldu. Şöminenin arkasındaki kapı hafif aralık bırakılmıştı ve kenarından meşalelerden yansıyan ışık sızıyordu.

Austin gece görüş gözlüğünü bir kenara fırlatıp kapıyı bir tekmede açtı ve basamaklardan aşağı koştu. Kemerli bir girişten geçti ve kendini garip bir ortamda buldu. Grotesk heykeliyle yuvarlak bir oda. Ağır petrol kokusu. Heykelin kollarında duran Carina. Ve heykelin yanında sanki Austin'i bekliyormuş gibi gayet sakin duran Baltazar.

"Austin!" Baltazar'ın yüzü öfkeden çarpılmıştı. "Her nedense senin geldiğini tahmin etmiştim."

Austin ilk iş olarak Baltazar'ı Carina'dan uzaklaştırmak istiyordu. Bowen'i kaldırdı. "Oyun bitti Baltazar. İn oradan."

Baltazar heykelin arkasına geçip ses borusundan konuştu. Sanki sesi heykelin ağzından geliyormuş gibiydi.

"Çok geç Austin. Belkıs, Ba'al'ın kollarında yatıyor."

Austin bir gıcırtı duydu ve tam petrol çukurunun kapakları açılırken kendini geri attı.

Konsantre olmak için dişlerini kenetledi, bacakları açık olarak durup Bowen'le heykelin suratına nişan aldı ve tetiğe bastı. Havada metal parçaları uçuştu. Heykelin burnunun ucu kopmuş, içindeki oyuk ortaya çıkmıştı. Austin bir tur daha ateş etti. Ağır mermi bu kez de heykelin yanağını kopardı. Sonra sistemli bir şekilde heykelin iğrenç yüzünün geri kalanına da ateş etti.

Acı bir çığlık duyuldu ve Baltazar heykelin arkasından çıktı. Uçuşan metallerden biri yüzünü kanatmıştı. Uzanıp duvardan meşaleyi aldı. Austin yeniden çılgın gibi ateş etti. İsabet ettirememişti ama Baltazar saklanma telaşıyla meşaleyi basamaklara düşürmüştü.

Sonra yerden almak üzere aşağı indi. Austin'in silahı boşalmıştı. Onu belindeki kılıfa koyup ok gibi basamaklara doğru atıldı.

Baltazar o arada meşaleyi kapmış ve Austin'in yüzüne doğru savurmuştu. Austin başını eğip omzuyla Baltazar'ın karın bölgesine vurdu. Baltazar meşaleyi düşürdü ama fiziksel olarak Austin'le denkti ve öfkesi ona ekstra bir güç veriyordu. Boğuşmaya başladılar ve dengelerini kaybedip çukurun kenarına yuvarlandılar.

Baltazar, Austin'e kafa atıp ayağa fırladı ve kaburgalarına bir tekme indirdi. Austin suratına da bir tekme indirmek üzereydi. Austin kaburgasındaki acıya aldırmayıp Baltazar'ın çizmesini yakaladı ve büktü. Tek ayak üstünde kalan Baltazar dengesini korumaya çalıştı ama tepeüstü çukura düştü.

Ayağa fırlayan Austin, Baltazar'ın yoğun sıvıda yüzmeye çalıştığını gördü. Başı ve yüzü petrolden kapkara olmuştu.

"Geri çekil Kurt!"

Yolculuklar esnasında Carina'nın bağları gevşemişti. Sonunda kendini kurtarıp heykelin kollarından aşağı inmişti. Şimdi de basamakta du

ruyordu ve meşale elindeydi. Beyaz elbisesi ve öfkeli yüzüyle intikam meleğine benziyordu.

Austin, "Dur," deyip yukarı çıkmaya başladı.

Carina duraksadı. Meşaleyi indirdi. Ve o anda Baltazar'ın çukurdan çıkmaya çalıştığını gördü, elleri kaydığı için zorlanıyordu. Çukurun kenarında yeryüzünün derinliklerinden gelen sürüngen bir canavar gibi debelenmekteydi. Carina kolunu kaldırdı ve meşaleyi fırlattı. Meşale havada kıvılcımlardan bir yay çizerek uçtu ve petrol çukurunun ortasına düştü.

Büyük bir parlama sesi duyuldu.

Austin koşup Carina'yı belinden yakaladı. Genç kadını heykelin arkasındaki boşluğa itip kendisi de üstüne kapandı.

Heykel onları alevlerden korusa da havaya doğru yükselen yoğun dumandan boğulma tehlikesi vardı. Dumanın bir kısmı tavandaki havalandırmadan çıktığı halde oda birkaç saniyede zehirli dumanla dolmuştu.

Austin, koluyla Carina'nın ince bedenini sıkıca sarmışken duvarda bir kol olduğunu hissetti. Kolu çekince duvarın bir bölümü geriye doğru kaydı. Açılan dörtgen delikten içeriye soğuk hava doldu. Austin konuşacak halde olmamasına rağmen Carina'ya deliğe doğru ilerlesin diye bağırdı. O da arkasından çıktı ve duvarı tekrar kapattı.

Cebinden çıkardığı kalem fenerle etrafa bakındı. Neredeyse dolap kadar bir odadaydılar. Havada bir küf kokusu vardı ama en azından duman yoktu. Austin bu bölmenin Ba'al'a kurban verirken Baltazar'm atalarını gizlemek için yapılmış olduğunu tahmin etti.

Petrol yanıp bitene kadar heykelin arkasında kaldılar. Austin kapıyı azıcık kaydırdı. Koku vardı ama dumanın çoğu gitmişti. Carina'nın gazlı bezlerini maske olarak kullandılar. Sonra heykelin arkasından çıkıp kapıya doğru gittiler.

Dumanlan tüten yangın çukurunun yanından geçerken Carina gözlerini kaçırdı. Austin ise sanki Baltazar derinlerden çıkıp gelecekmiş gibi havuza baktı. Fakat tek görebildiği zehir dolu karanlık oldu.

BÖLÜM

54

Adriano, Baltazar'la yaptığı kısa telefon görüşmesinden sonra, NUMA planları üstünde çalışmak üzere arabasını New Jersey'e yöneltmişti.

Ucuz bir otelde kalıp, zincirleme suikastlardan, arabalara konan bombalardan, biyolojik silahlardan ve güçlü tüfekler gibi elde bulunan malzemelerden oluşan karmaşık planlar kurdu. Personel listelerini defalarca tarayıp, kurum için önemli olacak öncelikli hedefleri saptadı. Ertesi gün başka bir otele geçti. Üçüncü gün ise kitle katliamı ve imha planının son rötuşlarını tamamladı. Sonra da oturup Baltazar'dan haber beklemeye başladı.

İki gün daha geçince Baltazar'a ulaşmaya çalıştı ama cevap alamadı. Telefonu kapatıp, kendisini Austin'in ağacına yerleştirdiği kayıt cihazına bağlayacak başka bir numarayı tuşladı.

Austin'in sesi, "Merhaba Joe," dedi. "Araştırman nasıl gidiyor?"

Zavala, "Madenin yerini saptadık," dedi. "Papirüs tam olarak nereye bakmamız gerektiğini belirtiyor."

Austin tek kaşını kaldırmış ilgiyle dinliyordu.

"Müthiş! Ayrıntıları anlatsana."

Zavala St. Anthony Kırsalı'nda gölün altında kalmış olan oteli anlatıp mutfaktan madene inen bacanın bütün ayrıntılarını saydı. Ayrıca GPS koordinatlarını da verdi.

Austin, "Araştırma dalışını ne zaman yapıyoruz?" diye sordu.

"Şimdi bir dalış ekibi topluyorum. Kırk sekiz saat içinde bölgede oluruz."

"İyi iş çıkarmışsın. Ayrıntıları yarın gözden geçiririz."

Biraz da başka konularda sohbet ettikten sonra telefonu kapattılar.

Bu görüşme o gün daha erken saatlerde yapılmıştı. Adriano aldığı notları okudu. Oteldeki hesabını kesip Washington yakınlarında tutmuş olduğu depolardan birine gitti. Burada silah ve cephane, para, kıyafet ve kimlik değiştirmek için gerekli malzemelerle acilen lazım olur diye bir dalış takımı bulunuyordu. Hepsini alıp arabasının bagajına doldurdu.

Ertesi sabah tozlu yolda hoplayıp zıplayarak St. Anthony Kırsalı'na doğru ilerliyordu. Gölün kenarında arabayı park edip dalgıç giysisini giydi, hava yastıklarını ve tüpünü taktı. Adriano iyi bir dalgıçtı, becerilerini de Baltazar'm hesabına AYI BALIKLARl'nda eğitim görürken edinmişti.

Göldeki şamandıraya doğru yüzdü, taşınabilir GPS cihazındaki verileri kontrol etti ve güçlü bacak darbeleriyle otele doğru inmeye başladı. Doğruca mutfağa gidip bacayı buldu. Hiç duraksamadan delikten içeri süzüldü. Madeni bulma telaşına kapılmış olmasa bile, baca girişinin birkaç adım ötesinde, molozların arasına gömülmüş plastik kütleleri fark edeceği şüpheliydi.

Adriano bacanın dibine inince, su geçirmez bir plakaya çizilmiş bir okla BU TARAFTAN yazısını görüp şaşırdı.

Okun gösterdiği yönde ilerledi ve ana mağaradan uzanan tüneli gösteren başka bir tabelayla karşılaştı. Tünelden devam edip bir kesişme noktasına ulaştı. Yine bir plaka ve bir ok vardı. Tünelin sonuna gelmişti. Dördüncü bir ok, platformun bulunduğu geniş maden odasını gösteriyordu.

Adriano oku takip ederek ilerlerken ormandan iki gölge süzülmüş ve suyun kıyısına gelmişlerdi. Austin saatine baktı. "Otuz dakika oldu," dedi.

Zavala, "Bu sürede bacadan inip madene ulaşmıştır," diye cevap verdi.

O sahte telefon görüşmesi yem olarak hazırlanmıştı. Artık tuzağı kapatmanın vakti gelmişti. Austin beline kadar suya girdi. Sugeçirmez bir kutuda bir verici taşıyordu. Birkaç dakika bekledikten sonra vericiyi suya batırdı ve bir düğmeye bastı. Saniyeler içinde gölün yüzeyinde arka arkaya köpürmeler oluştu.

Austin dudaklarını sıkmış olarak dalgaların göğsüne kadar gelmesini bekledi.

Sonra döndü ve kıyıya yürüdü.

Kıyıda gergin bir ifadeyle onu bekleyen Zavala, Adriano'nun arabasında bulduğu dosyayı uzattı, dosyanın kapağında NUMA yazıyordu.

Yüzeyin epeyce altında Adriano bir dizi gümbürtü duymuştu.

Bir an için geri dönmeyi düşündü ama devam etmeye karar verdi. Adriano'da robot gibi hedefe kilitlenme özelliği vardı ve bu da onu etkili bir suikastçı yapıyordu. O gün de madeni ve altınları bulmaya kararlıydı.

Oku takip ederek geniş odaya girdi. Thomas Jefferson'un kutusunun durduğu platformu görünce kalp atışları hızlandı.

Tahta parçalarının arasında yine bir dalgıç levhası ve üzerinde bir yazı vardı:

CEHENNEME GİDİNCE BAY BALTAZAR'A BİZDEN SELAM SÖYLE ADRİANO.

Yine Austin'in işiydi.

Adriano bir an mesaja baktı, sonra levhayı bir kenara fırlatıp bütün gücüyle bacaya çıkan tünelde yüzmeye başladı. Oraya vardığında çöken bacadan geriye sadece bir moloz yığını kalmış olduğunu gördü.

Hava sayacına baktı. Sadece dakikalar kalmıştı. Bir çıkış yolu olsa bile onu arayacak zamanı yoktu. Havası tümüyle bitene kadar moloz yığınının üstünde oturdu. İspanya'nın insan boğan resmi cellatlarının sonuncusu, kaderin cilvesiyle havasızlıktan ölmüştü.

BÖLÜM

55

Austin, "Selam Bay Nickerson," dedi. *"Tatlı Kadın'ın* güvertesine çıkmak için izin istiyorum."

Nickerson salonun açık kapısından kafasını uzattı ve Austin'i görünce gülümsedi. "İzin verilmiştir."

Austin borda iskelesini tırmanıp Dışişleri'nin adamıyla tokalaştı.

Elindeki plastik torbaya vurdu. "Birkaç dakikanız varsa size bir şey gösterecektim."

"Sizin için *her zaman* vakit ayırırım Bay Austin. İçeri gelin de kahve yapayım. İçine de bizi sıcak tutacak bir şeyler katarım."

"Hava sıcak zaten Bay Nickerson."

"Önemli değil. *Bir* yerlerde soğuktur nasıl olsa."

Kamaraya geçtiler, Nickerson bir güğüm sert kahve hazırladı, içine Kentucky viskisi de katmıştı. Kadeh tokuşturdular ve Nickerson, "E, ne getirdiniz bana?" diye sordu.

Austin torbayı açıp parşömen karelerini çıkardı. Birini Nickerson'a uzattı. "Bu, Jefferson'un bir Kızılderili'den aldığı parça. Meriwether Le

wis de seyahatlerinden dönerken öbür parçayı getirmiş. İkisi birleşince Süleyman'ın Pennsylvania'daki madeninin yerini gösteriyor."

"Mükemmel! Bunu yapabileceğinizi biliyordum. Madeni de buldunuz mu?"

"Evet bulduk. Zaten parşömenler de oradaydı. Thomas Jefferson tarafından bırakılmış."

"İnanılacak gibi değil! Ya şu kutsal emanet?"

"Altın tabletlerdeki On Emir mi? Sanırım siz bu sorunun cevabını biliyorsunuz."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım galiba."

"Haritanın altında bir yazılı metin daha vardı. Belli ki aslından oldukça farklı başka bir On Emir metniydi. Muhtemelen altın tabletlerde yazan haliydi."

"Devanı edin Bay Austin."

"Bu emirler çeşitli pagan tanrıları tarafından kuşaktan kuşağa aktarılmıştı ve insan kurban edilmesini de içeriyordu. Artık niye o kadar endişelendiğinizi anlıyorum. Asıl derdiniz Ortadoğu'nun durumu değildi."

"Gerçekten de öyle. On Emir'in, tek tanrı tarafından gönderilmiş şaşmaz ahlak kuralları olması gerekiyordu. Milyonlarca insanın inandığı dinler ve Batı dünyasının yönetimleri onları esas alarak kurulmuştu. Hatta kimileri, bütün Batı ülkelerinin hukuk sistemlerini bu kaynaktan ilham alarak oluşturduğunu söyler. Eğer orijinal On Emir pagan inanışlarına göre yazıldıysa, zaten kırılgan olan bu temel çok daha fazla aşınacaktı."

Austin, Baltazar'ın öngörülerini hatırladı.

"Dünya, hiç de ihtiyacı olmadığı halde yeni bir karmaşa nedeni bulmuş olacaktı."

"Tam üstüne bastınız. Emirleri kil yerine altına kimin geçirdiğini kimse bilmiyor, ama varlıkları onlara geçerlilik kazandırıyor. Süleyman o tabletlerin kendisinden mümkün olduğunca uzak kalmasını istemişti.

Çünkü o zaman da huzursuzluk çıkarma ihtimalleri vardı. Tıpkı bugün olduğu gibi diyebilirim."

"Siz tabletlerin madende olmadığını ilk konuşmamızda da biliyordunuz."

"Korkarım öyle."

"Peki o zaman beni niye gönderdiniz bu çılgın takibe?"

"Biz tabletlerin şimdiki yerini biliyorduk, daha öncekini değil. Antik yazıtlarda bir *Kılavuz'un* Ophir'e giden yolu göstereceği belirtilmişti. *Kılavuz* heykelinin çalınma girişimini ve Enginar dosyasının keşfini duyunca, birilerinin madenin izini bulacağından, oradan da tabletlere ulaşacağından korktuk."

"Biz derken Enginar Derneği'ni mi kastediyorsunuz?"

"Doğru. Korsanlık olayındaki rolünüzü öğrenmiştik, ekibinizin ününü de duymuş olduğumuz için bu işi en iyi sizin halledeceğinizi düşündük."

"Bana şu Enginarlar hakkında bir açıklama borçlusunuz Bay Nickerson."

"Evet, galiba öyle."

Bir telefona uzandı. Kısa bir görüşme yaptıktan sonra, "Ekibinizi ne zaman toplayabilirsiniz?" diye sordu.

"Hemen şimdi diyebilirim. Nereye gelmelerini söyleyeyim?"

Nickerson gülümsedi. "Monticello denen küçük bir yere."

O gün daha ileri bir vakitte Austin, Zavala ve Angela'yla birlikte Troutlar, Jefferson köşkünün sütunlarının arasından geçiyorlardı. Emerson ve Nickerson grubu kapıda karşılayıp içeri buyur etti.

Emerson bir tur grubunun geçmesini bekledi. "Bu meselede böyle dolambaçlı yollara saptığımız için özür dilerim," dedi.

Gamay, "Özrünüz kabul edildi," dedi. "Tabii boşlukları doldurmanız kaydıyla."

Emerson başını salladı. "Zaten epeyce yaklaşmıştınız. Meriwether Lewis, seyahatlerinden dönerken haritanın kayıp parçasını da getirmişti. Bunun batıda bir yeri gösterdiğini sanıyordu. Yaptığı hatanın farkına vardı ve haritayı Jefferson'a ulaştırmaya çalışırken, gizli madenin yerini öğrenmek isteyenler tarafından öldürüldü. Zeb, eksik parçayı Monticello'ya ulaştırdı. Jefferson bütün haritayı ele geçirince madeni ve tabletleri buldu. Haritayı madende bıraktı. Süleyman gibi o da tabletlerin gizli kalmasının daha doğru olacağına karar verdi ve bunu sağlayacak bir örgüt oluşturdu."

Angela, "Yani var olmadığını söylediğiniz şu Enginar Derneği'ni," dedi.

"Derneğin bir üyesi olarak ben de gizlilik yemini etmiştim. Asıl Enginarlar bu ülkenin bazı kurucularından oluşuyordu. Onlar yaşlanınca kendi yerlerine yeni üyeler buldular. Şimdiki üyelerin isimlerini duysanız şaşarsınız muhtemelen."

Austin başını salladı. "Bu konuyla ilgili hiçbir şeye şaşmam ben artık," dedi. "Peki tabletler ne oldu?"

"Jefferson benim atam Zeb'in de dahil olduğu bir çalışma grubu kurdu. Madeni buldular ve tabletleri buraya getirdiler."

Angela, *"Monticello'ya* mı?" dedi. Sanki tabletleri görebilecekmiş gibi etrafına bakındı.

Emerson ayakkabısıyla yere vurdu. "Ayaklarımızın altında. Gizli bir odada korunuyor."

Herkes hayretler içindeydi. Sessizliği Trout bozdu. "Dünya bir gün onların varlığını öğrenecek mi?"

Emerson, "Bu Enginarlara bağlı," dedi. "Belki gelecekteki üyeler açıklama zamanı geldiğini düşünürler."

Nickerson, "Biz hep yeni üye ararız," dedi. "Sizin ekipten arzu eden olursa kapımız açıktır."

Austin, "Sağ olun ama biz çoğu zaman uzaklarda oluyoruz," dedi. "Ama grubunuza gençlik ve bilgi birikimi katacak bir aday biliyorum."

Kendinden geçmiş bir şekilde altını görmeye çalışırmış gibi yere bakmakta olan Angela'yı işaret etti.

Nickerson'un yüzünde bir tebessüm oynaştı.

"Evet. Teklifiniz için teşekkürler. Ve bütün yardımlarınız için. Umarım çok sorun olmamıştır."

Austin ekibine baktı. "Hiç olmadı. Hoşumuza bile gitti, değil mi?"

Paul Trout birkaç kez göz kırpıştırdı. Sonra ifadesiz bir yüzle, "Tatilimi Nasıl Geçirdim yazısını yazmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

SON SÖZ

Austin teknesinin uskuta halatına asılıp büyük yelkeni rüzgârla iyice şişirirken Carina da dümen yekesini idare ediyordu. Teknenin geniş pruvasını Chcsapeake Körfezi'ndeki bir adanın açıklarında demirlemiş olan turkuvaz rengi araştırma gemisine yöneltmişti. Gemiye yaklaşırken rüzgârdan yararlanıp seri bir manevra yaptı ve yelkenli suları yararak yavaşladı.

Austin, "Çok iyi becerdin," dedi.

"Teşekkürler. Öğretmenim iyiydi."

Anthony Saxon NUMA gemisinin küpeştesinden sarkmıştı. Ellerini boru gibi yapıp ağzına götürerek, "Gemiye gelin," diye bağırdı. "Size gösterecek çok şeyimiz var."

Demir atıp teknenin sandalına bindiler. Austin kürek çekerek turkuvaz rengi gemiye yanaştı. Devasa araştırma gemilerinin küçük bir modeli olan gemi daha çok sığ sularda ve sahil araştırmalarında kullanılıyordu.

Onlar güverteye geçerken Zavala da yüzeye çıktı ve gemiye bağlı dalış platformuna tırmandı. Austin'le Carina'yı görünce dalış takımlarını çıkarıp güverteye dostlarının yanına geldi.

"Günaydın," dedi. "Batığa dalmak için mi uğradınız?"

Austin, "Yok bugün değil," dedi. "Bulduklarınızı görmeye geldik."

Saxon, "Harikulade şeyler," dedi.

Sonra grubu su dolu bir tankın başına götürdü. Tankta en az bir düzine amfora vardı, bozulmasınlar diye suda tutuluyorlardı. "Birtakım ön röntgen çalışmaları yaptık. Çömleklerin içinde rulolar vardı. Bu da bizi bir bilgi hazinesine ulaştırdı. Fenikeliler bütün dünyayı dolaşmış. Nerelerde ticaret yaptıklarını gösteren haritaları ve yolculuk notlarını da bulacağımızı umuyorum."

Austin, "Galiba bütün tarih kitaplarını yeniden yazacağız," dedi.

Zavala, "Daha ancak yüzeyi taradık Kurt," dedi. "Batık tarihi eserlerle dolu."

Austin suya baktı. "Bayan Hutchins nasıl karşıladı bütün bu olayları?"

Zavala, "Thelma'ya durumu anlatınca Hutch'un artık karaya çıkması gerektiğini düşündü," dedi. "Kalıntılarının toprağa, ihtiyara daha yakın olacağı bir yere nakledilmesine karar verdi."

Austin herkese tebriklerini iletti. Sonra Carina'yla ikisi yelkenliye döndüler. Onlar demir alıp yelken açmakla uğraşırken Saxon, "Cumartesi görüşürüz Carina," diye seslendi.

Carina olur anlamında elini salladı ve dakikalar sonra yelkenli istikrarlı güneybatı rüzgârıyla körfezi geçmeye başladı. Sakin bir koyda öğle yemeği için mola verdiler. Austin kamaraya gidip bir şişe şampanya ve iki kadehle döndü. Köpüren içkiyi kadehlere koydu ve kadehlerini tokuşturdular.

Carina, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Saxon'un sözlerinden tahmin etmiştim."

"Saxon Yemen'de Saba Melikesi Belkıs'ın mezarıyla ilgili yeni ipuçları bulmuş. Araştırmasına yardım etmemi istedi. Belkıs'ın torunu oldu

ğuma hâlâ inanamıyorum ama onun yattığı yeri bulmayı çok istiyorum. Çok ilginç bir kadınmış. O yüzden teklifini kabul ettim."

Austin, "Seni özleyeceğim ama güzel bir macera olacağa benziyor," dedi. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Uç gün sonra uçuyoruz."

"Bu arada majestelerine nasıl hizmette bulunabilirim acaba?"

Carina baştan çıkarıcı bir tebessümle, "Bunu bulmak için yetmiş iki saatin var," dedi. "Yeter de artar bile."

Austin şampanyasını bırakıp Carina'nın elindeki kadehi de aldı. Sonra kamarayı gösterip, "En iyisi hemen işe koyulmak," dedi.